Cartea a cincea din seria de succes:

Copiii lampii fermecate

ENIGMA PORTALULUI BLESTEMAT

P. B. KERR

CORINT JUNIOR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A CINCEA

ENIGMA PORTALULUI BLESTEMAT

P.B. KERR

P.B. KERR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A CINCEA

ENIGMA PORTALULUI BLESTEMAT

Traducere de Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

Cartea aceasta este pentru Joe Gilmour

DOCTORUL KOWALSKI

„Toate familiile fericite se aseamănă între ele. Fiecare familie nefericită însă este nenorocită în felul ei".*

Aceasta este cea dintâi frază a unui mare roman numit *Anna Karenina*, de scriitorul rus Lev Tolstoi. Tolstoi, care a scris mai multe romane măreţe, a manifestat un interes statornic faţă de literatura pentru copii şi a scris un număr de poveşti şi de fabule pentru ei. Dar, chiar dacă avea o imaginaţie fertilă, Tolstoi n-ar fi reuşit să explice modul straniu în care familia Gaunt de pe Strada 77 de Est din New York era nefericită.

Pe scurt, familia lor era una neobişnuită, cu un tată pământean de rând, pe nume Edward, cu o mamă djinn, Layla, şi cu doi copii gemeni, John şi Philippa. Acest amestec de djinni — sau, într-o exprimare mai puţin corectă, de duhuri — şi de oameni de rând nu era, în mod direct, motivul care-i făcea nefericiţi pe membrii familiei Gaunt, deşi avea de-a face şi cu asta. Multă vreme fuseseră tare fericiţi şi, din afară, chiar păreau o familie model, cu o mamă fermecătoare, un tată extrem de bogat şi cu doi copii bine-crescuţi şi politicoşi.

---

*„Anna Karenina" de Lev Tolstoi, traducere de Ştefana Velisar Teodoreanu, Mihail Sevastos şi Ion Popovici, E.S.P.L.A. — Cartea Rusă, Bucureşti, 1959

Un singur reproş îi puteai aduce familiei Gaunt: că era mai bogată decât i-ar fi priit poate să fie — cu toate că trebuie să spunem, în apărarea acestei enorme bogăţii de care dispunea, că e greu de închipuit o familie ce cuprinde cel puţin un djinn şi care nu e putred de bogată.

Nu, iată ce-i făcea nefericiţi: în timpul zborului de întoarcere la New York dintr-o recentă călătorie în Orientul Mijlociu, doamna Gaunt suferise un grav accident, în urma căruia corpul său fizic fusese complet distrus. Pentru oameni — sau pentru pământeni, după cum insistă djinnii să-i numească pe reprezentanţii acestei specii aparent asemănătoare, dar complet diferite —, o astfel de întâmplare s-ar fi dovedit fatală. Numai că doamna Gaunt izbutise, cu inteligenţă, să-şi proiecteze spiritul afară din trupul incinerat şi se întorsese la New York în forma unui albatros, începând să-şi pună problema găsirii unui nou trup. Nu prea i-ar fi convenit să se transforme într-un câine sau într-o pisică, după cum nici ideea de a-şi continua existenţa în chip de albatros nu-i surâdea defel. Păsările-clovn, cum le numesc americanii în mod oribil, beau apă sărată şi se hrănesc cu capete putrezite de peşte. Şi, săturându-se în mod firesc de o astfel de dietă prea puţin apetisantă, doamna Gaunt ajunsese curând să caute un trup de om.

Nu era atât de simplu pe cât părea. Doamna Gaunt era membră a tribului de djinni numit Marid, unul de djinni buni, dintre cele trei triburi bune. Dac-ar fi fost membră a unui trib rău, cum era cel al Ifriţilor — unul dintre cele trei triburi rele —, ar fi furat pur şi simplu trupul cuiva. Numai că, în timp ce un djinn bun poate împrumuta un trup, furtul îi este strict interzis de *Legile Bagdadului*, codul care reglementează comportamentul tuturor djinnilor. Doar dacă nu cumva trupul în cauză nu este folosit.

Întâmplarea face ca familia Gaunt să fi angajat o menajeră credincioasă, numită doamna Trump, care, ca urmare a unei înspăimântătoare căzături pe scări, ajunsese la spital, în comă. O cercetare asupra situaţiei doamnei Trump o convinsese pe doamna Gaunt că, în vreme ce trupul menajerei se păstrase într-o perfectă stare de funcţionare, starea medicală a bietei femei era ireversibilă; şi astfel, fiind sigură că doamna Trump ar fi aprobat-o, doamna Gaunt hotărâse să preia controlul deplin asupra trupului doamnei Trump.

Se putea şi mai rău. Doamna Trump nu era o femeie urâtă. De fapt, în tinereţe chiar fusese încoronată regină a frumuseţii, deşi îi lipseau farmecul evident şi personalitatea doamnei Gaunt. Oricum, dacă doamna Gaunt izbutea uneori să uite că avea un alt trup, ceilalţi membri ai familiei rareori reuşeau. Domnul Gaunt şi cei doi copii se străduiau din răsputeri să se acomodeze cu ideea că doamna Gaunt se afla acum în interiorul doamnei Trump.

Se spune uneori că aparenţele sunt înşelătoare. În mod cert, era şi cazul doamnei Trump/Gaunt, cu nefericitul rezultat că domnul Gaunt avea tendinţa să-i vorbească doar despre problemele casnice, cum ar fi spălatul şi călcatul rufelor sau pregătirea cinei, în timp ce copiii i se tot adresau cu „doamnă Trump", în loc de „mamă" sau „mami", cerându-i întruna să adauge tot felul de lucruri pe lista de cumpărături săptămânale.

Ceea ce poate înrăutăţea situaţia era faptul că prietenii familiei, care nu cunoşteau adevărata identitate a doamnei Trump şi nu ştiau că trei dintre membrii familiei Gaunt aveau puteri de djinni, considerau cam greu de suportat aparenta ei familiaritate excesivă faţă de domnul Gaunt. Modul în care-i lua mâna sau, uneori, îl săruta pe obraz. Modul în care nu părea să se ocupe vreodată de treburile gospodăreşti. Modul

în care se comporta de parcă ar fi fost stăpâna casei. Modul în care purta hainele din blană ale doamnei Gaunt şi-i conducea maşina.

Domnul Gaunt susţinea sus şi tare că soţia sa, Layla, plecase să urmeze o carieră de sculptor în Australia. Numai că prietenele cu ochi ageri, care observaseră că doamna Trump purta acum bijuteriile doamnei Gaunt, se întrebau dacă nu cumva era o minciună. Una sau două dintre ele chiar presupuseseră că doamnei Gaunt i se făcuse vânt.

Situaţia aceasta nefericită atinse punctul culminant atunci când, într-o zi, un ofiţer de poliţie sosi la reşedinţa familiei Gaunt. Era un bărbat masiv şi păros, ca un urs, cu o mustaţă ca de morsă, de fel din Bronx. Se recomandă drept ofiţerul Michael Wolff. Îi arătă insigna de poliţist femeii bine îmbrăcate care-i deschise uşa şi care se prezentă — cel puţin faţă de el — ca fiind menajera familiei Gaunt, doamna Trump.

— Domnul Gaunt e acasă? întrebă ofiţerul Wolff.

— Nu, nu se întoarce până diseară, îi răspunse doamna Trump. Aş putea să întreb despre ce este vorba?

— Aş vrea să vorbesc cu el despre soţia dumnealui, explică poliţistul. Ni s-a adus la cunoştinţă că ar fi dispărută.

— Prostii, zise doamna Trump. Cine-a făcut asta?

— Unele prietene de-ale dumneaei. Ştiţi cumva unde este, doamnă Trump?

— E în Australia. Am stat chiar eu de vorbă cu ea, alaltăieri.

— Am vorbit cu autorităţile australiene, spuse poliţistul, şi nu există vreo consemnare a faptului că dumneaei ar fi pătruns vreodată în ţară.

— Înţeleg.

Fără prea mare tragere de inimă, doamna Gaunt începu să ia în calcul eventualitatea de a-şi folosi puterile de djinn asupra poliţistului.

— Poate că ar fi mai bine să intraţi.

Prea puţin conştient de ameninţarea care plana deja asupra lui, poliţistul pătrunse în frumosul hol şi, după ce doamna Trump închise masiva uşă neagră în urma lui, aruncă o privire apreciativă împrejur.

— Drăguţă casă, zise. Îmi plac casele astea mari, din cartierul Upper East Side al New Yorkului.

— Vă mulţumesc, îi răspunse doamna Trump. Apoi, amintindu-şi de rolul pe care-l juca, adăugă în grabă: Însă e greu să faci curăţenie.

— Nu prea semeni a femeie de serviciu, madam, observă poliţistul. Cu tot respectu', coniţă, n-am văzut vreodată femeie de serviciu purtând aşa bijuterii sau o rochie ca asta. Şi mă pricep. Nevastă-mea e femeie de serviciu.

Doamna Gaunt obişnuia să-i transforme în animale pe pământenii care reprezentau o ameninţare la adresa ei sau a familiei. Cu toate acestea, nu prea voia să-l prefacă pe poliţistul Wolff într-un lup*. Un lup pe străzile din Manhattan putea foarte bine să fie împuşcat de vreun alt poliţist, în caz că ar fi încercat să vatăme pe cineva. Spre norocul ofiţerului, se strădui să găsească un animal mai potrivit.

— Toată lumea ştie că am câştigat la loteria din New York acum câţiva ani, spuse doamna Trump/Gaunt.

Era adevărat. Multă vreme, cea mai aprinsă dorinţă a doamnei Trump fusese să câştige la loterie şi, graţie Philippei, dorinţa i se îndeplinise.

---

* *Wolf*, în limba engleză, înseamnă lup (n tr)

— Cât aţi câştigat?

— Treizeci şi trei de milioane de dolari.

Poliţistul fluieră apreciativ.

— Şi tot mai lucraţi ca menajeră?

Poate un papagal, îşi zise ea. Fluierase exact ca un papagal.

— Îmi place familia asta, explică doamna Trump/Gaunt. E ca şi cum ar fi a mea. N-am vrut ca banii să-mi schimbe viaţa. Ştiţi cum vine asta.

— Pfui, cre' că asta explică multe, zise poliţistul. Cum ar fi de ce sunteţi îmbrăcată aşa frumos.

Doamna Trump/Gaunt începu să se destindă. Poate că avea să scape doar cu vorba bună.

— Aşa sper. Şi vă mulţumesc pentru compliment, domnule poliţist Wolff.

— Numa' că nu explică şi unde e doamna Gaunt.

— După cum v-am spus, domnule poliţist Wolff, am vorbit cu dumneaei alaltăieri. A dat telefon. Numai că habar n-am de unde a sunat, dacă nu era în Australia.

Se opri pentru o clipă, luând o hotărâre importantă pentru propriul viitor.

— Oricum...

— Da?

— Mi-a spus că se va întoarce în New York. Pe la sfârşitul lunii.

— Aşa a zis, hm?

Poliţistul îşi scoase portofelul şi pescui din el o carte de vizită pe care i-o întinse doamnei Trump.

— Sunteţi amabilă să-i spuneţi să-mi dea un telefon când se-ntoarce?

— Cu multă plăcere, domnule, promise doamna Trump/Gaunt, conducându-l pe poliţist la uşă, profund

uşurată la gândul că omul pleca pe două picioare, nu pe patru.

În seara aceea, după cină, doamna Trump/Gaunt spuse că are de făcut un anunţ important.

— Am hotărât să plec pentru câteva săptămâni, începu ea.

— Dar unde vă duceţi, doamnă Trump? o întrebă domnul Gaunt. Ăăă... am vrut să zic, unde te duci, dragă?

— În Brazilia.

— Şi pentru ce vă duceţi acolo, doamnă Trump... adică, mamă? se interesă John.

— Să suport o operaţie, răspunse ea. O operaţie chirurgicală.

— Eşti bolnavă? se miră John.

— Într-un fel, da, aşa cred, zise doamna Trump/Gaunt. Dar nu cum ţi-ai închipui tu, John, dragule. S-ar putea spune că m-a îmbolnăvit gândul că toată lumea uită cine sunt de fapt. M-a îmbolnăvit faptul că uită că sunt doamna Trump doar pe dinafară. M-am săturat să uite că, pe dinăuntru, sunt tot Layla Gaunt.

— Iartă-mă, draga mea, spuse domnul Gaunt.

Chiar dacă doamna Trump/Gaunt nu semăna câtuşi de puţin cu femeia pe care o luase de nevastă, îşi putea da seama că o necăjise. Aşa că se ridică şi se apropie de doamna Trump/Gaunt, apoi o sărută pe frunte. Numai că nu fusese un sărut drăgăstos. Domnului Gaunt îi venea greu să se comporte afectuos cu o femeie care arăta ca fosta lui menajeră, chiar dacă purta hainele soţiei sale. Dându-şi seama de acest lucru, o sărută pe frunte de două ori, ca supliment. Noroc că doamna Trump/Gaunt stătea pe scaun, fiindcă, la fel ca doamna Gaunt înainte, era cu un cap mai înaltă decât domnul Gaunt.

— Mă tot străduiesc să-mi aduc aminte că eşti tu în trupul doamnei Trump. Numai că uneori uit, asta-i tot. Sunt un simplu om, draga mea. Spre deosebire de tine.

— A, dar e numai vina mea, zise ea. Ar fi trebuit să ştiu că va fi mai greu decât mi-am închipuit. Oricum, cred că a devenit şi mai dificil. Ştii, a trecut astăzi un poliţist pe-aici.

— Un poliţist? Vocea lui John trăda emoţia. A avut loc vreun asasinat?

— Nu, doar că poliţia aşa crede. Vedeţi voi, se pare că cineva a raportat cum că aş fi dispărut — eu, adică Layla Gaunt.

— A, exclamă domnul Gaunt. Chiar mă întrebam când se va întâmpla una ca asta. Era de aşteptat, adăugă, dând aprobator din cap. Şi ce i-ai zis, dragă?

— I-am zis că eu — adică Layla Gaunt... în persoană — mă voi întoarce din Australia până la sfârşitul lunii. Ceea ce, desigur, ar dovedi că sunt încă în viaţă. Şi ar preveni o investigaţie sâcâitoare.

— Şi cum o să reuşeşti să faci asta? întrebă Philippa. Că doar trupul tău a fost distrus când zburai pe deasupra vulcanului ăluia din Hawaii, pe drumul de întoarcere din Bagdad. A ars ca un cartof prăjit, aşa ne-ai spus. De la dogoarea unui jet piroclastic.

— Şi este purul adevăr, draga mea. Aşa a fost. Mare noroc am avut că mi-a rămas în viaţă măcar spiritul. Dar am hotărât că forma în care sunt are nevoie de un mic retuş. De-asta plec în Brazilia. Ştiţi, Brazilia este renumită ca fiind capitala mondială a chirurgiei cosmetice şi plastice. Există un doctor acolo — doctorul Stanley Kowalski — care este cel mai bun chirurg plastic din lume. Mai multe vedete de film pe care le cunosc au afirmat că poate să facă minuni. Şi, din moment ce

ştiu că doctorul Kowalski este tot djinn, sunt convinsă că-şi merită reputaţia. Vreau să mă facă să arăt exact cum eram înainte de accident.

— Şi cât timp o să fiţi plecată, doamnă...? întrebă domnul Gaunt.

Doamna Trump/Gaunt zâmbi răbdătoare.

— Câteva săptămâni. Poate şi mai mult. Cât o să fie nevoie, cred.

— N-am putea să mergem şi noi? spuse John. N-am fost niciodată în Brazilia.

— Nu cred, dragule, răspunse femeia care-i era mamă. În plus, aş vrea să rămâneţi amândoi aici şi să aveţi grijă de tatăl vostru.

— Dar n-am nevoie să-mi poarte cineva de grijă, protestă domnul Gaunt. După cum vezi, mi-am revenit destul de bine. Sunt din nou eu însumi.

Ceea ce însemna că era complet refăcut de pe urma vrăjii de legare matusalemice pe care Layla Gaunt o aruncase asupra soţului ei. Vraja îl făcuse să îmbătrânească într-un ritm foarte rapid. Pentru o vreme, domnul Gaunt arătase de parcă ar fi avut două sute de ani. Acum, în schimb, era din nou el însuşi: un bărbat mărunţel şi energic, cu părul cărunt, în vârstă de vreo cincizeci şi doi de ani, ceea ce însemna totuşi că era destul de bătrân.

— Ei bine, măcar unul dintre noi poate să spună asta, oftă doamna Trump/Gaunt. Eu nu ştiu sigur cine sunt. Nu mai ştiu. De fiecare dată când mă privesc în oglindă, îmi vine să mă întreb singură dacă avem prosoape curate. Sau dacă pot să programez o vizită a spălătorului de geamuri. Sau dac-aş putea să dau o fugă până la magazin, să iau cafea. Ştiţi, nu numai voi o vedeţi pe doamna Trump. Şi eu tot pe ea o văd.

— Nu poţi să rezolvi asta cu ajutorul puterilor de djinn? o întrebă Philippa. Adică să-ţi schimbi înfăţişarea?

— Ar fi prea riscant, mărturisi doamna Trump/Gaunt. Una este să te prefaci în fum şi alta este să încerci să-ţi schimbi forma feţei. Credeţi-mă, djinnii care au încercat să se facă mai arătoşi au păţit lucruri groaznice. De exemplu, ştiam o fată la şcoală care a vrut să-şi facă nasul mai mic. Şi a ajuns să nu mai aibă nas deloc. Şi un prieten de-al lui Nimrod, ale cărui urechi stăteau în afară ca mânerele unui trofeu, a încercat să şi le apropie de ţeastă cu ajutorul puterilor de djinn, numai că, în loc de asta, a izbutit să şi le împreuneze la ceafă. Oribil. A fost nevoit să-i facă o vizită chirurgului plastic. Şi mai e şi tatăl vostru. Priviţi-l. Nu credeţi că, dac-aş fi putut, l-aş fi făcut mai înalt? Nu poţi controla genul acesta de lucruri. Te gândeşti să înalţi pe cineva cu câţiva centimetri şi ajungi să-l faci cel mai înalt om din lume.

Domnul Gaunt îşi privi copiii şi încuviinţă.

— Este adevărat. Am discutat o dată problema şi am respins ideea. Ştiaţi că unii dintre jucătorii profesionişti de baschet au fost nişte tipi mărunţei cărora li s-au împlinit trei dorinţe?

— Şi ce-i rău în asta? se interesă John.

— Nimic, răspunse domnul Gaunt. Dacă tot ce-ţi doreşti de la viaţă e să joci baschet. Vreau să zic, ce altceva ai putea face când ai peste doi metri?

— Ştiţi ce, am crezut c-o să fiţi mulţumiţi, interveni doamna Trump/Gaunt. Vreau doar să fiu din nou eu însămi. Asta-i tot.

— Când pleci? vru să ştie domnul Gaunt.

— Deja l-am sunat pe doctorul Kowalski. Poimâine m-a programat pentru prima intervenţie. Ceea ce înseamnă că în seara asta o să zbor spre Rio. Cu vârtejul.

Se urcară pe acoperişul muzeului Guggenheim, s-o vadă plecând.

Timp de secole, djinnii preferaseră vârtejurile pentru călătoriile lor, în locul covoarelor fermecate. Nu numai că un vârtej este la fel de rapid — dacă nu şi mai şi — ca un avion cu reacţie, dar este şi mult mai blând faţă de mediul înconjurător, deoarece vârtejurile sunt create doar dintr-un curent de aer cald. Layla Gaunt şi fratele ei, Nimrod, creaseră vârtejuri minore pe acoperişul muzeului Guggenheim încă de când erau copii, la prima lor vizită în New York. Era ceva în forma de spirală inversată a celebrei clădiri proiectate de Frank Lloyd Wright care facilita crearea unui vârtej pe cinste. Era o nimica toată. N-aveai decât să aştepţi ca un mic vânticel să se răsucească pe pământ, pentru ca apoi să-l prefaci într-o pâlnie. Iar în clipa în care pâlnia începea să se înalţe, trebuia doar s-o încaleci şi să te ridici până la un vânt de mare altitudine, iar apoi te deplasai în orice direcţie aveai chef. Trucul pentru evitarea oricărei deteriorări structurale a mediului era să decolezi cu iuţeală.

Dar, de această dată, Layla descoperi şocată că nu putea controla vântul. Nu pentru că puterea i s-ar fi micşorat cumva din cauza faptului că se afla în interiorul trupului doamnei Trump, ci, pur şi simplu, deoarece atmosfera era încărcată de aer cald şi turbulent.

— Nu înţeleg, strigă ea, acoperind zgomotul vântului. Un vânticel local n-ar trebui să poată ajunge atât de puternic, atât de repede. Nu aici. Nu în New York.

Se străduí să se ţină de vânt, dar, când viteza vârtejului atinse aproape cinci sute de kilometri pe oră, se văzu nevoită să-l lase, iar vântul îşi văzu de drum, spre vest, peste Central

Park, dezrădăcinând copaci, răsturnând bănci şi provocând un buletin meteo, publicat a doua zi în ziare, ce consemna cel mai puternic vânt abătut asupra New Yorkului din 22 februarie 1912, când oraşul fusese vizitat de o vijelie suflând cu o sută cincizeci de kilometri pe oră timp de cinci minute. Vântul acesta, de peste trei ori mai puternic, durase numai două minute, dispărând apoi în înaltul vâltorii aeriene, din fericire pentru oraş.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, zise Layla. Nu înţeleg. Doar dacă... Nu, continuă ea, clătinând din cap. Nu se poate. Nu atât de repede.

— Ce este, mamă? o întrebă Philippa.

— Doar o speculaţie a unora dintre djinni, cum că încălzirea globală ne-ar putea afecta capacitatea de a crea şi de a controla propriile vârtejuri. Dar asta ar fi trebuit să se întâmple peste ani buni, încheie ea, continuând să clatine din cap.

— Există mai multe uragane acum decât de obicei, adăugă Philippa. Ar putea să aibă o legătură.

— Da, aşa este, dragă. Există, nu-i aşa?

— Ce-ar fi să mai încerci o dată? îi propuse John.

— Nici măcar nu îndrăznesc, mărturisi doamna Trump/Gaunt. Cel puţin, nu într-o zonă aglomerată, în care vântul ar putea să provoace pagube. Clătină iarăşi din cap. Dumnezeule, cred că va trebui să merg cu avionul, ca toată lumea.

Ceea ce şi făcu, dar nu înainte de a-i telefona fratelui ei, Nimrod, la Londra, povestindu-i ce i se întâmplase, doar ca să afle că şi el întâmpinase de curând o problemă asemănătoare.

— Mă pregăteam să zbor spre America când mi s-a întâmplat acelaşi lucru, îi spuse el. Îmi petrec weekendul acasă la Frank Vodyannoy, în New Haven. Organizează un

mic turneu de Djinnverso. Dar acum o să fiu obligat să mă duc cu un zbor comercial.

— Dar ce se-ntâmplă? îl întrebă sora lui. E din cauza încălzirii globale, nu?

— Da, confirmă Nimrod. Deşi eu cred că are mai mult de-a face cu distrugerea pădurilor tropicale din Brazilia decât cu emisiile de carbon.

— Şi ce-o să ne facem? insistă doamna Trump/Gaunt. În asemenea condiţii, mai că mi se pare nepotrivit să merg cu avionul în Brazilia.

— Aşa e, o aprobă Nimrod. În acelaşi timp, întotdeauna am fost de părere că nu te mai simţi deloc ca un djinn dacă eşti obligat să călătoreşti cu un avion comercial. Ca să nu mai pun la socoteală claustrofobia. Nu ştiu cum o să suportăm să stăm ca găinile în coteţ timp de atâtea ore.

— Pământenii suportă, răspunse sora lui. Cumva.

— Dar numai pentru că s-au obişnuit să fie trataţi ca nişte găini.

— Mă tem că n-o să treacă mult până când vom fi nevoiţi cu toţii să ne obişnuim, zise doamna Trump/Gaunt. Asta aş numi eu un adevăr incomod*.

---

* „Un adevăr incomod" (engl. *An Inconvenient Truth*) este numele unui documentar despre încălzirea globală apărut în 2006, regizat de Davis Guggenheim şi prezentat de fostul vicepreşedinte al SUA, Al Gore, câştigător al unui Oscar şi a altor numeroase premii (n. red.).

CAPITOLUL 1

CEI TREI DRUIZI

Ţinând seama de faptul că-i era frate geamăn, John Gaunt părea să se deosebească de sora lui în destule privinţe. Cel mai evident era că nu arăta ca ea, o caracteristică a tuturor gemenilor dizigoţi sau fraterni, chiar şi în cazul oamenilor. Ea era mai mărunţică, avea părul roşcat şi purta ochelari, în timp ce el era înalt şi brunet. El era, mai degrabă, omul acţiunii, şi nu al raţiunii. Îi plăceau filmele, nu cărţile. Şi îi displăcea jocul numit Djinnversooctoannular, un joc ciudat bazat pe bluf, îndrăgit de aproape toţi djinnii. Atât John, cât şi Philippa erau copii ai lămpii, având o mamă djinn, însă doar Philippa agrea această străveche distracţie. John, nu prea îndemânatic în arta disimulării — sora lui era acum clasificată ca Incognito, nivelul imediat inferior celui de Expert —, prefera mai degrabă genul de jocuri cinstite, chiar dacă erau stupide, jucate pe un mic ecran electronic. Şi, în mod normal, nici nu i-ar fi trecut vreodată prin gând s-o însoţească pe Philippa la o partidă de Djinnverso, însă întâmplarea făcuse ca şi el să fie invitat la turneul de weekend din regiunea natală a lui Frank Vodyannoy, în New Haven.

Ei, şi pentru că John fusese întotdeauna de părere că domnul Vodyannoy era mai degrabă prietenul lui decât al Philippei şi fiindcă ştia că l-ar fi aşteptat un weekend

plictisitor de unul singur în New York, se hotărâse să se alăture şi el. Drumul cu trenul din New York până la New Haven dura mai puţin de două ore. În plus, casa domnului Vodyannoy, numită Nightshakes*, era, după cum susţinea unchiul Nimrod, faimos de bântuită. Pe lângă asta, domnul Vodyannoy avea şi cea mai mare colecţie de tăbliţe vorbitoare antice din lume — unele dintre ele, mai vechi de o sută de ani. John spera că, în timp ce sora, unchiul lui şi gazda lor erau ocupaţi cu jocul de Djinnverso, el avea să le dea întunecaţilor locuitori din Nightshakes o întrebuinţare practică. Fiindcă dorinţa cea mai sinceră a băiatului era aceea de a însărcina întreaga lume a spiritelor să afle cu certitudine dacă bătrânul lui prieten, domnul Rakshasas, era mort cu adevărat sau nu.

Dar mai întâi erau nevoiţi să-i ceară permisiunea tatălui lor, fiindcă, mama lor aflându-se acum în Brazilia, el era cel însărcinat cu supravegherea lor.

— Înţeleg de ce vrea Philippa să meargă, comentă domnul Gaunt. Adoră să joace Djinnverso. Dar tu, John? Nu-mi dau seama de ce-ai vrea tu să te duci. Deteşti jocul acela.

— Mă gândeam că, dacă tot suntem în New Haven, aş putea să arunc o privire prin Muzeul Peabody, argumentă John.

Philippa nu zise nimic.

— Ştii, la Universitatea Yale, adăugă John.

— Ştiu unde este, răspunse tatăl lui. În caz c-ai uitat, şi eu sunt absolvent de Yale. Doar că mă surprinde un pic să te aud că vrei să mergi acolo.

— Nu înţeleg de ce, insistă John, cu o prefăcută nevinovăţie. Doar au o colecţie bunicică de schelete de dinozauri la Peabody. La drept vorbind, au tot felul de colecţii tari. Cât

* În traducere aproximativă, „cutremurări nocturne" (n. tr.).

timp o să-şi vadă ea de jocuri, eu cred c-o să-mi petrec vremea studiind lucrurile interesante pe care le au acolo. Să-mi îmbunătăţesc cunoştinţele.

— Cred că întotdeauna e loc de îmbunătăţiri, aprobă domnul Gaunt. Doar să nu te vâri în vreo încurcătură, bine?

— Cine, eu? zise John râzând. Nu văd cum s-ar putea vârî cineva în vreo încurcătură plimbându-se printr-un amărât de muzeu.

— Dar dumneata, tată? îl întrebă Philippa. O să fii bine fără noi?

— Eu? zise domnul Gaunt, îmbrăţişându-şi fiica.

— Şi fără mami, adăugă ea.

— O să fiu cât se poate de bine. Ce-ar putea să mi se-ntâmple? Oricum, e frumos din partea ta c-ai întrebat. Îi răvăşi părul lui John. Şi-acum... duceţi-vă. Distracţie plăcută.

În ceea ce o privea, Philippa considera bine-venită tovărăşia lui John, cu toate că avea serioase îndoieli că fratele ei spusese adevărul despre cum voia să-şi petreacă timpul în weekend la New Haven. La urma urmei, era sora lui geamănă şi se ştie că, până şi printre pământenii de rând, gemenii par totdeauna să ştie ca prin minune tot felul de lucruri unul despre altul, fără să fie nevoiţi să spună nimic. Întrebaţi oricare pereche de gemeni şi probabil vă vor spune că între ei există un soi de telepatie care desfide orice explicaţie ştiinţifică.

În călătoria lor cu trenul spre New Haven, pornind din gara Grand Central din New York, gemenii îi avură ca însoţitori pe unchiul Nimrod, recent sosit în New York, el însuşi un aprig jucător de Djinnverso, şi pe majordomul lui englez, domnul Groanin. Groanin nu prea agrea călătoriile şi nu trecu mult până când începu să-şi exprime cu glas tare

dezaprobarea faţă de trenurile americane în general şi de lipsa unor condiţii cumsecade pentru micul dejun, în particular.

— Un vagon pentru gustări, se văicări el. Asta-i tot ce au în trenul ăsta. Cum se poate ca un om în toată firea să se descurce cu un afurisit de vagon pentru gustări, în care se servesc supe, salate, pizza, sandviciuri şi alte gustări şi băuturi? Unde sunt baconul canadian, cârnaţii nemţeşti, pâinea bine coaptă, caltaboşul, ouăle, ciupercile şi roşiile, pâinea prăjită cu marmeladă şi abundenţa de ceai fierbinte, îndulcit? Mi-aş fi dorit, vă zic eu, să fi existat un vagon restaurant cumsecade în trenul ăsta.

— Ai luat micul dejun la hotel, înainte să plecăm, azi-dimineaţă, îi atrase atenţia Nimrod.

— Asta a fost la hotel, protestă Groanin. Trenurile îmi provoacă întotdeauna foame.

John, căruia i se făcuse de asemenea foame ca urmare a descrierii micului dejun ideal de către Groanin, ajunse la concluzia că ar fi distractiv să îndeplinească dorinţa majordomului şi, doar câteva minute mai târziu, stăteau cu toţii la masă, într-un elegant vagon restaurant care nu l-ar fi făcut de ruşine nici pe bătrânul Orient Expres*.

— Ar trebui să nu mai faci de-astea, îşi mustră Nimrod nepotul.

— N-a fost decât o dată, se apără John.

— Chiar şi-aşa, insistă neclintit unchiul. Ştii că rişti să atragi atenţia asupra noastră. Ca să nu mai vorbim despre consecinţele nevăzute şi imprevizibile care pot decurge din îndeplinirea dorinţei cuiva. Ţi-aduci aminte ce obişnuia să

* Tren de lux care a parcurs ruta Paris-Istanbul începând cu anul 1883. De-a lungul timpului, ruta a suferit numeroase modificari. În zilele noastre, ea a fost restrânsă la Strasbourg-Viena (n. red.).

spună domnul Rakshasas? A-ţi pune o dorinţă e ca şi cum ai aprinde un foc. E înţelept să presupui că fumul va provoca tusea cuiva.

— Din punctul meu de vedere, se amestecă Groanin, mă bucur că băiatul mi-a îndeplinit dorinţa, domnule. Nu există călătorie care să nu fie îmbunătăţită de un mic dejun englezesc ca lumea. Mai ales unul servit pe o faţă de masă albă şi cu argintărie cumsecade.

— Ei, aici nu pot să te contrazic, zise Nimrod, zâmbindu-i indulgent nepotului.

— Eu tot nu înţeleg de ce mergem cu trenul, protestă John. În loc să călătorim cu vârtejul.

— Se pare c-ai uitat ce-a păţit mama ta, zise Nimrod. Întâmplarea face că am pus nişte întrebări djinnilor pe care-i cunosc şi am descoperit că o călătorie cu vârtejul a devenit ceva problematic pentru noi toţi, buni sau răi. Până când îşi va da seama cineva ce e de făcut în această situaţie, va trebui să călătorim la fel ca simplii pământeni. Când vine vorba de călătorii prin aer, e neplăcut. Dar când, aşa cum este cazul şi acum, ai la dispoziţie un tren foarte bun, nu văd ce obiecţii s-ar putea ridica.

— Nu prea sunt convins de partea cu „foarte bun", bombăni Groanin.

— Mai trebuie să-ţi amintesc, John, continuă Nimrod, neluându-şi în seamă majordomul, de efectul pe care întrebuinţarea nesocotită a puterilor de djinn îl are asupra forţei tale vitale? De câte ori ţi-am spus? De fiecare dată când ne folosim puterile de djinn, focul care arde în oricare dintre noi se estompează. Aminteşte-ţi ce i s-a întâmplat bietului Dybbuk.

— Îmi amintesc, zise John. Dar Nimrod, ca un bun unchi ce era, insista oricum să-i împrospăteze memoria.

— Şi-a exercitat puterile într-un mod atât de nesăbuit, încât şi le-a epuizat. Complet. N-ar fi de mirare dacă pentru totdeauna.

— Mă întreb pe unde-o fi acum, medită Philippa.

— El a ales să se pună mai presus de lumea noastră, spuse încet Nimrod. Dybbuk se află dincolo de compasiunea noastră. În frig. În adevăratul sens al cuvântului, mă tem.

— Oare se mai întoarce cineva din frig? întrebă Philippa.

— Mă tem că nu, îi răspunse Nimrod. Cel puţin, nu din câte ştiu eu.

— Şi unde s-o duce? mai vru să ştie Philippa.

— În Egipt, probabil, zise Nimrod. Acolo m-aş duce eu dacă m-aş răci.

— Bietul Dybbuk, repetă John, după care-şi comandă un mic dejun fierbinte.

Edward Gaunt ieşi din casă, aşa cum proceda întotdeauna, la şapte şi jumătate fix, aruncând o privire spre dreapta, unde-l aştepta limuzina Maybach cenuşie. Abia ridicându-şi ochii de pe ziar, coborî treptele şi se strecură pe bancheta din spate a autoturismului. Îşi turnă puţină apă într-un pocal din argint şi se făcu comod pe scaunul din piele, studiind evoluţia pieţei, ca întotdeauna. Până şi cei mai tipicari oameni păreau dezordonaţi în comparaţie cu Edward Gaunt. Parcurseseră deja câteva cvartale pe Park Avenue când domnul Gaunt îşi dădu seama că maşina nu era condusă de şoferul său obişnuit, ci de un alt bărbat.

— Unde e domnul Senna? se interesă el.

Bărbatul era înalt şi chel şi purta o uniformă identică celei a domnului Senna.

— E bolnav, domnule, îi răspunse omul. Mă numesc Haddo. Oliver Haddo. Sunt un vechi prieten de-al domnului Senna. Şofer, ca şi el. M-a rugat să-i ţin locul.

— Nu-mi amintesc ca domnul Senna să fi lipsit vreodată de la serviciu, nici măcar o zi, comentă domnul Gaunt. Ce probleme are? Şi de ce nu mi-a dat telefon să mă anunţe personal?

— Sunt convins c-a vrut, domnule, zise Haddo. Dar, din cauza naturii virusului pe care l-a contractat, a fost incapabil s-o facă.

— Eşti englez, nu-i aşa, Haddo? întrebă domnul Gaunt.

— Exact, domnule.

— Soţia mea s-a născut în Anglia, zise domnul Gaunt. Cu toate că acum nu ţi-ai mai da seama. Din care parte a Angliei eşti?

— Din Strangways, domnule. În comitatul Wiltshire.

— N-am auzit.

— Este cam la o jumătate de kilometru pe drumul dinspre Stonehenge, domnule.

— Te referi la anticul cerc din piatră al druizilor?

— Da, domnule.

— Ciudat loc din care să fii, zise domnul Gaunt. Şi ce-i cu mirosul acesta ciudat?

— Din multe puncte de vedere, Strangways* este un loc mai degrabă ciudat, domnule, recunoscu Haddo. A, iar mirosul ciudat probabil că vine de la mine, domnule. Vedeţi dumneavoastră, atunci când te freci de cele malefice, uneori se mai ia câte ceva.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că, pe lângă meseria de şofer, mai sunt şi druid, domnule. Numai că nu unul alb. Aceştia celebrează binele. Eu sunt un druid negru.

---

* „Strangways" poate fi derivat din *strange ways*, adică „modalităţi ciudate", „căi ciudate" (n. tr.).

Scoase un chicotit dezagreabil.

— Noi sprijinim cealaltă echipă, adăugă.

— Cred c-aş vrea să cobor, anunţă domnul Gaunt. Opreşte maşina.

— Cum doriţi, domnule. O să trag pe dreapta la următorul colţ, dacă vreţi.

— Da, te rog.

Printre vuietul claxoanelor mai multor taxiuri şi autoturisme din spatele lor, limuzina Maybach trase pe dreapta aproape fără zgomot la intersecţia dintre Park Avenue şi Strada 57, dar, înainte ca domnul Gaunt să poată coborî, portierele masive se deschiseră şi doi bărbaţi şi mai stranii urcară pe bancheta din spate a automobilului, alături de el. Ciudatul miros din interiorul automobilului păru să devină şi mai puternic.

— Mulţumesc, domnule Haddo, spuse unul dintre cei doi bărbaţi, de asemenea englez.

Automobilul porni din nou şi, intuind acum primejdia, domnul Gaunt încercă să coboare, însă descoperi că nu putea să se clintească.

— Nu vă faceţi griji, zise unul dintre bărbaţi. Mirosul domnului Haddo provine de la un unguent cu efecte hipnotice, menit să vă facă inofensiv faţă de noi şi de dumneavoastră înşivă.

— Ce se-ntâmplă? vru să ştie domnul Gaunt. Cine sunteţi?

— Noi suntem răpitorii dumneavoastră, preciză omul. Iar dumneavoastră sunteţi cel răpit.

— Presupun că vreţi bani, zise domnul Gaunt.

— Bani? Individul izbucni în râs. Nu, nu. Nu ceva atât de pământean.

CAPITOLUL 2

TĂBLIȚA VORBITOARE

Întemeiat în anul 1638 de cinci sute de puritani care au masacrat cu promptitudine tribul indienilor americani Quinnipiac de pe acele meleaguri, oraşul New Haven este situat pe ţărmul nordic al strâmtorii Long Island, cunoscut pentru că găzduieşte Universitatea Yale. Philippa ştia că şapte preşedinţi şi vicepreşedinţi ai Statelor Unite absolviseră la Yale (asta fără să pună la socoteală şi un prim-ministru turc şi pe propriul ei tată) şi avea de gând ca, într-o bună zi, să se înscrie şi ea acolo. Pentru John, singurul absolvent de Yale cunoscut, în afara tatălui său, era Charles Montgomery Burns, proprietarul Uzinei Nucleare Springfield din faimosul serial de desene animate *Familia Simpson*, preferatul său în materie de televiziune. Faptul că Monty Burns fusese la Yale reprezenta pentru John tot ce considera necesar să cunoască despre respectiva instituţie.

Domnul Vodyannoy, proprietar şi al unui apartament în sinistra clădire Dakota* de pe strada Central Park din New York, îi întâmpină pe gemeni, pe unchiul lor şi pe domnul Groanin într-o casă de dimensiuni gigantice, aflată pe ţărm,

* Clădirea Dakota a devenit faimoasă deoarece fostul component al trupei Beatles, John Lennon, locuia într-unul din apartamente şi, pe data de 8 decembrie 1980, a fost asasinat chiar în faţa intrării (n. red.).

semănând mai degrabă cu un castel medieval, cu turnulețe și fante pentru săgeți corespunzătoare. John era impresionat. Casa domnului Vodyannoy era chiar mai sinistră decât clădirea Dakota.

— A naibii casă, domnule Vodyannoy, exclamă el. Locuiți aici de mult?

— Știi, presupun, că „naiba" înseamnă diavolul, comentă domnul Vodyannoy. Se potrivește cu Nightshakes chiar mai bine decât îți imaginezi. Când am cumpărat casa, acum vreo șaptezeci de ani, am luat-o cu tot cu un blestem care, printre alte câteva lucruri, cerea să nu încetez niciodată construcția, iar blestemele sunt luate foarte în serios în partea aceasta de lume. Când am achiziționat-o, casa nu avea decât treisprezece încăperi. De atunci, i-am mai adăugat alte șaptezeci, majoritatea în aripa estică, în care vă sfătuiesc să nu pătrundeți niciodată.

— Aia e partea bântuită? se interesă John.

— Mai rău decât bântuită, explică domnul Vodyannoy. Aripa estică este partea malefică, nenorocită a casei. Și mi s-a părut distractiv să oglindesc asta în felul în care s-a desfășurat toată munca de construcție. De exemplu, există treisprezece cupole și treisprezece culoare de trecere. Toate ferestrele au câte treisprezece ochiuri, toate podelele au câte treisprezece scânduri și toate scările au câte treisprezece trepte. În aripa estică a clădirii Nightshakes există coridoare care nu duc nicăieri și uși care se deschid spre neant, iar casa a ajuns acum suficient de mare încât să nu poți hălădui prin ea fără să te pierzi. Așa că vă sfătuiesc să rămâneți în permanență în aripa de vest. Altfel, veți suporta consecințele, care ar putea fi cumplite. Chiar și pentru un djinn. Dacă veți avea nenorocul de a vă rătăci pe-acolo, vă sfătuiesc să urlați cât de tare și de mult vă țin plămânii și poate atunci vreun suflet

cutezător va îndrăzni să vină şi să vă găsească. Doar dacă nu s-a întunecat, fireşte, caz în care va trebui să vă încercaţi norocul până dimineaţă.

Domnul Groanin se cutremură şi zise:

— Dacă mă prindeţi furişându-mă pe-aici după căderea întunericului, n-aveţi decât să mă expediaţi la balamucul din localitate.

— Se poate şi asta, răspunse domnul Vodyannoy. Vedeţi dumneavoastră, înainte s-o cumpăr eu, casa asta chiar *era* spitalul de nebuni al localităţii.

Dată fiind înfăţişarea sa oarecum excentrică, dădeai dovadă de înţelepciune luând în serios avertismentul domnului Frank Vodyannoy. Era un bărbat înalt — mai înalt decât Nimrod —, cu o barbă roşcată şi nasul ca un plisc de vultur, iar pe unul dintre degete purta un inel enorm, cu o piatra-lunii de mărimea şi culoarea unui ochi de aligator. Domnul Vodyannoy locuia în New York de şaptezeci şi cinci de ani, însă în conversaţiile pe care le purta apăreau uneori urme ale adevăratei sale origini ruseşti.

— Destul cu vorbăria asta. Turneul de Djinnverso va începe după-amiază, în bibliotecă, la ora trei. Până atunci, dacă aveţi nevoie de orice, sunaţi după majordomul meu, Bo, care vă va conduce în camerele voastre. Bo?

Un bărbat masiv, diform, se prezentă şi, apucând toate bagajele deodată — mai bine de o duzină —, le ridică de parcă ar fi fost doar nişte plase de cumpărături. Lăsându-l pe domnul Vodyannoy s-o întâmpine pe Zadie Eloko, un nou musafir, Bo îi conduse în tăcere spre camerele lor, ceea ce-i oferi Philippei ocazia de a-şi interoga unchiul în privinţa comentariilor făcute de gazdă referitoare la aripa estică.

— După ultima noastră aventură, începu ea, am avut impresia că lumea spiritelor s-a curățat, mai mult sau mai puțin. Că nu mai există strigoi. Că Iblis i-a distrus aproape pe toți.

— Este adevărat, confirmă Nimrod. Desigur, tot timpul apar strigoi noi. Oamenii mor și uneori se transformă în fantome. Dar e cert că lucrurile nu mai sunt așa cum erau. Vor trece multe sute de ani până să mai fie atâția strigoi ca altădată. Cu toate acestea, trebuie să-i îngăduiți o mică licență poetică unui om care deține o casă precum Nightshakes. În plus, în afară de fantome, în cer și pe pământ există multe alte lucruri pe care încă nu ți le-ai putea închipui, Philippa. Cel puțin, așa sper.

— Ei, iată ce numesc eu un gând liniștitor, bombăni Groanin.

Majordomul intră în camera pe care i-o indicase Bo, închise ușa după el și aruncă o privire împrejur, încuviințând din cap în clipa în care observă enormul pat, televizorul cu ecran lat, precum și întinsa suprafață acoperită cu marmură a sălii de baie. Abia apucase să-și lase geanta jos și să se întindă pe pat, când auzi o bătaie în ușă. Era John.

Groanin îi adresă cel mai larg zâmbet de care era capabil.

— Ce dorești, tinere? îl întrebă el pe băiat. Ia zi, ce dorești?

— Presupun că turneul de Djinnverso nu-ți stârnește nici cel mai mic interes, începu John.

— Presupui corect. Îmi displac toate jocurile, în afară de fotbal și de darts.

— În cazul acesta, mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine la Muzeul Peabody.

Domnul Groanin cugetă preț de o clipă la invitația lui John. În realitate, ideea nu-i surâdea. Groanin detesta

muzeele de când fusese atacat de un tigru în timp ce lucra în biblioteca de la British Museum. Cu toate acestea, îi era drag de John şi se hotărî să-l însoţească, fie şi numai ca să-l ferească de necazuri, fiindcă băieţii tot băieţi rămân, chiar şi atunci când sunt şi djinni.

Muzeul Peabody este o clădire mare, din cărămidă roşie, semănând mai degrabă a biserică decât a muzeu. Dar nu pot exista prea multe biserici care să posede astfel de statui exterioare cum este cea cu care a fost binecuvântat muzeul Peabody. Fiindcă, montată pe un soclu din granit, în faţa clădirii se afla o statuie din bronz înfăţişând cu o rezonabilă acurateţe un *Torosaurus* în mărime naturală, un dinozaur dintr-o specie foarte asemănătoare cu *Triceratops*.

Domnul Groanin nu fu deloc impresionat.

— Ei, de ce-ar vrea cineva să facă statuia unei fiare atât de urâte ca asta? mormăi el. N-am înţeles niciodată fascinaţia oamenilor la vederea creaturilor ăstora tâmpite. Chestii uriaşe, nesuferite, cu colţi ascuţiţi şi picioare împiedicate. Oribil, mai zise el, scuturat de-un fior.

John nu era de aceeaşi părere.

— Mie mi se pare grozav. Închipuie-ţi numai ce s-ar întâmpla dacă ar prinde viaţă. Ce pagube ar provoca. Uluitor.

— Dac-aş avea atâta noroc încât un djinn să-mi acorde, chiar acum, îndeplinirea unei dorinţe, spuse Groanin pe un ton înţepat, aceea ar fi ca monstruozitatea asta oribilă şi uriaşă să rămână exact acolo unde este, pentru totdeauna. E clar?

— Da, acceptă John. Nu făceam decât să-mi imaginez, atâta tot.

— Ei bine, nu-ţi mai imagina. Când îţi imaginezi tu ceva, cei mai mulţi dintre oamenii normali se simt obligaţi să întindă mâna după o cască din oţel.

Intrară şi petrecură două ore privind colecţii de instrumente ştiinţifice cu valoare istorică, meteoriţi, antichităţi egiptene şi diverse obiecte din aur sau ceramică, provenite din America de Sud. John s-ar fi plictisit dacă n-ar fi avut ciudata impresie că sunt urmăriţi. De vreo câteva ori chiar se întoarse brusc, sperând să zărească pe cineva care l-ar spiona, dar nu descoperi nimic ieşit din comun, iar comportamentul lui nu făcu decât să-i atragă câteva priviri stranii din partea lui Groanin.

— Ce-ai păţit, flăcău? Ţopăi întruna ca un sac plin cu pisici.

— Nimic, răspunse John. Privi pe fereastră afară, unde vântul se înteţea. Cred că era doar vântul. Trase cu coada ochiului la ceasul de la mână. Haide să ne întoarcem acasă. Locul ăsta e plictisitor.

— În viaţa ta n-ai avut mai multă dreptate, îl susţinu Groanin. Am văzut batiste cu un conţinut mai interesant decât ăsta.

La Nightshakes, turneul de Djinnverso se afla în plină desfăşurare, aşa că nimeni nu-i acordă vreo atenţie lui John, ceea ce, de data aceasta, îi conveni băiatului de minune. După cină, îl căută pe Bo, bizarul majordom al domnului Vodyannoy, cu gândul să-l întrebe ceva. Îl găsi în cămara de la subsol, citind o revistă despre box, sport în care Bo, mare cât o gorilă şi aproape la fel de păros, excelase odinioară.

— Scuză-mă, Bo, zise agitat John. Mă întrebam dacă n-ai putea să mă îndrumi spre colecţia de tăbliţe vorbitoare a

domnului Vodyannoy. Se zice c-ar fi antichităţi de valoare, chestii de-astea.

Bo mormăi încet, se ridică, îşi luă neverosimila sa jachetă şi, dintr-un buzunar al acesteia, scoase la iveală o hartă a casei, pe care o întinse pe masa din cămară. Apoi vorbi, cu o voce în care se simţea combinaţia puternică de cafele, numeroase nopţi nedormite, ţigări, o veche lovitură de pumn în beregată şi Ungaria.

— Suntem aici, anunţă el, împungând un pătrăţel de pe hartă cu un deget arătător gros cât un puiet de copac. Mergi de-a lungul culoarului şi urci scările astea până în salonul oglinzilor. Ieşind din salon pe uşa dinspre răsărit, străbaţi în linişte galeria cu portrete şi apoi salonul pentru muzică, până ajungi în salonul de vară pentru desen. Ieşi din salonul de vară pentru desen pe uşa înaltă şi mergi prin seră spre scara în spirală. În capul ei, dacă ai noroc, te pomeneşti într-un observator, lesne de recunoscut prin prezenţa unui telescop mare cu reflector. Mulţumind cerului în timp ce ieşi din observator pe coridorul din malachit verde, vei trece prin camera trofeelor spre salonul umbrelor. Acolo, în treisprezece sertare mari cu eticheta „Atenţie", vei găsi ceea ce cauţi, domnule.

Bo împături la loc harta şi i-o întinse lui John.

— Uite. Ia-o. În caz că te rătăceşti.

— Mulţumesc, zise John. Fiindcă veni vorba, de ce au cele treisprezece sertare eticheta „Atenţie"? Pentru că tăbliţele vorbitoare sunt atât de valoroase?

— Nu pentru că sunt atât de valoroase, domnule, răspunse ţeapăn Bo. Ci doar pentru că sunt destul de imprevizibile şi nu trebuie nicidecum manevrate de cei care nu le cunosc modul de funcţionare. Cu atât mai puţin de un băiat

de vreo doisprezece sau treisprezece ani. Desigur, dumneata, domnule, fiind djinn, ştii fără urmă de îndoială ce faci.

— Da, confirmă John, care, în ciuda încrederii pe care i-o acordase Bo, n-avea aproape deloc habar de ce putea să facă o tăbliţă vorbitoare. Ai dreptate. Ştiu ce fac. Desigur.

Vârî harta în buzunar şi porni spre uşă.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Nu pe-acolo, domnule, îl opri Bo, arătând în direcţia opusă celei în care pornise John. Pe aici. Apropo, domnule, salonul cu sertare este chiar la marginea aripii vestice. Asta înseamnă că este la graniţa cu aripa estică, unde nu-i de mers după lăsarea întunericului. Nici măcar pentru un djinn ca dumneata. Acum opt luni, propria mea soră, Grace, a dispărut în aripa estică.

— Şi cât timp a fost dispărută? întrebă vioi John.

— Îmi pare rău să spun că e încă dispărută, zise Bo. Uneori o auzim plângând în cine ştie ce colţ îndepărtat al casei, dar, cu toate că am căutat adesea, n-am reuşit s-o găsim. Îi lăsăm mâncare bietei fiinţe, desigur. Iar mâncarea dispare. Prin urmare, bănuim că e încă în viaţă.

— Dar sunt convins că domnul Vodyannoy ar putea s-o găsească, folosindu-şi puterile de djinn.

— Nu v-a explicat domnul Vodyannoy cum e cu asta? spuse Bo.

— Ce să ne explice?

— Există un farmec de legare aruncat de un djinn asupra casei acesteia, care împiedică folosirea puterilor de djinn înăuntrul ei. Acesta-i blestemul casei Nightshakes, domnule. Înainte de a fi balamuc, domnule, proprietarul casei a fost un membru al tribului Ifriţilor. Afurisită adunătură. De fapt, domnule, dacă-mi scuzi limbajul, sunt o adevărată belea.

— Aşa e. I-am cunoscut.

— O să fii cu băgare de seamă, bine, domnule? îl întrebă Bo, cu o voce la fel de profundă şi de aspră ca a unui aligator. Ar fi foarte neplăcut să mai pierdem pe cineva. Unul a fost ghinion. Al doilea mi-ar putea fi imputat ca o neglijenţă.

— Bine. O să fiu atent.

Pentru o clipă, vântul şi ploaia se abătură asupra geamului ca un câine flămând şi, instantaneu, un fulger lumină cămara majordomului, ca şi cum s-ar fi jucat cineva cu un întrerupător electric.

— Se trezeşte furtuna, constată Bo.

— Eu aş zice că s-a trezit deja, şi-a luat micul dejun şi s-a pus pe treabă, comentă John.

Bo nici nu zâmbi la gluma lui John.

— Am adus vorba, domnule, fiindcă alimentarea cu energie în partea aceea a casei este întotdeauna nesigură. Mai ales în timpul unei furtuni cu descărcări electrice. Te-aş sfătui să iei cu dumneata lanterna asta.

Bo îi întinse lui John o lanternă, după care se aşeză la loc, să-şi termine de citit revista. Oarecum descumpănit de observaţiile majordomului, dar nu descurajat de-a dreptul, fiindcă era un băiat încăpăţânat şi deseori curajos, John se aşternu la drum spre salonul umbrelor.

Trecu o jumătate de oră până să ajungă în salonul umbrelor, timp în care băiatul vorbise aproape neîntrerupt cu sine însuşi, ca să nu se lase cuprins de frică. Galeria portretelor era plină cu tablouri înfăţişându-i pe strămoşii domnului Vodyannoy, unii dintre ei dând impresia că fac parte dintr-un circ al ororilor. Mai ales stră-mătuşa cu barbă roşie. Salonul de vară pentru desen era la fel de rece ca un cavou, fapt deloc

surprinzător, din moment ce acei câțiva gargui din piatră aflați acolo fuseseră aduși din cripta funerară a familiei Vodyannoy, din Viena. Ieșind din așa-zisul salon de vară pentru desen printr-o ușă înaltă cât un panou de baschet, John trecu prin sera plină cu pânze de păianjeni și urcă o șubredă scară în spirală, în vârful căreia găsi un observator astronomic. Acolo, un schelet omenesc stătea pe un fotoliu din piele roșie, părând să privească luna prin telescop. Apoi, părăsind observatorul astronomic prin coridorul din malachit verde, pătrunse în salonul trofeelor. Nu era vorba despre cupe din argint, ci despre câteva animale care păreau însuflețite și care fuseseră împușcate, apoi împăiate cu măiestrie și aranjate prin încăpere ca tot atâtea obiecte de mobilier cu înfățișare sălbatică: un urs Kodiak*, un leu, un tigru, un șacal, o hienă, un lup, un jaguar, un rinocer și un elefant cu un licăr ucigaș în ochiul chihlimbariu.

— Poți să uiți de Peabody, amice, își spuse John. Trebuia să vezi muzeul ăsta. Te trec toți fiorii.

Cu toate acestea, rămase ferm pe poziție, hotărât să folosească una dintre tăblițele vorbitoare ca să ia legătura cu un spirit de orice fel și să descopere astfel de ce soartă avusese parte bietul domn Rakshasas. Cu o lună sau două în urmă, spiritul domnului Rakshasas dispăruse din Muzeul Metropolitan din New York, aparent absorbit de un fantomatic războinic chinez de teracotă. Trupul său, lăsat în bună păstrare la reședința familiei Gaunt de pe Strada 77 de Est, dispăruse ulterior. Lui John îi era dor de bătrânul djinn, ca și de neobișnuitele și înțeleptele lui zicători irlandeze.

---

* Specie de urs brun viețuind în arhipelagul Kodiak din Alaska și având cele mai mari dimensiuni, apropiindu-se de cele ale ursilor polari (n. tr.).

Salonul umbrelor îşi merita denumirea. Candelabrul din tavan nu părea să funcţioneze, însă în uriaşul cămin ardea un buştean, ceea ce făcea ca totul să pară neliniştitor de însufleţit şi de umbros, de parcă încăperea însăşi s-ar fi putut urni. John aprinse lanterna, răsuflă stingherit şi scrâşni din dinţi pentru o clipă.

— N-ai de ce să-ţi fie frică, se încurajă singur. Nu-i decât focul, atâta tot.

În mijlocul încăperii era aşezat un dulăpior chinezesc înalt, de formă hexagonală, lăcuit în roşu. În lumina flăcărilor, părea de-a dreptul infernal. Avea exact treisprezece sertare. Pe fiecare sertar era pictat cu litere aurii un singur cuvânt: *cave**. Pentru o clipă, John se întrebă dacă nu cumva greşise sertarele, dar mai apoi îşi aminti că, de fapt, *cave* era şi termenul latinesc pentru *atenţie*. Imediat, o altă expresie latinească îşi făcu apariţia în mintea agitată a lui John.

— *Carpe diem*, spuse el. *Carpe diem***. Apucă mânerul sertarului!

Apucă, aşadar, mânerul unuia dintre sertare şi trase.

— Cauţi ceva?

John lăsă să-i scape un scâncet de frică şi, răsucindu-se pe călcâie, zări o femeie aşezată pe un fotoliu cu braţe înalte, arătând ca o vrăjitoare a locului. Avea părul lung şi nepieptănat, veşmintele soioase şi un zâmbet straniu pe chipul murdar, numai piele gălbejită şi os. Din instinct, ghici că strania fiinţă trebuie să fie sora pierdută a lui Bo.

— Dumneata probabil că eşti Grace, zise el, înfrângându-şi teama.

---

* În limba engleză, *cave* înseamnă „peşteră, grotă" (n. tr.).

** Deşi această expresie extrasă din Odele poetului latin Horaţiu este tradusă de obicei prin „Trăieşte-ţi clipa", cuvântul *carpe* are semnificaţia originară de „a culege, a apuca" (n. tr.).

— Nu cred că ne-am cunoscut, băiete, răspunse ea.

— Fratele dumitale, Bo, mi-a povestit despre dumneata, îi explică John.

— Ce ţi-a spus? întrebă Grace pe un ton tăios.

— Nimic. Doar că ai dispărut în aripa estică.

— E uşor în casa asta, destul de simplu.

— Dar acum eşti în aripa vestică, zise John. Pot să te conduc înapoi, dacă vrei. După ce termin treaba pentru care am venit aici.

— Bănuiesc că vrei să joci cărţi. Vrei să joci cărţi?

— Cărţi? Nu, nu în mod special.

— Atunci ce cauţi în sertarele alea? Nu există cărţi de joc în sertarele alea, dacă asta cauţi. Şi nici mâncare. M-am uitat eu deja.

— Eu căutam una dintre tăbliţele vorbitoare ale domnului Vodyannoy, îi explică John, scoţând o astfel de tăbliţă din sertarul deschis. Era una frumoasă, din lemn, cu o imagine înfăţişând ceea ce părea a fi un grup de amerindieni împreună cu un tip bărbos, purtând platoşă.

— Tăbliţele astea, îi atrase atenţia Grace, sunt primejdioase. N-ar trebui să-ţi faci de lucru cu ele.

Numai că John n-o băgă în seamă. Luă tăbliţa şi o inimioară micuţă, din lemn de plută, care avea rolul unui indicator, se duse spre foc, le puse pe covor şi se aşeză şi el în faţa lor. Pe tăbliţă erau imprimate literele alfabetului, zece cifre, de la zero la nouă, precum şi cuvintele *sí, no, hola* şi *adiós**. Curioasă să vadă ce avea să se întâmple, Grace veni şi se aşeză faţă-n faţă cu John. Era îndeajuns de aproape încât să-i simtă mirosul, care nu era unul plăcut, însă John era prea politicos ca să-i spună lui Grace că pute şi să se îndepărteze.

---

* „Da", „nu", „salut" şi „la revedere", în limba spaniolă (n. tr.).

În plus, încă îl înfricoşa un pic, fiindcă se vedea că era cam nebună. Trase aer adânc în piept, îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a tăbliţei, apoi o privi fix.

— Eu mă numesc John Gaunt, spuse el cu voce tare. Încerc să iau legătura cu un prieten de-al meu, domnul Rakshasas, să aflu dacă a trecut de partea cealaltă. Dacă domnul Rakshasas e acolo sau dacă e cineva aici, cu noi, care ar putea să-l cunoască pe domnul Rakshasas şi să ştie unde este, atunci, te rog, fă-te cunoscut.

Nu se întâmplă nimic, în afara faptului că Grace clătină din cap.

— Ascultă-mă, băiete, îi spuse ea în şoaptă. Ăsta nu-i un lucru pe care ar trebui să-l facă un copil.

— Taci, sâsâi John. Te rog. Încerc să iau legătura cu partea cealaltă.

— Partea cealaltă a cui? chicoti Grace.

— Nu ştiu precis, mărturisi John. Însă un medium a luat odată legătura cu mine. Şi a zis o chestie de genul ăsta.

— Un medium a luat legătura cu tine? Grace se încruntă. Ce, eşti mort? Nu pari deloc mort.

— Uite ce e, nu pot să-ţi explic chiar acum, răspunse John, apoi îşi puse mâinile pe tăbliţă, lucru care păru să funcţioneze, fiindcă, aproape imediat, micuţa inimioară din lemn se mişcă.

— Tu ai mişcat-o, zise Grace.

— Nu, n-am mişcat-o eu.

— Ba da.

John se hotărî să n-o ia în seamă şi se concentră asupra tăbliţei vorbitoare.

— E cineva acolo? întrebă el, apoi privi agitat în jur, auzind cum ciocăneşte cineva în geam.

Însă nu era decât creanga unui copac de afară. Vântul gemea în cămin, stârnind flăcările, iar un firişor de fum de lemne pluti pe deasupra tăbliţei. Apoi inimioara se mişcă din nou, de data aceasta ceva mai vizibil decât înainte, arătând spre una dintre litere, apoi spre alta, apoi iar spre alta. John silabisi literele.

— P — A — I — T — I — T — I.

Apoi inimioara se opri.

— Paititi? O fi un nume? Un cuvânt? Nu înţeleg.

De data aceasta, inimioara începu să se mişte cu iuţeală, iar John se pomeni străduindu-se nu doar să silabisească, dar şi să înţeleagă cuvintele.

— Te mişti prea repede, se plânse el. Mai încet. Şi spune-mi, te rog, ce limbă mai e şi asta? N-o recunosc.

Până la urmă, strigă:

— Uite, oricine ai fi, ce limbă mai e şi asta?

Inimioara se opri pentru o clipă şi apoi se mişcă din nou, încet.

— M — A — N — C — O — C — A — P — A — C. Mancocapac? Mă tem că nu ştiu să vorbesc limba Mancocapac. Adică, mi-ar fi plăcut s-o ştiu. Dar n-o ştiu.

În condiţii normale, dorinţa lui John de a şti să vorbească limba Mancocapac ar fi fost suficientă, deoarece, la urma urmei, era un djinn. Mai demult, pe când se afla în Berlin, John îşi dorise să înţeleagă germana, descoperind imediat că putea s-o facă. Numai că vechiul farmec de legare Ifrit aruncat peste casa Nightshakes presupunea ca dorinţa lui John să rămână neîmplinită şi, din nefericire, băiatul să nu se lămurească ce voia să-i comunice interlocutorul lui invizibil.

Inimioara începu să vibreze pe tăbliţă.

— Am impresia că l-ai enervat, comentă Grace.

În clipa imediat următoare, micuţa inimioară zbură în cămin, ca şi cum ar fi fost azvârlită cu un bobârnac de un deget arătător nevăzut şi puternic. Şi, chiar în timp ce John recupera la iuţeală din flăcări antica inimioară, ceva ridică tăbliţa vorbitoare şi o aruncă prin încăpere, izbind unul dintre cele treisprezece ochiuri ale ferestrei şi spărgându-l. Focul din cămin păru să se întindă ca urmare a apariţiei acestui nou curent de oxigen. O pală uriaşă de fum, umflându-se în jos pe horn şi apoi în cameră, păru să îmbrace o siluetă invizibilă şi, pentru o fracţiune de secundă, John întrezări ceea ce părea să fie un bărbat cu cei mai lungi lobi ai urechilor pe care-i văzuse vreodată. Bărbatul avea un breton care aproape că-i acoperea ochii şi purta o mantie din pene care-l făcea să arate ca un enorm păun. Apoi bărbatul dispăru din vedere, dar nu şi din cameră, din câte se părea, fiindcă ceva nevăzut trase pe rând cele treisprezece sertare ale dulăpiorului roşu hexagonal, răsturnând pe podea toate tăbliţele vorbitoare ale domnului Vodyannoy. O clipă mai târziu, fereastra se deschise brusc, iar spiritul — fiindcă John era convins că asta fusese — dispăru în noaptea furtunoasă.

— S-a dus, zise Grace. Slavă domnului, dacă e să mă-ntrebi pe mine. Să facă o dezordine ca asta pe-aici! Diabolică libertate.

John îşi lipi un deget de buze, fiindcă în încăpere mai rămăsese ceva. Ceva ascuns în obscuritatea din salonul umbrelor. Ceva ce nu fusese acolo până atunci.

Suna cam ca huruitul tunetului. Sau poate ca un bărbat cu trup masiv, sforăind după un prânz copios. Un monstru cu maxilare puternice şi dinţi ascuţiţi. Un bărbat foarte corpolent care era mai degrabă felin decât omenesc. John simţi cum i se ridică părul pe cap, dându-şi seama că sunetul părea

să provină mai degrabă de la o pisică foarte mare decât de la un om. Una de genul celor cu pete pe blană. Cum era cea pe care-o văzuse în salonul trofeelor. Mârâitul se apropie, iar el zări fără umbră de îndoială o siluetă felină înaintând spre el dinspre colțul încăperii.

— Ce este? icni Grace. O oaie?

— E clar că nu e o oaie, vrăjitoare nebună ce ești, șopti John.

— Atunci, ce e?

John nu-i răspunse. Dar recunoștea deja specia de felină mare cu care avea de-a face. Era un jaguar sud-american, un *otorongo*. Unul masiv, extrem de musculos, de aproape doi metri lungime și cântărind, probabil, nu mai puțin de o sută de kilograme.

— Ești sigur că nu e o oaie? insistă Grace.

Se spune că adrenalina îl va face pe un bărbat urmărit de un taur să sară peste o poartă dintr-o singură mișcare sau pe un copil să ridice un obiect foarte greu de pe părintele său strivit. La fel se întâmplă și cu John, cu excepția faptului că el era djinn și, așa cum știe toată lumea, djinnii sunt făcuți din foc. Băiatul nu mai stătu să se gândească. Făcu doar ceea ce-l obliga instinctul de supraviețuire. Întinse mâna spre focul învăpăiat, ridică un buștean aprins și, în aceeași clipă în care masivul *otorongo* se năpustea spre el, îl împinse spre fălcile căscate ale felinei. Răgetul scos de *otorongo* se transformă într-un țipăt ascuțit, iar uriașa felină se îndepărtă rapid de focul din mâna lui John. Făcu o întoarcere completă, mai aruncă o privire spre John, cu ochii sclipind, de parcă ar fi cântărit înțelepciunea declanșării unui al doilea atac împotriva cuiva înarmat cu foc, apoi, gândindu-se mai bine, se încordă precum coarda unui arc și țâșni afară pe fereastră.

John răsuflă uşurat şi azvârli buşteanul înapoi în foc.

— A fost cât pe-aci, zise el.

— Ce oaie ciudată, spuse Grace.

— Nu-i aşa? comentă John.

Nu prea vedea vreun rost s-o contrazică.

Grace îi luă mâna şi i-o privi uimită.

— Mâna ta! exclamă ea. Nu e nicio urmă pe ea. Nici pic de arsură. Nimic. Nici măcar funingine.

John îşi privi la rândul lui mâna, observând cu uşoară surprindere că femeia avea dreptate: mâna lui era complet nevătămată.

— Nu eşti om, zise ea pe un ton aproape triumfător.

John zâmbi şi, o dată în viaţă, nu-i mai păsă de faptul că o fiinţă omenească afla adevărul despre cine şi ce era el.

— Nu, îi răspunse. Nu sunt.

Puţin înfricoşată, Grace îi dădu drumul la mână.

— Hei, zise ea, să nu-mi spui că eşti mort cu adevărat.

— Nu, spuse John. Nu sunt mort. Sunt djinn.

— Asta e tot un fel de oaie?

— Da. E exact ca o oaie. Ia zi, de ce te interesează atât de mult oile?

— Pentru că şi eu sunt o oaie. Şi nu numai atât, ci sunt o oiţă rătăcită. Dacă mai găsesc şi alte oiţe rătăcite, atunci cred că fratele meu, Bo, ar putea să vină şi să mă găsească.

John, ajungând la concluzia că era cea mai tristă poveste din câte auzise vreodată, o convinse pe Grace să se întoarcă împreună cu el în cămara majordomului, unde Bo fu foarte încântat să-şi reîntâlnească sora.

— Mă tem că e un pic cam dezordine în salonul umbrelor, Bo, îl informă John. Tăbliţele vorbitoare sunt împrăştiate peste tot, pe podea. Dar m-am gândit că-i mai bine s-o aduc

înapoi pe Grace cât mai curând posibil, decât să-mi pierd timpul cu dereticatul.

— Te rog, domnule, lasă asta în seama mea, zise Bo, îmbrățișând-o pe Grace, care începu să plângă, de parcă și-ar fi dat seama, în sfârșit, ce i se întâmplase. Îți sunt profund recunoscător, domnule, și pe veci îndatorat. Dacă pot să fac vreodată ceva pentru dumneata...

Și, zicând acestea, îi sărută cu gratitudine mâna lui John.

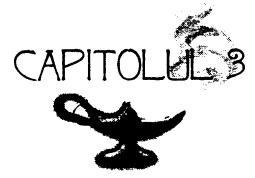
— Există *un lucru* pe care ai putea să-l faci, răspunse John, trăgându-și mâna, fiindcă îi displăcea să-i fie sărutată de oricine, cu atât mai puțin de un bărbat în toată firea. Ți-aș fi îndatorat dacă n-ai pomeni despre asta și altcuiva. Unchiul meu, Nimrod, s-ar enerva dac-ar afla ce-am îndrăznit să fac. E englez, înțelegi.

— Da, domnule. Înțeleg perfect. Nu mai am nevoie de vreo altă explicație. Am lucrat înainte pentru un tânăr membru al familiei regale britanice și, dă-mi voie să-ți spun, mai încordat de-atât nu se poate. Oamenii aceia sunt atât de țepeni, încât ar fi în stare să bată albușurile spumă cu o singură privire.

— Mda. Cred că-i o descriere foarte potrivită.

Bo îi apucă din nou mâna lui John, așa că băiatul se hotărî să se ducă la culcare înainte ca majordomul maghiar să i-o sărute din nou. Simțea că seara nu fusese chiar o pierdere totală de timp. Nu izbutise să obțină nicio informație despre domnul Rakshasas, însă, cel puțin, o salvase pe Grace.

În timp ce urca scările, John îi zări pe Philippa și pe unchiul lui, jucând în continuare Djinnverso în bibliotecă. Dădeau impresia că au de gând s-o țină astfel întreaga noapte. „Ei, uite, asta numesc eu pierdere de timp", își zise John. La fel de mare ca pe orice teren de fotbal american universitar.

MANCO CAPAC

A doua zi dimineaţă, John coborî în salonul pentru micul dejun şi-i găsi pe unchiul Nimrod şi pe domnul Vodyannoy îmbrăcaţi cu aceleaşi veşminte ca în ziua precedentă şi cu expresii încărcate de reproş pe chip.

— Se pare că aseară a avut loc un incident, zise Nimrod cu delicateţe.

John strânse pumnii şi-l înjură în gând pe Bo, pentru că nu-şi ţinuse gura. Nu. Nu era corect. Bo nu era genul de turnător. Nici măcar dacă stăpânul lui era un djinn puternic. Nebuna lui de soră, Grace, trebuie să fi pomenit ceva. John îşi muşcă buza, sperând că putea să scape printr-un bluf.

— A, da? Ce fel de incident?

— Se pare că a intrat cineva prin efracţie în Muzeul Peabody, îi explică Nimrod.

John răsuflă uşurat şi se strădui să-şi ascundă un zâmbet în timp ce lua o bucată mare de friptură.

— O spargere violentă, în cel mai neobişnuit mod, continuă Nimrod. Uşa de la intrare a fost doborâtă cu un obiect mare şi mai multe vestigii valoroase au fost împrăştiate peste tot.

— Nu văd ce are asta de-a face cu mine, zise John.

— Ai fost la Peabody timp de două ore ieri după-amiaza, nu-i aşa? îl întrebă Nimrod.

— Sigur, confirmă John. Şi a fost o mare plictiseală. Şi n-am furat nimic de-acolo, dacă asta vrei să insinuezi.

— Dă-mi voie să termin de povestit exact ce s-a întâmplat, spuse Nimrod. Şi atunci o să înţelegi de ce discut toate astea cu tine, John. Ai văzut acel *Torosaurus* din faţa clădirii?

— Da. Era mişto.

— Acest *Torosaurus*?

Nimrod îi întinse lui John o fotografie înfăţişând dinozaurul din bronz de pe soclul din granit din faţa muzeului Peabody.

— Da.

— Poate că te-ar interesa să vezi cum arată acum acel *Torosaurus*.

Îi întinse lui John o a doua fotografie. John ridică din umeri.

— Nu văd...

— Este aşezat invers, continuă Nimrod. Acum este cu faţa spre muzeu, în loc să fie cu spatele.

John rămase cu gura căscată.

— Înţelegi care e problema, John. La fel ca un *Torosaurus* veritabil, statuia din bronz cântăreşte câteva tone. Aşa că nu poate fi vorba de o glumă studenţească obişnuită. Cu alte cuvinte, este imposibil să-ţi imaginezi cum ar fi putut cineva să facă una ca asta fără o macara de dimensiuni foarte mari, ceea ce pare puţin probabil. Aşadar, legătura e limpede. Cineva trebuie să-şi fi folosit puterile de djinn, să-l fi dat pe *Torosaurus* jos de pe soclul lui şi să-l fi pus să doboare uşa cu cornul. Nu ştiu de ce. Oricine ar fi fost capabil de o astfel de ispravă n-ar fi avut deloc nevoie să atragă atenţia asupra infracţiunii comise.

Domnul Vodyannoy ridică din umeri, în semn de scuze.

— Poliţia, firește, este nedumerită. Dar au descoperit bucăţi din uşa muzeului pe cornul statuii din bronz.

— Domnul Groanin mi-a spus că ai fost foarte impresionat de statuie, adăugă Nimrod. Ba chiar ai pomenit despre ce s-ar putea întâmpla dacă ar prinde viaţă.

— Da, aşa este, zise John. Dar, uitaţi ce e, n-am avut nimic de-a face cu spargerea. Pe cinstite.

Tocmai se pregătea să mai spună ceva, dar se răzgândi. Să fi fost posibil ca întâmplarea aceasta stranie să aibă legătură cu incidentul cu tăbliţa vorbitoare din salonul umbrelor? Era oare posibil ca fantomaticul bărbat cu mantie din pene pe care-l invocase din partea cealaltă să fi adus la viaţă statuia din bronz şi să fi spart uşa Muzeului Peabody?

— Da? îl îmboldi Nimrod. Aveai de gând să mai spui ceva? Aşteptă preţ de câteva clipe. Neobişnuit lucru, nu ţi se pare, să se întâmple ceva atât de bizar tocmai în noaptea în care sora lui Bo, Grace, a fost salvată din aripa estică a casei Nightshakes, după ce a fost dispărută timp de opt luni? Sau e doar o fericită coincidenţă?

— N-am făcut absolut nimic cu acel *Torosaurus*, se apără John. Şi nici n-am furat vreo prostie de vestigiu străvechi.

— Posibil. Totuşi, m-aş hazarda să presupun că poţi oferi o explicaţie mai bună pentru ceea ce s-a întâmplat decât cea pe care o avem în clipa de faţă, adică niciuna.

John suspină. Trebuia să mărturisească totul. Nimrod îl mirosise. Fireşte, pe John nu-l prea surprindea acest fapt, dată fiind cantitatea de peşte consumată de unchiul lui. Individul avea un creier cât o minge de baschet. Îl prinseseră. Prin urmare, John le povesti unchiului său şi domnului Vodyannoy ce se întâmplase cu tăbliţa vorbitoare la graniţa extremă a aripii vestice.

— Pe lampa mea, ai înnebunit, băiete? exclamă Nimrod.

— Tăbliţele acelea n-ar trebui folosite niciodată, adăugă domnul Vodyannoy. Sunt extrem de primejdioase. De-asta şi sunt ţinute ascunse.

— Îmi pare rău, se scuză John. N-am vrut să fac niciun rău, zău aşa, ci doar să încerc să iau legătura cu domnul Rakshasas.

Nimrod încuviinţă.

— Şi mie-mi lipseşte, să ştii.

Îşi puse mâna pe umărul lui John.

— Chiar crezi că faptul că am folosit eu tăbliţa a provocat incidentul de la Peabody?

— Mă tem că e singura concluzie pe care o putem trage, zise Nimrod. Oricine ar fi cel pe care l-ai invocat, trebuie să fie foarte supărat.

— Da, dar de ce? vru să ştie John.

— Pentru că a dat greş în misiunea pentru care l-ai invocat, aceea de a comunica, îl lămuri domnul Vodyannoy. Era probabil furios din cauză că nu-i înţelegeai limba. Îţi aminteşti ce era? Sau oricare dintre cuvintele pe care le-a folosit?

— Nu, recunoscu John.

— Atunci va trebui să ne dăm seama după tăbliţa pe care ai folosit-o. Ştii, fiecare dintre ele invocă entităţi diferite, din diverse părţi ale lumii, în funcţie de originea tăbliţei. Crezi că ai putea să-ţi aminteşti cum arăta tăbliţa?

— Dac-aş vedea-o, sunt convins că aş recunoaşte-o, răspunse John.

Se duseră în salonul umbrelor. La lumina zilei, arăta cu totul altfel faţă de ce-şi amintea el. „Nu-i sinistru deloc", se gândi John. Bo aranjase toate tăbliţele la locul lor în cele treisprezece sertare ale dulăpiorului roşu, iar acum repara deja ochiul de geam spart. Ba chiar fluiera. Domnul Vodyannoy

deschise sertarele şi începu să-i arate lui John diversele tăbliţe din colecţia lui. Nu trecu mult până ce John o recunoscu pe cea folosită în seara precedentă.

— Asta e, anunţă el. Asta a fost. O recunosc după amerindianul înfăţişat pe ea. Şi după tipul cu platoşă.

— De fapt, îl corectă domnul Vodyannoy, amerindianul, aşa cum i-ai spus, este un incas. Iar tipul cu platoşă ar trebui să fie Pizarro. E un desen despre conchistadori. Şi a fost realizat în America de Sud acum vreo sută cincizeci de ani. Asta înseamnă că e mult mai probabil ca spiritul pe care l-ai invocat, dacă spirit a fost, şi nu un demon sau un duh al naturii, să fi provenit din partea aceea a lumii. Aşa s-ar explica, fireşte, şi prezenţa unui *otorongo*.

— Mi-aduc aminte că individul avea lobii urechilor foarte mari, zise John. Şi o mantie din pene.

— Atunci l-ai şi văzut, spuse Nimrod.

— Doar pentru o clipă. O rafală de vânt dinspre şemineu a suflat o parte din fumul care părea să-i dea o formă.

— De-ai putea să-ţi aduci aminte cum îl cheamă, comentă Nimrod.

— O să mergem la Peabody, hotărî domnul Vodyannoy. Poate că vreunul dintre numeroasele exponate sud-americane din muzeu îi va reîmprospăta memoria băiatului.

În faţa uşii sparte a muzeului Peabody era un cordon de poliţie, nefiind permis accesul nimănui, cu excepţia oficialităţilor muzeului şi a anchetatorilor secţiei de poliţie din New Haven. Însă nimic din toate acestea nu reprezenta un obstacol pentru cei trei djinni. Aflaţi departe de blestemul din Nightshakes, îşi lăsară pur şi simplu trupurile în automobilul domnului Vodyannoy şi trecură nevăzuţi pe lângă

poliţiştii aflaţi de pază în faţa aşchiilor care alcătuiseră cândva uşa de la intrarea în muzeu. Dar nu înainte de a se opri să asculte câteva dintre explicaţiile pe care localnicii le ofereau numeroşilor reporteri, fotografi şi trimişi ai posturilor de televiziune care înconjurau acum masivul *Torosaurus*. Unii dădeau de înţeles că studenţii ar fi fost cumva răspunzători de noua poziţie a statuii din bronz. Alţii arătau spre cer şi insistau că extratereştrii trebuie s-o fi făcut. Un geolog excentric pretindea că înregistrase un mic cutremur în imediata apropiere a muzeului universităţii, iar acesta ar fi fost în măsură, susţinea el, să rotească statuia pe soclul ei. Câţiva fanatici religioşi propuneau o explicaţie divină, în timp ce un grup de adepţi ai teoriei conspiraţiei aducea în discuţie posibilitatea ca uriaşul *Torosaurus* să nu fi fost niciodată din bronz, ci un veritabil *Torosaurus* încremenit pe loc.

John râse în gura mare de unele dintre aceste idei aberant de diferite şi le comentă stupiditatea cu Nimrod, uitând pentru o clipă că era invizibil şi că l-ar putea auzi cineva. Şi chiar îl auzi cineva. Unul dintre poliţişti, care îi spuse imediat unui reporter de televiziune că, în opinia lui, muzeul era bântuit.

Înăuntrul muzeului, cei trei djinni invizibili — care se ţineau de mâini, ca să nu se pomenească despărţiţi unul de altul — se îndreptară spre sălile în care erau expuse vestigii sud-americane, aflând abia acum că tocmai acestea fuseseră cele devastate. Mai multe vitrine din sticlă fuseseră sparte, iar conţinutul lor, în cea mai mare parte din aur, zăcea acum împrăştiat pe podea, în timp ce un fotograf al poliţiei se îndeletnicea cu imortalizarea detaliilor de la locul faptei.

— Ei bine, cred că-i destul de logic, şopti Nimrod.

— Ce anume? se interesă John.

— Că anonimul nostru prieten sud-american cu mantie din pene a venit tocmai aici. La comoara lui Hiram Bingham.

Domnul Vodyannoy îi explică lui John că multe dintre vestigiile expuse la Peabody fuseseră aduse la Yale din Machu Picchu, oraşul dispărut al incaşilor, descoperit în Anzii peruani de Hiram Bingham — care fusese poate modelul pentru personajul Indiana Jones — în anul 1911.

— Guvernul peruan a trimis de multă vreme o petiţie către Universitatea Yale, cerând restituirea lor. Poate că invizibilul nostru prieten a pus umărul pentru cauza peruană.

— Ar fi o posibilitate, admise Nimrod.

Timp de câteva clipe, traseră cu urechea la discuţia dintre un ofiţer de poliţie şi un bărbat cu ochelari, într-un costum gri şi cu un papion galben.

— Puteţi să ne spuneţi dacă lipseşte ceva, domnule profesor? întreba detectivul.

— Trei monede sau medalii destul de mari, răspunse profesorul. Confecţionate din aur masiv şi de provenienţă incasă. Şi câteva *khipu*-uri. Panglici incase pentru transmiterea mesajelor.

— Altceva?

— Da. Lipseşte şi una dintre mumiile noastre incase.

— Adică, aşa, ca o mumie egipteană? întrebă poliţistul. Înfăşurată în bandaje şi tot tacâmu'?

— Nu numai egiptenii antici obişnuiau să-şi mumifice reprezentanţii decedaţi ai aristocraţiei, domnule locotenent, explică profesorul. Un număr de civilizaţii precolumbiene sud-americane proceda la fel. Numai că la ei mumiile nu erau înfăşurate cu bandaje şi nici nu erau închise în piramide. Cel puţin, nu la incaşi. Aceştia îşi purtau după ei regii morţi şi-i scoteau la diverse ceremonii speciale. De fapt, îi tratau ca şi cum ar fi fost oameni vii.

— Şi-atunci cum arăta mumia asta?

— Mai degrabă înfricoşător. Ca o persoană moartă de foarte multă vreme. Cadavrele erau îmbălsămate, fireşte, însă efectul e oarecum îngrozitor.

— Şi a cui era mumia asta, mai precis? insistă locotenentul de poliţie.

— Habar n-am. Hiram Bingham a fost mai degrabă un explorator, nu arheolog, de o enervantă neglijenţă faţă de identificarea corespunzătoare a vestigiilor incase pe care le-a adus aici din Machu Picchu, oraşul pierdut al incaşilor. Ar fi putut fi oricine. Mai bine zis, oricine din familia regală incasă.

— Interesant, murmură John.

— Ce-aţi spus? întrebă profesorul.

— N-am spus nimic, domnule profesor, răspunse detectivul, clătinând din cap. De ce credeţi că ar vrea cineva să fure o mumie?

— Cam asta mă întrebam şi eu, şopti John, simţind cum Nimrod îl trage deoparte, în timp ce detectivul şi profesorul se priveau bănuitori.

— Ar trebui să înveţi să taci când eşti invizibil, John, şuieră Nimrod.

— Îmi pare rău, dar chiar n-am putut să mă stăpânesc. Cu tot aurul ăsta de pe podea, o mumie pare ceva tare neobişnuit de furat, asta-i tot.

— Tare mă îndoiesc c-ar fi fost furată, interveni domnul Vodyannoy. La urma urmei, nu prea ai cum să furi ceva care de fapt îţi aparţine.

— Credeţi că mumia era a tipului cu mantia din pene? întrebă John. Că era propriul lui trup mumificat?

— O explicaţie mai bună nu pot să găsesc, zise domnul Vodyannoy. Tu poţi?

— Ceea ce face cu atât mai imperioasă identificarea lui, adăugă Nimrod.

— Nu prea văd cum, îl contrazise domnul Vodyannoy. L-ai auzit pe profesor. Habar n-au cine era.

— Dă-mi voie să mă gândesc un minut, ceru Nimrod.

Cei trei djinni invizibili se opriră în faţa unei fotografii cât peretele, înfăţişând străvechiul Machu Picchu. John îl recunoscu datorită unei mai vechi lecţii de istorie de la şcoală: un oraş pierdut al incaşilor, în vârful unui platou de două mii cinci sute de metri altitudine, în mijlocul junglei peruane.

— Nu poate să fie uşor să pierzi un oraş întreg, îşi dădu cu părerea John. Adică, doar nu e o legătură de chei, nu? Sau o hârtie de zece dolari. Un oraş nu-i un lucru pe care să-l rătăceşti pe undeva. Aş pune pariu că mulţi peruani au ştiut tot timpul unde se afla. Pun pariu că, în primul rând, nu s-a pierdut niciodată cu adevărat. Pun pariu că Hiram Bingham ăsta a hotărât să spună că a fost pierdut numai ca să devină el celebru.

— Bravo, zise Nimrod. Cred că există mult adevăr în ceea ce ai spus. Există, desigur, un adevărat oraş pierdut al incaşilor. Numai că nu e Machu Picchu. Şi nici n-a fost vreodată. Atâta că Hiram Bingham şi-a luat dorinţele drept realitate.

— Şi-atunci care-i de fapt celălalt oraş pierdut? întrebă John.

— Paititi, îi răspunse Nimrod.

Lui John i se opri inima în loc pentru o clipă.

— Cum ai spus că-i zicea? insistă el.

— Paititi, repetă Nimrod.

Cu ochii minţii, John văzu inimioara de pe tăbliţa vorbitoare alcătuind cuvântul.

— Se scrie P — A — I — T — I — T — I? întrebă el.

— Da, confirmă Nimrod. De ce? Şi străduieşte-te să vorbeşti mai încet. Tocmai l-am văzut pe poliţist făcându-şi cruce.

— Paititi a fost primul cuvânt alcătuit pe tăbliţa vorbitoare, explică John.

— Eşti sigur?

— Da. După ce-şi stoarse creierul ca pe un burete, John adăugă: Sunt sigur. Am mai putut să descifrez şi un alt cuvânt. Limba în care scria. Cred că era Mancocapac.

— Manco Capac? întrebă Nimrod.

— Vorbeşte mai încet, i-o întoarse John.

— Ai zis Manco Capac?

— Da.

— Manco Capac nu este o limbă, preciză domnul Vodyannoy. Manco Capac este un nume. Manco Capac a fost întemeietorul dinastiei incase din Peru. De aceea e cunoscut şi drept Manco cel Mare. El este cel pe care l-ai invocat în salonul umbrelor, John. El este cel pe care l-ai văzut. Manco Capac în persoană.

Domnului Vodyannoy i se tăie respiraţia.

— Of, Dumnezeule, zise el. Nimrod, îţi aminteşti de fotografia aia din ziar de acum câteva zile? Din jungla sud-americană. Cu Portalul Blestemat?

— Abia dac-am putut să mă mai gândesc la altceva de când am văzut-o, mărturisi Nimrod. Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Profeţia, zise domnul Vodyannoy. Desigur. Ce altceva ar putea să fie?

— Ce profeţie? se amestecă John.

— Crezi că am putea încerca să-l mai invocăm o dată pe Manco Capac? îl întrebă Nimrod pe domnul Vodyannoy. Cu ajutorul tăbliţei vorbitoare?

— Acum nu, dacă şi-a recăpătat mumia, răspunse domnul Vodyannoy. Pentru viitoarele apariţii o să se folosească de ea, mai degrabă decât de tăbliţa vorbitoare.

— Înseamnă că am pierdut ocazia, concluzionă Nimrod. Am ratat cea mai bună şansă de a împiedica producerea unui dezastru. Am ratat-o.

— Ciudat, nu ţi se pare? continuă domnul Vodyannoy. Că a trebuit ca tocmai băiatul să-l invoce. Dat fiind că e un geamăn. Presupun că asta înseamnă că, la urma urmei, John şi Philippa sunt acei gemeni. Cei prevestiţi.

— Refuz să mă gândesc la aşa ceva, spuse Nimrod. Dar, desigur, mă temeam că aşa va fi. Întotdeauna m-am temut. Cred c-ar fi bine s-o informez pe Faustina.

— Îmi spuneţi şi mie despre ce e vorba? interveni John, vorbind cât de tare putea, fără să înspăimânte vreun alt poliţist.

— Ar fi de preferat să fie şi sora ta de faţă când o să explic cum stau lucrurile, zise Nimrod. Fiindcă o priveşte şi pe ea la fel de mult cât te priveşte pe tine. Dar să ştii că Manco Capac n-a fost doar cel dintâi rege al incaşilor, a fost şi djinn. Un foarte mare djinn.

— Şi profeţia? mai întrebă John.

— Profeţia? Nimrod oftă adânc. Profeţia este numită *Pachacuti*, spuse el încetişor. Ceva de temut pentru toate triburile de djinni, bune sau rele. Este un cuvânt din limba incaşilor. Înseamnă „marele cutremur de pământ". E o profeţie despre sfârşitul lumii.

CAPITOLUL 4

PACHACUTI

Între două partide de Djinnverso la Nightshakes, Philippa mergea în camera ei şi scria în jurnal, preocuparea ei preferată începând din vremea pe care şi-o petrecuse în Iravotum, reşedinţa oficială a Djinnului Albastru al Babilonului. Unul dintre adversarii ei de la Nightshakes era Zadie Eloko. Iată ce a scris Philippa despre ea:

Zadie Eloko cred că are cam aceeaşi vârstă ca mine. Este membră a tribului Jann — ca domnul Vodyannoy —, cu un tată politician din Bahamas şi o mamă americană, fostă actriţă celebră. Fratele ei mai mare este un faimos actor de comedie. Dă dovadă de precocitate şi mi-a spus că vrea să devină artist conceptualist. Unii oameni obişnuiesc să sugă acadele, însă Zadie suge o periuţă de dinţi şi pare să se spele în continuu pe dinţi. Susţine că e îndrăgostită, dar refuză să spună şi de cine. Cuvântul ei de concentrare este KAKORRHAPHIOPHOBIA, despre care mi-a spus că înseamnă o teamă anormală de eşec... ceva de care pare să sufere ea însăşi. Cu toate astea, deja am învins-o! Şi nu doar o dată! Foarte rar îşi foloseşte puterile de djinn, fiindcă spune c-ar da dovadă de lene şi preferă mai degrabă „să facă lucrurile cu mâna ei".

Îmi cam place de ea, însă camera ei de la Nightshakes e deasupra celei a domnului Groanin şi-l înnebuneşte pe bietul om, fiindcă, atunci când nu joacă Djinnverso, exersează dansând step pe podeaua din lemn, cică pentru un spectacol afurisit de la şcoală. Groanin spune c-ar vrea s-o strângă de gât.

Zadie pare să creadă că eu am dus o viaţă mult mai interesantă. I-am spus că nu e întotdeauna bine să ai o viaţă interesantă, pentru că nu-i decât un alt mod de a spune că ţi s-au întâmplat o grămadă de lucruri, nu toate bune. Cum ar fi timpul pe care l-am petrecut în Iravotum cu Ayesha. Şi călătoria noastră la Kathmandu, când acel guru urât mirositor a vrut să ne fure sângele. Ca să nu mai vorbesc despre oribilul război de teracotă care l-a absorbit pe bietul domn Rakshasas. Oricum, ca s-o mai înveselesc după ultima noastră partidă — detestă să piardă —, m-a obligat să-i fac o promisiune prostească, anume că, data viitoare când o să mai plec într-un loc interesant împreună cu John şi cu Nimrod, o să poată veni şi ea cu noi. A fost o promisiune de djinn, ceea ce, desigur, înseamnă o legare. Cred că John o să se supere pe mine. Dar n-o să-i spun nimic deocamdată. Oricum, nu până la următoarea noastră aventură.

Auzind zgomotul unei maşini afară, Philippa îşi lăsă deoparte jurnalul şi se ridică de la pupitru. Privind pe fereastra dormitorului, zări un enorm Rolls-Royce oprind în faţa uşii de la intrare. Portiera din dreptul şoferului se deschise şi din automobil coborî un omuleţ pe care-l recunoscu. Purta

un costum negru îngrijit, papion şi o pereche de mănuşi galbene, pentru şofat. Era Jonah Damascus, şoferul, garda de corp şi omul bun la toate al Djinnului Albastru, de la reşedinţa neoficială din Berlin.

Jonah ocoli maşina până la portiera din spate, pentru pasageri, o deschise şi dinăuntru apăru însăşi Faustina.

— Ce-o căuta aici? murmură Philippa, coborând la parter, să afle răspunsul.

Faustina se făcuse mai fermecătoare de când devenise Djinn Albastru. Colierul şi cerceii ei erau din safire mari cât dopurile de la sticle. Iar veşmintele erau cópii realizate de djinni după cele foarte scumpe ale unor creatori italieni, numai că şi mai frumoase. Lăsă să cadă, printr-o mişcare a umerilor, o haină din blană de *smilodon** în mâinile lui Bo, aşeză pe bufet un ziar împăturit şi o salută cu răceală pe Philippa.

— Unchiul tău e pe-aici? întrebă ea. Sau domnul Vodyannoy?

— S-au dus la Muzeul Peabody, o informă Philippa. Împreună cu John. Dar nu cred să mai întârzie mult.

Zadie îşi făcu apariţia în holul de la intrare, alături de câţiva dintre ceilalţi oaspeţi, printre care se aflau Patricia Nixie, din Germania, şi Yuki Onna, din Japonia, ambele înclinându-se la vederea Djinnului Albastru al Babilonului. În schimb, după toate cele prin care trecuseră împreună, Philippa nu se putea îndura să facă plecăciuni în faţa Faustinei.

— Ai venit pentru turneu? o întrebă Philippa.

— Nu, sigur că nu, răspunse Faustina. Am lucruri mult mai importante de făcut zilele astea decât să joc Djinnverso sau să fiu spectatoare.

---

* Cea mai cunoscută dintre speciile preistorice de tigru cu colţi-sabie, dispărută în urmă cu aproximativ 11 000 de ani (n. tr.).

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să vin aici în misiune oficială privind problemele djinnilor.

— E vreo veste despre fratele tău, Dybbuk? se interesă Zadie.

— Nu, zise Faustina. Ultima dată s-a auzit despre el în Anglia. De atunci, a dispărut cu desăvârşire.

— Ceea ce pare să fie un fel de risc profesional în familia voastră, comentă Philippa. Observând că Faustina se încruntă la ea, îşi dădu seama că poate o ofensase şi adăugă la repezeală: Am vrut să spun că mă aştept să-şi facă apariţia bine sănătos, cum s-a întâmplat şi cu tine, după ce ai dispărut pentru o vreme.

Faustina încuviinţă, recunoscându-şi datoria faţă de John, Philippa, Nimrod şi domnul Groanin. Dacă n-ar fi fost ei, ea era un cadavru dintr-o criptă italienească.

Bo o conduse pe Faustina în bibliotecă şi-i aduse ceai. Dar nu avu mult de aşteptat până când Nimrod, John şi domnul Vodyannoy se întoarseră de la Muzeul Peabody.

— Faustina, exclamă Nimrod. Pe lampa mea, mare noroc că eşti aici. Tocmai ne pregăteam să te chemăm, pentru că avem veşti de o extremă gravitate.

— Dacă e vorba despre Profeţia *Pachacuti*, răspunse Faustina, atunci ţi-am luat-o înainte, Nimrod. Domnule Vodyannoy, există vreun loc retras în care să putem discuta toţi trei?

— Desigur, zise domnul Vodyannoy şi-i conduse pe Faustina şi pe Nimrod afară din uriaşa bibliotecă, în biroul lui, închizând uşa în urma lor.

— S-a schimbat, constată Philippa.

John îşi muşcă buza şi încuviinţă. Într-o vreme, îi plăcuse mult de Faustina.

— Nici măcar n-a salutat, murmură el.

— Deci, despre ce-i vorba? îşi întrebă Philippa fratele. Nimrod pare îngrijorat.

— Nu sunt sigur, mărturisi John. Însă e aproape cert o problemă de viaţă şi de moarte. Dacă ţin seama de ce a spus Nimrod, cred că ar putea fi chiar mai important de-atât.

— Crezi că urmează o altă aventură? îl întrebă Philippa.

— Aşa se pare, recunoscu John.

Philippa aruncă o privire spre Zadie, ai cărei ochi se făcuseră mari la simpla menţionare a cuvântului „aventură". „Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi", îşi zise ea. Cu atât mai mult cu cât John deja părea să fie pornit pe Faustina.

— John, ţi-o mai aminteşti pe Zadie, nu?

John aruncă o privire spre Zadie şi încuviinţă posomorât.

— OK, să nu te enervezi, continuă Philippa, numai că, uite, i-am cam promis lui Zadie că, data viitoare când o să pornim într-o aventură, o s-o luăm şi pe ea.

— Ce i-ai *promis*?

John părea îngrozit.

— Am invitat-o să meargă cu noi în următoarea aventură.

— De ce-ai făcut una ca asta?

— Pentru că m-a rugat.

John o privi acuzator pe Zadie.

— Care-i treaba? zise el. Ca şi cum să fii djinn n-ar fi deja o aventură suficient de mare. De ce nu te duci, pur şi simplu, să-i îndeplineşti vreunui biet pământean trei dorinţe? Asta oferă de obicei suficiente distracţii pentru cei mai mulţi dintre noi.

Philippa se încruntă.

— John. Nu fi atât de nepoliticos.

Zadie îşi scoase periuţa de dinţi din gură şi zâmbi larg, făcându-l pe John să se simtă ca o cizmă.

— Nu-i nimic, zise ea.

— Scuză-mă, răspunse John. Arătă spre uşa biroului domnului Vodyannoy. Doar că nu-mi place ideea că ei trei vorbesc despre mine, asta-i tot.

Şi începu să le povestească Philippei şi lui Zadie tot ce se petrecuse în salonul umbrelor, ca şi tot ce auzise în Muzeul Peabody.

— Domnul Vodyannoy a amintit de o fotografie pe care au văzut-o amândoi, acum câteva zile, într-un ziar, o fotografie care i-a făcut să se îngrijoreze în legătură cu o anume profeţie. O profeţie care ne implică pe noi, Philippa. Sunt convins de asta.

— Ăsta-i ziarul cu care a venit Faustina, interveni Zadie, dornică să fie de ajutor. Şi pare să fie vechi de câteva zile. Mă întreb dacă n-o fi cumva chiar ziarul acela.

John şi Philippa îşi lungiră gâturile peste umerii lui Zadie, în timp ce ea întorcea paginile.

— Uite, zise John, arătând o fotografie. Asta e.

Cei trei tineri djinni examinară preţ de un minut fotografia alb-negru. Câţiva exploratori bărboşi erau grupaţi lângă o ciudată uşă de piatră, în jungla sud-americană. Intrarea avea forma unui ochi şi era năpădită de viţă şi de plante cărătoare. Dar amănuntul cel mai ciudat la acea intrare, care se închidea cu o uşă masivă din lemn, era că părea să ducă tot spre jungla deasă.

Zadie citi textul de sub fotografie.

— „Portalul Blestemat", spuse ea. „Uşa a fost descoperită în Peru, în cele mai îndepărtate adâncuri ale pădurii tropicale din bazinul superior al Amazonului, de o echipă engleză de exploratori şi arheologi. Nu există alte construcţii prin preajmă, nici măcar fundaţiile vreunui edificiu acum ruinat. Numai această uşă neobişnuită, în forma unui ochi, pe care

indienii din partea locului o numesc *Ochiul Pădurii*. Socotită ca fiind o construcţie a incaşilor, uşa este posibil să marcheze un loc considerat sacru, cu toate că nimeni nu ştie de ce."

Zadie îl lăsă pe John să ia ziarul, ca să privească fotografia mai îndeaproape.

— Ciudat, nu? zise ea.

— Ce legătură ar putea să aibă cu noi? îl întrebă Philippa pe John.

— Habar n-am, răspunse John, pe când uşa de la biroul domnului Vodyannoy se deschidea din nou. Însă am o presimţire că vom afla imediat.

Domnul Vodyannoy îşi mângâia barba, care era mai roşie decât coada unei vulpi, rezultat al aplicării unei vopsele pe bază de henna pe o barbă în realitate albă.

— Spectacol de groază, spuse domnul Vodyannoy.

Cel puţin, asta crezură John, Philippa şi cu Zadie că zisese. În realitate, aşa cum proceda deseori, domnul Vodyannoy folosise un cuvânt rusesc la începutul unei propoziţii englezeşti, un cuvânt care doar seamănă cu „spectacol de groază".

— Au fost odată opt djinni egipteni, continuă el. Patru fraţi şi patru surori care s-au hotărât să părăsească Egiptul antic şi să găsească o altă ţară în care să trăiască. Au călătorit printr-o reţea de peşteri subterane cunoscută numai de djinni şi care, odinioară, lega lumea clădită de djinni de cea a oamenilor. Până la urmă, călătoria i-a condus spre ceea ce astăzi numim Peru. Cel mai tânăr, dar şi mai puternic dintre aceşti opt djinni se numea Manco, iar el s-a hotărât în secret să devină un mare rege şi zeu al anticilor incaşi. Ştia, fireşte, că fraţii săi nu vor fi niciodată de acord, aşa că, într-o zi, când se aşteptau mai puţin, i-a prefăcut, pe ei şi pe sora lui cea

mai mare, în statui din aur masiv. Apoi, Manco s-a căsătorit cu celelalte surori ale lui şi, pretinzând că descinde din zeul-soare, s-a proclamat stăpân al văii. Cu ajutorul puterilor de djinn, a înfrânt cu uşurinţă alte triburi şi a devenit cunoscut sub numele de Manco Capac, cuvântul *Capac* având semnificaţia de „senior al războiului". Desigur, la fel ca în Egiptul antic, cultul soarelui era obişnuit printre djinnii din acea vreme. Totuşi, pe atunci nu se cunoştea cum căldura ne oferă putere. Nici nu se ştia că frigul de la altitudinile mai ridicate îl poate face pe un djinn să-şi piardă puterea. Este exact ce i s-a întâmplat lui Manco. Şi, din moment ce ajunsese să-şi folosească puterile aproape exclusiv pentru crearea aurului cu care să se îmbogăţească pe el şi regatul lui, subita lui incapacitate de a mai înfăptui asta l-a făcut să creadă că puterile de djinn l-au părăsit. Manco a presupus că şi-a pierdut puterile nu pentru că oraşul Cuzco, ce era capitala regatului său, era situat la altitudinea de vreo trei mii cinci sute de metri, cu o climă prea friguroasă pentru puterile de djinn, ci deoarece zeul-soare — pe care incaşii îl numeau Inti — se mâniase pe el. Aşa că Manco, în căutarea unor sfaturi spirituale, a convocat mai mulţi preoţi incaşi în oraşul sfânt Paititi, a cărui amplasare constituia un secret straşnic păzit, deşi se spune că drumul spre oraşul sacru pornea de la o poartă magică numită Portalul Blestemat sau Ochiul Pădurii, ascunsă undeva în junglă, şi pe care Manco o construise special în acest scop. Atunci când, în cele din urmă, preoţii au ajuns în Paititi, Manco le-a cerut să născocească un ritual special în cinstea zeului-soare, Inti, pentru ca acesta să-i redea puterile lui Manco.

— Şi aşa a fost? întrebă John. I-a readus ritualul puterile lui Manco?

— Toate acestea s-au petrecut acum foarte multă vreme, îi răspunse domnul Vodyannoy. Nu putem fi siguri de prea multe lucruri atunci când există atât de puţine dovezi arheologice. Multe dintre ele au fost distruse ulterior de spanioli. În schimb, se spune că ritualul a *avut* succes, că puterile i-au fost redate lui Manco şi că numărul obiectelor din aur ale regatului s-a înzecit, aşa că incaşii au redevenit bogaţi. Dar, chiar şi-aşa, la puţină vreme după aceea, Manco s-a îmbolnăvit şi a simţit apropierea morţii. Numai că, înainte de a muri, şi-a mai convocat încă o dată preoţii la Paititi. Acolo le-a promis că, dacă vor avea vreodată nevoie de el, se va întoarce şi-i va nimici pe duşmanii incaşilor printr-o uriaşă distrugere, numită *Pachacuti*. Tot ce urmaşii preoţilor vor avea de făcut va fi să-i conducă pe duşmanii incaşilor prin Portalul Blestemat, iar spiritul lui Manco Capac va îndeplini restul. Au trecut secole, iar incaşii au continuat să stăpânească fără să întâmpine vreo împotrivire, pe suprafeţe de mii de kilometri pătraţi. Într-atât erau de puternici, încât nimeni nu-şi imagina c-ar putea să aibă vreun duşman, singurii lor duşmani fiind ei înşişi. Locul în care se afla Portalul Blestemat aproape c-a fost uitat. Şi doar vreo doi preoţi aleşi mai ştiau de promisiunea lui Manco, dar aceştia au păstrat secretul, de teamă că vreun cârmuitor de-al incaşilor ar putea încerca să folosească puterea Portalului împotriva altuia. Dar apoi, într-o zi a anului 1532, toate acestea s-au schimbat pentru totdeauna. Conchistadorii spanioli, sub comanda lui Francisco Pizarro, au sosit în Cuzco şi au început să-i jefuiască pe incaşi cu brutalitate de tot ce posedau, după care i-au înrobit sau i-au asasinat. Foamea lor de aur părea neostoită. Pentru că, oricât de mult le-ar fi dat incaşii, spaniolii voiau şi mai mult. Incaşii au fugit de spanioli, retrăgându-se în înălţimile

Anzilor. Numai că spaniolii i-au urmărit neobosiţi, ucigându-i pe mulţi, mereu flămânzi după tot mai mult aur. Atunci, un preot pe nume Ti Cosi, amintindu-şi de cuvintele lui Manco Capac, a încercat să găsească Portalul, vrând să-i ademenească pe spanioli în junglă, prin Portalul Blestemat, ca să poată fi distruşi în *Pachacuti*, aşa cum promisese Manco.

Sigur că aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Spaniolii n-au fost distruşi, iar urmaşii lor conduc Peru şi în ziua de azi. Pentru că Ti Cosi a fost capturat înainte să-i poată călăuzi pe spanioli prin poartă. Mai rău de-atât, s-a îmbolnăvit de variolă, una dintre numeroasele boli aduse de spanioli şi faţă de care incaşii nu-şi dezvoltaseră rezistenţa. Pe patul de moarte, sperând încă să-i atragă pe spanioli în capcana creată de Manco Capac pentru duşmanii supremi ai incaşilor, Ti Cosi i-a spus unui preot spaniol, părintele Diego, că El Dorado, oraşul de aur, despre care spaniolii erau convinşi că s-ar afla ascuns în junglă, e în realitate Paititi, precum şi că se putea ajunge la el numai prin Portalul Blestemat. Ti Cosi i-a mai spus părintelui Diego că în Paititi se afla secretul transformării metalelor de bază în aur, acesta fiind motivul pentru care incaşii aveau atât de mult. Şi că secretul fabricării aurului era cuprins într-un ritual numit *kutumunkichu*, despre care unii cred că era numele adevăratului ritual desfăşurat odinioară de însuşi Manco. Acelaşi care-i redobândise puterile de djinn. Şi, ceea ce pare mai mult decât plauzibil este că, dacă într-adevăr Ti Cosi ar fi vrut ca spaniolii să afle secretul prefacerii metalelor în aur, însemna că mai credea şi că astfel le va aduce totala distrugere. Cu toate că, până în ziua de azi, nimeni n-a aflat cu adevărat cum. În orice caz, se spune că Ti Cosi i-a desenat o hartă părintelui Diego. Numai că harta s-a pierdut. Şi nici Paititi, nici cronica

descriind ritualul *kutumunkichu* şi dictată preotului spaniol nu s-au mai găsit vreodată.

— Tare mişto poveste, spuse John.

Domnul Vodyannoy tresări. Cuvântul „mişto" era un adevărat blestem pentru un djinn ca el, pentru care căldura însemna totul*. Îşi scărpină barba şi şovăi suficient de mult cât să preia Faustina firul povestirii.

— Acum câteva săptămâni, zise Faustina, câteva vestigii valoroase, printre care se număra un toiag rar de aur, de origine incasă, şi mai multe *khipu*-uri, au fost furate din Muzeul Etnografic din Berlin.

— Ce e ăla *khipu*? întrebă Philippa.

— *Khipu* era o metodă folosită de incaşi pentru consemnări, un soi de abac din sfori, îi explică domnul Vodyannoy. Dar, la fel ca acum două secole cu hieroglifele egiptenilor antici, nimeni nu ştie ce înseamnă de fapt. S-ar putea spune că, până când nu va descoperi cineva echivalentul Pietrei Rosetta**, va rămâne unul dintre marile mistere ale lumii antice.

— În muzeul din Berlin se aflau aproape trei sute de astfel de exponate, continuă Faustina. Este cea mai mare colecţie din lume, aşa că furtul nu mi-a atras prea mult atenţia când a fost anunţat pentru prima dată.

Faustina făcu un semn din cap spre ziarul din mâna lui John.

---

* Cuvântul englezesc *cool* este echivalent, în argou, cu „mişto", dar are şi sensul de „rece" (n. tr.).

** Piatră descoperită în anul 1799 de un ofiţer al armatei franceze, în apropierea oraşului Rashid (Rosetta). Pe ea se aflau inscripţii datând din anul 196 î. H., în trei scrieri: hieroglife egiptene, demotice egiptene şi litere greceşti. Astfel, savantul francez Jean-François Champollion (1790 — 1832) a izbutit să descifreze, în 1821, inscripţiile egiptene, ajutându-se de cea grecească (n. tr.).

— Dar când am văzut fotografia Portalului Blestemat în ziarul acela, mi-am dat seama că între aceste două evenimente ar putea fi o legătură. Şi m-am hotărât de îndată să vin aici şi să discut cu Nimrod şi cu domnul Vodyannoy, un expert în tot ce ţine de incaşi.

— Nu cine ştie ce expert, spuse cu modestie domnul Vodyannoy. Dacă eram un adevărat expert, aş fi ştiut ce înseamnă un *khipu*.

— Speranţa mea era să ajung aici şi să folosesc una dintre tăbliţele vorbitoare speciale ale domnului Vodyannoy, încercând să iau legătura cu spiritul lui Manco Capac, explică Faustina. Să-i cer anumite lămuriri cu privire la *Pachacuti*. La urma urmei, a fost un djinn puternic şi este totdeauna o dovadă de prudenţă să iei în serios promisiunile făcute de djinni în astfel de privinţe. Numai că, din câte se pare, am ajuns prea târziu. Altcineva a profitat de această ocazie pentru propriile scopuri egoiste şi a irosit-o.

Faustina îi aruncă lui John o privire ascuţită, iar băiatul simţi cum se înroşeşte de jenă.

— Scuze, zise el. Dar chiar n-am avut habar.

Faustina îi îndepărtă scuza cu un semn al mâinii, ca şi cum n-ar avea aproape nicio importanţă.

— Până acum, secretul locului în care se găsea Portalul Blestemat i-a fost încredinţat numai Djinnului Albastru al Babilonului, printr-o veche copie a hărţii Părintelui Diego, zise ea.

— Prin urmare, ai harta, comentă John. Ei bine, tot e ceva.

— Da, am o hartă, confirmă Faustina, dar, din nefericire, nu şi cronica în care se descrie ritualul *kutumunkichu* al lui Manco. Şi nimic despre *Pachacuti*, distrugerea promisă. Aş fi putut să presupun că persoana care a descoperit Portalul

Blestemat a dat peste el din întâmplare. Însă furtul acelor vestigii incase dă de înţeles că cineva a ticluit o altă cale de a descoperi Portalul. E limpede că amplasamentul său nu mai constituie un secret. Poate cineva a izbutit să decodifice un mesaj cuprins într-unul dintre acele *khipu*, după care a iniţiat o expediţie de descoperire a Portalului Blestemat. Cineva care are cunoştinţe din domeniul esoteric. Dar habar n-am cine-i acea persoană sau ce motive are.

Îl privi de-a dreptul pe Nimrod.

— Am sperat că Manco Capac, dumneata, Nimrod, sau dumneata, domnule Vodyannoy, aţi putea fi în măsură să lămuriţi această problemă.

Nimrod luă ziarul din mâna lui John, privi mai îndeaproape fotografia înfăţişându-i pe exploratorii sud-americani, reciti legenda în care li se precizau numele, după care clătină din cap.

— N-aş putea să spun că vreunul dintre oamenii aceştia îmi este cunoscut. Îi întinse ziarul domnului Vodyannoy. Frank?

Domnul Vodyannoy aruncă o privire spre fotografie şi clătină la rândul lui din cap.

— Mă tem că nu.

— Nu, aşa ziceam şi eu.

Faustina oftă adânc şi, prinzându-i de mâini pe Nimrod şi pe domnul Vodyannoy, zise:

— Domnilor, după cum ştiţi, eu îndeplinesc funcţia de Djinn Albastru al Babilonului de foarte puţin timp. Nu ştiu dacă dau impresia că spun ceva ce, pentru nişte djinni mult mai maturi şi mai experimentaţi, ca dumneavoastră, este evident, dar am senzaţia că cineva trebuie să plece în America de Sud cât mai curând posibil, ca să împiedice acest *Pachacuti* promis de Manco Capac.

— Sunt de acord, afirmă domnul Vodyannoy.

— Fără discuţie, îl susţinu Nimrod.

— Nu pot să spun cât de uşurată mă simt, zise Faustina, ale cărei cunoştinţe aprofundate în ceea ce priveşte *Legile Bagdadului* îi permiseseră să se împotrivească vocii reci a logicii şi, spre deosebire de predecesorii săi în funcţia de Djinn Albastru, să-şi păstreze sentimentele. Să ştiu că mă pot baza pe amândoi. Sinceră să fiu, habar n-aveam ce-ar trebui făcut.

— Chiar crezi că Manco Capac ar mai putea să distrugă lumea?

Tonul Philippei era plin de îndoieli.

— Poate fi doar o legendă, admise Nimrod. Totuşi, Manco a fost un djinn foarte puternic şi nu cred că ne putem permite să riscăm. Ştii, Philippa, întotdeauna e greu să faci profeţii. Mai ales profeţii de genul celor care implică prevestirea viitorului. Din acest motiv, djinnii fac foarte rar profeţii. Însă, atunci când le fac, e mai înţelept să ţii cont de ele.

— O să vă fac o copie a hărţii în care se descrie cum poate fi găsit Portalul Blestemat, îi promise Faustina lui Nimrod. Dacă va fi nevoie, va trebui să creaţi o legare care să facă Portalul să fie sigur. Dar încercaţi să-i împiedicaţi cu orice preţ pe exploratorii aceştia nesăbuiţi să pătrundă prin Portal.

— Şi dacă au făcut-o deja? întrebă domnul Vodyannoy.

— Atunci, va trebui să-i urmaţi şi, în cel mai rău caz, dacă într-adevăr duce la oraşul pierdut Paititi, să-i împiedicaţi să ajungă acolo şi să execute ritualul *kutumunkichu*. Este limpede?

— Cât se poate de limpede, spuse Nimrod, după care se înclină cu solemnitate în faţa Djinnului Albastru al Babilonului, binecuvântat fie-i numele.

* * *

— Mai este o misiune pe care puteţi s-o îndepliniţi cât timp vă aflaţi în bazinul Amazonului, adăugă Faustina. O misiune ecologică utilă.

— Spune, o îndemnă Nimrod.

— În mod sigur aţi observat că, în acest moment, nimeni dintre noi nu mai este capabil să creeze vârtejurile cu care călătorim în mod normal. Am întreprins unele cercetări în biblioteca de la Iravotum şi, din câte se pare, există un copac gigantic în bazinul superior al Amazonului, numit lupuna. Copacul acesta are anumite proprietăţi care influenţează atmosfera. Din nefericire, despăduririle din jungla Amazonului au presupus ca exploatatorii de lemn şi de cherestea să doboare şi arborii lupuna, iar rezultatul este că nu mai putem controla vârtejurile pe care le creăm. Prin urmare, aş vrea ca dumneavoastră, amândoi, să mai plantaţi câţiva arbori lupuna. Şi să găsiţi o modalitate de a-i proteja împotriva exploatatorilor de lemn.

— Consideră că s-a şi făcut, promise domnul Vodyannoy.

— Vom pleca imediat, adăugă Nimrod.

— Staţi un pic, interveni John. Cred că eu sunt cel care-a provocat toate astea, invocându-l pe Manco Capac cu tabla vorbitoare. Prin urmare, merg şi eu.

— Şi eu, adăugă Philippa. Fiindcă, oriunde merge el, merg şi eu.

— Nu sunt convins că ar fi o idee bună, se împotrivi domnul Vodyannoy.

Nimrod, în schimb, oftă.

— Presupun însă că veţi găsi oricum o cale de a veni, chiar dac-aş încerca să vă împiedic.

— Fii sigur că da, confirmă John.

— Faustina? zise Nimrod. Tu trebuie să hotărăşti.

— Nu există sacrificiu prea mare atunci când este vorba despre viitorul omenirii, spuse. Dacă John sau Philippa vor să-şi rişte vieţile pentru a împiedica marea distrugere, atunci aşa să fie.

— Dar cum facem cu mama voastră? vru să ştie Nimrod. Va trebui să-i spunem că mergeţi în America de Sud.

— Întâmplarea face ca şi ea să se afle, chiar acum, în America de Sud, zise Philippa.

— E în Brazilia, pentru operaţii estetice, adăugă John.

— Da, sigur, admise Nimrod. Uitasem. Atunci, tatăl vostru. Va trebui să-i spunem ceva.

— O să-i lăsăm un bileţel, propuse Philippa. O să-i spunem c-am plecat în Brazilia ca să o vizităm pe mama.

— Oricum, jumătate din timp nici nu ştie unde suntem, zise John.

— Foarte bine, acceptă Nimrod, cu o urmă de şovăială în glas. Dacă sunteţi siguri...

— Mai e ceva, interveni Philippa. Dacă merg eu, atunci va trebui să vină şi Zadie. I-am promis, cu legare, s-o iau şi pe ea.

John rămase tăcut.

— Foarte bine, zise Nimrod. Cred că ne-ar fi de folos încă un djinn în grup.

Zadie chiui de încântare.

— Dar tu, Faustina? o întrebă John. Vii şi tu?

— Mă tem că nu pot, îi răspunse Faustina. Deşi *Pachacuti* afectează atât triburile de djinni buni, cât şi pe cele de djinni răi, poziţia mă obligă să nu mă implic decât ordonându-vă să încercaţi s-o împiedicaţi.

— Are dreptate, o susţinu Nimrod. Este foarte important ca Faustina să rămână deoparte. Unii djinni malefici ar putea considera că o distrugere a lumii — fie ea una care i-ar implica şi pe ei — ar fi ceva binevenit.

— O să fie distractiv, declară Zadie.

— Nu mergem la un picnic, ştiai? îi atrase atenţia domnul Vodyannoy. Locul înspre care pornim este unul dintre cele mai neprimitoare din lume. Nu i se spune degeaba pădure tropicală. În bazinul Amazonului clima e tropicală. Plouă o grămadă. În consecinţă, poate fi frig şi umezeală şi ştii ce înseamnă asta. Întrebuinţarea puterilor e nesigură. Cel puţin pentru voi, djinnii mai tineri. Există pe-acolo anaconde uriaşe, rechini-taur, lilieci-vampir, ţipari electrici, păianjeni mâncători de păsări şi să nu uităm de *el Tunchi*.

— *El Tunchi*? întrebă Zadie. Ce-i ăla *tunchi*?

— Să sperăm că n-o să afli niciodată, răspunse domnul Vodyannoy.

Nimrod schiţă un zâmbet.

— Lui Groanin n-o să-i placă excursia. N-o să-i placă deloc. Groanin pur şi simplu urăşte şerpii.

Ceea ce-l îndemnă pe domnul Vodyannoy să continue enumerarea primejdiilor din America de Sud.

— Spectacol de groază, zise el. Nu numai şerpi. Broaşte de copac veninoase, albine ucigaşe, aligatori monstruoşi, peşti piranha şi jaguari enormi şi fioroşi — cel din salonul trofeelor este considerat ca fiind un exemplar mărunt. Şi vânători de capete.

— Vânători de capete? se miră Philippa. În zilele noastre? Nu pot să cred.

ADUCEȚI-MI CAPUL LUI FRANCISCO PIZARRO

Zburară cu un avion de pasageri spre Lima, capitala statului Peru, un oraş foarte frumos şi cu o populaţie extrem de prietenoasă. Din nefericire, toate acestea nu erau întotdeauna pe gustul domnului Groanin.

— Aş vrea ca oamenii să nu-mi mai zâmbească atât, se plânse el după ce ajunseră la hotelul de cinci stele Primer Paraíso Excelente con Las Campañas Encendido, din centrul oraşului Lima. Mă fac să mă simt agitat. Ca şi cum ar şti cu toţii lucruri pe care eu nu le ştiu. Nu pot să-i sufăr pe oamenii care par tot timpul fericiţi. Vă zic eu, nu pot să-i sufăr pe oamenii care sunt mereu fericiţi. Daţi-mi oameni încruntaţi şi nefericiţi. Ştii pe ce picior dansezi cu un om care arată posomorât. Daţi-mi numai oameni din Manchester, nu tâlhari dintr-ăştia zâmbăreţi.

— Din partea mea, zise Philippa, mie-mi plac oamenii care par fericiţi. Mă încălzesc pe dinăuntru.

Ieşi pe balconul apartamentului ei, care oferea o vedere superbă asupra pieţei principale şi a catedralei de peste drum.

— Mie nu mi-e cald deloc, zise John. Fiind atât de aproape de Ecuator, am crezut c-o să fie caniculă aici, în Peru. Dar,

în realitate, e cam frig. Din clipa în care am coborât din avion am simţit cum îmi scad un pic puterile.

— Spectacol de groază, comentă domnul Vodyannoy. Aproape toată lumea face aceeaşi greşeală în legătură cu Lima. Chiar nu-i aşa de cald aici. Şi toate acestea din cauza curentului rece Humboldt, care străbate coasta peruană.

Groanin examină termometrul de pe perete.

— Cincisprezece grade, anunţă el. Vă zic eu, e la doar câteva grade de temperatura perfectă. Dar prefer să fie aşa, decât prea cald sau prea frig. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, vremea caniculară este un mare duşman al civilizaţiei. Nicio cultură mai acătării nu poate supravieţui acolo unde-s cu mult peste douăzeci de grade. De-asta-i Anglia cea mai civilizată ţară din lume. Fiindcă vremea e întotdeauna frumoasă spre potrivită.

— Bătrânul Groanin nu se dezminte, comentă John.

Zadie făcu câţiva paşi de step pe podea, plină de entuziasm. Frig sau nu, părea încântată să fie în Peru, într-o aventură împreună cu John şi cu Philippa şi cu Nimrod şi cu Groanin şi cu domnul Vodyannoy.

— Aşadar, care va fi următoarea noastră mişcare? îl întrebă ea pe domnul Vodyannoy.

Domnul Vodyannoy arătă spre Catedrala din Lima, care seamănă mai degrabă cu un palat decât cu o biserică.

— Mergem acolo, anunţă el, privindu-şi ceasul de buzunar. Avem întâlnire cu Francisco Pizarro. Peste treizeci de minute.

— Francisco Pizarro? se miră Philippa. Dar a murit, nu?

— Sper din tot sufletul că da, răspunse domnul Vodyannoy.

În timp ce traversau piaţeta principală, cu fântâna ornamentală şi cu palmierii ei, domnul Vodyannoy inspiră adânc.

— Spectacol de groază, zise el. Ce bine e să fiu iarăşi în Peru.

— Ce-nseamnă asta? se interesă John. Spectacol de groază? Spuneţi asta întruna, domnule V.

— Nu „spectacol de groază", preciză domnul Vodyannoy. *Horoşo*. E în rusă. Înseamnă „bun", „OK", sau „atunci, bine"*. E un tic de-al meu, mă tem că nu-mi dau seama mereu când zic asta.

— *Horoşo*, repetă John.

— Pizarro, interveni Philippa, a fost cel mai notoriu conchistador al Spaniei, corect?

Domnul Vodyannoy încuviinţă.

— Exact. Francisco Pizarro a sosit aici, în Peru, în anul 1531, cu doar o sută şaizeci şi opt de spanioli. La început, ei şi incaşii au păstrat distanţa. Apoi, în 1532, Pizarro şi-a condus oamenii sus, în Anzi, să-l întâlnească pe regele incaşilor, Atahualpa, care-şi stabilise tabăra acolo, împreună cu o armată alcătuită din aproape o sută de mii de oameni, în urma unei mari victorii asupra fratelui şi rivalului său, Huascar. Curiozitatea faţă de aceşti străini neobişnuiţi şi caii lor, animale pe care incaşii nu le mai văzuseră niciodată până atunci, i-a venit de hac lui Atahualpa, care s-a apropiat ca să-i observe mai bine, moment în care Pizarro şi oamenii lui l-au luat prizonier pe rege şi au ucis vreo cinci mii de însoţitori. Pe ei, desigur, nu-i interesa decât aurul, aşa că au promis să-l elibereze pe rege dacă le plătea o răscumpărare. Aşa că regele le-a promis că va umple cu comori încăperea în care era ţinut prizonier şi s-a ţinut de cuvânt. Din nefericire, spaniolii n-au făcut la fel. Şi, de îndată ce camera a fost plină cu aur, l-au

* *Horoşo* seamănă ca pronunţie cu *horror show* („spectacol de groază", în limba engleză) (n. tr.).

executat pe bietul Atahualpa. Aşa au început spaniolii cucerirea teritoriului peruan şi exterminarea aproape totală a populaţiei incase.

— Pare să fi fost un om de-a dreptul oribil, comentă Philippa.

— O, aşa a şi fost, aprobă domnul Vodyannoy. Cu toate că, după standardele timpului, nu era mai oribil decât alţii. Atahualpa însuşi nu era un sfânt. După ce a întemeiat oraşul acesta, numit odinioară Oraşul Regilor, şi a poruncit să fie construită catedrala spre care ne îndreptăm acum, Pizarro a ajuns să se lupte cu o parte din propriii oameni şi a fost asasinat de camarazii lui spanioli în anul 1541.

— Bine i-au făcut, zise John.

— I-auzi, i-auzi, interveni Groanin. Acum, ştim împotriva cui suntem. Armada spaniolă*? În 1588? A încercat să invadeze Anglia! Dar i-am făcut harcea-parcea. Şi nu mulţumită vouă, yankeilor. Unde eraţi pe-atunci, ei?

— Statele Unite nu existau în 1588, protestă Philippa. Statele Unite n-au existat până în 1776. Aşa că n-aveam cum să vă ajutăm, chiar să fi vrut.

— Slabă scuză, bombăni Groanin.

— În orice caz, Pizarro a fost înmormântat în catedrală, reluă domnul Vodyannoy. Iar astăzi mormântul lui este una dintre principalele atracţii turistice. Dar nu acela este locul unde zac în realitate rămăşiţele lui. Acestea sunt ţinute ascunse altundeva în catedrală.

Intrară în catedrală şi se îndreptară spre biroul arhiepiscopului, unde-i întâmpină un prelat cu ochi de un albastru

* Numele purtat de flota Spaniei, înfiinţată de regele Filip al II-lea în încercarea de a invada Anglia. Flota engleză a învins-o în bătăliile de la Calais şi Gravelines, distrugând-o în mare măsură. Este considerată una dintre marile victorii din timpul domniei reginei Elisabeta I (n. tr.).

deschis şi o mustaţă neagră, de forma unei periuţe de dinţi. Philippa îşi spuse că semăna un pic cu Charlie Chaplin. Lui Groanin i se păru că seamănă cu altcineva*. Domnul Vodyannoy îl prezentă pe prelat drept părintele Polzl. Acesta le strânse tuturor mâinile cu căldură şi le ură bun-venit în Peru.

— Domnul Vodyannoy şi cu mine suntem vechi prieteni, le spuse el copiilor. După ultimul cutremur, a contribuit la repararea mai multor crăpături în zidurile catedralei.

Îi adresă un zâmbet călduros domnului Vodyannoy.

— Îmi face o enormă plăcere să mă pot revanşa, Frank.

— E doar o măsură de precauţie, părinte, preciză domnul Vodyannoy. Dar, după cum ştii, în locul în care mergem astfel de lucruri se dovedesc uneori folositoare. Dacă intrăm în vreo încurcătură, ar putea constitui o ofrandă potrivită. Caz în care sigur că îl voi înlocui cu o copie fidelă.

— Nu spune mai multe, prietene, nu spune mai multe. Mut ca mormântul, ei? Vă rog. Veniţi pe-aici. N-o să fie o pierdere pentru nimeni, zic eu.

Părintele Polzl îşi conduse cei şase oaspeţi într-o micuţă capelă privată, unde, pe o măsuţă din lemn de stejar, se afla o casetă din lemn lustruit, cam de mărimea unei mingi de fotbal. Se apropie de masă, îşi făcu semnul crucii cu pioşenie, apoi deschise cutia. Înăuntru zăcea un craniu omenesc îngălbenit.

Lui Zadie i se tăie răsuflarea. John fluieră. Părintele zâmbi.

— Fluieră, tinere, fluieră cât vrei, spuse îngăduitor părintele. Şi e normal să-ţi vină să fluieri. Deoarece craniul acesta nu este altul decât cel al primului guvernator general din

* Aluzie la Adolf Hitler, Fuhrerul Germaniei până în 1945. Charlie Chaplin a scris şi a regizat o comedie, „Dictatorul" (*The Great Dictator*), ce satiriza nazismul şi pe Adolf Hitler. Este primul film vorbit al lui Chaplin şi el joacă şi rolul principal, al dictatorului Adenoid Hynkel (n red).

Peru, don Francisco Pizarro Demarkes în persoană, care a fost descoperit ascuns în cripta de sub altarul principal, nu mai devreme de anul 1977.

— Ptiu, exclamă Philippa, întorcându-se.

— Uau, făcu John, holbându-se în casetă. L-a tăiat cineva?

— Cam asta e cea mai bună modalitate de a decapita un trup, preciză Groanin. Restu' din el unde-i?

— Într-o cutie separată, răspunse Părintele. Tot în catedrală.

— De ce le ţineţi separat? întrebă Zadie.

— Pentru că aşa au fost găsite, îi explică părintele Polzl. Există o inscripţie deasupra care confirmă că este capul lui Pizarro, după cum puteţi vedea şi singuri. Dar a fost verificat şi de un expert legist. Doar ca să fim siguri.

— Ei, cine-ar vrea să se înşele într-o problemă ca asta, nu? bombăni Groanin.

Nimrod părea să fie mai interesat de casetă decât de craniu.

— Curios lucru, murmură el. Pare să fie din lemn de lupuna.

— Uite, are un fel de gaură, observă John, care era interesat numai de craniu. De la ce-i asta, părinte Polzl? Un glonţ? O spadă?

— Se spune că Pizarro, cu spada bine înţepenită în bietul om pe care tocmai îl spintecase, a fost izbit în cap cu o găleată pentru apă, doborându-l la podea.

— Auzisem eu de apă la creier, zise Groanin, dar n-am avut habar că ar fi ceva fatal.

Părintele îşi făcu din nou semnul crucii.

— În timp ce zăcea acolo, a fost înjunghiat de douăzeci dintre foştii lui adepţi. Cu toţii creştini şi spanioli, regret s-o spun, deşi, fireşte, era detestat în egală măsură de bieţii incaşi pe care-i jefuise şi-i persecutase cu atâta cruzime exagerată. Poate că de ei mai mult decât de oricine.

— Dar pentru ce luptau? se interesă John. La spanioli mă refer.

— Pentru aceleaşi lucruri pentru care se luptă mereu oamenii. Putere. Bani. Răzbunare. Pizarro a murit la fel cum a trăit în ţara aceasta atât de năpăstuită. De spadă.

Părintele închise caseta şi i-o înmână grijuliu domnului Vodyannoy, care, descoperind că obiectul era mai greu decât s-ar fi aşteptat, îi întinse mai departe caseta antică mai puternicului domn Groanin.

— Exact ce mi-am dorit dintotdeauna, bombăni Groanin. Nu trebuia, zău. Şi continuă: N-are şi o felicitare, ceva?

— Dar nu înţeleg! exclamă Philippa. De ce Dumnezeu avem nevoie să luăm cu noi craniul lui Pizarro?

— N-ai auzit vorba, do'n'şoară Philippa? răspunse Groanin. Două capete-s mai bune decât unu' singur. Chiar şi unu' cu gaură-n el. Îţi zic eu, chiar şi unu' cu gaură-n el.

— Ia mai taci, Groanin, îl repezi Nimrod.

— Da, domnule.

— Mai bine l-ai lua şi l-ai duce la hotel.

— Am înţeles, domnule.

Şi, luând cu el caseta căptuşită cu plumb în care se afla craniul conchistadorului, se strecură afară din micuţa capelă.

— Majordomul meu, îi zise Nimrod părintelui Polzl, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Părintele Polzl zâmbi.

— Pare să fie un as, nu-i aşa?

— Mda, dar nu totdeauna cel câştigător, răspunse Nimrod.

Rămaseră să discute cu părintele preţ de încă un sfert de oră, până când veni vremea ca el să plece să oficieze liturghia. Catedrala începuse deja să se umple cu oameni pentru care Pizarro nu era decât un nume detestabil din cărţile de

istorie. Şi, după ce-i mulţumiră părintelui pentru ajutor, cei cinci djinni ieşiră într-o piaţetă răcorită şi mai mult de jetul unei fântâni care părea să aibă propriul poliţist de pază.

— Deci pentru ce e capul, domnule V.? întrebă John, arzând de curiozitate. Cumva un cadou pentru vânătorii de capete?

— Nu există vânători de capete în America de Sud, insistă Philippa. Poate că nici n-au existat vreodată. Cel mai probabil, n-a fost decât o legendă inventată de exploratorii care voiau să facă din venirea lor aici o ispravă şi mai măreaţă.

Domnul Vodyannoy nu-i spuse nimic Philippei, preferând să răspundă la întrebarea lui John decât să discute în contradictoriu cu sora lui.

— Dacă se-ntâmplă să dăm peste Manco Capac, zise el, sau peste oricare dintre urmaşii lui — cele mai multe dintre triburile indiene din bazinul superior al Amazonului sunt probabil înrudite cu incaşii –, predarea capului celui mai mare duşman al incaşilor ne-ar putea folosi.

— Dar Manco a murit cu mult înainte ca Pizarro să ajungă în Peru*, observă Philippa. Caz în care numele lui Pizarro n-ar însemna nimic pentru el.

— Chiar trebuie să iei totul numai în sens propriu, Philippa? interveni Nimrod. Încearcă să-ţi aminteşti că eşti un djinn, nu un procuror la tribunal. Dat fiind că e aproape sigur că Manco Capac s-a întors din morţi, cred că putem accepta că ar fi capabil de aproape orice, nu?

— Bine zis, spuse Philippa. Scuze. De când cu perioada petrecută în Iravotum, mă mai pomenesc uneori împotmolindu-mă în logică.

---

* Manco Capac, cel dintâi suveran al incaşilor, a domnit în secolul al XIII-lea, probabil puţin după anul 1200 (n. tr.).

— Da. Da, desigur, exclamă Nimrod. Uitasem de asta.

— Aş fi vrut să uit şi eu, zise Philippa.

Domnul Groanin se îndrepta încet spre hotel, ducând sub braţ caseta ce conţinea craniul lui Pizarro.

— Ce chestii ţi se cer să faci când eşti majordomul unui djinn, bombăni el. Mă simt ca afurisitu' de Hamlet plimbându-se de colo-colo cu bătrânu' Yorick.

Zărind o cafenea, se hotărî să se oprească puţin, să bea la repezeală ceva, gândindu-se că ar fi drăguţ dacă l-ar aştepta şi pe *el* cineva, de dragul variaţiei. Groanin se aşeză la o masă de pe terasă şi, zărind un chelner, fu pe cale să comande o cană cu ceai, dar dubiile sale asupra calităţii apei de pe-acolo îl determinară să se răzgândească şi să comande, în schimb, o limonadă. Şi, în timp ce aştepta întoarcerea chelnerului, începu să se gândească la cum se prepară o limonadă: lămâia se pune în apă, iar rezultatul se fierbe. Dar dacă, se gândi Groanin, apa provine direct din Amazon, de exemplu? Şi oare chiar o fierb? Oare limonada din Peru era bună de băut? Acestea erau întrebările care-i umpleau mintea bietului Groanin până când chelnerul se întoarse aducând cu el limonada. Timp în care deja se răzgândise, hotărând să n-o bea.

— S-o ia naiba de ţară, bombăni el ridicându-se. Ar fi trebuit să comand o bere. Pe-aia sigur o fierb.

Tocmai se pregătea să plece când observă, la masa de alături, o femeie foarte atrăgătoare, vărsând cantităţi abundente de lacrimi.

— Ce-aţi păţit? întrebă el. Am zis, domnişoară, ce-aţi păţit?

Femeia îi arătă spre cealaltă parte a piaţetei principale. Spre surprinderea lui Groanin, vorbea bine englezeşte.

— Îl vedeţi pe omul în haină roşie, *señor*? spuse ea. Tocmai a fugit cu geanta mea.

— Glumiţi, zise Groanin. Chiar a furat-o? Ziua în amiaza mare?

Femeia îşi suflă nasul, apoi încuviinţă.

— Toată viaţa mea era acolo. Portofelul. Cheile. Telefonul. Totul. Chiar nu-mi dau seama ce-o să mă fac.

Groanin privi cu atenţie în depărtare.

— Tipu' în cămaşă roşie, ziceţi? Femeia încuviinţă. Cu pantaloni albaştri? Femeia încuviinţă din nou. Groanin puse pe masă, în faţa ei, vechea cutie în care se afla craniul lui Pizarro. Staţi aici, porunci el. Vă zic eu, staţi aici. Rezolv eu totu'. Sunt englez.

Şi, spunând acestea, Groanin porni iute prin piaţetă, în direcţia omului cu cămaşa roşie. Nu putea să reziste unui chip drăguţ.

În clipa în care ajunse la jumătatea drumului, Groanin se întoarse şi privi înapoi. Femeia stătea în picioare, urmărindu-l cu privirea, ca şi cum ar fi sperat ca el să-i recupereze poşeta. Groanin îi făcu un semn cu mâna şi-şi continuă drumul. Numai că, pe măsură ce se apropia, observă că bărbatul în haină roşie era, de fapt, îmbrăcat într-o uniformă militară de ceremonie. Sub braţ avea un chipiu roşu, înalt, cu pană, singura geantă pe care-o avea la el fiind cartuşiera de la cingătoarea militară. Omul era poliţist. Groanin înghiţi în sec, dându-şi seama că fusese tras pe sfoară, şi porni în fugă spre cafenea, dar femeia dispăruse. Şi, ceea ce era şi mai rău, caseta cu craniul dispăruse şi ea.

Tocmai atunci îi zări pe Nimrod şi pe ceilalţi.

— Am pierdut-o, raportă sec Groanin. Cutia aia, cu ţeasta lu' Frank Nuştiucum în ea. Vă zic eu, am pierdut chestia aia afurisită.

— Ai pierdut capul lui don Francisco Pizarro?

Nimrod oftă adânc.

— Asta am şi zis, nu? răspunse nefericit Groanin. Nu'ş'ce păsărică peruană m-a păcălit, făcându-mă să cred că i s-a şutit geanta şi pe urmă mi-a umflat-o.

— Mare prostie din partea dumitale, îl mustră Zadie.

Groanin îi aruncă o privire otrăvită.

— Dă-mi mâinile, Groanin, ceru cu solemnitate Nimrod.

— Da' a fost un accident, protestă Groanin. Vă zic, îmi cer scuze, domnule. Ştiţi ce, doar n-o să-mi faceţi ceva neplăcut, nu?

Nimrod îi luă mâinile lui Groanin.

— Nu dumitale, Groanin, preciză el, apoi închise ochii.

— Ce faceţi? vru să ştie Groanin. Nu poa' să fi ajuns departe. Tre' s-o găsim.

— Exact asta încerc să fac, îi explică Nimrod. Dar numai dacă taci şi mă laşi să-mi văd de treabă.

Nimrod ridică mâinile lui Groanin până în dreptul nasului, inspiră adânc de mai multe ori, apoi îşi murmură cuvântul de concentrare:

— QWERTYUIOP!

— Ce face? întrebă în şoaptă Philippa.

— Să nu-mi spui că n-ai auzit de *odorari*, pufni Zadie.

— *Odorari*, explică domnul Vodyannoy, este o tehnică mistică practicată doar de cei mai puternici dintre djinni. Vezi tu, urme ale atomilor cutiei se află încă pe mâinile lui Groanin. Dacă mai treceau câteva minute, probabil că ar fi fost prea târziu. Aşteaptă şi-ai să vezi. Nimrod va distinge mirosul în câteva clipe.

Nimrod mai inspiră o dată adânc din palmele transpirate ale majordomului său. Simţea miros de brânză, pâine, pastile pentru gât, o urmă de limonadă şi un pic de săpun. Apoi,

în cele din urmă, găsi ce căuta. Doar câteva particule de carbon din căptuşeala casetei, dar mai mult decât suficient pentru scopul său imediat.

Nimrod îşi înălţă nasul distins şi pretenţios, inspirând un amestec de mirosuri de cafea, bere, fum de ţigară, prăjeală, transpiraţie umană, săpun, silicon, apă din fântână, fum de lemne, monoxid de carbon, plumb din benzină şi, în fine, acelaşi carbon pe care-l detectase în palmele mari ale lui Groanin. Deschise ochii şi zâmbi.

— Cred că i-am găsit, spuse el încet. Aşteptaţi aici.

Femeia din cafenea dusese caseta în care se afla craniul după colţ, unde prietenul şi complicele ei o aştepta în automobilul său. Nu avusese timp să se uite în cutia aceea veche, însă îşi închipuise că era vreo antichitate şi, probabil, una foarte valoroasă. Deschise portiera din dreapta şoferului şi se aşeză, cu caseta în poală. Nici ea, nici celălalt nu observară silueta invizibilă care se strecurase pe bancheta din spate.

— Ce e? se interesă bărbatul, făcând un semn din cap spre casetă.

— Nu ştiu, dar e un nume scris pe capac. Don Francisco Pizarro Demarkes.

— N-am auzit în viaţa mea de el. Dar sună a bogătaş.

— Arată destul de sinistru. Dar e valoroasă, nu crezi?

Bărbatul rânji lacom.

— Poate că înăuntru o fi ceva şi mai valoros, îşi dădu el cu părerea.

— Nu putem să aflăm decât într-un singur fel, declară femeia, ridicând capacul.

Nimrod nu era un tip crud, însă avea prea puţină simpatie faţă de hoţi, motiv pentru care simţi că, dacă i-ar speria

cum trebuie pe cei doi — mai ales că i-ar putea determina să se lase de furtişaguri —, asta ar fi, până la urmă, în interesul lor moral. Pentru o clipă, se gândi să-şi schimbe înfăţişarea în ceva cu mult mai înfricoşător, dar apoi respinse ideea, fiindcă n-avea de gând să le provoace un infarct celor doi hoţi. Aşa că se limită la a arăta ca Pizarro, aşa cum şi-l închipuise pictorul englez John Everett Millais, într-un portret pe care Nimrod îl văzuse odinioară în National Gallery din Londra, în care spaniolul purta barbă, pieptar roşu, platoşă aurie, guler plisat în jurul gâtului, pălărie moale cu pană şi spada în mână. Această subită apariţie pe bancheta din spate a automobilului fu însoţită de un bubuit la fel de puternic ca explozia produsă de o pungă din hârtie.

Cei doi hoţi răcniră şi întinseră simultan braţul către mânerele portierelor, dar rămaseră cu ele în mână, în timp ce portierele erau tot încuiate. În graba ei de a coborî din maşină, femeia izbuti să răstoarne craniul lui Pizarro din caseta căptuşită cu plumb în poală, ceea ce o făcu să ţipe şi mai tare. După care încercă să se caţere pe bordul automobilului, moment în care craniul se rostogoli pe podea.

— Cine-a cutezat să-mi jecmănească şi apoi să-mi umble cu capul de parc-ar fi o rodie? strigă Nimrod cu o voce de spaniol puternică, poruncitoare şi destul de înfricoşătoare. Aplecându-se în faţă pe banchetă, Nimrod îngădui să-i scape din gură şi din nări un miros extrem de usturoiat, poluând atmosfera din automobil, după care adăugă: Câini ce sunteţi! Javre! Corcituri! Ticăloşi! Voi, cei care aţi furat această preţioasă casetă şi capul lui don Francisco Pizarro Demarkes, trebuie să vă pregătiţi a îndura cea mai cumplită dintre osânde.

— Vă rog, scânci bărbatul, răsucindu-se pe scaunul său, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Vă implor, don Francisco, vă conjur, nu ne omorâţi.

Nimrod îi expedie în nas un pufnet sulfuros, apoi îşi zăngăni spada în teacă.

— Cutezi a mă implora, tâlhare?

Aproape că se distra, aşa cum poate se distrează un actor maimuţărindu-se în chip de geniu malefic în vreo pantomimă stupidă de Crăciun.

— Doar felul în care-ţi voi aduce moartea să mi-l ceri şi cum voi-vei să vă spintec, pe tine şi nedemna-ţi părtaşă. Tu, mamă a lui Amir, tu, hienă, lepră! Grăieşte doar de vei jura pe viaţa maicii tale ş-a maicii maicii tale că nicicând n-o să mai furi, ş-atuncea poate cruţa-voi ale voastre vieţi netrebnice. Altminteri, ţine-ţi limba pentru cea din urmă suflare a nărilor tale hoţeşti şi-a gurii tale necinstite.

— Da, da, da, se repezi omul. O jur. Pe mama mea şi pe mama mamei mele. N-o să mai fur niciodată. Amândoi jurăm, nu-i aşa?

— Da, chiţăi femeia, întinsă pe bordul automobilului. O jur.

— Nu vă cred, mârâi Nimrod, făcând automobilul să vibreze de forţa mâniei sale, până când radiatorul se supraîncălzi. Căci n-aţi grăit nimic cum că veţi întoarce al meu craniu în mâinile sărmanului nebun din care l-aţi furat, el însuşi trebuind să aibă parte de o cumplită moarte. Şi n-aud să grăiţi ceva despre despăgubirea celorlalţi nebuni pe care i-aţi prostit şi jecmănit. Dar, poate pentru că amândoi mi-aţi înmuiat inima puţin, vă voi lăsa să vă alegeţi cumplita moarte. Ia spuneţi, să vă ferec pe-amândoi într-un butoi găurit, pe care să-l arunc în marea cea mai murdară? Sau să hrănesc cu

voi, încetul cu încetul, un şarpe boa constrictor cu cea mai puturoasă suflare?

— Nu, nu, nu, ţipă femeia, o să-i ducem omului imediat craniul înapoi. Promit. Şi voi dona bisericii toţi banii pe care i-am furat vreodată, o jur!

— Şi eu, chiţăi celălalt.

Nimrod îşi înclină capul în semn de aprobare.

— Prea bine, zise. Acum vă cred. Dar dacă, vreodată, oricare dintre voi va mai fura fie şi un petic de hârtie, nu-şi va plăti biletul de autobuz sau va întârzia să restituie cartea la bibliotecă, mă voi întoarce şi vă voi înlocui capetele cu baligă de elefant, iar urechile vi le voi preface în scarabei. M-am făcut foarte bine înţeles?

— Da, da, da.

— Acum, duceţi-vă. Înapoiaţi-i caseta şi craniul nătângului cu faţa albă ca smântâna din piaţetă.

Nimrod făcu portierele automobilului să zboare în lături, iar cei doi se învălmăşiră să coboare, oprindu-se doar cât să culeagă caseta de jos şi să pună la loc craniul lui Pizarro în interiorul ei căptuşit cu plumb.

Chicotind uşor, căci se cam distrase, Nimrod coborî din maşină şi-i privi cum fug. Gândindu-se c-ar fi bine să le amintească de necesitatea începerii unei noi vieţi, se întoarse spre automobil, murmură cuvântul de concentrare şi efectuă câteva modificări asupra modelului de bază: înnegri parbrizul din spate şi-i adăugă un grilaj, ca să semene mai degrabă cu o dubă a închisorii. Şi, ca să-şi încununeze opera, lăsă pe scaune două salopete portocalii şi două perechi de cătuşe.

— Cine spune că infractorii nu pot fi reabilitaţi? comentă el.

— Chiar trebuie să facă asta? se văicări Groanin, în timp ce Zadie ocolea în paşi de step masa la care el, John, Philippa şi

domnul Vodyannoy aşteptau întoarcerea lui Nimrod. Nu mă deranjează să vă mărturisesc speranţa că s-ar găsi vreo capcană sau vreo gură de canal deschisă pe undeva pe-aici, prin piaţetă.

— Eşti cam crud, îl mustră Philippa.

— Eu nu cred, o contrazise John.

— Mă scoate din minţi. Toată ţopăiala asta! Da' cine se crede? Gene Kelly? Ginger naibii Rogers? Suferă de hiperactivitate sau ce? Vă-ntreb, fata asta scrântită suferă de hiperactivitate?

— S-ar putea, interveni domnul Vodyannoy. Este ceea ce noi, djinnii, numim o stare de fugă. Ca atunci când cineva interpretează o melodie barocă într-un tempo rapid, la o orgă de biserică. Destul de mulţi djinni suferă de asta în tinereţe.

— Iată, zise Philippa. N-are încotro. Asta înseamnă că trebuie să fim înţelegători.

— Vorbeşte în numele tău, ripostă John.

De fapt, Philippa regreta deja că o invitase pe Zadie să meargă cu ei în aventura sud-americană. Nu stepul o deranja, nici chiar periuţa aflată permanent în gura lui Zadie, ci limba ascuţită şi deseori critică a celeilalte fete. Asta o sâcâia cu adevărat.

Zadie încă mai dansa când femeia care luase caseta o prezentă, cât şi pe ea însăşi, la masa din piaţetă, cu o plecăciune chircită, temătoare.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea. Îmi cer scuze. N-o să mai fac niciodată. Vă rog, iertaţi-mă, *señor*.

— Mda, mă rog, e uşor de spus, mormăi Groanin. Ar trebui să-ţi fie ruşine, femeie. Tare-mi vine să mă duc să chem poliţia şi să te bag la răcoare. Îţi zic eu, tare-mi vine să aduc

un curcan, m-auzi? N-am timp de pierdut cu hoţii. Chiar n-am. Cu atât mai puţin atunci când fură bunurile altora.

Femeia zâmbi abject şi, frângându-şi deznădăjduită mâinile, se înclină din nou.

— Vă rog, iertaţi-mă, repetă ea cu lacrimi în ochi.

— Nici gând, spuse ferm Groanin.

— Groanin, îl apostrofă cu asprime Philippa. Parcă-mi amintesc că şi dumneata ai fost odată hoţ. De fapt, aşa l-ai cunoscut pe Nimrod, nu? Când ai furat o carafă în care, din întâmplare, se afla el.

Majordomul englez îşi drese zgomotos glasul şi o privi rece pe Philippa.

— Da, bine, se poate. Mulţumesc pentru că mi-ai reamintit, domnişoară. Acum, dacă tot ai adus vorba, am impresia că mi-am cam uitat trecuta existenţă.

— E omenesc să greşeşti şi dumnezeiesc să ierţi, filosofă Zadie.

Groanin îşi muşcă buzele. Una era să fie mustrat de Philippa, pe care o iubea din tot sufletul, dar cu totul alta să fie dădăcit de extrem de enervanta Zadie.

— Şi când mă gândesc c-am putut să mă plâng de flăcăul ăla, Dybbuk, murmură el.

— Hm? făcu Zadie, care oricum nu fusese atentă.

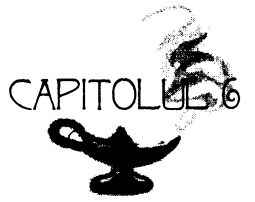
— Zic eu că-i minunat şi elegant pentru ei, fiindcă par să fie aproape divini, afirmă Groanin. Dar pentru noi, pământenii muritori, lucrurile stau un pic mai altfel.

Groanin flutură din mână spre femeie, cu un gest iritat.

— Hai, du-te, ia-ţi tălpăşiţa, pierde-vară, până nu mă răzgândesc şi te bag la zdup sau ce s-o mai face cu hoţii în porcăria asta de ţară.

Femeia se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă.

— Asta e, spuse triumfător Groanin. Cred că i-am zis-o.

CAPITOLUL 6

CAPUL MICȘORAT AL LUI SICKY ȘI ALTE CÂTEVA INSUPORTABILE POVEȘTI DE DUPĂ CINĂ

Închiriară un avion şi zburară spre Cuzco, vechea capitală a incaşilor, în înălţimile Anzilor. Avionul era un Cessna Caravan*, cum şi aveau nevoie să fie, ţinând seama de tot echipamentul pe care şi-l aduseseră cu ei din New York. În timp ce avionul era realimentat cu combustibil în Cuzco, merseră într-o excursie cu elicopterul spre citadela Machu Picchu, aşa-numitul „oraş pierdut", descoperit de Hiram Bingham în 1911.

Machu Picchu pare aproape situat printre nori, iar gemenii îl considerară a fi unul dintre cele mai spectaculoase lucruri pe care le văzuseră vreodată. Aproape la fel de interesant ca piramidele, cu toate că era de origine mult mai recentă.

— Greu de crezut că incaşii au fost în stare să care toate pietrele astea imense ca să construiască oraşul fără ajutorul puterilor de djinn, remarcă John.

---

* Cessna 208 Caravan, cunoscut şi sub numele de Cargomaster, e un avion utilitar construit în SUA ce poate transporta până la 14 călători, dar poate fi folosit şi la transportul mărfurilor (n. red.).

— Ei bine, aşa au făcut, îl contrazise Nimrod. Oraşul a fost construit în 1450, la multă vreme după ce a murit Manco Capac, regele djinn al incaşilor.

— Nu sunt multe lucruri pe care noi, oamenii, să nu le putem înfăptui dacă ne punem mintea cu ele, spuse Groanin cu răsuflarea tăiată, fiindcă, la aproape două mii cinci sute de metri deasupra nivelului mării, aerul din Machu Picchu este destul de rarefiat. În afară, poate, de a trata un loc ca ăsta cu un pic de afurisit de respect. Trebuie să spun, nu prea pare pierdut. Uitaţi-vă la locurile astea. Vă zic eu, uitaţi-vă la locurile astea. Arată ca Heaton Park din Manchester într-o zi de sărbătoare. Tipi pălăvrăgind la telefoanele mobile sau stând la picnicuri, hipioţi vânzând ilustrate, fanatici religioşi ţinând adunări pentru rugăciuni... ce mama naibii, e chiar şi un grup de yankei pe-aici, făcând reclamă la o loţiune pentru bronzat.

Era adevărat, citadela antică mişuna de turişti de toate naţionalităţile, aşa că John părăsi Machu Picchu cu gândul că poate ar fi fost mai bine dacă Hiram Bingham ar fi păstrat secretă descoperirea acelor locuri. Philippa se pomeni gândind că era cam greu de crezut ca un alt loc precum acela — în Machu Picchu există o sută patruzeci de construcţii diferite, acoperind o suprafaţă de treisprezece kilometri pătraţi —, Paititi, de exemplu, ar fi putut, într-adevăr, să-şi aştepte încă descoperirea.

Asta cel puţin până când ajunseră înapoi la avionul lor Cessna şi trecură, zburând spre est, de cealaltă parte a Anzilor, către o mică localitate numită Manu, în inima Amazoniei peruane.

Pădurea tropicală amazoniană este cea mai mare din lume, acoperind o suprafaţă de peste cinci milioane de kilometri pătraţi. Partea peruană reprezintă doar o frântură

din acest uriaş total, însă este cea mai sălbatică, mai puţin accesibilă şi, în consecinţă, mai puţin explorată pădure tropicală din lume. Pe măsură ce avionul cobora aproape de nesfârşita boltă a copacilor, Philippa îşi zise că era aproape ca şi cum ar fi privit de sus un strat gros de nori cumulus de culoare verde.

— Uau, exclamă ea spre John. Se întinde la nesfârşit, nu? Adică, atunci când vezi cât de deasă e bolta asta a copacilor, ţi-e mult mai uşor să crezi că ar putea într-adevăr să existe un oraş pierdut pe-acolo, nu?

— Ba bine că nu. John zâmbi şi-i făcu un semn cu capul surorii sale gemene. Nu-i aşa că-i mişto?

Dar Groanin se străduia din răsputeri să nu ia în seamă priveliştea.

— Sper că pilotul ştie ce face, comentă majordomul. Nu mi-ar plăcea deloc să rămână fără combustibil şi să trebuiască să caute un loc potrivit pentru aterizare pe-acolo jos.

John îl bătu pe umăr.

— Bunul nostru Groanin, zise el. Veşnic priveşte partea bună a lucrurilor.

— Cineva trebuie s-o facă, ripostă Groanin. Aşa, nimeni n-o să fie surprins dacă lucrurile or să ia o întorsătură urâtă.

John izbucni în râs.

— Mă bucur că ţi se pare atât de amuzant, John, interveni Zadie. Pentru că mie, nu. În cel mai bun caz, nu prea sunt un bun pasager aerian.

— Măcar la atâta lucru mă aşteptam, răspunse John.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, îl sfătui Groanin. Cel puţin s-a oprit din tropăială.

— Ştiaţi că acolo, jos, există o mie de specii diferite de păsări? îi întrebă Philippa. Ca să nu mai vorbim de cele

şaizeci de specii diferite de lilieci, inclusiv cinci specii de lilieci-vampir.

— Te rog să nu pomeneşti de lilieci, protestă Groanin. Mai ales de liliecii-vampir. Urăsc liliecii. Afurisite vietăţi. Ca nişte şobolani cu aripi.

— În afara cazului în care eşti într-atât de neglijent încât să-ţi laşi vreun picior în afara cortului pe timpul nopţii, precizã domnul Vodyannoy, nu-s prea multe şanse să fii muşcat de unul dintre ei.

— Nu-s prea multe şanse să-mi las fie şi un singur fir de păr în afara cortului pe timpul nopţii, declară Groanin. Unii dintre noi avem ceva mai multă minte decât să umblăm creanga prin junglă, cu toţi vânătorii ăia de capete prin preajmă.

— Nu văd cine-ar vrea să-ţi vâneze dumitale capul, domnule Groanin, interveni Zadie. Pentru început, nici nu prea e păr pe el. Şi nici înăuntru nu e cine ştie ce.

Groanin mormăi în barbă o înjurătură la adresa ei şi începu să mănânce dintr-un borcan de paste cu ton pentru copii, ceea ce, în afara cazului în care ar fi fost extrem de flămând, reprezenta singurul tip de hrană pe care avea de gând s-o consume cât timp se aflau în bazinul Amazonului. Spera să găsească măcar ceva bun de băut. Auzise că berea locală, *chicha*, era delicioasă. Iar lui Groanin îi plăcea berea.

— Ia ascultaţi, răbufni Philippa, n-am putea să demontăm mitul acesta ridicol o dată pentru totdeauna? Nu există picior de vânător de capete în pădurea tropicală amazoniană. Poate c-au existat acum vreo sută de ani, dar acum, nu. Corect, unchiule Nimrod?

— S-ar putea să ai dreptate în privinţa asta, Philippa, răspunse Nimrod. Pe de altă parte, e vorba despre Amazon,

nu despre Parcul Naţional Yellowstone. E ultima pădure primitivă de pe Pământ şi, în cea mai mare parte, este neatinsă de oameni sau, că tot veni vorba, de djinni. Prin urmare, nu ştim sigur ce-ar putea şi ce n-ar putea să fie acolo, jos. Dar măcar atât pot să spun: o s-avem parte de ceva surprize când o să punem piciorul pe pământ.

Îi întâmpinară ghidul lor sud-american şi organizatorul expediţiei, Sicky, şi bucătarul şi barcagiul lor, Muddy. Erau doi vechi prieteni de-ai domnului Vodyannoy, care-l însoţiseră şi în alte expediţii precedente prin junglă.

Sicky era extrem de înalt pentru un indian, cu palme uriaşe şi tălpi enorme, având braţele, gâtul şi pieptul acoperite cu o varietate de tatuaje ciudate, pe care fu mai mult decât încântat să i le prezinte lui John. Pe toate, cu excepţia celui de pe burtă. Sicky îi explică lui John că-şi ţinea ascuns acel tatuaj fiindcă, exact ca o gorgonă*, avea puterea de a preface în piatră orice vietate.

— Phii, exclamă John. Mi-ar plăcea să ştiu unde e salonul ăla de tatuaj.

— Acu' mulţi ani, îi explică Sicky, domnul Vodyannoy mi-a îndeplinit trei dorinţe. Iar tatuaju' ăsta a fost unu' dintre cele trei lucruri pe care mi le-am dorit. Ca să pot mereu să-mi înfrâng duşmanii, chiar şi făr' să fiu înarmat.

— Oau, se minună John. Ai mulţi duşmani?

Sicky zâmbi.

— Acu' nu mai am.

---

* Creaturi din mitologia greacă, trei surori având trupuri de dragon acoperite cu solzi aurii, părul alcătuit din şerpi, aripi imense, limbi atârnând din guri şi colţi ca fildeşii elefanţilor. Privirea lor era capabilă să împietrească orice fiinţă vie (n. tr.).

Altfel, Sicky era amabil, cu un bun simţ al umorului, foarte de nădejde şi cinstit până la scrupulozitate. Din câte se părea, era şi un sculptor cu destul succes. Sau, cel puţin, aşa aveau impresia copiii. Dar, în principal, Sicky se remarca prin dimensiunile capului său, nu mai mare decât un grepfrut sau, că tot veni vorba, decât propriul pumn. John şi Philippa se străduiau să pretindă că Sicky avea un cap cât se poate de normal, dar nu era deloc simplu atunci când Sicky vorbea, fiindcă engleza lui nu era dintre cele mai bune, iar ei se vedeau nevoiţi să-i privească îndeaproape mişcările buzelor, ca să fie siguri că înţeleg ce spune. Iar buzele acestea erau aproape la fel de bizare ca ţeasta. Gemenii mai văzuseră şi până atunci *body-piercing*. Străzile din New York erau pline de ciudaţi umblând cu bucăţele stranii de metal prin nasuri, urechi, buze sau burice. Numai că Sicky era prima persoană pe care o vedeau în viaţa lor având cusute prin buze fire lungi de bumbac colorat ce arătau ca mai multe mustăţi Fu Manchu*. Şi, cel puţin timp de câteva ore, modul în care ajunsese la astfel de podoabe rămase un fel de mister incitant.

Originea poreclei lui era însă mai lesne de priceput. Ori de câte ori cineva îi adresa lui Sicky o întrebare de genul „Cum te mai simţi azi?", Sicky răspundea: „Nu prea bine. Sunt un pic bolnăvior** azi". Fireşte, gemenii erau mult prea politicoşi încât să-l întrebe pe Sicky despre capul lui mititel şi despre buzele decorate într-un mod atât de neobişnuit. În

---

* Doctorul Fu Manchu este un personaj dintr-o serie de romane ale autorului englez Sax Rohmer, care au fost mai apoi ecranizate. Fu Manchu a devenit simbolul răufăcătorului diabolic, fiind înfăţişat (în filme, nu şi în carte) cu o mustaţă care coboară de deasupra buzelor până la bărbie (n. red.).

** *Sicky* înseamnă „bolnăvior" (n. tr.).

schimb, lui Zadie îi lipseau diplomaţia şi bunele lor maniere, aşa că, până la urmă, ea fu cea care scăpă întrebarea aflată pe buzele tuturor.

Iată cum se întâmplase: erau la cină, în căsuţa din lemn a lui Sicky dintr-un sat numit Manu, la malul unui lac mărginit de palmieri, cu ape scânteietoare şi numeroase meandre, unde urmau să petreacă prima lor noapte în Amazonia peruană. O delicioasă tocăniţă de capră le fusese pregătită de bucătarul lui Sicky, Muddy, care, pe lângă că gătea excelent, mai era şi un chitarist grozav. Zadie băuse câteva pahare de ceva care-i plăcuse atât de mult, încât îl întrebase pe Sicky ce era şi cum fusese preparată.

— E *chicha*, un soi de bere locală inventată de incaşi, răspunse Sicky.

— Nimic nu se compară cu un pahar de bere ca lumea, declară Groanin, apoi închină bucuros în sănătatea lui Sicky.

— Adulţii, cum îi cazu' domnului Groanin, primesc *chicha* alcoolizat, îi explică Sicky lui Zadie. Asta se numeşte *chicha*. Da' domnul Vodyannoy a spus ca vouă să vă dăm varianta fără alcool, numită *chicha sfânt*, aşa că asta-i ceea ce beţi. Are întru totu' gust de *chicha*, dar fără pic de alcool. Şi zero calorii, de asemenea. Fireşte, dacă n-aţi fi fost copii americani, v-aş fi dat *chicha* normal. Da' domnul Vodyannoy a zis...

— Da, înţeleg toate astea, desigur, îl întrerupse Zadie. Dar din ce e făcută? Ce are în ea?

— Cereale, zise Sicky. La fel ca oricare altă bere. Şi salivă. Salivă omenească.

Zadie înghiţi în sec, stingherită.

— Scuză-mă, ai spus cumva „salivă omenească"?

— Da, confirmă Sicky. Scuipat.

Îşi ridică paharul gol şi, strângându-şi sforile din buze într-o parte, salivă abundent, de parcă ar fi vrut să înlăture orice dubii mai planau după explicaţia lui.

— Uite-aşa. Da?

— Glumeşti, se împotrivi fata.

— Mă tem că nu, interveni domnul Vodyannoy, aprinzându-şi pipa.

— Nu glumesc, întări Sicky. E o foarte veche reţetă a incaşilor. Foarte veche. Bună, hm?

Philippa îi adresă un zâmbet politicos.

— Şi cumpăraţi *chicha* la sticle? se interesă ea. Dintr-un supermarket?

— Nu. Muddy o prepară singur, răspunse Sicky.

— Deci daţi-mi voie să clarific lucrurile. Insistenţa lui John era una sadică, al cărei unic scop era efectul asupra lui Zadie şi al lui Groanin. Această *chicha* este făcută în casă. Muddy o prepară cu propriul lui scuipat, aşa-i, Muddy?

Muddy se opri din cântatul la chitară şi, ridicându-se în picioare, se înclină, parcă mândru de recunoaşterea adevăratei origini a scuipatului din *chicha*. Nu avea mai mult de un metru şi jumătate înălţime şi, stând în picioare, nu era mai mare decât Sicky aşezat. În schimb, avea o inimă mare.

— Scuipatul meu, da, confirmă Muddy, apoi scuipă în tufişuri, ca şi cum ar fi fost dornic să adauge dovezi suplimentare în sprijinul declaraţiei sale. Îmi place să scuip, mărturisi el. Ştiu să scuip destul de bine. Pot să scuip chiar şi la zece metri distanţă şi să-mi nimeresc ţinta.

— Nu există om în întreaga Americă de Sud care să scuipe mai bine sau mai mult ca Muddy, îl lăudă Sicky.

Groanin se ridică şi părăsi masa în tăcere.

— Of, Doamne, zise Nimrod. Bietul Groanin... Poate c-ar fi trebuit să-i spun înainte să-i prindă gustul. A băut câteva pahare mari din chestia asta.

— Delicioasă, aprecie domnul Vodyannoy, golindu-şi paharul.

— Nu s-ar putea să vorbim despre altceva? interveni Zadie.

Fata se ţinea îngrozită cu mâinile de burtă, simţindu-se prea îngreţoşată ca să-l urmeze pe majordom în tufişuri, unde acesta vomita deja zgomotos.

Numai că John n-avea de gând să abandoneze subiectul. Nu încă.

— Şi cam de cât scuipat ai nevoie, Sicky? întrebă el. Ca să faci, să zicem, vreo patru litri de chestie dintr-asta.

Sicky încuviinţă şi împroşcă, în paharul său gol, câteva guri bune de salivă.

— Cam atât, zise el, ridicând paharul în care era un strat de câţiva centimetri de salivă groasă, galbenă. Pentru *chicha*. Pentru *chicha sfânt*, mai mult.

— Te rog, John, dacă nu te superi, se văită Zadie. Chiar sunt de părere că am auzit destul.

Şi, gândindu-se că John şi Muddy ar putea fi distraşi de la dezgustătorul subiect referitor la *chicha* dacă le oferea ea o altă temă de conversaţie, zâmbi cu vioiciune şi zise:

— Ia spune, Sicky, cum de-a ajuns capul tău să fie atât de mic? Şi cum de ai toate bucăţile astea bizare de sfoară în buze? Le-ai cusut singur?

Philippei nu-i venea să creadă că cineva putea să pună o întrebare atât de directă unei persoane atât de evident năpăstuite. Dar pe Sicky nu-l deranjă. Era obişnuit cu aşa ceva.

— Eu mi-s indian Prozuanaci. Cei din tribu' Prozuanaci îs vechi duşmani ai indienilor Xuanaci. Xuanaci îs din belşug mai sălbatici, din belşug mai necivilizaţi ca noi. Ţinutu' în care trăiesc ei îi şi din belşug neprimitor, fără poteci prin jungla foarte deasă, iar ei rareori pot fi zăriţi de cineva. Ceea ce-i cu atât mai bine. Oricum, acu' belşug de vreme, pe când nu eram cu mult mai vârstnic sau mai mare decât băiatul, am fost capturat de indienii Xuanaci. Dacă n-ar fi fost vârsta mea fragedă, mi-ar fi tăiat capu' şi l-ar fi luat ca trofeu de război. Ceea ce numesc ei *tzantza*. În schimb, ca să mă umilească şi să mă facă să-mi amintesc câte zile voi avea de cum m-au capturat ei, s-au hotărât să-mi micşoreze capu' cât timp încă-l aveam pe umeri. Ceva numit de noi, peruanii, *pernocabeza*.

— Dar aşa ceva e imposibil, interveni Philippa.

— Nu şi pentru indienii Xuanaci. Ei ştiu din belşug lucruri despre luarea şi micşorarea capetelor omeneşti, ca trofee. Mai întâi de toate, m-au legat strâns şi mi-au sorbit grăsimea de pe faţă cu paie mititele. Apoi, mi-au ras ţeasta şi au uns-o cu un ulei special, obţinut dintr-o plantă rară, care creşte numai în bazinu' Amazonului şi-i cunoscută numai de Xuanaci. Pe urmă, m-au pus să zac cu capu' într-o găleată cu alte ierburi secrete şi nisip fierbinte, timp de mai multe săptămâni, uscându-l înainte de a-l unge din nou cu uleiu' special şi uscându-l înc-o dată. Şi mereu îmi sorbeau grăsimea de pe faţă.

— Un fel de liposucţie, interveni John. M-am prins.

— Asta s-a întâmplat de-un belşug de ori, continuă Sicky. Şi, tot timpu', corpu-mi creştea, iar capu-mi scădea. Sigur, aş fi putut să strig după ajutor. Fiindcă ai mei mă căutau. Şi, ca să împiedice asta, Xuanaci mi-au cusut buzele cu sforile astea pe care vedeţi că încă le port.

— Ce s-a mai întâmplat pe urmă? întrebă John, fascinat de povestirea lui Sicky. Ţi-au dat drumul?

— Atunci când capu' meu a ajuns din belşug de mic, au ţinut o *pernocabeza* specială: o petrecere la care eu am fost oaspetele de onoare. Mi-au dat o băutură în care puseseră toată grăsimea sorbită din capu' meu.

— Şi ai băut-o?

— Sigur. Dac-aş fi refuzat, m-ar fi omorât. Grăsimea asta mi-a făcut corpul mult mai mare decât în mod normal, ceea ce mi-a făcut şi capul să pară mult mai mic.

— Pare logic, aş zice, remarcă John. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Sicky ridică din umeri.

— Mi-au dat o oglindă pe care o luaseră odată la schimb cu un cap micşorat şi m-au pus să mă privesc. Iar asta li s-a părut din belşug de distractiv.

— Şi *cum* te-ai simţit? îl întrebă Philippa, care, fără voia ei, era la fel de fascinată.

— Bolnav, zise Sicky. Foarte bolnav. Bolnav la stomac. Tu cum te-ai fi simţit?

— Bolnavă, fu de acord Philippa.

— Pe urmă, mi-au dat drumu'. M-am întors în satu' meu şi toată lumea s-a bucurat din belşug să mă vadă, dar s-a şi întristat foarte, din cauza a ceea ce ăia din tribu' Xuanaci mi-au făcut mie şi capului meu.

— Şi ai reuşit vreodată să te răzbuni pe ei? se interesă John, care, fiind băiat, era înclinat să gândească astfel.

— O, da. Dar mulţi ani mai târziu.

Sicky îl privi pe domnul Vodyannoy şi zâmbi.

— Eram în vacanţă pe-aici, zise domnul Vodyannoy, iar Sicky mi-a salvat viaţa. M-a salvat de muşcătura unui

scolopendra gigantea, un miriapod gigant peruan. Sunt extrem de veninoşi şi complet mortali. Chiar mai periculoşi pentru djinni decât pentru pământeni.

— Mi se pare corect, din moment ce noi suntem imuni la veninul şerpilor, spuse John.

— Cât de gigantici sunt? întrebă Philippa.

— Pot să ajungă cu uşurinţă la o lungime de aproape patruzeci de centimetri, zise domnul Vodyannoy. În orice caz, i-am dăruit lui Sicky îndeplinirea a trei dorinţe. Şi, după ce şi-a irosit-o pe prima...

Sicky zâmbi ruşinat, amintindu-şi.

— Mi-am dorit să ştiu dacă spunea sau nu adevărul. Şi atunci, desigur, am ştiut.

— Scuză-mă, zise prudentă Zadie, fără supărare, Sicky, de ce nu ţi-ai dorit să ai un cap de mărime normală?

— Pentru că n-am vrut, răspunse cu simplitate Sicky. Mă obişnuisem cu capu' meu, aşa cum era. La fel şi toţi ăilalţi. Nu mi se părea atât de important.

— Înţeleg, interveni John. A doua ta dorinţă a fost să te răzbuni pe Xuanaci.

— A, nu, îl contrazise Sicky. A doua mea dorinţă a fost să am propria afacere. Aici, în junglă. Să-mi întreţin familia. Aşa am ajuns să am compania asta de organizare a excursiilor şi a expediţiilor. A treia mea dorinţă a fost să am tatuaju' despre care v-am spus. Cel care preface totul în piatră.

— Şi eu, care crezusem că eşti sculptor, zise Philippa. Statuile acelea foarte veridice de animale pe care le-am văzut peste tot. Au fost înainte animale adevărate, nu?

— Da, confirmă Sicky. Am scos ceva bani cu ele, vânzându-le turiştilor.

— Şi Xuanacii? vru să afle John.

Sicky zâmbi din nou ruşinat.

— Ai dreptate, băiete. Într-o zi, folosindu-mi tatuaju' ăsta, am pătruns adânc în junglă, căutându-i pe Xuanaci; am prefăcut câţiva dintre ei în stane de piatră.

— Uau, exclamă John. Cum te-ai simţit atunci?

— Bolnav, zise Sicky. Foarte bolnav. Bolnav la stomac. Nu mi-a făcut deloc plăcere să fac asta. Oricum ar fi fost. Poate că veţi vedea şi voi statuile, dacă tot va trebui să mergem în susu' râului, adânc în ţinutul Xuanaci, ca să ajungem acolo unde vreţi să mergeţi.

Groanin se întoarse la masă.

— Tot mai vânează capete? întrebă John, cu un ochi la Groanin.

Sicky ridică din umeri.

— Grea întrebare. N-am mai văzut un Xuanaci de foarte multă vreme. Aşa că poate da. Poate nu.

Zâmbi spre domnul Groanin şi adăugă încetişor:

— Staţi cât mai nemişcat, domnu' Groanin.

— Ce-ai spus, Sicky, bătrâne?

— Staţi cât mai nemişcat, vă rog. Aveţi ceva pe spinare.

Groanin înghiţi în sec şi se albi la faţă.

— Ceva? Ce fel de ceva? Adică vreo chestie de-aia târâtoare?

Braţul lui Sicky dispăru pentru o clipă în spatele lui Groanin, iar când reveni, ţinea un miriapod gigantic. Avea vreo douăzeci şi opt de segmente roşii ca de piele şi douăzeci şi patru de perechi de cleşti galbeni, mai mari decât dinţii unui pieptene. Miriapodul arăta ca o vietate de pe o altă planetă, ba chiar de pe una complet neospitalieră.

— Miriapodul naibii, exclamă John, ridicându-se de la masă. Un *scolopendra gigantea*.

— Exact, aprobă Nimrod.

— Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată, afirmă Sicky, ridicându-l la lumină, ca să-l poată vedea toată lumea mai bine. Chiar şi în mâna lui Sicky, giganticul miriapod părea mare cât un şarpe. Ăsta trebuie că are cincizeci de centimetri. Şi venin din belşug, pe lângă asta.

— Pari puţin cam palid, Groanin, observă Nimrod. Cum te simţi?

— Bolnav, răspunse Groanin. Foarte bolnav. Bolnav la stomac. Cum credeţi că mă simt?

Şi apoi leşină.

Sicky însă nu omorî miriapodul gigantic, nici măcar nu-l azvârli. Mai târziu, în aceeaşi seară, cei trei copii descoperiră că-l ţinea într-o cutie mare şi-l hrănea cu şoareci şi cu gândaci.

— Ptiu, exclamă Zadie. De ce mai păstrezi vietatea aia dezgustătoare, Sicky?

— O să-l hrănesc până când ajunge din belşug de mare, anunţă Sicky. Pe urmă, o să-i arăt tatuaju' magic de pe burta mea şi-o să-l prefac în piatră. O să-mi aducă bani buni de la turişti, ca sculptură. La fel ca şi celelalte.

Arătă spre câteva animale din piatră, minunat de detaliate, aflate pe verandă. Erau acolo un păianjen mâncător de păsări, un furnicar, un leneş, un oposum, o maimuţă urlătoare, un câine cu urechi scurte*, un tapir, un porc spinos şi o puma. Părea o afacere domestică pe cinste, derulată de Sicky în simpla lui casă de lemn din Manu.

---

* Câinele cu urechi scurte (*Atelocynus microtis*), cunoscut şi sub numele de „vulpea cu urechi scurte", este o specie de canide ce se întâlneşte doar în pădurile tropicale amazoniene. Are picioare scurte şi zvelte, bot ca de vulpe şi coadă stufoasă. Cântăreşte în jur de 9-10 kg şi nu are mai mult de 30 cm înălţime (n. red.).

— Aşa îţi faci toate sculpturile? îl întrebă John. Doar le arăţi burta?

Sicky încuviinţă.

— Aveam şi un indian Xuanaci din piatră, zise el. Da' un celebru artist britanic l-a cumpărat şi l-a vândut unui muzeu de artă modernă din Londra, pentru belşug de bani.

— Şi cum te-ai simţit? vru să ştie John.

— Bolnav, îi răspunse Sicky.

— Pot să înţeleg de ce şi-ar dori cineva o puma din piatră, comentă Philippa. Până şi un porc spinos. Dar ce soi de ţăcănit ar putea să-şi dorească un miriapod din piatră?

— Ce să zic, spuse John. Pe mine nu m-ar deranja să am unul. Ştii ce, Sicky? Ţi-l cumpăr eu.

— Cred că am primit răspunsul la întrebare, oftă Philippa.

— Asta atunci când vei fi încheiat, ăăă, adevărata transformare în piatră, adăugă repede John. Ar putea să dea bine pe policioara şemineului de acasă.

Aşa că John fu puţin dezamăgit când, ceva mai târziu, imediat înainte de culcare, Sicky îl informă că giganticul miriapod scăpase din cutie.

— Cred că era un miriapod foarte isteţ, zise Sicky, scărpinându-şi uimit capul cât un grepfrut. Cred că s-a prefăcut că-i cu mult mai mic decât era. Întins, tre' să fi fost mai lung decât mi s-a părut. În orice caz, s-a dus acu'. N-o să-l mai vedem.

— Chiar sper asta, declară Zadie.

Numai că, în vreme ce detesta instinctiv miriapodele, Zadie părea să aibă alte gusturi în privinţa liliecilor, fiindcă gemenii descoperiră surprinşi că ţinea un liliac pe braţ, pe post de animal de companie.

— L-am găsit atârnat pe un perete, în camera mea, le explică Zadie, îmbiindu-i pe gemeni să-l mângâie. E destul de blând, pe bune.

Domnul Vodyannoy examină creatura.

— E un *sturnira erythromos*, declară el autoritar. Un liliac cu grumazul galben. Destul de inofensiv.

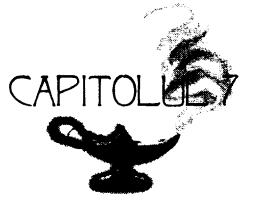
— Are blana foarte moale, constată Philippa, mângâind capul liliacului cu un deget.

— Atahualpa, împăratul incaşilor, avea o mantie mai moale decât mătasea, confecţionată din cele mai fine piei de lilieci, le aduse la cunoştinţă domnul Vodyannoy. Aşa ne informează Pedro, unul dintre fraţii lui Pizarro, în relatarea lui despre înfrângerea incaşilor.

— O să-i spun Zotz, îi anunţă Zadie. După Camazotz, liliacul zeu al morţii la indienii maya.

Câinele lui Muddy, Hector, mârâi la liliac când Zadie încercă să i-l prezinte, ceea ce-i atrase o mângâiere pe cap din partea lui Groanin.

— Nu puteam să fiu mai de acord, Hector, bătrâne, bombăni majordomul. Este ceva din belşug în neregulă cu fata asta.

ATENȚIE, MONȘTRI!*

A doua zi, dis-de-dimineaţă, printr-o ceaţă deasă ridicându-se deasupra apei în întâmpinarea uneia încă şi mai groase care cobora dinspre copaci, grupul porni la drum de-a lungul unui îngust afluent al fluviului Amazon, la bordul a două pirogi puse în mişcare de mici motoare suspendate. Sicky, Nimrod, John şi Groanin călătoreau în prima pirogă, iar Frank Vodyannoy, Muddy, câinele lui, Hector, Zadie şi Philippa, în cea de-a doua. Cârmind prima pirogă, Sicky deschidea drumul şi, destul de repede, ajunse să le arate o vidră de râu uriaşă, un cerb roşu şi, printre arborii înalţi, o faleză abruptă pe care păreau să mişune macaci gălăgioşi. Urmau traseul descris pe harta pe care Faustina i-o încredinţase domnului Vodyannoy şi care, după cum presupuneau, era cel ales de precedenta expediţie spre Portalul Blestemat, cea care apăruse în ziar. Sicky le ceruse tuturor celorlalţi ghizi ai junglei din Parcul Naţional Manu informaţii referitoare la respectiva expediţie, însă aceasta părea să fie învăluită în mister sau în secretomanie, nimeni neavând

* În original, „Here be monsters", referire la cuvintele „Here be dragons" folosite pentru a desemna teritoriile primejdioase sau neexplorate, imitând practica medievală de a desena şerpi de mare şi alte creaturi mitologice în zonele necunoscute de pe o hartă (n. red.).

altceva de relatat decât că membrii ei erau, în cea mai mare parte, arheologi englezi şi germani. Cu o unică excepţie notabilă: se părea că unul dintre membrii echipei era un băiat în vârstă de vreo paisprezece ani.

— L-a descris cineva pe băiat? îl întrebă John pe Sicky, în timp ce piroga spinteca neobosită apele verzi şi limpezi.

— Doar că era un băiat. Asta-i tot ce-au spus. Englez. Poate american. Doar un băiat. Un pic cam ca tine, poate. Zâmbi. Poate că nu la fel de prietenos.

— Un băiat de paisprezece ani ar fi trebuit să fie la şcoală, zise John. Să înveţe.

— Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine, remarcă Nimrod.

John ridică din umeri.

— Călătoriile îţi lărgesc orizontul spiritual. Nu aşa se zice?

— Da, dar mai întâi ar trebui să ai un orizont spiritual, îi atrase atenţia Nimrod. Şi există o singură cale de a obţine aşa ceva. Citind. Mergând la şcoală. La liceu. La universitate. Nu umblând brambura prin junglă.

— Dacă vreţi să-mi ştiţi părerea, toate călătoriile sunt o pierdere de timp, mormăi Groanin. Adică, nu văd rostul de a bate o jumătate de lume ca să te zgâieşti la o adunătură de prostii de vidre şi papagali. Merită văzute. Dar nu prea merită să *mergi* să le vezi. E o mică diferenţă. Vă zic eu, e o mică diferenţă.

— Iată cum vorbeşte englezul get-beget, remarcă Nimrod.

În jurul orei cinci după-amiaza, după o zi întreagă petrecută pe râu, traseră la mal într-un loc pentru picnic, unde avură parte de o cină excelentă, preparată, ca de obicei, de Muddy. Dar, după nefericita experienţă cu *chicha*, Groanin nu mai putu fi ispitit să mănânce altceva decât câteva borcane cu

mâncare sterilă pentru copii, din cele pe care le adusese cu el din Anglia.

După ce se sfârşi masa, Sicky şi Muddy aprinseră focul şi apoi se întinseră în hamacuri, aşa cum făceau de obicei în junglă şi, înfăşurându-se în câţiva metri de plasă contra ţânţarilor, Groanin le urmă exemplul. Câinele lui Muddy, Hector, se tolăni lângă foc şi adormi. Nimrod şi domnul Vodyannoy începură să joace o partidă de *perudo*, un joc sud-american nu foarte diferit de Djinnverso, iar cei trei copii se aşezară în jurul focului, discutând entuziasmaţi despre cea dintâi zi petrecută pe măreţul fluviu Amazon.

— Oare or fi peşti piranha în apele astea? întrebă John.

— Ce-ar fi să-ţi vâri mâine mâna în apă, ca să afli? îi propuse Zadie.

— Foarte nostim.

— Zotz unde e? o întrebă Philippa pe Zadie.

Zadie aruncă o privire spre propriul braţ, care, până de curând, fusese locul preferat de odihnă al liliacului.

— Of, exclamă ea întristată. Probabil că şi-a luat zborul undeva. Sper să se-ntoarcă.

— S-a întunecat, zise Philippa. Vreau să spun, liliecii sunt vietăţi nocturne, corect? Cred c-a plecat să caute nişte fructe.

— I-am dat eu portocală, se plânse Zadie, privind îngrijorată împrejur. Doar nu-s proastă.

— Sunt convinsă c-o să se întoarcă, o linişti Philippa.

Deodată, Sicky se ridică în capul oaselor în hamacul lui şi întinse mâna după carabină. Nimrod îşi azvârli ţigara de foi şi se ridică, privindu-l cu atenţie. Chiar dacă Sicky avea capul neobişnuit de mic, asta nu însemna că nu auzea sau nu simţea mirosul la fel de bine ca un om normal. Sicky îşi înălţă nasul micuţ şi inspiră. Câinele lui Muddy, Hector, îl imită, apoi mârâi încet.

— Miroase a şoareci morţi, anunţă Sicky.

— Zotz, poate? sugeră John. Liliacul lui Zadie?

Sicky scutură din cap.

— Mai mare, zise el. Ceva ne vânează. Ceva care mănâncă şoareci.

Fără zgomot, trase piedica de la carabină.

Cu toţii priviră în jur, apropiindu-se instinctiv de foc. Mai precis, toţi cei care erau treji. Groanin sforăia deja, ca un mic motor suspendat.

— Mi s-a părut că aud ceva acum vreo zece minute, explică Sicky, dându-şi picioarele jos din hamac şi proptindu-le ferm pe pământ. Dar acum sunt sigur.

Ceva se mişca prin arboret. Ceva mare. Hector îşi vârî coada între picioare şi scheună. Zadie se apropie mai mult de foc. I se părea că ar fi locul cel mai sigur. John şi Philippa i se alăturară. Punându-şi palmele pe creştet, John încercă să-şi netezească părul care deja i se ridicase. Spre surprinderea lui, îşi dădu seama că atât Nimrod, cât şi domnul Vodyannoy îşi îndreptaseră armele spre desişul de dincolo de hamacul lui Groanin.

— Nu ştiu ce vietate o fi, zise Nimrod, dar mi se pare că şi l-a trecut în meniu pe bietul Groanin.

Sicky îşi ridică arma la umăr. Şi urmă o îndelungă tăcere. Un minut mai târziu, vietatea atacă, năpustindu-se asupra hamacului în care dormea majordomul, scoţând un zgomot de târşâit şi de căţărat, ca cel pe care l-ar fi produs o duzină de perechi de gheare pe o masă de bucătărie, dar şi un sâsâit înfiorător, în parte de gândac, în parte de şarpe. La început, crezură că era un boa constrictor sau un anaconda foarte mare, însă niciun şarpe nu se putea mişca atât de repede şi nici nu avea *picioare. Douăzeci şi opt de perechi de picioare portocalii.* Iar şerpii nu aveau *antene.*

Preț de o clipă, Philippa își închipui că erau atacați de un soi de creatură extraterestră și țipă fără să vrea.

În clipa imediat următoare, se auzi un bubuit asurzitor, când Sicky, Nimrod și domnul Vodyannoy traseră aproape simultan, iar vietatea pieloasă, maronie, segmentată, încă parțial ascunsă de frunzișul gros al junglei, țipă ca o pasăre de pradă în picaj și se răsuci, încercând în zadar să scape. Cei trei bărbați înarmați traseră din nou, iar enormul miriapod — acesta era mare cât un cal — căzu mort lângă hamacul lui Groanin, o hidoasă murdărie galbenă șiroindu-i din cele șase găuri care-i perforau acum spinarea ca o șa.

Groanin se ridică în capul oaselor în hamacul său și căscă.

— Ce-i cu toată hărmălaia asta? întrebă el supărat. Nu vedeți că mai sunt și oameni care încearcă să doarmă?

Sicky izbucni ușurat în râs, apoi izbi cu piciorul vietatea care zăcea pe pământ. Hector începu s-o ronțăie furios.

— Păcat că-i mort, zise Sicky. Cel mai mare miriapod pe care l-am văzut vreodată. Făcea belșug de bani într-o grădină zoologică. Parc-ar fi fratele mai mare al miriapodului gigantic peruan peste care am dat acas'.

— Miriapod? Care miriapod? se miră Groanin, examinându-și partea din față și apoi pe cea din spate a cămășii.

Domnul Vodyannoy îngenunche lângă imensul miriapod și începu să-l examineze mai îndeaproape. Fiecare dintre picioarele portocalii era la fel de gros ca antebrațul lui.

— Chiar că fratele mai mare, murmură el. Cam prea mare, n-ai zice, Nimrod?

— Într-adevăr, fu de acord Nimrod. Nefiresc de mare.

Groanin aruncă o privire peste marginea hamacului, spre uriașa vietate care zăcea moartă lângă el și înghiți iritat în sec.

— Doar nu credeți că avea de gând...?

— Să te mănânce? Nimrod îşi lăsă jos carabina. E destul de probabil.

Şi Groanin leşină încă o dată.

Sicky şi Muddy stătură pe rând de pază. Iar Nimrod, folosindu-şi puterile de djinn, creă un propugnator, un fel de dorinţă protectoare care acţionează ca un gard împrejmuitor, înconjurându-le tabăra şi împiedicând alte atacuri. Numai că, în noaptea aceea, nimeni nu dormi prea bine. Gândul că şi alţi monştri la fel de mari şi de hidoşi ar putea să-i pândească prin pădurea tropicală pusese stăpânire pe minţile tuturor, cu toţii abia aşteptând să-şi reia călătoria de-a lungul Amazonului. La urma urmei, râul însemna teren deschis şi părea mult mai dificil să te trezeşti că se strecoară ceva în spatele tău atunci când călătoreşti într-o barcă. Cel puţin, aşa gândiră până în dimineaţa următoare, când, după ce parcurseră alţi câţiva kilometri în sus pe Amazon, Zadie le reaminti tuturor că un monstru tăcut putea lesne să înoate nevăzut pe sub barcă.

— Ar putea să fie orice sub piroga asta, iar noi să n-avem habar, zise ea, mutându-şi periuţa dintr-un colţ al gurii în celălalt, cam cum proceda domnul Vodyannoy cu pipa sa. Peşti piranha, şerpi anaconda.

Şi, chiar în timp ce vorbea, un aligator de pe ţărm se lăsă să alunece în apă şi se avântă în adâncuri ca o torpilă din lemn.

— Ca să nu mai vorbesc de crocodilii sau aligatorii din râu, încheie fata.

— Dacă nu poţi să spui nimic folositor, comentă Groanin din cealaltă barcă, privind bănuitor apele, mai bine nu mai spune nimic. Aşa obişnuia să zică bătrâna mea mamă.

— Ziceam şi eu, se apără Zadie.

— Ei bine, încetează, o repezi şi John. Să nu mai aud o vorbă.

— Dacă vreţi, aş putea să vă cânt un cântec, se oferi ea vioaie. Să vă menţin tuturor moralul ridicat.

— Nu văd cum cântatul ar putea să ducă la un asemenea rezultat, răspunse acru Groanin. De fapt, din punctul meu de vedere, ar avea efectul total opus. Dar, dacă vrei să dansezi step pe apă, nu mă lăsa să te opresc.

John izbucni într-un râs plin de cruzime, iar Zadie îi adresă o strâmbătură.

Puţin mai târziu, Zotz se întoarse şi se aşeză pe braţul lui Zadie, ceea ce o înveseli teribil. Şi, după aceea, liliacul tot veni şi plecă. Nu se ştie cum, dar, la fel ca un porumbel voiajor, părea să ştie întotdeauna cu precizie unde să-i găsească, fie în pădure, fie pe apele râului.

Era cam pe la amiază când întâlniră următorul obstacol în calea înaintării lor. Sicky, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa văzului. Opri motorul de cincizeci şi cinci de cai putere al pirogii şi rămase tăcut, privind încordat în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat, Sicky? îl întrebă Nimrod.

— E ceva în faţa noastră, şefu'.

Sicky arătă în sus, pe râu. În depărtare, un nor negru atârna deasupra apelor. Norul îşi tot schimba forma, dar nu se urnea din loc şi, de îndată, deveni evident că, atâta vreme cât rămâneau pe apele râului, nu aveau cum să-l ocolească. Nimrod îşi scoase binoclul şi privi mai cu atenţie.

— Ciudat, constată el. Pare să fie un nor de ţânţari neobişnuit de mare.

— Şi ce e ciudat în asta? interveni Groanin. Suntem pe Amazon. Întreg ţinutul mişună de toate alea.

— Da, numai că ţânţarii se hrănesc noaptea. E foarte ciudat să-i vezi aventurându-se pe căldura zilei, într-un număr atât de mare. Mă tem că ar fi extrem de riscant pentru membrii umani ai grupului nostru. În mod normal, insectele nu-i deranjează prea tare pe djinni. Dar, dat fiind numărul lor impresionant, ar fi mai sigur să presupunem că ţânţarii aceştia ar putea să fie altfel.

— Costume de protecţie împotriva albinelor? propuse domnul Vodyannoy.

— Pare să fie cea mai evidentă soluţie, îl aprobă Nimrod; dar, în clipa în care se pregătea să-şi pronunţe cuvântul de concentrare, domnul Vodyannoy îl opri, ridicându-şi braţul.

— Stai, zise el. Lasă-mă pe mine.

Se gândi preţ de o clipă, îşi mângâie barba roşie şi apoi murmură:

— ZAGIPNOTIZIROVAVSHEMUSYA, ceea ce reprezenta un cuvânt rusesc de concentrare cu semnificaţia „celui care s-a hipnotizat singur".

Câteva clipe mai târziu erau cu toţii înveşmântaţi în costume contra albinelor — inclusiv Hector, câinele — şi înaintau printr-un roi de ţânţari care zumzăiau furioşi, de parcă ar fi fost un milion de fluxuri electrice.

— Sper să fie bune costumele astea, zise John, care deja transpira din abundenţă pe sub veşmântul său protector.

Cu toate acestea, vederea călătorilor de pe râu păru să-i înnebunească pe ţânţari şi nu trecu mult până când unul dintre ei izbuti să înţepe pe cineva, fiindcă, deşi puţini ştiu asta, patruzeci la sută din ţânţari sunt capabili să pişte şi prin veşminte, chiar şi prin costumele de protecţie împotriva albinelor.

— Auuu! urlă Groanin. O pacoste de-asta mică m-a pişcat!

— Şi pe mine! strigă John.

Hector lătră cu putere, ca şi cum ar fi vrut să spună că şi el fusese înţepat prin costum.

Nimrod îşi plesni palmele prin aer, zdrobind una dintre insecte. Desfăcându-şi mâinile înmănuşate, observă că ţânţarul pe care-l omorâse avea vreo opt sau zece centimetri lungime, cu o trompă cel puţin la fel de lungă şi de ascuţită ca un ac hipodermic.

— Nu e de mirare, spuse el, tresărind în clipa în care un ţânţar izbuti să pătrundă prin partea din spate a costumului. Ţânţarii aceştia sunt neobişnuit de mari.

Domnul Vodyannoy făcu să apară din neant un imens spray cu insecticid şi începu să pulverizeze prin aer în jurul lui. John încercă să-i urmeze exemplul, dar se poticni în clipa în care se străduia să-şi imagineze componentele chimice de sinteză ale spray-ului şi nu izbuti să creeze decât un deodorant pentru cameră, contribuind prea puţin la stoparea năpastei aeriene care-l persecuta în acele clipe.

Philippa avu mai mult noroc şi, pronunţându-şi propriul cuvânt de concentrare — care era FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL — creă cu succes câteva libelule mari, care se hrănesc cu ţânţari. Numai că nu erau nici pe departe suficiente încât să diminueze în mod real colosalul efectiv de insecte care roia acum în jurul celor două bărci.

— Auuu! răcni din nou Groanin. Faceţi ceva, domnule cap pătrat. Până nu ne mănâncă de vii pe toţi.

— Măreşte viteza, strigă Nimrod spre Sicky, însă acesta îşi clătină disperat capul minuscul.

— Deja mergem cu viteza maximă, şefu', explică el, îndepărtând cu mâinile insectele din faţa vizorului glugii sale micşorate. Nu mai are putere motoru'.

— Rezolv eu asta imediat, promise Nimrod. Şi, pronunţându-şi cuvântul de concentrare — QWERTYUIOP —, dublă numărul cailor putere ai motoarelor.

Şi, astfel, în sfârşit, izbutiră să se salveze.

Un drum de alte cincisprezece minute îi aduse până la capătul râului, unde Sicky îşi smulse gluga de pe cap şi răsuflă euforic.

— Puţin a lipsit, zise el. Am crezut c-o să fim omorâţi.

— Pe tine te-au pişcat, Sicky? îl întrebă John.

— Pişcat din belşug, confirmă Sicky, trăgându-şi în jos partea din faţă a costumului şi arătându-i lui John câteva urme vinete de pişcături pe umeri.

— Te simţi bine? îl mai întrebă John.

— Mă simt bolnav, răspunse Sicky. Dar îs OK.

Treptat, reduse viteza şi cele două bărci acostară la mal.

— Mă mănâncă peste tot, se plânse Groanin. Mă simt ca o pătură scoţiană pentru picnic.

Examină una dintre insectele pe care le omorâse cu ajutorul unui ziar făcut sul.

— Ia uitaţi-vă la mărimea ăstora, exclamă el. Sunt ţânţăroi monştri.

— În comparaţie cu ţânţarii normali, zise Zadie, aş afirma că sunt tot la fel de mari pe cât era miriapodul de azi-noapte în comparaţie cu un miriapod gigantic normal.

— Da, o aprobă gânditor Nimrod. Da, aici ai nimerit-o.

— Eu cred că ar trebui să ne întoarcem, susţinu Groanin.

— Ce? sări Philippa, îngrozită doar la auzul ideii.

— Vreau să zic, dacă asta-i numai o mostră din ceea ce ne poate aştepta, continuă majordomul, ar fi cazul să ne întoarcem acasă. Imediat. Sau, în cel mai rău caz, chiar acum.

— Nu putem să ne întoarcem, se opuse John. Ai auzit ce-a zis Faustina când eram în New Haven. Trebuie să-i împiedicăm pe exploratorii ăia să ajungă la orașul pierdut al incașilor, Paititi. Cât mai curând posibil. Astfel încât să împiedicăm *Pachacuti*. Marele dezastru prevestit de Manco Capac. Pur și simplu trebuie să mergem mai departe.

— Bine zis, John, îl susținu Nimrod. Tu ce părere ai, Philippa?

Philippa ridică din umeri.

— John are dreptate. Trebuie să continuăm. N-a spus nimeni c-o să fie ca o plimbare prin parc.

— Frank?

Domnul Vodyannoy făcu un semn de încuviințare.

— Eu zic să mergem înainte, Nimrod, spuse el. Întotdeauna.

— Sunteți nebuni cu toții, insistă Groanin. Uitați-vă la mărimea țânțăroiului ăsta. E un adevărat monstru.

— Este un amănunt asupra căruia suntem cu toții de acord, oricum, răspunse Nimrod. Dar adevărul este că e mare din cauză că cineva l-a făcut să fie atât de mare. În mod deliberat. Ceva sau cineva pare că încearcă să ne încetinească expediția.

— Ei bine, ne-a încetinit, afirmă Zadie. Eu am nevoie de o pauză. De dragul domnului Groanin.

— Cineva? întrebă John.

— După apariția fotografiei cu Portalul Blestemat, explică Nimrod, persoana care conduce cealaltă expediție trebuie să-și fi dat seama că vor fi urmăriți. Ceea ce înseamnă că în pădure ne pot aștepta foarte bine și alte surprize asemănătoare. Groanin, poți să te întorci la căsuța lui Sicky, împreună cu Zadie, dacă vrei. Mă tem că de-aici încolo o să mergem pe jos.

— Am spus că am nevoie de o pauză, se împotrivi Zadie. N-am spus că vreau să mă întorc.

— Cum se poate să vezi cât de mare e insecta asta şi să vrei să mergi mai departe? se minună Groanin. Ca să nu mai pun la socoteală chestia aia de azi-noapte. Putea să omoare pe oricare dintre noi. Pe mine, în mod special.

— Ai uitat ceva, nu crezi? îi atrase atenţia John. Puterile de djinn ne vor apăra.

— Ba n-am uitat nimic, ripostă Groanin. Şi tot nu m-ar deranja să ne întoarcem.

— N-o să păţească nimeni nimic, insistă Nimrod. Suntem înarmaţi cu puterile de djinn şi avem şi carabinele.

— Promiţi? întrebă Groanin.

— Da, da, da, repetă Nimrod.

— Prea bine, domnule. Vă rog să-mi iertaţi laşitatea de mai devreme. Sunt doar puţin descumpănit de această ultimă întorsătură a evenimentelor, asta-i tot.

— Las-o baltă, bătrâne.

Groanin îşi întoarse privirea spre Zadie şi-i făcu un semn din cap, stânjenit.

— Ăăă, mulţumesc, domnişoară, zise el. Pentru ceea ce aţi spus adineauri.

Zadie se strâmbă.

— Nu-i mare brânză, răspunse ea. Tot ce-am spus a fost că, poate, avem nevoie să încetinim şi să luăm o pauză.

Auzind un fâlfâit, îşi ridică privirea şi zâmbi în clipa în care liliacul i se aşeză pe mânecă. Era Zotz.

— Nu vă faceţi griji în legătură cu mine. O să fiu bine.

— Sunt sigur că asta-i o adevărată uşurare, comentă Groanin.

CAPITOLUL 8

OAMENII-PISICĂ

Se întuneca, aşa că, după ce-şi întinseră tabăra şi cât încă puteau să vadă ceva, examinară cu toţii începutul rutei indicate pe harta pe care Faustina i-o dăduse domnului Vodyannoy.

— Pot să văd şi eu harta? ceru Zadie.

— Desigur, aprobă domnul Vodyannoy, înmânându-i-o.

— Credeţi că tot pe-aici a venit şi celălalt grup? întrebă John.

— Nu-s semne să fi trecut cineva p-aci cu o macetă, răspunse Sicky.

— Trebuie să fie drumul pe care l-au urmat, spuse Zadie. Înaintând câţiva metri prin desiş, se aplecă să ridice ceva, după care se întoarse să le arate tuturor ce avea în mână. Priviţi!

Ţinea în mână ambalajul unei bomboane englezeşti şi un chiştoc de ţigară şi i le întinse lui Nimrod, iar acesta le examină cu gesturi de expert, care nu l-ar fi făcut de ruşine pe Sherlock Holmes.

— Vedeţi *E*-ul şi *S*-ul aurii de pe hârtie? zise Nimrod. Vin de la Empha Seema. O marcă englezească de ţigarete. Iar ambalajul acesta este de la o pralină englezească Callard.

— Înţeleg că, până la urmă, suntem pe urmele lor, zise Philippa. E tipic pentru europeni să-şi lase gunoaiele prin pădure. Nu, Sicky?

Dar Sicky nu-i mai asculta. Arătă în tăcere spre depărtare, iar Nimrod izbuti în sfârşit să-şi dea seama la ce se uita ghidul. Printre crengile unui copac stăteau întinşi doi jaguari.

— Doar nu crezi că au de gând să ne atace prin surprindere? întrebă Nimrod. La urma urmei, sunt foarte aproape de potecă.

— Nu cred, şefu', îi răspunse Sicky. În primu' rând, nu ne-ar fi lăsat să-i vedem dac-ar fi avut de gând să ne atace prin surprindere. P'ormă, pisicile-astea mari îs pe jum'ate adormite. Probabil că-şi fac doar *siesta*, pân' se-ntunecă. Şi dup-aia pleacă la vânătoare.

Oftă melancolic şi-şi frecă minusculul cap.

— Bine-ar fi să putem vedea ce ne mai aşteaptă pe potecă, şefu'. Pân' să apucăm pe ea, nu ziceţi? Ca pisicile-astea două.

— Da, nu-i aşa? zise Nimrod.

Sicky îşi ridică privirea spre cer.

— Acu-i prea târziu, desigur. Curând o să fie prea beznă ca să mai vedem ceva. Doar dacă n-ai ochi de pisică.

— Chiar mi-ai dat o idee, Sicky, exclamă Nimrod.

Întorcându-se în tabără, Nimrod le împărtăşi tuturor ideea lui.

— Cred c-ar fi înţelept să presupunem că cealaltă expediţie ne-a rezervat şi alte surprize care să ne aştepte pe traseul nostru prin junglă, începu el. De aceea, părerea mea e că ar trebui să ne despărţim pentru o vreme. John şi cu mine vom porni înainte, în chip de cercetaşi, să verificăm dacă drumul este liber de primejdii. Dacă nu-i, ne vom întoarce să vă prevenim. Ce părere ai, John? Eşti de acord?

— Sunt gata de orice, declară John.

— Aşa te vreau.

— Şi dacă drumul nu-i sigur? obiectă Zadie. N-o să vă puneţi pur şi simplu în primejdie, în locul tuturor?

— Mă bucur că ai deschis subiectul, Zadie, zise Nimrod. Desigur, am putea să ne facem invizibili. Dar te poţi lesne rătăci când mergi la drum cu o persoană pe care n-o vezi. Aşadar, iată ce propun: vi-i amintiţi pe cei doi tineri jaguari pe care i-am văzut dormind într-un copac? Ei bine, John şi cu mine o să le împrumutăm trupurile pentru o vreme, ca să cercetăm poteca din faţa noastră. Nimic nu se deplasează prin junglă mai tăcut decât un jaguar.

— Poate cu excepţia şerpilor, observă Zadie. Şi, ca o dovadă în sprijinul afirmaţiei făcute, le arătă un şarpe-coral care se furişa aproape nevăzut peste un strat de frunze moarte de pe pământul pădurii tropicale.

— Adevărat, recunoscu Nimrod. Dar mie niciodată nu mi-a plăcut să fiu şarpe.

— Şi furnicile-soldat, adăugă Zadie. Şi păianjenii. Şi liliecii. Toate astea se mişcă mai pe tăcute decât jaguarul.

Nimrod zâmbi răbdător.

— Niciodată nu mi-a prea plăcut să fiu vreuna dintre creaturile astea. Şi, văzând-o pregătită să mai adauge şi alte animale la o listă în continuă creştere, Nimrod ridică braţul, reducând-o la tăcere. Oricum, continuă el, în chip de jaguari e foarte probabil să vedem dacă ne mai sunt rezervate şi alte surprize, ca să ştim cum le facem faţă.

— Nu prea-mi place ideea să ne despărţim, interveni Philippa.

— Nici mie, o susţinu Zadie.

— O să fiţi în regulă alături de domnul Vodyannoy, de Groanin şi de Sicky, le linişti Nimrod. Şi e vorba doar de câteva ore. În cel mai rău caz, până mâine dimineaţă.

— N-o să păţiţi nimic cât timp sunt eu aici, insistă domnul Vodyannoy. Aveţi încredere în mine.

John şi Nimrod porniră de-a lungul potecii, spre giganticul cedru roşu în care djinnul mai vârstnic îi observase pe cei doi jaguari.

— Iată-i, anunţă Nimrod. *Panthera onca*. Frumoase animale, nu eşti de părere?

— Foarte frumoase, îl aprobă John. O să fie mişto.

— Şi eu abia aştept, mărturisi Nimrod. Din experienţa mea, nimic nu-i mai amuzant decât să fii felină. Şi, dintre feline, ipostaza de jaguar sau de *otorongo* este una dintre cele mai captivante. Eu îl iau pe cel mai mare, din stânga.

Se opri pentru o clipă.

— Ai mai făcut asta până acum, nu-i aşa? Mă refer la posedarea unui animal. Dacă nu mă-nşel, parcă-mi amintesc că mama ta mi-a spus că ai trecut prin experienţa de a fi pasăre.

— Am fost şoim călător o dată, confirmă John. În Central Park.

— După ce-ai fost şoim călător, sincer vorbind, să fii jaguar este floare la ureche, comentă Nimrod.

John privi în jur.

— Dar unde-o să ne lăsăm corpurile? întrebă el un pic îngrijorat. Pe-aici e foarte probabil să ne întoarcem şi să vedem cum ni le înfulecă vreun animal.

— Bine zis, îl aprobă Nimrod. Bănuiesc că nu te-ai gândit să-ţi iei şi lampa cu tine.

— Ăăă... nu, recunoscu John. Ar fi trebuit?

— E un obicei pe care ar trebui să-l deprinzi. Ca să nu fii nevoit să-ţi găseşti un ascunziş oarecare, cât timp spiritul tău

călătorește altundeva. Dar nu-ți face griji. O să împărțim spațiul lămpii mele de voiaj.

Și Nimrod scoase la iveală din buzunarul hainei o sticluță mică, argintie, pe care o așeză în scorbura din trunchiul unui copac.

— Foarte bine, comentă el. Aici ar trebui să fim în deplină siguranță.

— Mă tem că asta n-am mai făcut-o, zise John. Pot să mă transsubstantizez fără probleme. În schimb, nu știu cum să-mi separ corpul transsubstantizat de spirit.

— Fenomenul se numește decantare, precizează Nimrod. Și este ceva foarte simplu, atâta vreme cât te asiguri că ai lăsat deoparte dopul sticlei sau capacul lămpii. Lampa mea de voiaj nu are dop, așa că nu ai de ce să-ți faci griji.

John își rosti cuvântul de concentrare și se pomeni învăluit treptat de un fum alb, aproape animat. Pe măsură ce se întorcea la starea lui firească, cea de foc, inspiră adânc și euforic milioanele de atomi de carbon care-i alcătuiau ființa arzândă și, cu o uluitoare senzație de bine și de profundă relaxare, se dărui formei sale adevărate. De fiecare dată când se transsubstantiza, John se simțea de parcă ar fi conștientizat ce și cine era, cam ca un om sfânt atingând nirvana. Era un sentiment înrudit cu cel al întoarcerii acasă după o foarte lungă perioadă de peregrinări.

Ajuns în interiorul sticluței, John se simți pentru o clipă copleșit de o senzație de neliniște, cum i se întâmpla întotdeauna când venea vremea să devină un djinn pur. Își adună atomii în grabă, așa cum prinde cineva bancnotele spulberate de o rafală de vânt, temându-se ca nu cumva să uite vreo parte măruntă, dar importantă, a propriei ființe. Dar, într-un fel sau în altul, izbutea întotdeauna. Nimrod se reasamblase deja și

acum examina interiorul sticluţei de voiaj, care, aşa cum era normal, părea cu mult mai spaţioasă pe dinăuntru decât pe dinafară. John tot nu-şi dădea seama cum era posibil aşa ceva.

Interiorul sticluţei lui Nimrod era mobilat în genul foaierului unui hotel elegant, cu numeroase tablouri minunate, cu câteva canapele şi fotolii mari din piele, precum şi cu un şemineu în care ardeau buşteni. Nimrod se aşează, se descălţă şi-l invită pe John să-i urmeze exemplul.

— Gândeşte-te la decantare ca la o experienţă firească de părăsire a trupului, îl sfătui el pe John. Câteva respiraţii adânci şi, gata, te vezi trecând prin gâtul sticlei. Bine?

John încuviinţă.

— Încă ceva. Aproape că era să uit. O decantare este cu mult mai eficientă atunci când îţi părăseşti trupul nu printr-o inhalaţie, ci printr-o exalaţie.

— Ce-i aia exalaţie?

— Scuză-mă. Am uitat că eşti american. Cuvintele englezeşti mai lungi de trei silabe sunt ca o limbă străină pentru voi.

— E o remarcă puţin cam aspră.

— Dar adevărată, zâmbi dulce Nimrod. Îţi părăseşti trupul în timp ce expiri. Astfel, atunci când, mai târziu, pătrunzi la loc, poţi s-o faci ca şi cum ai inspira din nou. De aici provin şi teoriile yoghinilor indieni referitoare la respiraţie. De la noi.

John expiră adânc şi se lăsă ridicat prin gâtul sticluţei. Simţi ceva foarte diferit faţă de o transsubstantizare. În vreme ce acolo era vorba despre fum, acum totul consta doar în aer şi spirit liber. Simţea o incredibilă uşurinţă de a fi.

Cei doi jaguari leneveau printre crengile din înaltul arborelui, cu labele atârnate de-o parte şi de alta a ramurilor şi cu ochii închişi, deşi niciunul dintre ei nu dormea. Jaguarilor nu

le place să rateze nimic. Şi rareori o fac. Erau fraţi, destul de tineri, nu încă vânători singuratici, ca majoritatea jaguarilor. Cu câteva ore înainte savuraseră un prânz uşor, alcătuit dintr-o ţestoasă de râu, iar acum abia aşteptau să vâneze o cină mult mai consistentă, cum ar fi o capibara*, un pecari** sau, poate, o maimuţă. Mama lor reprezenta deja o amintire îndepărtată.

John se strecură în cea mai mică dintre cele două feline şi imediat se apucă să-şi lingă labele pe care încă se mai aflau rămăşiţe din carnea ţestoasei. Între timp, Nimrod se ridică şi, după ce-şi drese glasul cu câteva miorlăituri şi mârâieli, îşi puse plămânii la lucru şi scoase un răget puternic. De spaimă, John aproape că sări din frumoasa blană pestriţă şi-şi pierdu echilibrul. Se agăţă de creanga copacului cu uriaşele lui gheare ascuţite, până când propria greutate îi veni de hac şi fu mai uşor să-şi dea pur şi simplu drumul pe pământ. Îşi ridică privirea spre Nimrod şi aşteptă, fluturându-şi nerăbdător coada. Nimrod scoase un nou răget, de parcă ar fi dorit să-şi dovedească superioritatea mărimii şi a puterii.

— Asta ce-a mai fost? îl întrebă John pe cale telepatică, pentru simplul motiv că, la fel ca mai toate celelalte animale, jaguarii nu pot să vorbească. M-ai speriat ca naiba.

— Doar mi-am încălzit plămânii, îi explică Nimrod. Flăcăul zăcea întins în copac de vreo trei ore şi cam înţepenise.

De îndată ce Nimrod sări jos din copac, John porni ţopăind de-a lungul potecii din pădure.

---

* Rozător de mărimea unui câine, cu blana bogată, care trăieşte în cete în mlaştinile şi în lungul cursurilor de apă din America de Sud (n. red.).

** Porc sălbatic fără coadă şi bun înotător, care trăieşte în turme în pădurile mlăştinoase din America (n. red.).

— Nu te grăbi, John. Adu-ţi aminte, adevăratul scop al exerciţiului nostru este să cercetăm terenul pe care-l avem înainte. Să ne strecurăm pe furiş. Să exploatăm caracteristicile fireşti ale acestor minunate exemplare din familia felinelor. Şi ar trebui să ne menţinem la marginea potecii bătătorite, nu pe ea. Ce sens are să fim jaguari dacă nu facem decât să mergem pe potecă, precum doi turişti tâmpiţi.

Şi, zicând acestea, pătrunse în desiş şi dispăru din vedere aproape imediat. Petele de un maroniu închis de pe blana lui galben-roşcată erau perfecte pentru camuflaj în junglă.

John scoase un răget şi apoi îl urmă pe celălalt jaguar. Mai rase o dată. Îi plăcea să ragă. De fapt, îi plăcea tot ce însemna să fie jaguar şi nu izbutea să-şi dea seama cum de nu încercase niciodată să fie felină. Iar acum era o felină foarte mare. Cam de un metru şi jumătate în lungime şi optzeci de centimetri înălţime, la nivelul grumazului, John cântărea aproximativ o sută de kilograme. Nimrod era cu vreo patru-cinci centimetri mai lung şi cu câteva kilograme mai greu.

Timp de o oră încheiată, înaintară lesne prin junglă. Statura mică, dar vânjoasă îi făcea foarte pricepuţi la căţărat, târât şi înotat, fiindcă, la fel cum se întâmplă şi cu tigrul, jaguarul este o felină căreia îi place să înoate şi excelează în acest domeniu. Dar, în timp ce traversau un afluent al Amazonului, John zări o broască ţestoasă şi, simţind deodată că-i e foame, o înhăţă în fălcile puternice.

— Ce faci acolo?

În vocea telepatică a lui Nimrod se simţea nerăbdarea.

— Mi-e foame.

— N-avem vreme să ne oprim pentru gustări, îl atenţionă Nimrod, lingându-se pe buze. Nici măcar pentru o ţestoasă atât de apetisantă. În plus, dacă memoria mea de jaguar nu-mi joacă feste, am mâncat ţestoasă la prânz.

— Nu cred c-avem timp să vânăm ceva mai mare. John continua să ţină între fălci ţestoasa, care se zbătea moale. Ce, avem? Ne-ar lua ore întregi să vânăm un cerb sau un tapir. Şi acum o avem pe asta. Să nu dăm vrabia din mână, nu? Mă rog, e un fel de-a spune.

— Ai dreptate, consimţi Nimrod. Mi se pare că şi eu sunt puţin flămând, iar asta-i o frumuseţe, nu? Nu cred c-ar fi rău să mâncăm ceva.

— Doar dacă nu eşti în pielea ţestoasei.

În gândurile lui John se simţea un râs aspru şi ceva din cruzimea jaguarului, fiindcă, la urma urmei, este imposibil să fii în pielea unui jaguar fără să devii, măcar un pic, ca el. În clipa imediat următoare, John muşcă zdravăn din ţestoasă şi, din moment ce muşcătura jaguarului este cea mai aprigă dintre toate cele ale felinelor — chiar mai puternică decât cea a leului sau a tigrului —, fălcile lui puternice străpunseră cu uşurinţă carapacea protectoare a ţestoasei şi-o omorâră instantaneu.

Nimrod prinse între colţi jumătatea din spate a ţestoasei şi cei doi jaguari sfâşiară sărmana vietate şi-o înfulecară la repezeală.

— Am avut mai demult o ţestoasă acasă, mărturisi John, lingându-se pe bot. Pe când eram puştan. Dar nu mi-a plăcut niciodată prea mult de ea. Mereu mă muşca.

— Se pare că muşcătura de pe urmă a ta a fost, observă Nimrod, crănţănind ultimele fărâme de carapace şi de carne de ţestoasă. Mai târziu avea să vomite ce nu putea digera. Bine. Putem să mergem mai departe? Cât timp e încă noapte şi ne putem bucura de avantajul de a zări prin întuneric. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am avut aşa o vedere perfectă. Chiar trebuie să-mi fac o pereche mai bună de ochelari, de îndată ce-o să revin la înfăţişarea omenească.

Tocmai se pregăteau să pornească din nou la drum, când un zgomot ritmic umplu aerul umed al pădurii.

— Ce-o fi asta? se miră John.

— Par tobe de junglă.

— Crezi c-ar putea fi vânătorii de capete despre care vorbea Sicky?

— Există două triburi de indieni prin partea aceasta a pădurii, John. Xuanaci şi Prozuanaci. Doar cei din tribul Xuanaci par să aibă înclinaţii războinice.

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem, propuse John. Să vedem dacă toată lumea e bine.

— Domnul Vodyannoy este mai mult decât potrivit ca să-i apere, îi răspunse Nimrod.

— Dacă zici tu...

Îşi reluară misiunea de recunoaştere, păşind alături de poteca al cărei traseu Nimrod îl memorase în timpul ultimei examinări a hărţii. După încă o oră de mers, timp în care tobele continuară să bată, John se opri şi trimise un gând spre Nimrod.

— Drumul pare să fie suficient de sigur. Nu crezi c-ar trebui să ne întoarcem acum?

— Să vedem ce-i dincolo de colina următoare, se împotrivi unchiul lui, strecurându-se pe sub un trunchi de copac căzut şi apoi printr-un tufiş des, fără să mişte măcar o singură frunză. O clipă sau două mai târziu, încremeni pe loc, de parcă ar fi împietrit.

— Ce este? întrebă John.

Nimrod nu-i răspunse şi, după aproape un minut de aşteptare, se întinse pe burtă, urmărind cu privirea ceva aflat înaintea lor. John se târî până lângă el şi încercă să-şi dea seama despre ce era vorba.

Începu să plouă. Nimrod tot nu-i răspunsese.

John îşi scutură picăturile de ploaie de pe urechi şi, mijindu-şi ochii prin neostoitul şuvoi de apă, scrută întunericul. Nimrod privea trunchiul răsucit şi crengile unui copăcel aflat la vreo şase sau cel mult nouă metri în faţa lor, care nu părea să aibă absolut nimic ieşit de comun. Oricât s-ar fi străduit, John nu izbutea să zărească nimic deosebit la copăcel, însă, încrezându-se în experienţa unchiului său, rămase în aşteptare; noroc că răbdarea este mult mai la îndemâna jaguarilor decât a băieţilor djinni, fiindcă, până la urmă, această răbdare îi fu răsplătită.

Aproape imperceptibil, copacul se mişca. Nu se deplasa într-o direcţie anume. Părea că respiră foarte uşor. Apoi, ceva fâlfâi în vârful uneia dintre crengi, ca o pasăre sau o insectă... Şi John simţi un fior de teamă în clipa în care înţelese că nu era nicidecum un copac. Lăsă ca gândul să-i plutească din minte spre vietatea întinsă lângă el.

— E o anaconda gigantică.

— Ca să fim mai exacţi, răspunse în tăcere Nimrod, este o *gigantică* anaconda gigantică. În mod normal, şerpii aceştia au între şase şi nouă metri lungime. Dar acesta pare să fie de cel puţin două ori mai mare. Poate chiar şi mai mare de-atât. E greu să-mi dau seama în întuneric. Dar, dacă luăm în considerare dimensiunile lui şi faptul că stă în imediata apropiere a potecii, e evident că a fost pus acolo ca să ne atace prin surprindere.

— Oare cum izbutesc să facă asta? se miră John.

— Habar n-am, recunoscu Nimrod. Dar, indiferent cum o fac, va trebui să ne descotorosim de şarpele acesta.

— Ne-ar trebui o puşcă foarte mare.

— Nimic nu ne garantează faptul că se va afla şi mâine în acelaşi loc, zise Nimrod. Şi, în ciuda dimensiunilor colosale,

în formă umană s-ar putea ca nici măcar să nu-l zărim. Cel puţin nu până când ar fi prea târziu. Nu, John, va trebui să-l atacăm împreună. Trebuie să încercăm să-l ucidem imediat.

— Dar e imens, se împotrivi John. Trunchiul probabil că e gros de un metru, un metru şi ceva. Poţi să muşti din el o zi întreagă şi tot n-ai rezolva nimic.

— Avem câteva avantaje dacă vrem să declanşăm un atac. În primul rând, ploaia ne va ajuta să ne camuflăm mişcările. Pe urmă, am identificat deja capul şarpelui. E cel mai bun loc în care să ne concentrăm atacul. Vei întrebuinţa muşcătura la beregată şi sugrumarea, folosite în mod obişnuit de jaguari. Eu îl voi muşca de craniu, între urechi, străpungându-i creierul, la fel cum ai spart tu carapacea ţestoasei. Cu puţin noroc, şarpele nu se va aştepta la aşa ceva. Cu atât mai mult cu cât el va privi numai spre potecă, iar noi îl vom ataca dinspre junglă, din afara câmpului său vizual. Iată încă un avantaj. Dar, în acelaşi timp, va trebui să fim foarte precauţi. Dacă şarpele izbuteşte să se încolăcească în jurul vreunuia dintre noi, ne zdrobeşte ca pe-un sandvici cu gem. În acest caz, va trebui să-ţi înalţi spiritul din jaguar fără cea mai mică ezitare. Apoi, să-ţi găseşti vreo altă vietate în care să intri şi să te întorci la locul în care am lăsat sticla cu trupurile noastre transsubstantizate. E clar?

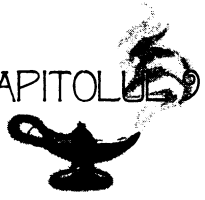
— E clar, confirmă John.

Începură să înainteze prin junglă, centimetru cu centimetru. Ori de câte ori Nimrod tulbura din loc câte o frunză, se oprea până când aceasta îşi înceta vibraţiile. După o jumătate de oră, se apropiaseră la doar trei-patru metri de gigantica anaconda. Faptul acesta păru să-l electrizeze pe jaguarul posedat de Nimrod. Tendoanele i se înţepeniră, muşchii i se încordară şi gheare imense ieşiră la iveală din labele lui mari

şi puternice. John îi urmă întocmai exemplul. „La beregata şarpelui", se gândi. „Muşcă şi sugrumă. Muşcă şi sugrumă."

În clipa în care se declanşă, atacul fu unul tăcut. Răgetul unui jaguar putea să îngrozească şi să subjuge un animal mai mărunt, însă pe imensul şarpe n-ar fi făcut decât să-l atenţioneze şi, prin urmare, să-l ajute. Ambii jaguari se năpustiră simultan prin frunzişul şiroind de apă al junglei, spre capul cât lopata al şarpelui, ca două săgeţi pornite din tot atâtea arbalete.

Atacul începuse.

O MICĂ ATINGERE DE BROSCUȚĂ PRIN NOAPTE*

Micul grup al celor trei djinni şi al celor trei oameni, poposit lângă râu, tocmai terminase de mâncat — excepţie făcând Groanin — excelenta cină pregătită de Muddy, în clipa în care tobele începură să bată, rostogolindu-şi ritmurile prin aerul nopţii bântuite de jaguari, precum o îndepărtată locomotivă.

Muddy făcu ochii mari, părând speriat. Sicky azvârli deoparte copanul de pui şi se ridică în picioare, înclinându-şi capul spre vârfurile copacilor. Sicky, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa simţului de orientare şi, după câteva clipe, le arătă celorlalţi spre apus şi-şi luă carabina.

— Opt kilometri încolo. Poate mai departe.

— Tobe vorbitoare**? întrebă Philippa.

---

* În original, „A little touch of froggy in the night", parafrază a unei replici din deschiderea actului al IV-lea al piesei „Regele Henric al V-lea" de William Shakespeare: „A little touch of Harry in the night" (n. red.).

** Toba vorbitoare este o tobă nigeriană în formă de clepsidră, cu două capete legate între ele cu sfori. Înălţimea sunetului poate fi ridicată sau coborâtă prin strângerea sforilor, producând astfel sunete complicate, ce pot fi folosite la transmiterea de mesaje (n. red.).

— Nu vorbeşte, zise Sicky. Da' tobele trimit mesaje şi-aşa.

— Of, ce mai e şi asta? interveni Zadie.

— Anunţă oamenii că-s acolo. Şi face belşug de frică.

— Tobe de-ale indienilor Prozuanaci?

Vocea lui Groanin era plină de speranţă.

Sicky scutură din capul lui mititel şi explică:

— Indienii Prozuanaci nu mai bate tobe. Indienii Prozuanaci preferă să folosească telefonul. Prozuanaci este popor retras. Nu le place să ştie toată lumea ce face. Astea este tobe de indieni Xuanaci. Xuanaci nu-şi face griji cine aude ce vorbeşte între ei. Indienii Xuanaci este popor rău. Tobele Xuanaci face belşug de frică la oameni. Face oamenii să fie agitaţi.

Sicky îşi duse mâna la micul lui maxilar, apoi trasă un semn de-a curmezişul gâtului său şi mai mărunt.

— Face turiştilor grijă despre pierderea capului.

Groanin înghiţi zgomotos în sec.

— Ei bine, reuşesc din plin, declară el. Eu îmi fac griji. Am devenit destul de ataşat de capul meu. Iar el a devenit destul de ataşat de mine. Nu mi-ar plăcea deloc să-l văd pe policioara cu cărţi a cine ştie cărui vraci de prin părţile locului.

Sicky clătină din cap.

— Pe Xuanaci probabil că nu interesează să taie capul dumitale, domnu' Groanin, zise el, mângâindu-i cu blândeţe creştetul chel. Dumneata n-ai păr. Capetele chele nu-s bune pentru Xuanaci. Ei preferă belşug de păr, să atârne capete micşorate în prăjini cu trofee. Capete ca funduleţ de bebeluş nu-s bune.

— Ei, ce uşurare, răspunse înţepat Groanin. Aşa deci, cap ca funduleţul de bebeluş...

— Dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji, zău aşa, insistă domnul Vodyannoy. Doar sunt djinn, la urma urmei.

— Atunci, faceţi ceva să fim cu toţii în siguranţă, insistă şi Groanin. Vă zic eu, faceţi ceva.

— Cum ar fi?

— Ce-aţi zice de o palisadă? sugeră Groanin. Sau, şi mai bine, un castel. Cu pod retractabil şi grilaj. Şi o sută de arcaşi care să ne apere.

— Cam exagerezi, Groanin, îi atrase atenţia Philippa.

— Chiar aşa, domnişoară? Groanin îi zâmbi mânzeşte. E lesne de spus când eşti djinn şi poţi să dispari într-o sticluţă oricând lucrurile o iau razna. Pentru cei ca Muddy sau ca mine e cu totul altfel. De fiecare dată când îl văd pe Sicky, am o senzaţie cam ciudată în ceafă.

— Dacă te va face să te simţi mai bine, o să-mi folosesc puterile de djinn şi-o să creez încă un propugnator, zise domnul Vodyannoy. O dorinţă care făureşte un perimetru de protecţie. Ca cel făcut de Nimrod noaptea trecută. Care să împiedice orice sau pe oricine se apropie prea mult de tabăra noastră.

— Chiar vă rog, îl îndemnă Groanin.

— Spectacol de groază, anunţă domnul Vodyannoy şi apoi trasă cu degetul un cerc prin aer, rostindu-şi în acelaşi timp cuvântul de concentrare: ZAGIPNOTIZIROVAVSHEMUSYA.

— Asta-i tot? se interesă Groanin.

— Da, confirmă domnul Vodyannoy. O să fim destul de protejaţi. Mai mult sau mai puţin.

— Mai mult sau mai puţin? îl îngână Groanin, încruntându-se.

— Da, îl susţinu Philippa. Cum adică?

— Cum, nu ştii, copilă? răspunse domnul Vodyannoy. Nu poţi să-ţi foloseşti puterile de djinn înăuntrul unui propugnator.

— Oh! Nu, n-am ştiut.

— Mda, interveni Zadie. Cum de n-ai ştiut?

Philippa îşi muşcă buzele şi se strădui să-şi stăpânească iritarea.

— Nu-mi dau seama ce i-or mai învăţa pe tinerii djinni în zilele noastre, se plânse domnul Vodyannoy. Păi, pe vremea mea, ni se spuneau toate astea încă dinainte să ne iasă măselele de minte.

— Dar ce importanţă mai are? spuse nerăbdător Groanin. Adică, din moment ce suntem înăuntrul propugnatorului ăstuia, nu mai contează ce se-ntâmplă, câtă vreme suntem în siguranţă, ei?

— Aşa este, aprobă domnul Vodyannoy. Cât se poate de în siguranţă.

Dar, după cum se părea, nu şi uscaţi. Fiindcă, atunci când Muddy şi Sicky se duseră să înalţe corturile, descoperiră că Hector, câinele lui Muddy, le ronţăise, motiv pentru care acum erau pline de găuri, fapt care-l împinse pe Muddy să tot azvârle cu pietre şi cu beţe în bietul animal, până când îl potoli Philippa.

— Lasă-l în pace, îi ceru ea. Nu ştia ce face.

— Do'n'şoara Philippa are dreptate, îi spuse Sicky lui Muddy. Hector e din belşug nervos din cauza tobelor, probabil.

— Şi eu la fel, cred, fu de acord Muddy. În mod normal, nu l-aş fi lovit pe bătrânu' Hector. Da' corturile astea îs praf.

— Nu-ţi face probleme, zise Philippa. Nu-i mare scofală. O să ne folosim de puterile de djinn şi-o să le reparăm mâine dimineaţă.

— Să sperăm doar că n-o să plouă la noapte, spuse Groanin.

* * *

Amazonul are parte de aproape 2740 de litri de apă de ploaie pe metru pătrat în fiecare an, cam de două ori mai mult decât în regiunile estice ale Statelor Unite, iar în noaptea aceea începu să plouă, dar să plouă zdravăn. Nu degeaba pădurii tropicale i se spune aşa. Corturile deteriorate le ofereau prea puţină protecţie, dacă nu chiar deloc, împotriva potopului. Philippa şi Zadie se treziră din somn, constatând că fuseseră udate până la piele. În plus, le era şi frig, foarte frig. Focul se stinsese, iar Sicky şi Muddy n-aveau deloc succes în strădaniile de a-l reaprinde. Groanin stătea într-o băltoacă, ţinându-şi deasupra capului un ziar împăturit, ca pe o pălărie, însă asta nu-i era de prea mare folos; ar fi putut la fel de bine să stea în fântâna din piaţeta principală a oraşului Lima.

— Minunat, nu-i aşa? se văicări el. Chiar în noaptea în care corturile ne sunt zdrenţuite de afurisitu' ăla de câine, tocmai atunci plouă. Ca în Manchester, în zi de sărbătoare, chiar aşa e. N-aş putea să fiu mai ud nici dac-aş avea o răţuşcă din cauciuc şi-un burete de baie în mâini.

— Ia ascultaţi, interveni Zadie.

Groanin ciuli o ureche udă prin ploaie.

— Ei, nu-mi spune, plouă, zise el cu amărăciune.

— Tobele, adăugă Zadie. S-au oprit.

— Dacă au vreun pic de minte, indienii ăştia s-au dus la adăpost, să nu se ude, comentă Groanin.

— Zadie are dreptate, confirmă Philippa.

Groanin ridică din umeri.

— Nu înţelegi? insistă Philippa. Dacă tobele s-au oprit, poate nu mai avem nevoie de propugnator. Am putea să ne folosim puterile de djinn ca să reparăm corturile şi să ne încălzim şi uscăm la loc.

— Ai dreptate, se lumină Groanin. Ai face bine să te duci şi să-i spui domnului Vodyannoy. Oriunde ar fi. Nu-mi imaginez că ar putea să doarmă pe ploaia asta torenţială.

Se duseră la cortul domnului Vodyannoy, care era la fel de ciuruit ca şi celelalte, şi-l găsiră dormind tun pe patul său de campanie. Groanin îşi drese glasul cu putere.

— Hei! Domnu' Vodyannoy!

Groanin îl apucă de umăr pe djinn şi-l scutură cu blândeţe. Văzând că nu se trezeşte, majordomul ţâţâi zgomotos.

— Cum de poate să doarmă cu toată apa asta? mormăi el. Tare mi-ar plăcea să aflu. Hei, treziţi-vă, domnule. Trebuie să reparăm corturile astea imediat. Ca urmare a faptului că suntem cu toţii uzi până la piele.

Însă domnul Vodyannoy, după cum se părea, continua să doarmă buştean.

— E ceva necurat pe-aici, cugetă cu voce tare Groanin. E nefiresc pentru oricine să doarmă într-o ploaie ca asta.

— Poate că-i mort, îşi dădu cu părerea Sicky. Nici eu nu mă simt prea bine. Toată ploaia asta face să micşoreze capul lui Sicky.

— Aiurea, exclamă Groanin. Uite, zise el, arătând spre pătura cu care era învelit domnul Vodyannoy. I se mişcă mâinile.

— Alea nu mâinile lui, îl contrazise Muddy.

— Ba sigur că sunt, protestă Groanin şi, zicând acestea, smulse pătura udă leoarcă de pe pieptul domnului Vodyannoy, dând la iveală o broască mică, de un galben strălucitor, cocoţată pe pieptul djinnului.

Sicky scoase un urlet, ceea ce o determină pe Philippa să urle la rândul ei, iar pe Hector, să latre, astfel încât Groanin aproape că făcu infarct.

— Terminaţi cu astea, exclamă el nervos. Arătă spre mărunta vietate de pe pieptul domnului Vodyannoy. Nu-i decât o afurisită de broască. S-ar fi putut crede că este un blestemat de şarpe. Nu că ar avea vreo importanţă. Djinnii sunt imuni la veninul şerpilor. Sau, cel puţin, aşa mi-au dat de înţeles.

Şi majordomul englez se aplecă să ridice broasca, dar scoase un răcnet atunci când Sicky îl plesni peste mână.

— Ce te-a apucat, netrebnic afurisit?

— Nu atinge broasca aia, urlă Sicky. Asta broască-săgeată aurie otrăvitoare.

— Ce-ai zis? sări Groanin, strângându-şi degetele la piept.

— Că-i cea mai ucigătoare vietate din lume, asta e, preciză Muddy.

— Chestia aia mică?

Zadie părea neîncrezătoare.

— Broscuţa aia mică are în piele destulă otravă să omoare zece oameni, insistă Sicky. Broaştele mănâncă insecte care au mâncat plante foarte otrăvitoare în junglă. Indienii prind broaşte şi freacă vârfurile de săgeţi pentru arcuri şi sarbacane de pielea broaştei, să le facă să acţioneze mai repede. Astea din belşug mortale.

Sicky aprinse o ţigară şi o ţinu lângă broscuţă, care, displăcându-i apropierea capătului încins şi a fumului de tutun, dispăru ţopăind în tufişuri.

— Fir-ar a naibii! Groanin îl privi îngrijorat pe domnul Vodyannoy. E mort?

— Nu e mort, îl linişti Philippa. Îi e destul de rău, cred, dar mort nu e.

Se aplecă mai aproape de domnul Vodyannoy. Cu ochii strâns închişi, domnul Vodyannoy şopti ceva.

— Nu-l atinge, do'n'şoară, o atenţionă Sicky. Mai bine nu. Poate mai e ceva otravă de la broască la domnu' pe piele. Aşteaptă să spele întâi ploaia.

Cu toată delicateţea de care era capabil, Sicky descheie cămaşa bătrânului djinn, lăsând ploaia să i se reverse în cascadă pe pieptul dezgolit.

Domnul Vodyannoy se cutremură vizibil.

— Are belşug de febră, constată Sicky. Dacă era om, era belşug de mort. Dar, findcă-i djinn, atunci poate rămâne viu. Treb'e medic, totuşi.

Cu multă grijă, Philippa se aplecă peste djinnul suferind.

— Domnule Vodyannoy, i se adresă ea. Aţi fost otrăvit. De o broască-săgeată veninoasă. Una galbenă.

— *Phyllobates terribilis*, murmură el, delirând. Cumplită broască. Batrahotoxină. Mortală pentru oameni şi aproape mortală pentru djinni. Trebuie... trebuie să ajung înapoi în lampa mea. Am nevoie de timp să mă refac. Să mă încălzesc. Mă simt foarte îngheţat. Foarte bolnav. Singura şansă de a rămâne în viaţă este să fiu înăuntrul lămpii. Să mă încălzesc la loc. M-ai auzit? Găseşte-mi lampa, copilă, şi adu-mi-o repede. Pune-mi-o în mâini. Altfel, în mai puţin de o oră voi fi mort. M-ai auzit?

Philippa îl privi pe Sicky.

— Trebuie să-i găsim lampa, zise ea.

Dar Sicky răsturnase deja pe pământul îmbibat conţinutul rucsacului domnului Vodyannoy. Câteva clipe mai târziu, o sticlă neagră Fabergé*, ornamentată cu filigran din aur masiv,

---

* Creaţie a bijutierului de origine rusă Peter Carl Fabergé (1846–1920), ajuns, la apogeul carierei sale, bijutierul oficial al curţii ţariste şi al altor curţi regale din Europa. Cele mai celebre creaţii sunt ouăle de Paşte din aur şi email, dar şi coşurile pentru flori încrustate cu pietre preţioase, bomboniere, potirele, miniaturile înfăţişând animale şi alte obiecte de lux (n. tr.).

îşi făcu apariţia între mâinile lui. Cu o mişcare iute, i-o înmână Philippei, care scoase dopul de mărimea unui sceptru şi puse sticla în mâinile tremurătoare ale domnului Vodyannoy.

Djinnul suferind zâmbi strâmb şi scoase un oftat lung, ca de muribund, care se transformă încet într-o transsubstantizare de djinn ce păru să dureze o veşnicie. Sub ochii lor, răsuflarea hârâită care-i părăsea trupul deveni vizibilă, în timp ce trupul însuşi începu să dispară într-un nor subţire de fum, până când nu mai rămaseră decât mâinile ţinând sticla, după care dispărură şi ele înăuntrul sticlei negre. Instinctiv, Philippa puse dopul sticlei şi-şi şterse picăturile de ploaie de pe faţă.

Apoi, Zadie îi luă sticla din mâini şi o puse cu grijă la loc în rucsacul domnului Vodyannoy, lângă hartă.

— Şi-au rămas doar cinci, suspină Zadie.

— Mă aştept ca Nimrod şi John să se întoarcă destul de curând, zise Philippa.

— Sper şi eu, o aprobă Zadie. Fiindcă, nu mă jenez să ţi-o spun, am impresia că am dat de belea. Niciodată nu m-am gândit că aş putea să ajung udă până la piele şi îngheţată în jungla Amazonului. Am încercat să-mi pronunţ cuvântul de concentrare acum un minut şi nu s-a întâmplat nimic.

Philippa clătină din cap.

— Cred că n-ai înţeles, Zadie. Domnul Vodyannoy ne-a spus că nu ne putem folosi puterile de djinn în interiorul unui propugnator.

— Tu eşti cea care n-a înţeles, o contrazise Zadie. Un propugnator îşi încetează efectul după ce djinnul care l-a creat se transsubstantizează. Prin urmare, ar fi trebuit să fiu capabilă să-mi folosesc puterile de djinn. Amândouă ar trebui să putem. Încearcă şi tu.

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL, rosti Philippa, însă nu se întâmplă nimic.

Zadie îl azvârli în aer pe Zotz, prinzând mâinile Philippei în ale ei.

— Poate dac-am încerca împreună, propuse ea, închizându-şi strâns ochii.

— Şi să avem gânduri călduroase despre haine uscate, corturi impermeabile şi un foc mare, dogoritor, în mijlocul taberei, adăugă Philippa. Poate că ne putem convinge singure că nu e chiar atât de frig şi de umed pe cât este. Triumful spiritului asupra materiei.

— Bună idee, o aprobă Zadie. Triumful spiritului asupra materiei. O mulţime de încântătoare gânduri călduroase.

— Gânduri călduroase, repetă Philippa.

— Focuri dogoritoare. Plaje polineziene fierbinţi. Haine groase din blană, zise Zadie.

— Deşerturi, enumeră Philippa. Nisip. Sahara. Piramidele.

— Saune şi băi de aburi, adăugă Zadie.

— Metroul din New York în august, zise Philippa.

— Marea Moartă în iulie.

— Magmă, vulcani, lavă.

— Un ou fiert.

— O friptură pe grătar.

— Cafea fierbinte, aburindă.

— Praf de chili, ardei iuţi, curry, pâine prăjită fierbinte.

Zadie îi strânse mâna Philippei.

— Hai să încercăm, Philippa.

— FABULONGOSHOO... începu Philippa.

— KAKORRHAPHIOPHOBIA, rosti Zadie.

— ...MARVELISHLYWONDERPIPICAL, pronunţă Philippa, încheindu-şi cuvântul de concentrare.

Nici una, nici cealaltă dintre fetele djinn nu avu nevoie să deschidă ochii ca să-şi dea seama că nu se întâmplase nimic. Cel puţin, nu se întâmplase nimic ca rezultat al exercitării puterilor de djinn. În tăcere, Philippa şi Zadie îşi desprinseră mâinile şi priviră în jur, prin penumbră.

Lucrurile erau la fel şi totuşi diferite. Cumva, tabăra părea să fi devenit cu mult mai mică. Sicky stătea ghemuit pe pământ, cu capul complet cuprins între palmele sale imense. Groanin era nemişcat şi părea destul de îngrijorat. Muddy, la fel. Hector, câinele, dispăruse.

— Îmi pare rău, zise Philippa. Dar nu funcţionează nimic în departamentul djinnilor. Poate dacă se opreşte ploaia şi reuşim să ne uscăm, ne vom putea încălzi un pic, dar până atunci...

Se opri, clătinând din cap.

Groanin începu să vorbească dintr-un colţ al gurii.

— Sper să fie cât mai curând, domnişoară, zise el. Pentru că, în caz că n-ai observat, avem musafiri. Şi nu cred c-au venit pentru ceai.

Philippa clipi şi se frecă la ochi, înţelegând abia acum de ce i se părea că tabăra s-a micşorat. Erau înconjuraţi de indieni. Cam de o sută de războinici, la fel de tăcuţi ca arborii şi vopsiţi ca jaguarii, astfel încât să se contopească la perfecţie cu jungla deasă care-i înconjura.

— Crezi c-or fi prietenoşi? întrebă Zadie.

Unul dintre indieni, care părea să fie comandatul celorlalţi, avea oase ascuţite străpungându-i aproape fiecare părticică a feţei. De nas îi atârna un clopoţel. Camuflajul de jaguar care-i acoperea trupul nu era din vopsele, ci din tatuaje: sute de tatuaje. În jurul gâtului purta un colier din gheare şi din colţi, plus o piatră mare, neagră, cam de mărimea unei

mingi de tenis. Numai că piatra era, de fapt, un craniu. Un craniu omenesc micşorat.

— Nu prea prietenoşi, îi răspunse Philippa.

— Închide ochii, domnişoară Philippa, şopti Sicky. Şi dumneata, domnişoară Zadie. Domnule Groanin. Muddy. Toată lumea. Închideţi ochii. O să fac chestia cu Meduza.

— Faceţi ce v-a spus, şuieră Philippa. Repede.

Brusc, Sicky se ridică în picioare şi, cu un strigăt puternic, îşi ridică partea din faţă a tricoului ud leoarcă, scoţând la iveală tatuajul mortal de pe uriaşul său pântec. Cei trei indieni care se aflau suficient de aproape şi erau suficient de nesocotiţi încât să privească tatuajul se prefăcură imediat în stane de piatră. Ceilalţi scoaseră un cumplit ţipăt pătrunzător, ca o tânguire, iar în clipa imediat următoare Sicky fu izbit în creştet cu o bâtă de război, apoi îngrămădit într-un sac.

În acelaşi timp, braţe puternice o prinseră pe Philippa de o încheietură, apoi de cealaltă.

Erau prizonieri. Prizonieri ai indienilor Xuanaci, vânători de capete.

CAPITOLUL 10

ATÂT DE ASEMĂNĂTORI CU ZEII

Anaconda gigantă este un reprezentant acvatic al familiei şerpilor boa constrictor. Asta înseamnă că îşi ucide prada încolăcindu-şi enormul trup alungit în jurul victimei şi strângându-şi prada până când aceasta se sufocă sau moare zdrobită. Apoi, şarpele îşi dislocă propriul maxilar şi-o înghite întreagă pe nefericita vietate. Numele de „anaconda" provine dintr-un cuvânt din dialectul tamil, *anaikondran*, care înseamnă „omorâtor de elefanţi". Sud-americanii îi numesc pe aceşti şerpi uriaşi *el matadoro*, adică „omorâtorul de tauri". Ambele denumiri ilustrează bine enorma putere şi înfricoşătoarea reputaţie a şarpelui. Anaconda are mişcările lente şi se bazează pe elementul surpriză atunci când vrea să-şi captureze prada, care, de obicei, constă în aligatori, cerbi sau chiar jaguari, rareori un şarpe ca anaconda ajungând să fie el însuşi ţinta unui atac prin surprindere.

Gigantica anaconda gigantică fu prinsă destul de pe nepregătite. Cei doi jaguari se năpustiră asupra capului cât valiza al şarpelui în câteva secunde. Cu ghearele ascuţite scoase, fiecare dintre cele două pisici uriaşe se prinse zdravăn de uriaşul trup al şarpelui şi se ţinu strâns. Însă abia acum, când aveau corpul anacondei în gheare, îşi dădură seama cât de mare era de fapt. Avea cincisprezece-douăzeci

de metri lungime şi, la mijloc, poate şaizeci de centimetri grosime.

John îşi afundă colţii în beregata creaturii şi-şi strânse bine fălcile, ca un câine atârnându-se de o pătură. În schimb, Nimrod se chinui să muşte la fel de ferm craniul anacondei, atât era de mare. Şarpele şuieră ca un motor cu aburi şi se răsuci, încercând să-i prindă pe cei doi jaguari în încolăcirea lui masivă şi mortală, dar Nimrod şi John izbutiră de fiecare dată să scape de trupul care ameninţa să-i ucidă prin sugrumare. Până la urmă, Nimrod ajunse într-o poziţie bună în spatele capului, exact între ochii ca doi nasturi galbeni ai şarpelui, muşcând cât de tare putea.

Uriaşele nări ale anacondei se dilatară în clipa în care animalul simţi inteligenţa aflată în spatele celor doi colţi atacatori, dar nu era nici pe departe învins. Deodată, şarpele se înălţă aproape zece metri în aer, ca o macara, trăgând după el trupurile celor doi jaguari. Se scutură cu atâta vigoare, încât felinele se pomeniră fluturate prin aer ca două steaguri gemene pe un catarg imens, apoi se năpusti spre pământ, de parc-ar fi sperat că prăbuşirea l-ar putea descotorosi de ambii atacatori. Impactul cu pământul umed îl făcu pe John să se chircească, dar nu-şi dădu drumul. Cât timp în uriaşul trup al şarpelui mai exista o cât de mică suflare, era obligat să se ţină bine sau să moară încercând. Gura îi era plină de sânge, dar habar n-avea dacă era al lui sau al şarpelui.

Nimrod îşi apăsă colţii în craniul creaturii şi înţelese că, dacă oricare dintre colţii aceia va ceda înainte ca ţeasta şarpelui să fie străpunsă, el şi cu John aveau, probabil, să moară. Închizând ochii, îşi concentră întreaga forţă în încordarea muşchilor lui îndureraţi dintr-o parte şi din cealaltă a maxilarului său inferior.

Schimbându-şi acum tactica, şarpele se năpusti la iuţeală prin desiş, sperând să se scuture de cele două pisici mari care i se fixaseră de cap şi de gât. John aproape că-l scăpă în clipa în care fu proiectat într-un copac, apoi târât printr-un tufiş. Nimrod mârâi de durere când masa în deplasare rapidă a şarpelui îl zdreli de o piatră ascuţită şi de un buştean la fel de colţuros. Numai că, într-un fel sau în altul, el şi John izbutiră să se ţină bine.

Pădurea tropicală rareori avea prilejul să vadă sau să audă ceva de genul acesta: răgetele celor doi jaguari, sâsâiturile disperate ale şarpelui, zdrobirea desişului, păsările şi liliecii expulzaţi din culcuşurile lor nocturne... era de parcă un elefant-taur turbat ar fi pornit să facă ravagii.

Minutele se adunară, transformându-se într-o oră.

Maxilarele lui John erau pe punctul de a ceda. Durerea îl străbătea din moalele capului, de-a lungul gâtului, până în umerii musculoşi. Îşi simţea ghearele gata să-i fie smulse din labe. Dar, tocmai atunci, sesizând o schimbare în respiraţia şarpelui, John strânse şi mai tare beregata acestuia şi observă îndată nările negre fremătând din nou, de parcă lipsa de aer din trupul ca un gazoduct al anacondei devenise acum critică.

Nimrod observă la rândul lui acest lucru, aşa că, descoperindu-şi pe undeva, prin muşchii pieptului, încă două procente de energie, făcu o ultimă tentativă de străpungere a craniului. În clipa imediat următoare, simţi cum i se sfărâmă ceva în gură, ca unul din drajeurile extra-puternice cu mentă ale lui Groanin, iar o substanţă fierbinte şi gelatinoasă îi umplu botul de animal sălbatic. Era creierul şarpelui.

Anaconda se zvârcoli timp de câteva minute oribile, până când, în cele din urmă, rămase nemişcată.

— A murit?

— Sper din tot sufletul că da, răspunse Nimrod.

John îşi deschise gura şi se rostogoli într-o parte. Spre surprinderea lui, soarele răsărea. Avea să se lumineze în curând. Dar încă ploua. Încercă să se ridice, dar picioarele îi tremurau sub el. Istovit, se prăbuşi din nou pe burtă şi răsuflă adânc.

— Eşti bine? se interesă el.

— Da. Replica telepatică a lui Nimrod nu era mai puternică decât o şoaptă. Aşa cred. Tu cum te simţi?

— Mă simt foarte, foarte obosit, mărturisi John.

— Şi eu.

Nimrod se apropie şchiopătând de locul în care John stătea acum întins cât era de lung, începând să lingă una dintre zgârieturile mai mari dintr-o parte a corpului nepotului său.

John privi imensul trup al şarpelui anaconda şi fu cuprins de o senzaţie apropiată de ruşine.

— Ce vietate magnifică, remarcă. Aproape că-mi pare rău de el.

— Nu te învinovăţi, îl sfătui Nimrod. Învinovăţeşte-l pe cel care l-a pus aici, cu misiunea de a-l ucide pe vreunul dintre noi. Şi, crede-mă pe cuvânt: dacă i s-ar fi dat ocazia, ar fi făcut-o.

— Mă întreb ce gust o avea.

— Acum vorbeşte jaguarul din tine, John. Nimrod oftă. Vrei să afli?

— Nu în mod special. Acum sunt prea istovit şi ca să-mi mai deschid gura. Poate că n-o să mai mănânc în viaţa mea. Nu vreau decât să dorm.

— Nu e vreme de mâncat şi nu e vreme de dormit. Trebuie să ne întoarcem. Am făcut ce ne-am propus să facem.

— Chiar trebuie? mârâi John nervos. Chiar nu putem să stăm aici ceva timp?

— Ceilalţi or să se întrebe ce-am păţit. Nu peste multă vreme, or să se îngrijoreze. Vrei să se îngrijoreze, John?

— Sunt prea obosit ca să-mi mai pese. Nu vreau decât să dorm.

— Haide. O s-o luăm încetişor. O baie rece ca lumea în râu, în drumul de întoarcere, te va ajuta să te simţi mai bine.

— Sună bine.

John se ridică şi începu să-şi pună o labă în faţa celeilalte.

Porniră pe drumul de întoarcere, pe marginea potecii. Nimeni nu avea chef de discuţii. Amândoi erau mult prea preocupaţi de trupurile lor îndurerate încât să petreacă prea mult timp gândind. Însă, după o vreme, John simţi nevoia să-l întrebe pe Nimrod dacă, atunci când va părăsi trupul jaguarului şi şi-l va recăpăta pe cel propriu, durerea avea să dispară.

— Da, îi răspunse Nimrod. O să dispară. De-aia sunt atât de dornic să ajung înapoi. Credeam că ştii asta.

— O ştiu acum.

Îşi continuară drumul, Nimrod mergând în faţă ca şi până atunci. Însă un animal istovit seamănă cu omul prin faptul că face greşeli. Un jaguar în plenitudinea forţelor, bine odihnit, n-ar călca niciodată într-o capcană făurită de mâna omului, nici măcar într-una confecţionată de indienii de prin partea locului. Într-o clipă, John şi Nimrod mergeau în şir indian pe marginea potecii, iar în cea următoare o plasă mare, cu Nimrod în ea, zbura prin aer pe deasupra capului lui John.

John se întoarse să fugă spre nişte arbuşti, dar nimeri direct într-o altă plasă prinsă de un puiet de copac, care-l catapultă prin aer. Pentru o clipă, rămase atârnat,

legănându-se ca un sac cu nuci de cocos. Apoi, un bărbat pe jumătate gol, purtând o mască albă cu un rânjet imens, roşiatic, pictat pe ea, veni în goană spre el, scoţând strigăte puternice şi gesticulând sălbatic. Un al doilea bărbat apăru alături de el. Acesta era îmbrăcat într-o blană de jaguar, purtând capul jaguarului ca pe un soi de pălărie. Nu era deloc semn bun. John mârâi fioros spre ambii bărbaţi şi încercă să-i sfâşie cu ghearele. Bărbatul care purta masca albă agită o bâtă prin aer. Bâta era neagră şi avea forma unui peşte piranha. Bărbatul o ţinea de coadă. Capul bâtei era mai gros decât coada şi avea o mulţime de dinţi mici, ascuţiţi. Bâta dispăru pe după capul bărbatului, iar apoi reapăru brusc. John simţi o izbitură ascuţită în cap, care-l ameţi. Masca albă se apropie, iar imensul rânjet roşu vopsit pe ea părea să sfideze orice împotrivire din partea lui John. Din spatele măştii se auzea un hohot de râs puternic, batjocoritor. John închise ochii şi totul se cufundă în întuneric şi tăcere.

Când John îşi recăpătă cunoştinţa, se pomeni cu capul în jos, iar toate cele patru labe îi erau legate de o prăjină lungă, purtată prin junglă de doi indieni. Avu suficientă inspiraţie încât să facă pe mortul. Nici nu-i era prea greu, din moment ce simţea o durere de cap care-l făcea să-şi dea seama că n-ar fi bine deloc să-l izbească din nou cu bâta aceea. Aşa că-şi lăsă coada cea lungă şi capul să atârne inerte, străduindu-se să conceapă un plan cu ce avea de făcut. Oare ei credeau că-l omorâseră? Şi, dacă da, asta să fi însemnat că-l omorâseră şi pe Nimrod? Era greu să înţeleagă mare lucru, din moment ce viziunea sa asupra lumii era una răsturnată, iar limba care se vorbea în jurul lui era una pe care n-o auzise niciodată. Dar bine măcar că se oprise ploaia.

Pe când soseau în satul indienilor, ajunse şi el la o oarecare idee despre ce-ar trebui să facă în continuare. Şi, lăsându-şi spiritul de djinn să se strecoare afară din trupul jaguarului, pluti nevăzut spre o margine a potecii, apoi încercă să evalueze situaţia în care se aflau.

Celălalt jaguar, care fusese luat în posesie de Nimrod, era şi el atârnat şi nesimţitor, fiind cărat pe o altă prăjină, în spate. John se strecură în trupul lui şi se linişti descoperindu-şi unchiul încă inconştient, dar viu. Senzaţia de uşurare era uriaşă, fiindcă la început crezuse că Nimrod era mort.

Dându-şi seama că n-avea cum să-l ajute, John îşi înălţă forma imaterială din trupul celuilalt jaguar şi, după ce observă cu atenţie unde era amplasat satul, îşi retrasă paşii spirituali prin pădure, spre locul în care fusese capturat. De acolo, găsi repede drumul înapoi spre copacul în care Nimrod îşi lăsase lampa de voiaj.

În clipa în care John se văzu din nou în posesia propriilor atomi, se transsubstantiză şi, cu lampa lui Nimrod aflată acum la loc sigur, în mâinile lui, se întoarse în tabăra în care-i lăsase pe ceilalţi, încercând să adune ajutoare cu care să pună la cale operaţiunea de salvare. Era convins că domnul Vodyannoy va şti precis ce trebuie făcut şi că Sicky, la rândul lui, va şti cine erau indienii aceia.

Câinele lui Sicky, Hector, ieşi din tufişurile în care se ascunsese şi, chelălăind demn de milă, se apropie de John şi începu să-i lingă mâinile. Nici urmă însă de Philippa sau de ceilalţi. Rucsacurile erau încă la locurile lor, dar focul se stinsese, iar corturile păreau că fuseseră atacate de cine ştie ce soi de animal sălbatic. Dar nu erau urme de sânge sau vreun alt semn al unui atac.

— Ce s-a întâmplat aici, băiete? întrebă John, mângâind afectuos urechile câinelui.

Câinele privi în jur şi lătră.

— Ce-a fost de data asta? Un leneş gigantic? Sau poate un aligator uriaş?

Şi atunci îi văzu.

Într-o adâncitură superficială, acoperite cu ramuri de copaci şi cu frunze, ca şi cum cineva ar fi încercat să le îngroape în graba mare, zăceau trei statui din piatră ale unor indieni. John îşi dădu seama, mai întâi de toate, că indienii aceştia erau mult mai fioroşi decât cei care-i capturaseră pe Nimrod şi pe el; apoi înţelese că motivul cel mai probabil al apariţiei celor trei statui din piatră era tatuajul de pe burta lui Sicky. Întrebarea era: oare Sicky izbutise să-i sperie suficient încât să-i pună pe fugă? Şi, în cazul acesta, unde să fi fost acum ceilalţi?

— Au fugit? îl întrebă John pe Hector. Au plecat cu bărcile? Hai să mergem şi să vedem.

John coborî spre mal şi găsi bărcile priponite şi în perfectă stare, cu tot echipamentul şi întreaga aparatură la locurile cuvenite. Era limpede că restul grupului trebuie să fi fost luat prizonier. Ar fi strigat după ei, dar realitatea era că nu voia să ajungă din nou captiv, ba chiar în mâinile unui alt trib de indieni. În mod evident, trebuia să pună la cale un plan de salvare. Dar pe cine să salveze mai întâi? Pe Nimrod? Sau pe sora lui şi pe ceilalţi?

— Ce să fac? îl întrebă el îngrijorat pe Hector.

Hector scânci şi îl linse pe faţă, în semn de încurajare.

Bolnav de griji, John îl împinse de-o parte pe Hector şi se strădui să-şi concentreze gândurile, în caz că puterile de djinn i-ar fi furnizat vreo soluţie evidentă. Nu era cazul. Dar amintirea încă proaspătă a faptului că unul dintre indienii care-i luaseră unchiul prizonier era înveşmântat în blană

de jaguar îl ajută pe John să ia o hotărâre. Va încerca să-l salveze mai întâi pe Nimrod. La urma urmei, John n-avea cum să ştie sigur dacă nu cumva însuşi Nimrod urma să fie jupuit. Poate că unchiul său îşi va reveni în simţiri şi se va strecura afară din trupul jaguarului, la fel cum procedase şi John, însă băiatul djinn decise că nu-şi putea permite să aştepte şi să rişte.

Şi un plan îi apăru în minte. Privindu-l pe Hector, îşi închipui cum un câine — chiar şi un câine purtând în gură o lampă fermecată — ar putea să dea târcoale neobservat unui sat indian, cel puţin atât timp cât i-ar fi trebuit lui să ticluiască un plan precis de salvare a lui Nimrod. Să devină câine atât de curând după ce fusese jaguar nu era o ipostază prea atrăgătoare. Se săturase să tot fie animal. Avea încă în gură un gust oribil, de carne crudă de ţestoasă şi de sânge de şarpe. Însă nu vedea ce altceva ar putea face.

John era chiar pe punctul de a se transsubstantiza şi apoi de a se strecura înăuntrul lui Hector, când ceva veni în zbor, aterizând pe rucsacul lui Zadie. Era Zotz, liliacul pe care ea îl adoptase şi-l transformase în animal de companie, şi, observând ceva strălucitor în jurul piciorului lui Zotz, se duse să-l privească mai îndeaproape. Însă, când încercă să pună mâna pe liliac ca să vadă despre ce-ar fi putut să fie vorba, liliacul se înălţă în aer şi înconjură tabăra timp de un minut, două, înainte de a ateriza din nou. Această întâmplare se repetă de mai multe ori, până când lui John îi veni ideea să-l ispitească oferindu-i o banană şi, astfel, izbuti în sfârşit să prindă neastâmpărata creatură şi să-i scoată obiectul metalic de pe picior.

Era un tub cu diametrul cam cât cel al unui bănuţ, iar ca lungime, cam cât o agrafă pentru prins hârtii. Înăuntru se afla un bileţel făcut sul. John scoase bucata de hârtie din tub.

— Am mai auzit eu de porumbei voiajori, îi spuse el liliacului, în timp ce-l aşeza la loc pe rucsacul lui Zadie. Dar niciodată de un liliac voiajor.

Mesajul, adresat lui Zadie, îl lăsă pe băiatul djinn cu desăvârşire uimit.

Pătrunzând în interiorul lui Hector, John nu află nimic despre ce li se întâmplase prietenilor săi, în afară de faptul că însuşi câinele lui Muddy fusese răspunzător de sfârtecarea corturilor şi, ca urmare a unei bătăi pe care i-o administrase stăpânul lui atunci când îi descoperise isprava, o rupsese la fugă înainte de apariţia celui de-al doilea trib de indieni.

Purtând lampa de voiaj a lui Nimrod parţial ascunsă în gură, John urmă poteca prin junglă până la satul indian în care-l lăsase pe Nimrod. Ajuns acolo, se strecură aproape nevăzut printre localnici. După cum bănuise, nimeni nu acordă prea mare atenţie unui câine vagabond.

Satul era — în cea mai mare parte — alcătuit dintr-o serie de case lunguieţe, clădite pe pari, ocupând un luminiş din pădure, la marginea unui râu repezit. Unii dintre indieni locuiau acolo, însă alţii trăiau în epava unei vechi nave cu aburi, aflată la jumătatea urcuşului pe coasta unui deal, ca şi cum ar fi fost azvârlită acolo de cine ştie ce furtună bizară. Înaltă cât două etaje şi de aproape douăzeci de metri lungime, era genul de ambarcaţiune mai potrivită pe fluviul Mississippi, însă, îmbrăcată în plante căţărătoare şi mişunând de copii şi de găini, arăta de parcă s-ar fi aflat acolo de foarte multă vreme.

Cu mult mai recentă era prezenţa cadavrului giganticei anaconda. Acesta fusese cărat în sat de alţi membri ai tribului, iar acum stătea întins cât era de lung alături de navă, ceea ce oferea o idee mai precisă asupra dimensiunilor sale.

Văzându-l la lumina zilei, John se mira cum de lui şi lui Nimrod le putuse trece vreodată prin cap să se lupte cu o vietate atât de enormă. Şarpele era puţin mai lung decât vaporul şi gros cât un trunchi de copac. Indienii păreau să fie, la rândul lor, la fel de impresionaţi de şarpe, însă chiar mai mult de cei doi *otorongo* care, presupuneau ei, izbutiseră cumva să-l omoare. Din câte se părea, aceştia erau ţinuţi într-o mică îngrăditură aflată în mijlocul satului şi trataţi ca fiinţe sfinte. Sub conducerea bărbatului care purta blana de jaguar şi care părea să fie un soi de vraci, un grup de războinici îngenunchease în jurul îngrăditurii şi, din câte putea să-şi dea seama John, tocmai se închina la cei doi jaguari.

John se duse să privească mai îndeaproape şi fu îngrozit să descopere că doar unul dintre jaguari era în picioare şi umbla de colo-colo; celălalt — cel în care trebuia să se afle Nimrod — era deja mort. Cu limba trandafirie atârnându-i din gură, jaguarul zăcea pe pământ cu o rigiditate grăitoare. John înghiţi un nod mare de emoţie din gât. Dacă jaguarul era mort, oare asta să fi însemnat că şi Nimrod murise, la rândul lui?

La fel de rea fu conştientizarea faptului că, de-acum, ceremonia de divinizare fiind încheiată, indienii păreau să se pregătească de uciderea celui de-al doilea jaguar. Îşi potriveau săgeţile în coardele arcurilor, ca şi cum s-ar fi pregătit să sacrifice uriaşa felină oricărui zeu i se închinau.

Cineva aruncă o piatră în Hector, să-l alunge, însă, dându-şi seama că nu avea vreme de pierdut, John nu luă în seamă durerea şi-şi menţinu poziţia. Nu avea timp pentru subtilităţi în privinţa exercitării puterilor de djinn, îşi spuse. Trebuia să facă ce avea de făcut, indiferent de superstiţiile şi credinţele indienilor. Aceştia erau pe cale să aibă parte de o spaimă binemeritată.

John lăsă lampa de voiaj să cadă pe pământ şi, înălţându-şi spiritul afară din trupul câinelui, reintră în lampă, să-şi culeagă atomii de care avea nevoie pentru efectuarea transsubstantizării. Era imposibil să-şi dea seama, judecând după ce lăsase Nimrod în urma lui, dacă acesta mai era sau nu viu. Arăta ca o statuie extrem de însufleţită. John îşi privi unchiul pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să-şi readucă aminte cât de important era pentru el, apoi se zori să iasă din sticlă, într-un nor supradimensionat de fum. Era supradimensionat deoarece voia să fie sigur că va alunga toţi indienii de lângă îngrăditură. Chiar în timp ce se materializa, putu să-şi dea seama că izbutise. Cu strigăte puternice şi gesturi înnebunite, indienii deja o rupeau la fugă spre ceea ce considerau ei că ar fi o distanţă sigură. Numai Hector rămase la locul lui. Recunoscându-l pe John, căţelul îi linse drăgăstos mâinile, după care aruncă o privire mânioasă spre indieni. Aceştia, în majoritatea lor, se ascunseseră acum pe sub casele lunguieţe sau pe puntea superioară a vaporului, gesticulând agitaţi spre John.

John ridică de jos lampa de voiaj şi tocmai se pregătea să sară în îngrăditură, când o voce îl preveni:

— În locul tău, n-aş face una ca asta. E un jaguar acolo. Iar animalele astea nu sunt câtuşi de puţin prietenoase atunci când sunt ţinute în captivitate.

— Nimrod? John zâmbi uşurat, privind în jur. Nevăzând nimic, înţelese că Nimrod era încă în ipostaza lui spirituală. Eşti chiar tu?

— Dar cine credeai că este? O fantomă? Ţi-am văzut fumul şi mi-am dat seama că ai venit aici cu lampa. Şi n-a fost deloc prea devreme.

— Mi-am făcut griji când am zărit jaguarul ăla mort.

— Da. Unul dintre flăcăii ăştia a izbit biata creatură un pic cam tare. Mare păcat, zău. Oricum, am intrat în celălalt jaguar şi, văzând că nu mai erai acolo, am tras concluzia că, probabil, te-ai dus să cauţi lampa. Tocmai mă pregăteam s-o iau la sănătoasa şi din el atunci când ţi-ai făcut apariţia.

— Şi eşti bine?

— Sunt OK. Mă doare capul de-mi plesneşte, dar o să mă simt mai bine din clipa în care o să-mi recapăt trupul. Aşa că, dacă nu te superi, o să mă duc să mă ocup de asta, după care mă întorc imediat.

— Da. Sigur. Dă-i bătaie. Eşti invitatul meu.

John simţi cum ceva se mişcă în interiorul lămpii, aşa că o puse pe pământ, în timp ce Nimrod reintră în lampă, ca să-şi recapete înfăţişarea omenească. Văzând că lampa emană şi mai mult fum, indienii se porniră din nou să strige, iar John observă cât se poate de limpede că erau cumplit de înspăimântaţi.

— Aşa vă trebuie, le strigă John. Să vă învăţaţi minte, să nu mai loviţi în cap jaguari fără apărare, să trageţi în ei cu săgeţi sau să aruncaţi cu pietre în căţei.

Hector se apucă să latre la indieni, manifestându-şi deplina aprobare. Acum, că-şi recăpătase trupul, simţea durerea pietrei care-l izbise într-o parte.

— Cât despre vânătoarea de capete, adăugă John, aceasta e de-a dreptul inacceptabilă.

— Ei nu sunt vânători de capete, spuse Nimrod, apărând, în sfârşit, în carne şi oase, din norul de fum. Şi nici nu sunt oameni chiar atât de răi. Sunt indieni Prozuanaci. Din acelaşi trib ca şi Sicky. Sunt foarte diferiţi de Xuanaci. Nu este vina lor. Sunt doar un pic agitaţi în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu anaconda. Vezi tu, ei venerează un zeu care seamănă

cu un şarpe. Nimrod zâmbi stingherit. Sau, cel puţin, îl venerau până acum. Priveşte.

O mulţime numeroasă de indieni se apropia de ei, târându-se pe coate şi pe genunchi.

— Cred că suntem pe cale să devenim zei, anunţă el.

— Mişto, zise John.

— Nu, nu e deloc mişto, ripostă Nimrod, ţâţâind zgomotos. E ceva atât de jenant! Chiar detest ca oamenii să mă confunde cu un zeu. Fireşte, este ceva inevitabil atunci când suntem nevoiţi să ne transsubstantizăm în văzul lumii. Cu alte cuvinte, în ochii lor suntem cel mai apropiat lucru faţă de un zeu din câte au văzut vreodată.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse John. Dar chiar nu mi se părea că ar fi timp pentru o mişcare mai subtilă.

— Nu este nevoie să te scuzi, băiete dragă. N-aveai ce să faci. Astfel de lucruri se întâmplă. Oricum, ar trebui s-o ştergem de-aici înainte ca lucrurile să devină de-a dreptul serioase. Cu ofrande şi sacrificii şi chestii de genul ăsta. Ferească Dumnezeu să creeze o altă religie. Chiar ne-au ajuns cele existente deja.

Nimrod porni spre junglă.

— Stai puţin, se împotrivi John. Cum rămâne cu jaguarul? Nu putem să-l lăsăm aici, să fie omorât la fel ca bietul lui frate.

— Nu, ai dreptate. Cel puţin, nu după tot ce a făcut pentru noi. Nimrod îl îmboldi cu o fluturare din mână. Bine, băiete, fă-o. Puterea e a ta.

John încuviinţă şi, murmurându-şi cuvântul de concentrare — care era ABECEDARIAN —, făcu să dispară într-un norişor de fum purpuriu îngrăditura în care se afla închisă felina cea mare. Abia venindu-i să creadă ce noroc dăduse

peste el, jaguarul o luă la fugă prin junglă, fără măcar să mai privească înapoi, spre indienii rămaşi acum buimaci, văitându-se zgomotos.

— De ce-ai făcut fumul purpuriu? îl întrebă Nimrod pe John.

— Fiindcă tot sunt de părere că ar trebui învăţaţi minte, îi răspunse John.

Nimrod clătină dezaprobator din cap.

— Ţi-am mai spus, insistă el. Cei din tribul Prozuanaci nu sunt oameni chiar atât de răi.

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi porni la drum.

John fugi după el, urmat îndeaproape de Hector, câinele.

— Apropo, zise băiatul, am ceva important şi extrem de îngrijorător să-ţi spun. Despre Philippa, Groanin, domnul Vodyannoy şi ceilalţi. Au dispărut. Fără urmă. Dacă ăştia erau Prozuanaci, atunci cred c-au fost capturaţi de alţi indieni. Am găsit statuile din piatră a trei indieni în apropierea taberei noastre; erau acoperite cu frunze. Părerea mea e că Sicky le-a arătat tatuajul de pe burtă. Ştii, ăla care preface fiinţele vii în piatră. Ca Meduza, gorgona. Şi că prietenii lor au încercat să le îngroape chiar acolo, fiindcă erau prea grele ca să le mai care până acasă.

— Aşa deci? spuse Nimrod, iuţind pasul. Asta nu-i bine.

— Şi nu e decât jumătate din poveste, continuă John grăbit. Mai trebuie să-ţi spun şi de Zadie. E o trădătoare. Ea e cea care creează toate animalele astea gigantice.

— Eşti sigur? întrebă Nimrod.

John îi povesti despre mesajul pe care-l descoperise pe unul dintre picioarele liliacului lui Zadie.

— Şi n-o să ghiceşti niciodată de la cine era mesajul, adăugă băiatul. De la Virgil McCreeby.

CAPITOLUL 11

BAZINUL CU PEȘTI PIRANHA

— Bine măcar că s-a oprit ploaia, remarcă Groanin. — Nu văd în ce măsură ne îmbunătăţeşte asta situaţia, răspunse Zadie, printre dinţii care-i clănţăneau de zor. Suntem tot îngheţate şi ude leoarcă. Prea îngheţate şi prea ude ca să ne folosim puterile şi să scăpăm de-aici.

Era un fapt de necontestat. Cu excepţia lui Sicky, erau cu toţii închişi într-o cuşcă din lemn aflată parţial sub apă, într-o grotă mare, deasupra satului indienilor Xuanaci. Alimentată de un pârâu din munte, apa din bazinul grotei era aproape îngheţată.

— Crezi că ei ştiu? o întrebă Philippa pe Zadie. Că djinnii sunt făcuţi din foc? Şi că cei tineri, ca noi, sunt lipsiţi de puteri atunci când le este frig?

— Habar n-am, îi răspunse Zadie, după care-şi spuse în sinea ei că nu prea avea importanţă, din moment ce, cât de curând, Virgil McCreeby sigur îşi va da seama ce se petrecuse şi va veni s-o salveze. După tot ce făcuse în sprijinul expediţiei lui McCreeby — vraja de gigantism asupra miriapodului lui Sicky şi a ţânţarilor, iar apoi a anacondei, ca să nu mai punem la socoteală şi broasca veninoasă pe care o pusese în patul de campanie al domnului Vodyannoy —, trebuia, pur şi simplu, să vină.

— Or să vină curând, mormăi printre dinţii înghеţaţi, încleştaţi. Or să vină. Trebuie să vină.

— Da, bine, să sperăm c-or să vină, o aprobă Groanin, care presupunea, în mod eronat, că Zadie se referea la Nimrod şi la John. Altfel, unii dintre noi se vor pomeni scurtaţi de cap. La fel ca bieţii indivizi de colo, de pe perete.

Şi Groanin făcu un semn cu capul spre o colecţie de cranii omeneşti micşorate, atârnate pe peretele grotei, imediat deasupra lui Sicky şi a casetei în care se afla craniul lui Pizarro. Sicky însuşi fusese legat şi vârât într-un sac, ceea ce reprezenta o înţeleaptă măsură de precauţie, date fiind cumplitele, împietritoarele însuşiri ale tatuajului de pe burta lui. Din câte se părea, indienii Xuanaci nu-şi doreau câtuşi de puţin să fie prefăcuţi în statui din piatră.

— Nu cred ca asta au de gând cu noi, domnule Groanin, zise Muddy. Nu există urmă de onoare în luarea unui cap chel sau a unui cap de fată. În orice caz, nu pentru războinici mândri cum sunt Xuanaci. Nu, eu cred că nu avem decât jumătate din bazinul ăsta pentru noi. O barieră din lemn îl împarte în două. Vedeţi? Numai că e mai degrabă o uşă glisantă, care poate fi deschisă.

— Da, chiar mă întrebam ce-i cu asta, recunoscu Groanin, zgâindu-se la apă, peste bariera de lemn. Apa din partea cealaltă pare să fie destul de caldă. Chiar o simt pe faţă.

— Măcar dac-am fi fost şi noi în partea aia a bazinului, zise Philippa. Atunci am fi reuşit să ne încălzim şi să ne folosim puterile de djinn ca să scăpăm de-aici.

— Dac-am fi fost în jumătatea aia de bazin, am fi fost morţi, o contrazise Muddy.

— Cum vine asta? întrebă Philippa.

— Jumătatea cealaltă a bazinului e plină cu peşti piranha, îi explică Muddy.

— Ce-ai zis? strigă Groanin.

— Peşti cu un apetit pentru carne la fel de mare ca şi dinţii lor, explică Muddy. Cuvântul „piranha" înseamnă „peşte cu dinţi". Un banc de piranha poate să înfulece o vacă vie în câteva minute. Ca şi cum ar sfâşia o oaie.

— Ştiu ce-s ăia piranha, se văicări Groanin. Aruncă o privire dincolo de barieră, apoi spre Muddy. Eşti cât se poate de sigur de asta, amice? Nu mă prosteşti? Adică, apa de colo mi se pare destul de liniştită. Ce, nu-i aşa?

— La început, n-am fost sigur, zise Muddy. Pe urmă, acu' câteva minute, am văzut cum iese ceva şi se uită la mine, cam cum mă uit eu la un peşte într-un restaurant.

Însă Groanin tot nu era convins.

— Te ţii de glume, spuse el.

— Nici vorbă de glumă.

Muddy se aplecă peste barieră, scuipă abundent în apa încălzită şi, pentru o clipă fugitivă, Groanin îşi aminti oripilat de dezgustătorul mod în care prepara Muddy berea *chicha*. Numai că, în clipa imediat următoare, mai multe şiruri de dinţi extrem de ascuţiţi se ridicară la suprafaţă şi începură să mestece aerul, plini de speranţă. Sute de alţi peşti se alăturară la repezeală, astfel încât apa părea să clocotească de-atâta peşte.

— Vedeţi? zise Muddy.

— Fir-ar a naibii, urlă Groanin. Ia stai. Doar nu crezi că au de gând să... să deschidă uşa aia şi să-i lase să se înfrupte din noi, nu-i aşa?

— Presupun că asta ar fi ideea, afirmă Muddy. Rămase pe gânduri o clipă, apoi oftă. Ştiţi ce? Mare păcat că noi suntem

în meniu, nu ei. Piranha e peşte destul de bun de mâncat. La viaţa mea, am gătit şi mâncat din belşug de-ăştia. Izbucni într-un râs aproape filosofic. Bănuiesc că acum le-a venit lor rândul.

Groanin înghiţi zgomotos în sec.

— Dac-o să scap vreodată de-aici, jur că n-o să mai mănânc peşte cu cartofi prăjiţi câte zile oi mai avea.

Cât timp Muddy şi Groanin discutaseră despre vecinătatea peştilor piranha, Philippa acordase mai multă atenţie împrejurimilor. Grota nepăzită era luminată de o torţă aprinsă, fixată pe un perete.

— Măcar dac-am putea ajunge la torţa aia, zise ea. Am face un foc şi ne-am încălzi. Îşi întoarse privirea spre Groanin. Ce-ţi mai face braţul ăla superputernic, domnule Groanin? Crezi c-ai putea să spargi uşa cuştii ăsteia?

— Am încercat deja, domnişoară, mărturisi mâhnit Groanin. Numai că, indiferent din ce-o fi făcută îngrăditura asta, e prea tare pentru mine.

Şi, vrând să demonstreze lipsa de şanse a misiunii pe care i-o propusese ea, se prinse cu mâinile de cuşcă şi se strădui, fără succes, să sfărâme două dintre bare.

— E *lignum vitae*, preciză Muddy. Un lemn din partea locului, aproape la fel de dur ca metalul.

Philippa examină materialul cu care erau legaţi între ei stâlpii cuştii.

— Şi funia asta din ce e făcută? îl întrebă ea pe Muddy.

— Făcută din frunze împletite de cocotier, răspunse el.

Fata încuviinţă.

— Acum, tot ce ne-ar trebui ar fi un ferăstrău, bombăni Zadie.

— Dar avem ferăstrău, declară Philippa. De fapt, avem sute. Arătă spre cealaltă jumătate a bazinului, unde peştii

piranha începuseră, în sfârşit, să se liniştească. Tot ce avem de făcut e să-i convingem să treacă la lucru. Şi, la fel ca toţi ceilalţi muncitori, le trebuie un stimulent.

— E o glumă? întrebă Zadie. Dacă da, nu e una prea nostimă.

— Nu e deloc o glumă, insistă Philippa. Mă gândeam că un pic de sânge scurs pe funiile astea care leagă între ele barele din lemn, imediat deasupra apei, i-ar putea convinge să înceapă să muşte.

Groanin examină barele şi încuviinţă.

— La naiba, ai dreptate, domnişoară. S-ar putea chiar să meargă. Cu dinţii lor ascuţiţi ca bricele, ar roade legăturile alea cât ai zice peşte. Ş-apoi aş putea şi eu să desfac barele.

— Exact, confirmă Philippa.

— În lipsa altui plan, comentă Muddy, iscusinţa folosirii dinţilor de piranha pentru scoaterea noastră din cuşcă e formidabilă. Ca să nu mai spun că e şi cât se poate de ironică.

— Mie mi se pare o idee ridicolă, spuse dispreţuitoare Zadie.

— Singura întrebare, continuă Philippa, neluându-şi în seamă colega, e de unde putem să facem rost de ceva sânge. Are cineva un ac? Sau vreun alt obiect mic şi ascuţit?

— Adică, altceva decât limba domnişoarei Zadie? întrebă Groanin.

— Foarte nostim, pufni Zadie, care se simţea mult prea îngheţată şi vinovată ca să mai aibă simţul umorului.

Dar nimeni nu avea ceva mic şi ascuţit.

— Cum o să facem rost de sânge dacă n-avem ac? vru să ştie Zadie.

— Am o idee, se oferi Muddy. Domnu' Groanin. Trebuie, vă rog, să-mi daţi un pumn în nas, vă rog.

Groanin tresări.

— Dar n-aş putea, bătrâne, exclamă el. Îţi zic eu, n-aş putea vreodată să-ţi dau un pumn în nas.

— Ba sigur că puteţi, insistă Muddy, apropiindu-şi faţa de Groanin. Nimic mai simplu. Nu tre' decât să-mi daţi un pumn în nas. Ştiţi cum să-mi ardeţi una, ai? Doar tre' să vă lipiţi degetele între ele, să strângeţi pumnu' şi să-mi ardeţi una ca lumea. Închise ochii. Haideţi, domnu' Groanin. Daţi-mi un pumn în nas.

Groanin îşi strânse pumnul şi-l privi nesigur pe Muddy.

— Nu pot, se plânse. Nu pot să lovesc un om neînarmat. Nu e un gest de britanic.

— Ba sigur că puteţi. Ia spuneţi. Cu ce echipă de fotbal ţineţi?

— Cu Manchester City, de ce?

— Ei bine, poate, dacă vă insult, atunci o să vă vină mai uşor să-l pocniţi pe Muddy, ai?

Muddy îl pălmui uşor pe obraz pe Groanin.

— Poate atunci o să poţi să mă pocneşti, cap pătrat de englez înfumurat. Măgar britanic încrezut. Străin tâmpit şi pocit.

Îl pălmui din nou, ceva mai tare de această dată.

— Şi, apropo, Manchester City e o echipă tare proastă. Pe lângă Manchester United, nu-i decât o gaşcă de fraieri.

— Hei, ia vezi, Muddy, răspunse Groanin, împurpurându-se un pic.

— Manchester City n-ar putea să bată nici măcar un preş vechi, continuă Muddy. Mai bine pocneşte-mă odată, hodorogule, până nu te pocnesc eu.

Groanin clătină din cap.

— Tot nu merge, declară el.

Şi atunci Zadie îi arse un pumn puternic lui Groanin, drept în nas.

— Auuu! Groanin îşi apăsă nasul cu două degete. De ce-ai făcut asta, meliţă afurisită ce eşti?

— Zadie, zise Philippa. De ce l-ai lovit pe domnul Groanin?

— De ce? Ca să economisesc timp, de-aia. Toată politeţea asta englezească... „N-aş putea să te lovesc, Muddy, bătrâne!"

Groanin îşi pipăi nasul cu degetele şi apoi privi sângele de pe ele.

— Fir-ar a naibii, exclamă el. Cred că mi-a spart nasul.

Se uită cu amărăciune la Zadie.

— Nu te poate acuza nimeni că ai suferi de politeţe. Ai fost o pacoste încă de când ai venit cu noi.

— Ce-a fost a fost, zic eu, interveni Philippa, ajutându-l pe nefericitul majordom englez să îndrepte o parte din sângele care-i curgea din nas spre frunzele împletite de cocotier cu care erau legate bârnele din lemn ale cuştii.

Efectul fu unul electrizant. Altfel spus, fu ca şi cum cineva ar fi îndreptat un puternic curent electric spre apa în care se afla bancul ferocilor piranha. La un moment dat, la suprafaţă abia dacă se văzu o unduire, iar, în următorul, apa însăşi păru să prindă viaţă, sfâşiind legăturile însângerate.

— Cred că e destul sânge, îl anunţă Philippa pe Groanin.

— Bine, domnişoară.

Groanin îşi prinse nasul. Dar din nări îi curgea atâta sânge, că îi era imposibil să împiedice căderea altor picături printre degete şi pe bariera glisantă care-i despărţea de peştii piranha. Groanin se întoarse instinctiv şi dădu să se îndrepte spre capătul celălalt al bazinului. Dar în apă se scurgea şi mai mult sânge.

— Am zis că ajunge, insistă Philippa.

— N-am ce să-i fac, domnişoară, se apără Groanin. Doar că, dacă nu m-ar fi lovit atât de tare, n-aş fi sângerat în halul ăsta.

Între timp, Muddy privea legăturile cuştii din lemn.

— Iată că merge, anunţă el. Peştii ăia ronţăie legăturile de parc-ar fi carne proaspătă.

Philippa chiui de bucurie.

— Îmi pare rău dacă vă stric ziua, interveni Zadie. Dar peştii nu ronţăie doar cuşca. Priviţi.

Arătă spre bariera din lemn care-i despărţea de înfometaţii piranha. Muddy se uită într-acolo, apoi gemu:

— Are dreptate, zise el. Ronţăie şi legăturile barierei.

— Te referi la bariera care-i ţine pe piranha ăştia departe de noi? întrebă Groanin printre degetele însângerate.

— Exact. E prea mult sânge în apă. Turbarea peştilor ăstora e îngrozitoare.

Philippa apăsă uşor bariera.

— Întrebarea este, zise ea, care vor ceda mai întâi? Legăturile cuştii sau cele ale barierei?

— E de-a dreptul minunat, se văicări Groanin. Să ajung mâncare pentru peşti, la vârsta mea. Ar fi trebuit să ştiu c-o să mi se-ntâmple ceva de genul ăsta dacă merg în America de Sud.

Bariera se mişcă ameninţător.

— Or să treacă dincoace într-un minut, estimă Muddy.

— Repede, Groanin, hotărî Philippa. Mai fă o încercare să desprinzi barele astea.

— Prea bine, domnişoară. Groanin apucă două dintre barele din lemn şi trase. Se mişcă! anunţă el. Repede, domnişoară Philippa. Strecoară-te printre ele.

Numai că Zadie i-o luase deja înainte, cățărându-se pe umerii lui Groanin fără să-şi ceară scuze şi strecurându-se printre drugii din lemn. Philippa o urmă în grabă. Cele două fete djinn se ridicară de pe fundul grotei şi priviră cu atenţie apa în fierbere.

Bariera se mişcă din nou.

— Pare gata să cedeze dintr-o clipă în alta, comentă Zadie. Aş zice că mai aveţi cam şaizeci de secunde la dispoziţie ca să vă scoateţi fundurile de-acolo, până nu ajungeţi istorie.

— Du-te, Muddy, strigă vitejeşte Groanin, trăgând din nou de bare. Dă-i bătaie.

Muddy se cățără printre barele din lemn şi se strecură până pe solul stâncos al grotei. De îndată ce fu pe picioare, se întoarse şi apucă barele, îndepărtându-le una de cealaltă, astfel încât să poată trece şi Groanin. Numai că nu era nici pe departe la fel de puternic ca Groanin. Puţini oameni erau.

— Dacă burta englezească nu-ţi era atât de grasă, comentă Zadie, probabil că ieşeai până acum.

— Îţi dau eu grăsime într-un minut, ripostă Groanin. Scoase un mormăit în timp ce-şi trecea capul şi umerii printre bare.

În cele din urmă, bariera cedă.

— Împinge, Groanin, împinge, strigă Philippa.

Cu un geamăt puternic, Groanin se ridică afară din apă. Pentru o clipă, barele părură să i se strângă în jurul taliei, înainte ca el, cu un efort supraomenesc, să le împingă în jos şi să-şi scoată picioarele din apă şi din raza de acţiune a fioroşilor piranha. Cu excepţia unuia care-l apucase strâns de pantaloni şi, din câte se părea, chiar şi de o mică parte a posteriorului.

— Auuu! răcni majordomul, rostogolindu-se pe podea.

Zadie se aplecă să studieze mai îndeaproape piranha, în timp ce, clămpănind ca o cutie de scrisori în bătaia unui vânt puternic, peştele cu aspect metalic îşi încleşta fălcile pe ceea ce spera el să constituie următoarea lui masă.

— Nu sta să te uiţi de parc-ar fi într-un acvariu, protestă Groanin. Ia bestia asta de pe mine.

Zadie se ridică şi se întoarse de parcă nu i-ar fi păsat absolut deloc de evidentul disconfort al majordomului englez. Se duse până la intrarea în grotă şi aruncă o privire afară.

— Ia-ţi-l singur, răspunse ea.

Între timp, Muddy îi trase un şut peştelui, care, la fel ca un buldog din desenele animate, rămase prins cu încăpăţânare de consistentul posterior al domnului Groanin.

— Auuu! urlă din nou majordomul, în clipa în care muşcătura peştelui se înteţi cu disperare.

Philippa desprinse torţa aprinsă de pe peretele grotei şi, preţ de o clipă, o ţinu drept sub coada peştelui. Imediat, piranha îi dădu drumul lui Groanin şi căzu pe podea.

Groanin răsuflă uşurat şi începu să-şi frece îndureratul posterior.

— Mulţumesc, domnişoară.

Aruncă o privire mânioasă spre piranha, care acum zăcea pe pământ, muşcând în gol, apoi îi trase un şut, făcându-l să zboare până în cealaltă parte a grotei.

— Urâtă blestemăţie, comentă el.

— Aş spune că şi peştele considera la fel, răspunse Zadie, atrăgându-şi o privire încărcată de reproş din partea majordomului.

— Asta zic şi eu uşurare, zău aşa, suspină Groanin.

— Eu, una, n-aş începe să trag clopotele, zise Zadie. Indienii sunt pe drum încoace. Probabil că ţi-au auzit răgetele.

— Sunt şi eu om, ce să fac, răspunse Groanin.

— Nu-mi aduce aminte, ripostă Zadie.

Muddy se duse fuga la gura peşterii şi privi în vale, spre satul indienilor Xuanaci. Un grup numeros de războinici Xuanaci urca deja poteca de pe versant. Duceau cu ei suliţe şi arcuri lungi.

— Are dreptate, anunţă el. Trebuie să facem ceva, repede, până nu urcă indienii ăştia dealul.

Philippa tocmai deznoda sacul în care zăcea Sicky, legat de mâini şi de picioare.

— Tatuajul lui Sicky, zise ea. Cel de pe burtă. Împietreşte pe oricine se uită la el. La fel ca gorgona. N-or să îndrăznească să vină încoace dacă există riscul să vadă asta.

Slăbi căluşul din gura mică a lui Sicky.

— Mulţumesc, domnişoară, spuse el.

— Cum te simţi, Sicky? îl întrebă Philippa.

— Bolnav, răspunse el, ridicându-se în şezut şi dezlegându-şi picioarele.

— Ce-nseamnă să pui întrebări prosteşti, comentă Zadie.

— Dar o să-mi fie bine, adăugă indianul.

— Spune-i numai să-şi aducă burta încoace, adăugă Zadie, bătând nervoasă step pe pământul grotei. Şi cât mai repede.

— Nu bine, zise Sicky, arătându-i Philippei burta. Nu-s bine deloc. Până să mă bage în sac, Xuanaci s-au legat la ochi şi mi-au acoperit tatuaju' cu latex lichid. Cauciuc. Din copacu' *Hevea*. Ia o groază de timp să-l jupuim.

— Mare ghinion, constată Philippa. Fiindcă ne-ar trebui cel puţin o oră până să facem un foc şi să ne încălzim de ajuns cât să ne recăpătăm puterile de djinn.

— Detest să spun ceva ce-i evident, dar nu avem la dispoziţie o oră. Zadie ţipă şi se lăsă în jos, în timp ce o săgeată, urmată de o suliţă, zburară pe lângă ea, pătrunzând în peşteră.

— Are dreptate, afirmă Sicky. Tre' să ieşim de-aici cu or'ce preţ, chit că-i ultimu' lucru pe care o să-l facem.

— Cât mi-aş fi dorit să fie aici Pizarro acum, cu toată armata lui, ţipă Zadie. Să le dea indivizilor ăstora oribili o lecţie pe care să n-o uite toată viaţa.

Philippa ridică torţa şi făcu câţiva paşi înapoi, în interiorul grotei.

— Uite, strigă ea. Pe-aici! E un fel de draperie în stânca asta.

Aruncă o privire prin crăpătură şi observă că torţa lumina o scară naturală, abruptă, între pereţii de stâncă rece şi umedă. Philippa făcu un pas înainte. Ceilalţi o urmară în grabă. Nu aveau vreme să discute unde i-ar putea duce pasajul acela.

Ajungând la picioarele îngustei scări, Philippa pârjoli peretele cu torţa.

— În caz că am vrea să găsim drumul de întoarcere încoace, explică ea.

— N-aş prea crede să mai vrem să venim pe-aici, observă Zadie. Asta dacă nu vrem să sfârşim în meniul indienilor Xuanaci.

— Nu ştim sigur dacă sunt canibali, preciză Philippa. Dar, amintindu-şi că se înşelase complet în privinţa vânătorilor de capete, îi aruncă o privire lui Sicky şi-l întrebă: Or fi?

— Nu canibali de-a binelea, răspunse el. Xuanaci place să mănânce piranha crud care tocmai s-a ospătat cu carne de om viu. De-aia eraţi acolo în bazinu' din grotă. Piranha

umplut cu carne proaspătă de om e mare delicatesă la Xuanaci.

Cuvintele lui îi făcură pe ceilalţi să-şi grăbească şi mai mult paşii, cu toate că nu păreau a fi urmăriţi.

— Oare de ce nu vin după noi? întrebă Groanin, privind agitat în jur. Într-un mic rucsac, majordomul căra caseta cu craniul lui Pizarro, pe care o înşfăcase exact înainte să iasă din grotă, vrând să evite ca Nimrod — în caz că-l va mai vedea vreodată pe Nimrod — să-l muştruluiască din nou pentru vina de a fi pierdut-o a doua oară.

— Pentru că singura torţă e la noi, zise Philippa, afundându-se mai departe în adâncurile secrete ale peşterii şi făcând încă un semn pârjolit pe perete. Probabil c-or să ne urmărească de îndată ce fac rost de lumină.

Cotiră în stânga şi-n dreapta şi, în cele din urmă, coborâră pe o potecă prăpăstioasă, ajungând într-o cavernă spaţioasă, de al cărei plafon picurător atârnau veritabile candelabre de stalactite. Trecând de această cavernă, înaintară printr-o alta, plină de stalagmite crescând din sol ca tot atâţia arbori de piatră. Şi, dincolo de aceasta, la un nivel şi mai jos, se afla o vastă cavernă în care stalactitele şi stalagmitele se reuneau, alcătuind stâlpi cu scânteieri fantastice, şi în care totul era doar umbră sau bălţi de întuneric. Torţa aprinsă din mâna Philippei părea destul de incapabilă să lumineze întunecimea mormântală. Şi atunci, pentru prima dată după entuziasmul evadării lor, tăcerea acelor adânci grote subpământene le cuprinse spiritele ca o mână îngheţată. Nimeni nu scăpase din vedere faptul că lumina torţei se făcea tot mai mică şi că, foarte curând, aveau să fie cufundaţi în întunericul rece.

— Sperasem că am putea găsi ceva de ars pe-aici, zise Philippa în timp ce coborau printr-un alt culoar. Atinse

cu degetul un iaz de stâncă aproape îngheţat şi gustă cu precauţie.

— Hm, făcu Zadie. Cele mai multe dintre plantele şi copacii care pot să ardă nu cresc sub pământ. Orice prost ştie asta. Şi, fără nimic bun de ars, şansele de încălzire sunt egale cu zero.

— Eu mă gândeam mai degrabă la depuneri minerale, mărturisi Philippa. Uleiuri sau sulf sau cărbune.

Groanin îi adresă lui Zadie un zâmbet sarcastic.

— Vezi? Ştie ea ce face.

— Dacă nu găsim o depunere minerală, va trebui să ne întoarcem şi să ne încercăm norocul cu indienii Xuanaci, nu se lăsă Zadie. O şansă dintr-o sută cu ei înseamnă mai mult decât zero şanse orbecăind de colo-colo prin beznă.

Sicky luă torţa din mâna Philippei şi înfăşură în jurul flăcării sacul înăuntrul căruia zăcuse legat mai devreme.

— O vreme, putem să ardem ceva din hainele noastre, propuse el. Putem să facem asta.

— Şi să ne fie şi mai frig decât acum? îl luă la rost Zadie. N-aş prea crede. Aş da orice pentru o baie fierbinte ca la carte.

— Staţi puţin, interveni Philippa. O baie fierbinte. Da. Asta e. Poate că putem face ceva. Acasă la domnul Vodyannoy, atunci când a fost atacat de felina aia mare, în salonul umbrelor, John şi-a vârât mâna în foc şi a scos de-acolo un buştean aprins.

Văzând că Zadie nu-i răspunde altfel decât cu o ridicare din umeri, Philippa clătină din cap şi continuă:

— Nu înţelegi? Nu s-a ars. Poate dacă ne scăldăm amândouă mâinile în flacăra torţei, am reuşi să ne recăpătăm un pic din puterile de djinn.

— Ai mai făcut vreodată ceva asemănător? întrebă Zadie.

— Nu, mărturisi Philippa.

— Atunci, vezi? Mie mi se pare un pic cam deplasat.

— De ce? Noi, djinnii, suntem făcuţi din foc. Toată lumea ştie asta. Philippa ridică din umeri, apoi continuă: şi ce ni s-ar putea întâmpla, în cel mai rău caz? Să ne ardem degetele.

De undeva, din depărtare, auziră un strigăt reverberând prin caverne. Indienii Xuanaci erau din nou pe urmele lor.

— Mai bine v-aţi grăbi, zise Muddy.

Îşi smulse tricoul de pe el şi-l înfăşură în jurul torţei aprinse.

— Uite ce e, de ce trebuie s-o fac şi eu împreună cu tine? întrebă Zadie. De ce n-o faci singură?

— Foarte bine, aşa o să fac, declară Philippa şi, aşezându-se pe podeaua rece, de piatră, a peşterii, îşi suflecă mânecile şi-şi trosni încheieturile, ca un iluzionist pregătindu-se să execute un truc magic.

Sicky se postă în faţa ei şi-i întinse torţa.

— Eşti sigură că ştii ce faci, do'n'şoară? o întrebă. Focul arde mic, dar tot belşug de fierbinte.

Şi, zărind flacăra atât de aproape, Philippa era înclinată să-i dea dreptate, cel puţin într-o privinţă. Flacăra probabil că n-avea să dureze suficient pentru ce avea ea de gând.

Un tricou ardea foarte repede. Trebuiau să ardă şi altceva. Ceva care să dureze mai mult şi să producă o flacără mai uniformă. Dar ce?

— Uite, interveni Groanin, ghicind motivul aflat în spatele ezitării Philippei. De ce n-am arde asta? Puse pe jos, între ei, străvechea casetă din lemn pe care o căra după el, înainte de a o deschide şi de a scoate din ea craniul infamului conchistador, Francisco Pizarro.

— Bună idee, aprobă Zadie.

Philippa cântări ideea preţ de câteva clipe. Ceva în legătură cu vechea casetă o făcea să şovăie.

— Nu ştiu, zise ea.

— Nu e decât o cutie veche, adăugă Zadie. Ce rău ar fi în asta?

— Bine, îi zise Philippa lui Sicky. Haide, dă-i foc.

Sicky îşi aprinse vesta şi apoi aşeză caseta deasupra ei.

Pentru o clipă, caseta fumegă într-un mod misterios, apoi începu să ardă cu o flacără mică, limpede şi verzuie. Philippa tocmai se pregătea să inspire adânc, ca să se concentreze, dar o opri un puternic miros de sulf — cam ca vaga duhoare a ouălor stricate — care umplea acum aerul cavernei. Îşi făcu vânt cu palma în dreptul nărilor.

— Cutia asta din lemn e dată cu chinovar*, zise Groanin. Pun pariu că ăsta miroase.

Philippa încuviinţă şi, întinzând braţul, îl ţinu deasupra flăcării verzi, în creştere.

— Au, făcu Muddy.

— Lasă vorba, îl repezi Groanin. Are nevoie să se concentreze. Îţi zic eu, are nevoie să se concentreze.

Philippa îi mulţumi prin semne şi continuă să-şi ţină mâna micuţă deasupra flăcării. Palma nu-şi schimbă culoarea, nu se înnegri, aşa cum s-ar fi întâmplat cu o mână de om normal. Nici senzaţia de care era cuprinsă nu era una neplăcută. Deja nu mai simţea decât că moleculele din mâna ei începuseră să zbârnâie, ca şi cum ar fi ţinut un fir conectat la o sursă de curent electric. Dar nu era suficient, aşa că-şi împreună mâinile, de parcă ar fi vrut să le spele în muşcătoarea flacără verde, în speranţa că, încălzindu-şi ambele mâini în acelaşi timp, va obţine rezultatul dorit. Închizându-şi ochii, îşi imaginä cum fierbinţeala îi străbate trupul şi un sânge mai cald îi curge cu iuţeală prin vene,

* Sulfură roşie de mercur, folosită ca medicament şi colorant (n red.).

rugându-se ca dogoarea să poată stârni ceva în interiorul ființei ei supranaturale. Dar tot nu era destul. Întoarcerea puterilor de djinn continua s-o ocolească.

— Nu merge, bombăni Philippa. Repede, Zadie, dă-mi mâinile tale, pentru o djinncantație. Am nevoie să înham puterile tale la cele ale mele. Imediat.

— Da, dar ce-ar trebui să ne dorim?

— Să găsim ieșirea de-aici, fireşte.

O dată în viață, Zadie făcu ce i se ceruse fără vreo împotrivire. Şi, ținându-se strâns de mâini în flacăra verzuie, cele două tinere djinn așteptară să simtă cumva că scânteia puterilor de djinn se reaprinsese în adâncurile ființelor lor.

Dar, în loc ca Zadie să-şi înhame puterile la cele ale Philippei, Philippa se trezi că puterile ei erau înhămate la cele ale lui Zadie. Şi, aproape imediat, o dorință fu îndeplinită. Brusc, Zadie dădu drumul mâinilor Philippei şi se ridică, țipând, conştientă că puterile fuseseră şi se duseseră, fie şi doar pentru o clipă.

— Nu! strigă ea. Nu asta. N-am vrut asta.

În același moment, Philippa simți o tresărire aproape nesemnificativă, ca un chițăit de liliac, a puterilor dinăuntrul ei, aşa că-şi dori la repezeală o lanternă. Lanterna apăru aproape imediat. Nu era mare scofală de dorință. Nu era mare scofală de lanternă. Însă era tot ce izbutise Philippa să facă, având la dispoziție doar aşchia subțire de putere de djinn pe care i-o mai lăsase Zadie. Altceva — o altă dorință mai puternică — avusese prioritate şi supsese toate puterile de djinn pe care ea şi Zadie le fabricaseră la dogoarea flăcării verzi, acum abia pâlpâind.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Philippa.

— Puterea a ieşit din mine înainte s-o pot opri, răspunse nefericită Zadie.

— Da, dar ce s-a întâmplat?

Zadie clătină din cap.

— N-a fost vina mea, insistă fata. Trebuie că mi-am dorit ceva mai demult. N-a fost decât un caz simplu de îndeplinire cu întârziere.

— Dar ce ţi-ai dorit? întrebă Philippa pe un ton imperativ.

— Nu ştiu, zise Zadie. Am uitat.

— Mare figură, comentă Groanin, arătând spre casetă.

Flacăra se stinsese şi părea puţin probabil s-o mai poată reaprinde.

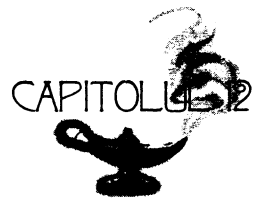
— S-a întâmplat ceva, insistă Philippa. Am simţit un val de putere. O dorinţă a fost îndeplinită. Una destul de importantă.

— Ăăă... cred că ştiu eu ce şi-a dorit, interveni Sicky, arătând cu nervozitate spre ceva din spatele lor.

Craniul lui Pizarro nu mai era doar un craniu. Devenise mult mai mult decât nişte oase îngălbenite şi dinţi ivorii. Se transformase într-un bărbat înalt, viguros, gălbejit, în vârstă de vreo şaizeci de ani, cu obrajii scofâlciţi şi o barbă sură, subţire. Purta un coif vechi din oţel şi o platoşă mai degrabă uzată, însă tăişul spadei părea să fie suficient de ascuţit. Acest neaşteptat rezultat era şi-aşa destul de rău, dar, chiar în timp ce priveau, în peştera subpământeană începură să apară tot mai mulţi conchistadori spanioli şi câteva zeci de cai.

— E ca şi cum s-ar strânge o armată, remarcă Philippa.

— Naiba să mă ia, exclamă Groanin. Asta era. Acum îmi amintesc când şi-a pus dorinţa meliţa asta afurisită. Atunci, în grotă, când Xuanaci zvârleau cu suliţe după noi. Am auzit-o pe Zadie dorindu-şi ca Pizarro, cu întreaga lui armată, să fi fost aici, acum, să le dea indienilor ălora o lecţie pe care să n-o uite câte zile or mai avea. Şi-acum, iată-i.

CAPITOLUL 12

FLUIERĂ UN PIC*

Ajungând în tabăra părăsită, John îi dădu lui Nimrod mesajul de la Virgil McCreeby pe care-l luase de la liliacul Zotz, animalul de companie al lui Zadie, care stătea tot atârnat de rucsacul ei.

Nimrod citi mesajul, după care îl citi încă o dată. Apoi îl citi şi cu voce tare:

ZADIE.

MIRIAPODELE, ŢÂNŢARII ŞI ŞERPII TĂI MONSTRUOŞI AU FOST FOARTE APRECIAŢI DE NOI ŞI VOR CONTRIBUI CU CERTITUDINE LA O OARECARE ÎNCETINIRE A LUI NIMROD.

FIREŞTE, ESTE DE AŞTEPTAT CA EL SAU DOMNUL VODYANNOY SĂ ÎNFRÂNGĂ ORICE AI PUTEA SĂ ARUNCI ÎN CALEA LOR. LA URMA URMEI, SUNT DJINNI PUTERNICI.

TOTUŞI, TULBURAREA CREATĂ DE PROPRIILE TALE PUTERI AR TREBUI SĂ FIE SUFICIENTĂ CA SĂ POŢI LUA HARTA DE LA DOMNUL VODYANNOY.

SUNT FOARTE UŞURAT AFLÂND CĂ AI IZBUTIT SĂ IEI CU

---

* *Give a Little Whistle*, cântec celebru inclus în coloana sonoră a filmului de animaţie „Pinocchio", în care greieraşul Jimmy îl sfătuia pe Pinocchio ca, atunci când se află în încurcătură, să „fluiere un pic" şi să-şi trezească astfel conştiinţa (n. tr.).

TINE LACRIMILE SOARELUI. ÎŢI AMINTEŞTI CĂ ATÂT ELE, CÂT ŞI HARTA SUNT ESENŢIALE PENTRU ATINGEREA SCOPULUI NOSTRU FINAL.

VIRGIL MCCREEBY.

— Vezi? zise John. Ce ţi-am spus eu?

— Da, fu de acord Nimrod. E dezamăgitor.

— Dezamăgitor? John ridică din umeri. E puţin spus. Totuşi, bănuiesc că asta explică de ce a vrut să vină cu noi în expediţie. A lucrat tot timpul pentru Virgil McCreeby.

— Aşa se pare, îl aprobă Nimrod. Ar fi mai bine să verificăm dacă harta mai e aici.

Virgil McCreeby era un mag englez lipsit de scrupule şi de principii, cu care John şi Nimrod avuseseră de-a face mai demult. În acelaşi timp, era şi tatăl lui Finlay McCreeby, înstrăinatul său fiu, pe care John îl considera unul dintre cei mai apropiaţi prieteni de-ai lui din rândul pământenilor.

John deja scotocea prin rucsacul domnului Vodyannoy.

— Nu mai e, anunţă el.

— Să sperăm că Frank o are la el, zise Nimrod. Oricum, mă tem de tot ceea ce este mai rău.

Vârî în buzunar mesajul lui McCreeby, după care examină cele trei statui din piatră, în special picioarele acestora.

— Mă tem că sunt războinici Xuanaci, fără doar şi poate, se pronunţă el în cele din urmă. Fiecare dintre ei are câte o cicatrice pe călcâi sub forma literei *X*. Sicky mi-a spus că este semnul caracteristic al tribului Xuanaci. Îşi fac semnul acesta ca să nu-şi confunde urmele de paşi cu cele ale altor oameni pe care ar putea să-i urmărească.

— Înseamnă că trebuie să ticluim un plan de salvare, fu de părere John.

Nimrod nu zise nimic.

— Sunt vânători de capete. Trebuie să ne ducem după ei.

— Toate la timpul lor, declară Nimrod. Mai întâi, trebuie să stabilim motivul pentru care cei trei djinni n-au putut să se apere.

— E simplu, răspunse John, arătând spre Hector. Câinele lui Sicky a sfârtecat corturile, lăsând să treacă apa în timpul ploii torenţiale de azi-noapte. S-au udat cu toţii până la piele şi au fost, probabil, mult prea îngheţaţi ca să-şi mai folosească puterile de djinn atunci când au apărut Xuanaci.

— În timp ce explicaţia ta ar putea fără îndoială să fie adevărată în cazul unor djinni imaturi, ca Philippa şi Zadie, comentă Nimrod, tot nu explică de ce o persoană cu vârsta şi experienţa domnului Vodyannoy n-a izbutit să-i apere pe toţi ceilalţi de un atac. Trebuie că i-a fost, într-adevăr, extrem de frig, dacă l-au părăsit şi pe el puterile de djinn.

— Aşa e, exclamă John. Ce s-o fi întâmplat cu domnul V.?

— După cum văd eu lucrurile, există trei posibilităţi, începu Nimrod. Şi-a părăsit tovarăşii de drum. A fost asasinat de cineva. Sau a fost neutralizat de cineva. Din moment ce-l cunosc pe domnul Vodyannoy ca fiind un djinn caracterizat de un anumit curaj şi o anumită ingeniozitate, va trebui să resping prima posibilitate. Deci rămân celelalte două variante. În cazul în care ar fi murit aici, probabil că indienii Xuanaci i-ar fi luat capul în chip de trofeu şi, desigur, i-am fi găsit trupul. Rămâne doar cea de-a treia posibilitate. Aceea că, într-un fel sau în altul, domnul Vodyannoy a fost neutralizat de Zadie. Poate sperând că astfel va putea să-i fure harta.

Nimrod şi John priviră cu atenţie prin cortul domnului Vodyannoy.

— Poate că a pus o legare de djinn asupra lui, în timp ce dormea, presupuse John.

— Mă tem că nu o legare a fost ceea ce a pus asupra lui, John, spuse încetişor Nimrod. QWERTYUIOP!

O mănuşă subţire din latex apăru pe mâna djinnului mai vârstnic, chiar în timp ce se apleca să ridice un mic obiect galben pe care-l descoperise sub patul de campanie al domnului Vodyannoy.

— Am o puternică bănuială cum că asta a fost ceea ce a pus asupra lui. O broască-săgeată veninoasă. Una dintre cele mai ucigătoare vietăţi din toată America de Sud. Oricare pământean ar fi fost probabil omorât ca urmare a contactului epidermic cu creatura aceasta măruntă. Şi, cu toate că n-ar fi fost ucis, până şi un djinn puternic ca domnul Vodyannoy s-ar fi îmbolnăvit grav dacă, aşa cum cred, i-ar fi fost plasată pe cap sau pe piept.

Nimrod puse broasca jos, pe pământ, apoi îşi scoase cu precauţie mănuşa.

— E adevărat, nu-mi prea place mie grozav de Zadie, recunoscu John. Mai ales acum, în lumina mesajului de la Virgil McCreeby. Dar mi se pare greu de crezut ca ea să fi fost în stare de o faptă atât de ticăloasă. Adică, ştii, este dintr-o familie respectabilă. Dintr-un trib bun.

— Ceea ce spui este destul de adevărat, zise Nimrod. Însă, dacă se va dovedi că Zadie este răspunzătoare, sunt convins că va ieşi la iveală şi faptul că a acţionat sub influenţa lui Virgil McCreeby. McCreeby este, fără putinţă de tăgadă, un mag puternic şi un hipnotizator cu un talent apreciabil. Hai să-l întrebăm pe domnul Vodyannoy. Sunt convins că va fi în măsură să ne spună ceea ce vrem să aflăm.

John privi în jur.

— Vrei să zici că-i aici? Credeam c-a fost luat prizonier, ca şi ceilalţi.

— Eu nu.

Nimrod scotoci prin rucsacul domnului Vodyannoy şi scoase de-acolo sticla neagră Fabergé, ornamentată cu filigran din aur masiv.

— Îmi închipui că e aici, înăuntru. Pe lampa mea, aşa aş proceda în cazul în care o broască veninoasă s-ar fi târât peste tot pe mine. Nu m-ai mai vedea de fum. Într-adevăr, ar putea fi unicul mod de a supravieţui după o întâmplare atât de cumplită.

Nimrod dispăru în interiorul lămpii, în căutarea domnului Vodyannoy, lăsându-l din nou singur pe John. Auzindu-se încă o dată învinuit de distrugerea corturilor, Hector o zbughise prin tufişuri. Şi, întrebându-se ce-ar putea să facă de unul singur, John începu să cerceteze prin rucsacul lui Zadie, sperând că va descoperi şi alte mesaje de la McCreeby, iar acestea, la rândul lor, ar putea să ofere şi alte indicii în legătură cu motivul pentru care îşi trădase propriii semeni şi prieteni. Fiindcă John încă nu-şi învinsese în suficientă măsură antipatia faţă de Zadie încât să accepte ideea că, într-adevăr, fusese hipnotizată.

În timp ce scotocea prin lucrurile lui Zadie, tăcerea aceea primitivă fu străpunsă de sunetul produs de cineva fluierând cu multă pricepere o melodie uşurică, răsunătoare, un sunet uman obsedant de captivant şi inspirat, care plutea prin luminişul din pădure ca un frumos, văratic şi magic descântec.

John se ridică şi ascultă. Cât de mult îşi dorise întotdeauna să poată fluiera astfel! Nu era genul de melodie pe care s-o ştie un indian, asta era clar. Şi în mod cert nu era vorba de o pasăre. Nici măcar o pasăre a paradisului n-ar fi putut

stăpâni o melodie ca aceea; trebuie să fi fost cel puţin nouă note în melodie, iar aceasta era fluierată la perfecţie, ba chiar şi cu tremolo. Aşadar, cine putea să fie? Sicky? Muddy? Zadie, cumva?

Nu-i venea să rupă vraja captivantei melodii, dar, până la urmă, John strigă:

— Hei! Cine e acolo?

Minunatul fluierat încetă.

Ridicând maceta lui Sicky, John şfichiui prin câteva tufişuri şi înaintă prin pădure.

— Hei! repetă el mai tare, de această dată. Cine-i acolo? Ieşiţi şi arătaţi-vă.

Croindu-şi drum în jurul perimetrului taberei, John se întoarse de unde plecase şi, ciulind o ureche, ascultă cu atenţie, sperând să audă din nou fluieratul. În schimb, tot ce auzi fu zgomotul nenumăratelor păsări ciripind aton, al maimuţelor râzând ca hienele, al broaştelor scârţâind precum funiile vechi şi al insectelor zumzăind ca zeci de jucării mecanice mărunte. Ar fi încercat să-şi folosească puterile de djinn, numai că nu era capabil să-şi dea seama ce-ar trebui să-şi dorească ca să poată determina sursa fluieratului. După cum îi plăcea domnului Rakshasas să spună: „E lucru sigur, dacă ştii *ce* să-ţi doreşti, ai deja jumătate".

Să fi fost doar imaginaţia lui? Începea să-şi dea seama cât de ciudată era în realitate pădurea tropicală şi cum putea să-ţi joace feste propria minte: beţe care se dovedeau a fi insecte, frunze care se dovedeau a fi şopârle, buşteni care se dovedeau a fi aligatori. John auzise chiar şi de un peşte numit corvina care ieşea la suprafaţa apei să mănânce fructe şi scotea un sunet bizar, ca un ciripit. Ascultă din nou. Poate că, la urma urmei, fusese o pasăre. Unele păsări arătau extraordinar.

Era chiar atât de greu de imaginat că puteau să şi sune extraordinar? Chiar dacă era ziua în amiaza mare, John se simţi un pic descumpănit de ceea ce auzise. Şi foarte singur. Scutură din cap şi începu iar să scotocească în rucsacul lui Zadie.

Nu mai găsi alte mesaje de la McCreeby, ci doar un mic carneţel cu foiţă de culoarea canarului, pe care Zadie trebuie să-l fi folosit pentru scrierea propriilor mesaje şi, chiar pe fundul rucsacului, ceva care-i stârni curiozitatea. Închise într-un borcan din sticlă pentru peltea, doar un pic mai mici ca diametru decât capacul, erau trei discuri din aur. John deschise borcanul şi, îngenunchind, răsturnă discurile pe pământ, după care ridică unul dintre ele. Era mai gros decât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi — cam cât două sau trei monede — şi greu. Foarte greu. Rămase să le privească o vreme, întrebându-se ce puteau să fie. Nu erau monede, nici medalii, nici vase. Pe fiecare parte erau chipurile unor bărbaţi indieni; unul dintre ei cu un aspect foarte fioros. Bănui că erau, probabil, incaşi, însă nu era sigur nici măcar de acest lucru.

— Ai găsit ceva?

Era Nimrod, întors din vizita lui în interiorul lămpii domnului Vodyannoy.

— Astea erau în rucsacul lui Zadie.

John îi arătă lui Nimrod carneţelul cu foiţă, precum şi cele trei discuri din aur.

— Interesant, aprecie Nimrod, cântărindu-l în palmă pe unul dintre ele. Niciodată n-am dat peste un aur atât de greu. Întoarse unul dintre discuri pe faţa cealaltă. Supay, zeul incas al morţii, pe o parte, şi Inti, zeul soarelui, pe cealaltă. Alt lucru neobişnuit.

— Ce? întrebă John.

— Să fie şi soarele şi moartea pe acelaşi vestigiu.

— Păi, soarele dă viaţă, nu? propuse John. Aşadar, viaţă şi moarte. Nu sunt exact feţele opuse ale aceleiaşi monede?

— Ceea ce spui e logic, aprobă Nimrod. Dar priveşte cum intră un disc în cel de-al doilea şi cum intră amândouă în cel de-al treilea. De parcă ar fi menite să spună că soarele şi moartea sunt unul şi acelaşi lucru. Asta-i ceea ce consider neobişnuit. Cred că astea trebuie să fie Lacrimile Soarelui pomenite în mesajul lui McCreeby. De fapt, incaşii numeau aurul „sudoarea soarelui".

— Cred că ştim acum adevărata identitate a persoanei care a jefuit Muzeul Peabody din New Haven, trase concluzia John.

— Sigur că da, exclamă Nimrod. S-au furat trei discuri din aur, nu-i aşa? Uitasem de asta.

— N-a fost câtuşi de puţin Manco Capac cel care le-a furat.

— Cred că el voia doar să-şi recapete mumia, completă Nimrod. Da, ai dreptate, John, Zadie trebuie să fi fost cea care le-a furat.

Făcu un semn cu capul în spate, spre sticla neagră a domnului Vodyannoy.

— După cum tot Zadie a fost cea care a încercat să-l omoare pe domnul Vodyannoy. Mi-a spus chiar acum că s-a trezit şi a găsit-o în cortul lui. I-a explicat că era somnambulă. Domnul Vodyannoy zice că s-a întors în cortul ei şi că el n-a mai dat vreo altă atenţie incidentului. Însă acum e destul de convins că Zadie purta mănuşi. Şi că ea trebuie să fi fost cea care i-a pus broasca în pat.

— Cum se simte? întrebă John îngrijorat.

— Cu adevărat grav bolnav.

— N-ar trebui să-l ducem la un spital?

— Şi ce-ar putea să-i facă? Spitalele sunt pentru oameni, John. Nu pentru djinni. Nu, cu ajutorul căldurii şi al odihnei, se va reface. În cele din urmă. Atunci când un djinn se îmbolnăveşte atât de grav, nu prea poţi să faci mai multe decât face el însuşi. Va trebui să mai rămână aici, în lampa lui, pentru o bună bucată de vreme, până când i se va reaprinde forţa vitală. Ceea ce ar putea să dureze câteva săptămâni. Mă tem că nu-l vom mai vedea în cadrul expediţiei acesteia.

— Şi harta e la el?

— Nu. Mă tem că nu.

— Atunci, trebuie să fie la Zadie.

— Mă tem că da. Dar sunt destul de convins că ea a fost hipnotizată. Nu pot să cred că ar fi încercat altfel să-l asasineze pe domnul Vodyannoy. Şi, fiindcă veni vorba, nici el nu crede.

— Aşadar, ce-o să facem? întrebă John. Cum o să mai găsim drumul spre Portalul Blestemat, fără hartă?

Nimrod îşi ciocăni fruntea.

— Din fericire, am memorat-o deja.

— Ei, ce uşurare!

— Tubul pentru mesaje de pe piciorul liliacului, zise Nimrod. L-ai păstrat?

— Sigur. John îl scoase din rucsacul lui şi i-l înmână lui Nimrod.

— Excelent. Nimrod deschise carneţelul cu foiţă şi, scoţând un stilou, începu să scrie. O să-i trimitem lui McCreeby propriul mesaj. Ca şi cum ar fi fost scris de tânăra lui complice feminină. Cred că pot reproduce scrisul de mână al lui Zadie cu destulă acurateţe. Scrie cu litere mari, nu-i aşa?

— Aşa-i. Cu cerculeţe în loc de puncte şi cu o grămadă de bucle dolofane.

— Este genul de scris care denotă o anumită lipsă de încredere, comentă Nimrod. Poate chiar un soi de ignoranţă imbecilă. Este aproape la fel de rău ca atunci când uiţi cu totul să foloseşti majusculele. Deşi, fireşte, există şi unele alfabete care nu au majuscule. Cel ebraic, de exemplu.

— Uneori face inimioare în locul cerculeţelor. Ca şi cum ar fi îndrăgostită de cineva.

— Chiar? spuse gânditor Nimrod. E, probabil, un alt indiciu al faptului că a fost hipnotizată.

— Ce-ai de gând să-i spui lui McCreeby?

— Doar că am murit cu toţii, cu excepţia ei. Ceva care să-l facă să se simtă prea încrezător. Şi că ar trebui să-i spună lui Zadie exact unde se află, astfel încât ea să poată veni să-l găsească.

John zâmbi cu gura până la urechi şi, cât timp Nimrod scria mesajul, se strădui să nu se gândească la faptul că sora lui şi Groanin şi Sicky şi Muddy — şi, foarte posibil, Zadie însăşi — erau în mâinile indienilor Xuanaci. Vrând să-şi menţină moralul ridicat, începu să fluiere. Aceeaşi melodie extrem de captivantă pe care o auzise doar cu câteva minute mai devreme.

Nimrod continuă să scrie, dar spuse pe un ton dezaprobator:

— Dragul meu băiat. Nu ţi-a zis Sicky? Niciodată în viaţa ta nu trebuie să fluieri în pădurea tropicală. Se spune că dacă vreodată te-ai apuca să fluieri exact aceeaşi melodie ca *el Tunchi*, atunci el îţi va apărea în faţă şi va începe să se joace cu tine în cel mai groaznic mod cu putinţă.

John înghiţi în sec.

— Cine sau ce este *el Tunchi*?

— Un spirit care apără pădurea, îi explică Nimrod. Un spirit malefic, răutăcios. Ca un fel de poltergeist*, aş zice. Numai că mult, mult mai rău. Sau, cel puţin, aşa mi s-a spus. Aşa că ai grijă, John. Bine?

Nimrod îşi ridică privirea.

— John?

Numai că John dispăruse.

* Fenomen inexplicabil din punct de vedere ştiinţific, care constă în deplasarea unor obiecte, aparent de către un spirit nevăzut (n. tr.).

CAPITOLUL 13

ÎNTOARCEREA CUCERITORILOR

Groanin avusese dreptate atunci când afirmase că Francisco Pizarro se întorsese la viaţă împreună cu întreaga lui armată. Din cauza neglijentei dorinţe a lui Zadie, peştera subterană în care grupul compus din Philippa, Groanin, Zadie, Sicky şi Muddy se refugiase după evadarea din prizonieratul indienilor Xuanaci se umpluse acum cu o sută şaizeci şi opt de bărbaţi înarmaţi, şaizeci şi doi de cai şi vreo câţiva preoţi romano-catolici. Era exact numărul oamenilor şi al cailor (şi al preoţilor) cu care Pizarro cucerise imperiul incaşilor, în luna septembrie a anului 1532.

Spaniolii nu păreau să aibă nevoie de lumină. Se descurcau prin întuneric, fiindcă din întuneric veniseră. Şi deja dădeau impresia că au de gând să împlinească şi cea de-a doua parte a dorinţei lui Zadie, aceea de a le da o lecţie indienilor Xuanaci. Din moment ce nu exista decât un singur soi de lecţie pe care aceşti neînfricaţi soldaţi fuseseră vreodată capabili s-o dea cuiva, iată-i ascuţindu-şi spadele şi strângându-şi cataramele armurilor, cu evidenta intenţie de a repeta întreaga poveste brutală a zdrobirii incaşilor. Numai că, de data aceasta, indienii Xuanaci urmau să fie trecuţi prin tăişul spadelor. Nimeni nu avea nicio urmă de îndoială asupra rezultatului. Mica şi jigărita oaste a lui Pizarro înfrânsese

cu uşurinţă o armată de o sută de mii de incaşi, motiv pentru care părea puţin probabil ca vreo câteva sute de indieni Xuanaci să se descurce mai bine.

— Trebuie să-i oprim, îi zise Philippa lui Zadie. Sărmanii indieni Xuanaci nu au nicio şansă în faţa asasinilor ăstora. Vor fi masacraţi. Exact ca incaşii.

Zadie pufni în râs.

— Sărmanii indieni Xuanaci? Philippa! Alo! Nu-i venea să creadă. Sărmanii indieni Xuanaci, aşa cum îi numeşti tu, aveau de gând să hrănească peştii piranha cu noi. Xuanaci sunt unii şi aceiaşi cu cei care i-au micşorat capul sărmanului Sicky, cât timp încă-l avea pe umeri.

Zadie îşi întoarse privirea spre Sicky de parcă ar fi vrut să-i caute sprijinul.

— Spune-i tu, Sicky. Spune-i ce simţi pentru Xuanaci.

Sicky îşi scărpină ţeasta micşorată. Fără îndoială, indienii Xuanaci fuseseră cei care i-o micşoraseră.

— Bolnav, zise el. Mă simt bolnav pentru ce au făcut ei lu' bietu' Sicky, sigur.

Însă nu era răzbunător din fire. Şi acum, că se gândea mai bine, putea să vadă că o competiţie între spaniolii acoperiţi de armuri din cap până-n picioare şi indienii pe jumătate goi ar fi fost una extrem de inegală.

— Xuanaci este popor sălbatic, asta-i corect. Dar aşa erau şi Jivaro. Şi, înaintea lor, Prozuanaci. Toţi indienii din Oriente* sunt destul de sălbatici, într-un fel sau în altul. Dar Xuanaci sunt doar oameni ignoranţi. Nu merită să ia bătaie de la o gaşcă de conchistadori, cum au păţit incaşii ăia.

---

* Regiune din estul Ecuadorului, cuprinzând coastele estice ale Anzilor ecuadorieni şi regiunile pădurii tropicale din bazinul Amazonian, cu o suprafaţă de circa 130 000 km² (n. red.).

Trebuie să vorbeşti cu Pizarro ăsta, do'n'şoară Zadie, şi să-l convingi s-o lase baltă cu Xuanaci.

— Ei bine, n-o să vorbesc, se împotrivi cu fermitate Zadie. Bine or să le facă spaniolii indienilor ăştia Xuanaci, dac-or să le tragă câteva şuturi în fund.

— După cum arată, observă Groanin, cred că gaşca asta are în plan ceva mai mult decât nişte şuturi în fund. Sunt puşi pe treabă. Urâtă treabă. Priviţi.

— Exagerezi, ripostă Zadie. Ca de obicei.

Întreaga armată, inclusiv Pizarro, era acum îngenuncheată, primind binecuvântarea preoţilor, pentru ca ceea ce se pregăteau să facă să fie privit cu ochi buni de Dumnezeu.

— Asta se-ntâmplă de fiecare dată înainte ca o gaşcă de oameni să se ducă să masacreze o altă gaşcă, adăugă Groanin. Se conving că asta-i voinţa lui Dumnezeu sau altă chestie de genul ăsta. Dacă vreţi să-mi ştiţi părerea, Dumnezeu nu vrea să aibă nimic de-a face cu oamenii care omoară alţi oameni în numele Său.

— Domnul Groanin are dreptate, Zadie, îl susţinu Philippa. Trebuie să facem ceva.

— Cum ar fi? întrebă Zadie pe un ton răstit.

— Tu ne-ai băgat în încurcătura asta, zise Philippa. Tu trebuie să ne scoţi din ea.

Zadie scutură din cap cu încăpăţânare.

— Cum vreţi, spuse ea. Dar eu cred că faceţi prea mult caz de toate astea. Nu mi-am dorit niciun masacru. Doar să le dea cineva o lecţie vânătorilor ăstora de capete, atâta tot.

Philippa clătină din cap, evident exasperată de cealaltă fată djinn şi regretând acum amarnic c-o invitase să vină cu ei în expediţie. John avusese dreptate. Putea să-şi dea seama

de asta. Data viitoare — presupunând că va mai exista o dată viitoare — avea de gând să-şi asculte fratele geamăn.

— Foarte bine, zise ea. O să vorbesc eu cu el. De îndată ce-şi vor termina rugăciunea.

Philippa nu vorbea spaniola şi se cam îndoia că, înainte să moară, Pizarro vorbise vreodată engleza. Cu toate acestea, recenta ei întâlnire cu o reîncarnare a exploratorului italian Marco Polo o convinsese că asta n-avea să constituie o problemă. „Moartea este cel mai important paşaport pe care l-ai putea obţine", îi spusese Marco Philippei. „Atunci când mori, toate misterele se dezleagă. Inclusiv misterul reprezentat de cum funcţionează limba engleză."

Bătrânul conchistador se înclină politicos în clipa în care Philippa se prezentă în faţa lui.

— *Señorita*, spuse el, sunt profund onorat.

Vorbea încet, dar cu fermitate, precum cineva obişnuit să fie ascultat fără crâcnire, dar şi uşor peltic.

Philippa zâmbi şi se înclină la rândul ei.

— Don Francisco, zise ea, alegându-şi cu grijă cuvintele, fiindcă un „don" era, la spanioli, un soi de cavaler. Numele dumneavoastră este unul faimos. Poate cel mai faimos din întregul Peru. Şi, desigur, este un nume foarte faimos în... ăăă... în istorie.

Pizarro se înclină din nou.

— Ascultaţi, continuă Philippa. Mă tem că a fost o greşeală. Fireşte, este în întregime vina noastră şi vă rog să fiţi atât de bun încât să acceptaţi cele mai sincere scuze, dar, ştiţi, lucrurile stau cam aşa: nu vi se cere să le daţi o lecţie indienilor Xuanaci, la urma urmei. De fapt, ne-ar face mare plăcere dacă v-aţi întoarce de unde aţi venit. Şi i-aţi lăsa în pace.

— Nu înţeleg, se împotrivi Pizarro. A fost pusă o dorinţă, nu-i aşa? În mod cert nu ne-am fi întors *neinvitaţi*.

— Da, aşa e, recunoscu Philippa. Dar a fost o dorinţă formulată de cineva care nu s-a gândit şi la consecinţe. Până şi djinnii comit greşeli.

— Iertat să-mi fie, dar o dorinţă rămâne o dorinţă. După cum văd eu lucrurile, o dorinţă este ca şi cum ai turna un vin bun pe pământ. Când ai făcut deja acest lucru, îţi este greu să-l mai torni înapoi în sticlă. Sincer, *señorita*, mi-ar face plăcere să vă fac voia, dar, cu tot regretul, nu pot. Ridică din umeri. Desigur, în afara cazului în care vă veţi *dori* asta. Atunci ar fi cu totul altceva, din moment ce sunteţi djinn.

— Dar eu chiar mi-o doresc, insistă Philippa. Chiar foarte mult. Cu toţii ne-o dorim.

Pizarro privi în jur pentru o clipă, după care ridică iarăşi din umeri.

— Totuşi, eu şi oamenii mei suntem încă aici, nu? Iertat să-mi fie, o, mare djinn, dar, dacă v-aţi fi dorit cu adevărat, presupun că n-am mai fi aici. Propria voastră putere ar face să dispărem. Nu?

— A, exclamă Philippa. Bine zis. Daţi-mi voie să vă explic. Vedeţi, djinnii sunt făcuţi din foc şi, din moment ce e puţin cam frig aici, jos, nu am avut cum să ne încălzim destul încât să ne recăpătăm complet puterile. De fapt, am fost nevoiţi să dăm foc casetei în care se afla craniul dumneavoastră, ca să ne încălzim mâinile destul cât să ne punem o dorinţă. Care a ieşit rău, după cum cred că v-am explicat. Prietena mea a vorbit prea repede, înţelegeţi? Este adevărat, indienii Xuanaci sunt un popor supărător şi neplăcut, dar nu le vrem cu adevărat răul. Tot ce vă rog este să mai aşteptaţi puţin înainte de a întreprinde ceva, ca să zic aşa, drastic.

— Vreţi să spuneţi, înainte de a le da o lecţie?

Tonul lui Pizarro suna rezonabil.

— Da, exact, zise Philippa. Ştiam c-o să înţelegeţi. Vă promit că, de îndată ce ne vom recăpăta puterile, ne vom dori ca lucrurile să reintre în normal şi...

— Îmi pare rău, o opri Pizarro, dar ar trebui cu toţii să ştiţi că o dorinţă nu poate fi revocată decât pe calea firească. Printr-o a doua, o a treia sau o a patra dorinţă.

— Da, în mod normal aşa e, nu se lăsă Philippa. Dar, vă rog, n-aţi putea face o excepţie? Măcar de data asta.

— Draga mea *señorita*, spuse Pizarro, aproape cu blândeţe. Nu eu sunt cel care face regulile. Voi le-aţi făcut. Sau, mai bine zis, neamul vostru le-a făcut, acum mulţi ani. Am dreptate sau nu?

Philippa bătu exasperată din picior.

— Of, ia ascultaţi, doar nu aveţi cu adevărat de gând să faceţi rău cuiva, nu?

— Aceasta este procedura normală în astfel de situaţii, răspunse Pizarro.

— Cum adică, pe toţi? interveni Groanin.

— Da.

— Nu e cam excesiv?

— Ba sigur că da. Cu certitudine. Şi-acum, să mă iertaţi. Trebuie să mă întorc la oamenii mei. Avem o misiune de îndeplinit.

— Staţi o clipă, zise Philippa, într-o ultimă încercare disperată. Dacă le daţi o lecţie pe care să n-o uite toată viaţa, atunci înseamnă că nu puteţi să-i ucideţi pe toţi, nu? Adică, vor fi în măsură să nu uite doar dacă măcar unii dintre ei vor rămâne în viaţă şi, în concluzie, vor fi capabili să-şi amintească. Nu sunteţi de acord?

— Aici aveţi dreptate, o aprobă Pizarro. În acest caz, ne vom asigura că-i vom lăsa pe câţiva în viaţă.

— Măcar femeile şi copiii, preciză Philippa.

Pizarro păru şocat.

— *Señorita*, răspunse el, doar nu suntem barbari.

Philippa îi întoarse spatele.

— Eu auzisem altceva, bombăni ea.

— Şi-acum? întrebă Groanin.

— Trebuie să ajungem din nou la suprafaţă, la căldură, cât mai curând posibil, hotărî Philippa. Ca să împiedicăm un masacru.

Dar caii deja porniseră înapoi, urcând scara naturală a peşterii şi blocând calea pe care veniseră Philippa şi ceilalţi. Era limpede că urmau să fie nevoiţi să găsească un alt drum de ieşire din peşteră. Philippa ridică mica lanternă.

— Haideţi, spuse ea mohorâtă. N-avem absolut deloc timp de pierdut.

Zadie înşfăcă torţa încă aprinsă. Ea avea alte idei, mai egoiste, despre ce era de făcut în continuare.

Philippa o apucă de mână pe Zadie şi o trase după ea în cel dintâi coridor care le oferea o cale de ieşire din peşteră.

Zadie nu ajunse prea departe când îşi smulse mâna din cea a Philippei şi rămase nemişcată ca o stalagmită.

— Eu nu merg, anunţă ea. Habar n-aveţi încotro vă îndreptaţi. Drumul ăsta ar putea să nu ducă absolut nicăieri.

Philippa îndreptă fasciculul lanternei înainte. Lumina deranjă câteva zeci de lilieci, care se repeziră spre ei într-o formaţie strânsă. Se aruncară cu toţii în genunchi.

Cu toţii, exceptând-o pe Philippa. Dincolo de duhoarea râncedă a excrementelor de lilieci de pe podeaua cavernei,

simţea o briză răcoroasă de aer proaspăt mângâindu-i faţa.

— Eu nu cred, zise ea. Simţi briza pe faţă? Trebuie să fie o altă cale de ieşire. Sunt convinsă de asta. Ai încredere în mine, Zadie.

— Te înşeli amarnic la faza asta, Philippa. Uite ce e, eu mă întorc cu ei. Cu Pizarro şi cu oamenii lui. Pe drumul pe care am venit. O s-ajung înapoi la soare şi o să-mi recapăt puterile, în timp ce voi o să bâjbâiţi de colo-colo, ca o adunătură de cârtiţe proaste.

— Nu se poate să te duci cu ei, se împotrivi Philippa.

— Uite ce e, începe să mă apuce claustrofobia tot stând aici, ăsta-i adevărul adevărat. O să-mi ies din minţi dacă n-o să mă văd afară cât mai curând.

Era adevărat. Toţi djinnii suferă de claustrofobie, care li se trage de la faptul că unii dintre ei au stat ani de-a rândul prizonieri în lămpi sau sticle vechi. Dar, desigur, mai era un motiv pentru care Zadie îşi dorea să ajungă înapoi la suprafaţă, alături de Pizarro şi de spaniolii lui. Acum, că avea la ea harta indicând drumul spre Portalul Blestemat, voia să ia legătura cu expediţia lui Virgil McCreeby cât mai curând cu putinţă. Adevărat, nu avea şi Lacrimile Soarelui, dar asta era situaţia. Discurile de aur rămăseseră în rucsacul ei, în tabără. Totuşi, bănuia că McCreeby va şti ce e de făcut în această privinţă. La urma urmei, era mag. Iar magii sunt, înainte de toate, inventivi.

— Trebuie să rămâi cu noi. Să pleci de una singură? Nu e deloc o idee bună, Zadie.

— Ia să vezi, răspunse Zadie, dispărând în penumbră. Ultimul cuvânt pe care-l mai auziră în urma ei fu „Scuze".

— Las-o să se ducă, zise Groanin.

— Zadie, întoarce-te, o rugă Philippa.

Numai că Zadie deja dispăruse.

Cu părere de rău, Philippa se lăsă zorită de Groanin, care era mult prea diplomat încât să spună ce gândea cu adevărat, anume că se bucura destul de tare că Zadie plecase.

Ajunseră îndată într-o altă grotă, în care un firişor de apă se scurgea într-un bazin încrustat cu un soi de omletă din cristale galbene, sclipitoare: aceleaşi cristale galbene care acopereau pereţii şi solul. Apa din bazinul de cristale era fierbinte. Fierbinte ca o cană cu cafea. Dar nu era destulă acolo încât să-i redea Philippei puterile de djinn. Aşa că doar băură puţin din ea, aparent fără să resimtă un efect nefavorabil, după care traversară o bordură strâmtă, care ducea spre unica ieşire din peşteră, înghesuindu-se de-a lungul unui coridor întunecos, în profunzimile secrete ale grotelor.

În tot acest timp, briza pe care o simţeau pe feţe devenise tot mai puternică, aşa încât senzaţia că se află pe drumul cel bun se accentuă la rândul ei. În cele din urmă, ajunseră la un fel de puţ circular, cu diametrul de aproximativ cincisprezece metri, din care se înălţa, din adâncurile pământului, un violent curent de aer fierbinte, sulfuros, ieşind printr-un fel de coş înalt spre un punctuleţ de lumină palidă, aflat deasupra capetelor lor. Instinctiv, Philippa bănui că putea să fie chiar puţul prin care Manco Capac, împreună cu cei şapte fraţi şi surori djinni, ieşise dintr-o lume construită de djinni ca să-i cârmuiască pe incaşi, cu multe secole în urmă. Dar nu exista vreo cale de traversare a puţului. Şi se părea că nu vor avea de ales şi vor trebui să se întoarcă pe drumul pe care veniseră.

— De aici vine briza ta, trase concluzia Groanin. Şi mai departe nu se poate merge. Oftă. Bănuiesc că va trebui să ne întoarcem. Zâmbi. Nu e vina dumitale, domnişoară, îţi zic eu, nu-i vina dumitale. Cu toţii am crezut că asta ar fi ieşirea. Nu-i aşa, Muddy?

— Sigur că da, îl susţinu Muddy.

— Zadie a avut dreptate, recunoscu Philippa. Am coborât prin grotele şi culoarele astea ore în şir.

Îşi ridică privirea spre punctuleţul luminos, vârful hornului aflat deasupra capetelor lor.

— Bănuiesc că acolo sus e nivelul solului.

— Cre' că, spuse Sicky.

— Cât de departe ai zice că e?

Sicky îşi strânse buzele pungă şi, lăsându-şi pe spate capul micuţ de pe umerii săi enormi, răspunse:

— Ar putea să fie o sută cincizeci de metri, ar putea să fie două sute. Ar putea să fie mai mult. Cale lungă, oricum. Lungă, lungă de tot.

Privi în jur spre pereţi, apoi sfărâmă în mâini o bucată de rocă galbenă.

— Nici de urcat nu-i rost.

Azvârli cu violenţă piatra pe deasupra puţului. Aceasta nu zbură nici măcar un metru înainte ca jetul de aer fierbinte emanat din puţ s-o poarte mult deasupra capetelor lor, scoţând-o afară prin horn.

Asta îi dădu Philippei o idee.

— Am văzut mai demult un film la televizor, începu ea. Era despre un tip care-şi spunea săritor BASE*. Sărea cu paraşuta de pe clădirile foarte înalte din oraşe ca New York. Plonja în gol pe străzi. Uneori, plonja în uriaşe gropi din pământ. Aşa că mă gândeam c-ar merge să facem acelaşi lucru. Numai că, în loc de un plonjon în gol, ar fi mai degrabă un zbor spre cer. Cu alte cuvinte, să mergem în sus, nu în jos.

---

* Numele de BASE constituie o abreviere de la *buildings, antennas, spans and earth* (clădiri, antene, lonjeroane şi pământ), cele patru categorii de puncte de lansare a săritorilor, ultimele două fiind reprezentate de poduri şi, respectiv, de faleze şi cascade (n. tr.).

— Vrei să spui, să sărim în puţul ăla, fără paraşută?

— Da. Numai că n-o să prea sărim în puţ. Va fi vorba mai degrabă despre o săritură în curentul de aer fierbinte care iese din el şi, cu ajutorul lui, ne vom ridia până sus, prin horn.

— Eşti nebună, zise Groanin, aşezându-se pe o piatră mare, galbenă.

— Nu prea cred. Aerul cald se ridică. Şi-o să ne ridice şi pe noi.

— O spui de parcă n-am fi mai grei decât o mână de frunze, domnişoară, insistă Groanin. Eu însumi cântăresc mai mult de o sută de kilograme. Aş vrea să văd eu curentul ăla de aer care să mă arunce în sus ca pe-o băşicuţă.

— Cred că-l şi vezi chiar acum, domnule Groanin, îl contrazise Philippa. Dar pun pariu că bolovanul pe care stai trebuie să cântărească şi el ceva. Ce-ar fi să-l aruncăm în jetul de aer şi să vedem ce se-ntâmplă cu el?

— Bună idee, o susţinu Muddy.

— Eşti nebun, îl repezi Groanin pe Muddy. Ia zi, Sicky, cum te face să te simţi ideea asta a ei?

— Bolnav, răspunse Sicky. Bolnav la stomac. Totuşi, mai bine-ar fi să aruncăm mai întâi piatra în jetu' de aer şi-apoi să ne gândim dacă-i altă cale de ieşire d-aici. Experimentu' întâi, cum zice ea. Apoi discuţiile în contradictoriu. OK? Aşa-i ştiinţific.

— Eu n-o fac, se încăpăţână Groanin. Cu toate acestea, se ridică şi, împreună cu Sicky, cără bolovanul galben pe potecă, până la marginea puţului. Piatra asta-i caldă, să ştiţi, comentă el.

— Şi belşug de grea, adăugă Sicky.

— Mda, da' cât de grea? Groanin scoase un mormăit din cauza sforţărilor făcute cu mutarea bolovanului. Asta-i întrebarea de şai'ş'patru de mii de dolari*.

— Mai scumpă de-atât, aş zice, interveni Muddy. Ar fi dat şi el o mână de ajutor, dar nu încăpeau trei persoane pe potecă. Mult mai scumpă, chicoti el. Oricum, viaţa mea-i mai scumpă.

— Stânca asta are pe puţin cincizeci de kile, aprecie Sicky.

Sicky, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa capacităţii de a aprecia greutatea lucrurilor.

— Cel puţin, fu de acord Groanin. Bine, atunci. Ducă-se.

Groanin şi Sicky legănară bolovanul pe muchia puţului, începând să-şi ia avânt.

În clipa imediat următoare, cei doi bărbaţi azvârliră în puţ bolovanul galben şi apoi priviră uimiţi cum jetul de aer fierbinte îl aruncă în sus de parcă ar fi fost o alice oarecare în butoiaşul unei arme BB**.

— Cred că asta a răspuns îndoielilor dumitale, Groanin, constată Philippa.

— Eu tot nu fac asta, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată să sar din avion cât timp am fost în armata britanică. Chiar dacă aveam o afurisită de paraşută în spinare.

— Vrei să spui că ai mai făcut chestii de genul ăsta şi până acum? se miră Philippa.

---

* Aluzie la un foarte popular show de televiziune cu titlul *The $64,000 Challenge* („Provocarea de 64.000 de dolari"), difuzat în Statele Unite ale Americii în anii 1955–1958. Pe vremea aceea, premiul era cel mai mare oferit la vreun concurs televizat, motiv pentru care expresia „întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari" a ajuns sinonimă cu o întrebare-cheie, de maximă importanţă (n. tr.).

** Numele sub care este cunoscut un tip de armă cu alice, folosit la vânătoarea de păsări (n. tr.).

— Chestii de genul ăsta? Nu, domnişoară, zâmbi mânzeşte Groanin. Acolo de-abia dacă era primejdios. Aici, e nebunie curată. Eu nu-s decât un majordom englez, nu un blestemat de aventurier. Ştii ce? Să presupunem că aerul ne izbeşte de pereţii hornului. Am putea să ne pierdem cunoştinţa. Şi ce-o să se-ntâmple după ce ţâşnim din horn? Cât de sus o s-ajungem pân' să intre în acţiune gravitaţia? Am putea să cădem peste orice. Şi oriunde. Am putea să ne pomenim rătăciţi prin jungla amazoniană. Sau leşinaţi în vârful unui copac foarte înalt.

— Uiţi ceva, îl opri Philippa. Eu sunt djinn. Din clipa în care o să fiu la soare, o să-mi recapăt puterile.

— Nu-ţi pun cuvântul la îndoială, domnişoară, argumentă Groanin. Dar dacă tot mai plouă? Sub bolta copacilor nu găseşti prea mult soare. Ar putea să treacă mai multe ore până...

— Eu o să-ncerc, îl întrerupse Sicky.

— Şi eu, îl secondă Muddy.

Philippa ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus „şi eu".

Groanin mormăi întunecat:

— În mod sigur n-o să rămân aici, de unul singur.

— Dac-ai mai sărit cu paraşuta şi înainte, îl îndemnă Philippa, atunci poate că ne vei demonstra cea mai bună metodă de a face asta. Adică metoda cea mai bună de a efectua săritura.

Groanin încuviinţă.

— Prea bine, domnişoară. Presupun că cel mai bine ar fi să facem saltul din alergare. Să ne lansăm până în centrul jetului de aer, astfel încât să nu ne pomenim izbiţi de pereţi, în timp ce zburăm ca săgeata prin horn.

Îşi flutură arătătorul spre Sicky, apoi spre Muddy.

— De îndată ce-o să atingeţi jetul de aer, trebuie să vă aruncaţi braţele şi picioarele în lături, în formă de stea, astfel încât aerul să cuprindă cât mai mult cu putinţă din suprafaţa corpului.

— Cine-o să fie primul? se interesă Sicky.

— Eu, anunţă curajoasă Philippa, în timp ce-şi punea ochelarii la loc sigur, în buzunar. La urma urmei, a fost ideea mea. Plus că am putea să avem noroc. Să fiu azvârlită drept în sus şi să ajung într-un fascicul de raze de soare fierbinţi şi să-mi revină puterile înainte să ating pământul.

— S-au văzut şi lucruri mai neobişnuite decât ăsta, comentă Groanin, după care adăugă, în sinea lui, că probabil nu era deloc aşa.

Philippa făcu mai mulţi paşi înapoi pe cărare şi se pregăti să pornească în fugă. Niciodată nu fusese prea grozavă la săritura în lungime. Punctul ei forte era gândirea, acesta fiind unul dintre motivele pentru care ultimul ei gând înainte de a sprinta spre puţul căscat fu să se întrebe ce anume erau cristalele galbene încrustate pe pereţii grotei şi să-şi vâre o mostră în buzunar, ca să o poată examina mai îndeaproape dacă avea să supravieţuiască. În ultima clipă, exact în timp ce sărea, Philippa îl auzi pe Sicky strigând şi-l zări pe Groanin fluturându-şi braţele ca şi cum ar fi zorit-o şi plutea deja prin aer în momentul în care-şi dădu seama că, de fapt, strigau la ea să se oprească. Era lesne de înţeles de ce. Curentul se aer se oprise. Pentru o secundă înfiorătoare, provocatoare de infarct, Philippa atârnă în aer deasupra puţului, în loc să fie propulsată în sus, pe horn.

Apoi începu să se prăvălească.

CAPITOLUL 14

EL TUNCHI

Timp de câteva minute, absolut sigur de faptul că nu el fusese cel care dispăruse în neant, ci Nimrod, John rătăci în jurul taberei pustii, strigându-şi unchiul şi ciopârţind cu maceta arboretul des. Se întreba dacă dispariţia lui Nimrod fusese una autoprovocată sau era implicată o forţă exterioară. Nimrod nu era genul de unchi care să dispară fără să spună nimănui nimic. Aproape imediat, John auzi din nou fluieratul şi, de data aceasta, avu grijă să nu-i mai răspundă fluierând la rândul lui, prea puţin conştient de faptul că era deja prea târziu, fiindcă urgia lui *el Tunchi* se abătuse acum asupra tânărului său cap.

De data aceasta, putu să urmărească sursa fluieratului, care devenea tot mai puternic pe măsură ce John se afunda în pădure. Nu-i era teamă. La urma urmei, era djinn şi, în clipa în care ajunse într-un luminiş scăldat în razele soarelui, îşi simţi puterile sporite. Nu-i fu deloc teamă nici măcar atunci când, în cele din urmă, dădu cu ochii de înfricoşătorul autor al fluieratului melodios.

Bărbatul purta un pled murdar din blană în jurul taliei groase, iar părul său negru era lung şi lăţos. Partea de sus a feţei îi era vopsită cu negru, iar cea de jos, cu alb. Partea de sus se distingea prin faptul că nu avea decât un singur ochi.

Partea de jos se remarca în principal prin faptul că individul ţinea în gură capul unei şopârle vii, în timp ce restul trupului şi al cozii alb cu negru al reptilei îi era înfăşurat în jurul gâtului, precum un colier. Părea că fluieră prin intermediul capului şopârlei şi, după cum John avea să descopere foarte curând, aşa şi vorbea. Într-adevăr, părea că, de fapt, şopârla îl conducea pe om. Şi cea mai mare ciudăţenie dintre toate era cântecelul acela săltăreţ — destul de nepotrivit cu înfăţişarea omului — care continua să fie fluierat prin gura şopârlei.

— Fluieri extrem de bine, aprecie John. Pentru o şopârlă.

Şopârla se opri din fluierat.

— Fluier splendid de bine pentru oricare fiinţă, răspunse şuierător.

— Şi e o melodie drăguţă, continuă John.

— Mama ta nu ţi-a spus niciodată, întrebă şopârla pe un ton poruncitor, să nu fluieri într-un teatru? Sau pe o corabie? Sau într-o casă, caz în care îl inviţi pe diavol înăuntru? Şi, mai presus de orice, să nu fluieri într-o pădure tropicală?

— Nu, mărturisi John, nu mi-a spus niciodată. Dar, în definitiv, mama mea nu e ca toate mamele. De fapt, nu e nici măcar ca mama mea. Cel puţin nu de când a început să arate ca altcineva.

— Vorbeşti fără sens, băiete, şuieră omul-şopârlă.

— E o poveste lungă, zise John. Poate altă dată.

— Nu pari să-ţi fie teamă de mine.

— Nu-mi e, răspunse John, ridicând din umeri. Ce treabă e asta, să-l faci pe unchiul meu Nimrod să dispară aşa?

— N-a dispărut el. Tu ai dispărut.

— Ei bine, atunci cine eşti tu, de faci oamenii să dispară aşa?

— Eu sunt *el Tunchi*. Un şaman. Ecoul spiritual al unui vraci care şi-a dat ultima suflare în pădurea tropicală, fiind torturat până la moarte de conchistadorii spanioli acum vreo cinci secole. Căutau aur, fireşte. Şi, gândindu-se că se vor îmbogăţi cu toţii, le plăcea să fluiere. Fluierau până şi când mă torturau pe mine. Nimeni n-a mai fluierat vreodată în America de Sud înainte să apară ei. De-atunci încoace, am fost aici ca să-i pedepsesc pe toţi cei care, asemenea lor, îndrăznesc să fluiere în junglă. E răzbunarea mea.

— Dar eu nu sunt ca ei. Şi, acolo de unde vin eu, oamenii fluieră atunci când sunt bucuroşi. Cred că e foarte urât din partea ta să te răzbuni pe oameni pentru că fac un lucru atât de obişnuit.

— Cine eşti tu, să-mi spui mie ce pot şi ce nu pot să fac?

— Numele meu este John Gaunt. Şi fac parte dintr-o expediţie de căutare a oraşului pierdut, Paititi. Şi de salvare a lumii de marea distrugere. De *Pachacuti*.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de asta, John Gaunt. Singurul lucru de care-mi pasă este răzbunarea mea.

Rânji oribil.

— Mai întâi şi-ntâi, o să-ţi sfredelesc o gaură în cap. După care o să-ţi sug tot creierul. Şi, pe urmă, o să-ţi folosesc craniul gol pentru o notă la orga mea.

— Adică o orgă cu ţevi? Dintr-o biserică?

— Întocmai. Numai că, în locul ţevilor, eu folosesc cranii omeneşti. Orga mea are şaizeci şi una de note şi cinci octave. Vrei s-o vezi?

John ridică imperturbabil din umeri.

— Sigur.

Îl urmă pe *el Tunchi* până la o colibă mică din pădure, unde zări cel mai ciudat instrument muzical din câte văzuse vreodată.

— Cele cinci claviaturi sunt confecţionate din coarne şi oase provenite din părţile locului, îi explică mândru *el Tunchi*. Colţi de jaguar şi coarne de antilopă. Mecanismele sunt din vertebre de tapir. Pedalele sunt din tibii omeneşti. Învelişul ţevilor este făcut din armuri scoase de pe trupurile numeroşilor conchistadori morţi. Blestemaţi să fie cu toţii. Şi, desigur, după cum observi, ţevile însele sunt cranii omeneşti, aranjate după timbru şi înălţime a notei, în şiruri, dispuse vertical pe o cutie de rezonanţă care, în realitate, nu este decât o ladă din lemn plasată deasupra unei vechi gropi din pământ, de unde urcă aer fierbinte. Sunt tare multe astfel de gropi în partea asta a junglei. Când vântul suflă prin ţevile astea, face un zgomot cu adevărat infernal.

El Tunchi se aşeză şi începu să cânte. Şi, foarte curând, John se văzu nevoit să-şi astupe urechile. *El Tunchi* spusese adevărul: era un zgomot de-a dreptul infernal. Precum ceva ieşit din cel mai adânc şi întunecat puţ.

— Cred că interpretarea ta e de-a dreptul proastă, zise John.

— Niciodată n-am învăţat să cânt, mărturisi *el Tunchi*. Nu că ar avea vreo importanţă aici, în junglă. Nu e nimeni prin preajmă care să asculte. Pe urmă, nici nu cânt pentru alţii. Cânt pentru mine. Dacă mi-aş fi dorit vreodată un public, n-aş fi avut decât să fluier după unul.

John se gândi precaut la asta. Era mai presus de puterile şi de imaginaţia lui să-şi închipuie o cale de reîntoarcere în lumea paralelă pe care o populase, alături de Nimrod, cu doar câteva minute în urmă. Pentru asta, ştia că are nevoie de *el Tunchi*. În schimb, nu i se părea c-ar fi mai presus de puterile lui să-l momească pe şaman într-un soi de întrecere din care ar putea să obţină unele avantaje.

— Fiindcă veni vorba de fluierat, începu el, nici la asta nu eşti cu mult mai bun, dacă stau să mă gândesc. Pun pariu că te-aş întrece într-un concurs de fluierat.

El Tunchi rânji, iar capul de şopârlă îi căzu din gură. Băgându-l la loc, spuse:

— Ce faci, mă provoci?

— Normal, îi răspunse, tot rânjind, John. Dar, uite ce e, dacă tot facem o întrecere, ar trebui să existe ceva pentru care să merite să luptăm.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ca tu, dacă vei câştiga, să te alegi cu craniul meu, iar dacă pierzi, să-mi aranjezi întoarcerea la unchiul meu, Nimrod.

— Foarte bine, acceptă *el Tunchi*. Ne-am înţeles.

— Cine începe? întrebă John.

— Tu ar trebui să începi, zise *el Tunchi*. Din moment ce tu m-ai provocat.

John ridică din umeri.

— Din partea mea, e foarte bine, zise şi, pronunţându-şi cuvântul de concentrare, „ABECEDARIAN!", îşi dori să fie cel mai bun fluierar din câţi s-au auzit vreodată în lume.

După ce se încălzi cu câteva măsuri din „Dixie" şi din „Yankee Doodle", melodiile fluierate în mod obişnuit în majoritatea regiunilor din Statele Unite ale Americii, John începu să-şi ia misiunea în serios cu o piesă numită „Bufonul", urmată de o alta, intitulată „Încântătoare doamnă", iar până să termine John cu „Lumina lunii", şamanul fluierător din junglă părea deja îngrijorat.

— Cu adevărat n-am auzit niciodată melodii atât de magnifice, atât de minunat interpretate, mărturisi *el Tunchi*, după

care porni să fluiere o variantă mult mai complexă a aceleiaşi melodii pe care o auzise John mai devreme.

Dar până şi el se văzu silit să recunoască faptul că fluieratul lui nu avea nici dexteritatea, nici anvergura melodică a fluieratului aproape simfonic al lui John.

— Poate că eşti în stare, e adevărat, să fluieri mai melodios, zise el, furios pe sine însuşi. Dar mă îndoiesc că poate cineva să mă egaleze în privinţa forţei pure a fluieratului.

— Foarte bine, acceptă John. Dar, de data asta, începi tu.

El Tunchi inspiră adânc, îşi făcu gura pungă şi scoase un fluierat lung şi pătrunzător, care trimise mai multe păsări şi câteva insecte spre relativa linişte a norilor.

John dădu aprobator din cap.

— Nu-i rău, recunoscu el. Dar eu pot să fluier mai bine. Şi, dorindu-şi să poată şuiera ca furtuna, aşa cum se spune, îşi vârî degetele în gură şi începu să sufle.

La început, fluieratul fu de-abia unul tare, dar la fel de puternic precum cel al lui *el Tunchi*. Însă, pe măsură ce continua, vântul generat de considerabila deplasare de aer din gura lui John începu să-şi sporească puterea, până când tufişurile şi copacii din jurul lor se puseră în mişcare. Apoi, acoperământul de pe capul lui *el Tunchi* zbură, dându-i la iveală chelia. Pledul din blană al şamanului zbură şi el, lăsându-l doar în chiloţi. În cele din urmă, şi şopârla din gură îi fu luată de vânt. John ar fi izbucnit în râs, numai că, pentru asta, ar fi trebuit să se oprească din fluierat.

— Te rog, răcni şamanul, cu propria lui voce chiţăită de ied, câtuşi de puţin înfricoşătoare.

Auzind vocea atât de subţire şi de stridentă, John îşi zise în gând că era lesne de înţeles de ce *el Tunchi* se folosea de o şopârlă care să vorbească în locul lui.

— Opreşte, te implor, se văicări şamanul, care părea acum mult mai mărunt, după ce-şi pierduse ciudata perucă şi învelişul din jurul şalelor. Îşi vârî degetele în urechi, închise ochii şi se chirci la pământ, de parcă ar fi crezut că însăşi pădurea va fi luată pe sus. Te rog. Termină cu fluieratul. Mă înnebuneşte.

Dar John continuă să fluiere ca vântul din miazănoapte, hotărât să-i dea lui *el Tunchi* o lecţie pe cinste. Niciodată nu se mai auzise un astfel de fluierat. Nici măcar la Polul Sud sau la Capul Horn, nici în stepele ruse sau în largul oceanelor, locurile în care vânturile mari, şuierătoare, mătură totul din calea lor. Şi, după ce-i zburase veşmintele lui *el Tunchi*, John îi zbură şamanului şi morbida lui orgă: mecanismele din vertebre de tapir, pedalele din tibii omeneşti, cutia de rezonanţă din armuri şi, bineînţeles, ţevile însele, făcute din cranii omeneşti; toate acestea ajunseră să fie spulberate deasupra vârfurilor copacilor sau făcute praf pentru vecie.

După experienţa lui cu indienii Prozuanaci, John avea chef să dea lecţii. Şi, cu toate că manifesta compasiune pentru oricine fusese victimă a conchistadorilor spanioli, nu credea că asta ar fi o justificare suficient de întemeiată pentru sfredelirea capetelor oamenilor şi pentru folosirea craniilor lor golite pe post de ţevi ale unei orgi oribile. Abia când fu satisfăcut de faptul că spulberase toate componentele orgii, John îşi scoase, în sfârşit, degetele din gură, încetându-şi fluieratul.

Treptat, pădurea se linişti la loc.

— Ăăă... te dai bătut? întrebă John, deşi era destul de clar că *el Tunchi* fusese înfrânt.

Părând extrem de zdruncinat, *el Tunchi* se ridică lent în picioare, mişcă din urechi — fiindcă, între timp, cam surzise un pic — şi se înclină solemn în faţa lui John.

— Domnule, spuse el. Mult stimate domn. În viaţa mea n-am auzit aşa ceva. În cinci secole de când tot bântui

pădurea asta. Un astfel de fluierat. Simplul cuvânt e prea mic pentru aşa ceva. Umilele mele scuze, domnule. Vă voi readuce de îndată lângă unchiul dumneavoastră.

— Stai un pic, îl opri John. Toată povestea asta cu fluieratul pentru prinderea oamenilor cărora să le iei craniile va trebui să înceteze, m-ai auzit? Nu e un comportament civilizat.

— Am înţeles, domnule. Cum vă este voia, domnule. Orga mea s-a dus, aşa că nu mai am pentru ce să le iau craniile.

— Promiţi să nu mai faci asta niciodată?

— Da, domnule. Aveţi promisiunea mea cea mai solemnă. Niciodată n-o să mai fac.

John se simţi cuprins de milă faţă de sărmana creatură. Acum, că-i distrusese cumplita orgă şi-i interzisese să-i mai chinuiască pe oamenii aflaţi în pădure, era limpede că lui *el Tunchi* nu-i mai rămăsese nimic cu care să se distreze pentru eternitate.

— Ştii ceva, ai putea să te foloseşti de o orgă adevărată, îi propuse el. O orgă ca lumea, cu ţevi şi toate alea, ca cele pe care le vezi în biserici.

Şi, murmurându-şi cuvântul de concentrare, John făcu să apară copia identică a unei orgi pe care o zărise odată într-o catedrală.

El Tunchi o privi cu gura căscată şi încremenit de uimire, de parcă ar fi fost un soi de navă spaţială.

— E uimitor, exclamă şamanul. Uluitor. Ce mai instrument! Tare mi-aş dori să ştiu cum să cânt la el.

— Ai dreptate, îl aprobă John. Nu-ţi este de mare folos dacă nu ştii să cânţi la ea. Dorinţa ta este poruncă pentru mine.

Şi, făcând din nou apel la puterile lui de djinn, îi dărui lui *el Tunchi* un nou talent. Făcu din el un foarte mare organist.

John îşi petrecu următoarele cinci minute străduindu-se să-l convingă pe *el Tunchi* că dorinţa îi fusese îndeplinită,

înainte ca omul să se aşeze şi să interpreteze câteva sublime partituri de orgă compuse de Bach şi de Händel, iar, după ce termină, îngenunche în faţa lui John şi-i sărută mâna.

— Îţi mulţumesc, măreţe domn, îţi mulţumesc, spuse *el Tunchi*. Mi-ai împlinit dorinţa cea mai arzătoare din lume. Niciodată nu mi-a plăcut să-i fac pe oameni să dispară, după care să le fur craniile. Răzbunarea a fost numai o parte a motivului meu. Majoritatea s-a născut din frustrarea de a nu putea să cânt la o orgă ca lumea.

— Sunt foarte bucuros să aud asta.

Şi aşa şi era. Uriaşa orgă răsuna fantastic în junglă. Într-adevăr, pentru urechile lui John acesta era sunetul civilizaţiei.

— Dar, înainte de a te readuce lângă unchiul tău, mai zise *el Tunchi*, trebuie să-ţi dăruiesc şi să-ţi spun ceva important. Ceva care te va ajuta în căutarea oraşului Paititi.

— Iată-te, exclamă Nimrod. Chiar mă întrebam pe unde hoinăreşti.

— N-am hoinărit, îl corectă John. Am dispărut. Ca urmare a faptului că am răspuns la fluieratul lui *el Tunchi*.

Şi John îi povesti lui Nimrod despre *el Tunchi* şi despre întrecerea de fluierat.

— Atunci, aşa se explică, zise Nimrod. Puţin mai devreme s-a stârnit un vânt violent care a măturat pădurea aparent fără motiv. Deci tu ai fost.

— Dar unde am fost, mai precis? În vreme ce eram dispărut?

— Dificilă întrebare, oftă Nimrod, ridicând din umeri. În lumea următoare. În cea de dinainte. În cea de lângă noi. Niciunul din cuvintele astea nu înseamnă ceva în legătură cu locul în care ai fost. Sau, ca să mă exprim mai corect, în care

n-ai fost. Ai fost aici şi acolo, în aproape acelaşi punct din timp şi din spaţiu. Ceea ce înseamnă aproape niciunde.

— Adică, de genul a două dimensiuni?

— Da. Dar nu chiar.

— Şi-atunci cum de-ai putut să simţi vântul provocat de fluieratul meu?

— A, bine, e o chestie cu fluieratul. Dacă sunetul continuă suficient de multă vreme, poate chiar să se deplaseze între aceste aşa-numite dimensiuni. O mulţime de uragane sunt pornite de fluieratul prostesc al stafiilor.

— Înţeleg, zise John, cu toate că nu prea înţelesese.

— Oricum, continuă Nimrod, acum eşti înapoi. Asta-i tot ce contează. Trebuie să pornim la drum. Cât timp te-ai distrat tu, Zotz, liliacul lui Zadie, s-a întors cu un mesaj din partea lui Virgil McCreeby. Zice că s-a rătăcit prin junglă. Îi cere lui Zadie să preia înfăţişarea liliacului, ca să poată ajunge la el şi să descopere locul exact în care se află.

John încuviinţă posomorât, fiind încă extrem de îngrijorat în legătură cu sora lui şi cu ceilalţi.

— Asta înseamnă că avem timp să-i căutăm pe Philippa şi pe ceilalţi? întrebă el.

— Mă tem că nu, răspunse Nimrod. Uite ce e, John, ei vor fi nevoiţi să-şi încerce singuri norocul. Trebuie să-ţi reamintesc ce ne-a poruncit Faustina să facem? Să punem Portalul în siguranţă. Şi, dacă nu reuşim să facem asta, atunci nici nu putem împiedica să descopere cineva oraşul pierdut Paititi. Dacă într-adevăr acolo se străduieşte McCreeby să ajungă, n-o să iasă nimic bun. De asta poţi să fii sigur. Trebuie să-l împiedicăm. Cu orice preţ. Ai înţeles? Cu orice preţ.

John încuviinţă. Nu se întâmpla adesea ca Nimrod să pară într-atât de alarmat în legătură cu un subiect.

— Fiindcă veni vorba, adăugă John, *el Tunchi* mi-a dat asta. A zis că ne-ar putea ajuta în găsirea oraşului. Cu toate că habar n-am cum, nu ştiu nici măcar ce-ar putea să fie.

Şi John îi înmână lui Nimrod un obiect care semăna cu un colier alcătuit din mai multe sute — multe dintre ele înnodate — de şnururi colorate.

— Este un *khipu*, îi explică Nimrod, examinându-l cu atenţie. Spre deosebire de oricare altă civilizaţie din Epoca Bronzului, incaşii n-au avut un alfabet propriu, astfel încât acesta era modul în care-şi codificau şi consemnau informaţiile importante.

— Mda? Şi ce înseamnă?

— Habar n-am, mărturisi Nimrod. Şi nici nu cred că ar avea cineva. Un *khipu* este, astăzi, ceva tot atât de misterios pe cât erau hieroglifele egiptene până să le descifreze Champollion semnificaţia. Să sperăm că soluţia pentru această problemă ne va apărea de la sine. Dar, din moment ce speranţa rareori este suficientă de una singură...

În timp ce vorbea, Nimrod deschise rucsacul domnului Vodyannoy şi scoase de-acolo o carte.

—*Khipu incaşe pe înţelesul tuturor*, de dr. Terence Forelock. Frank Vodyannoy o luase cu el din propria bibliotecă din New Haven, căci se gândise că i-ar putea fi de folos. Îţi aminteşti, probabil, că nu numai Lacrimile Soarelui au fost furate. Faustina a adăugat că mai dispăruseră şi câteva *khipu*-uri şi un toiag de aur din muzeul acela berlinez. Poate că volumul acesta ne va spune câte ceva din ce trebuie să aflăm ca să înţelegem mesajul cuprins în bucăţile acestea de sfoară.

— Aşadar, acum, încotro? se interesă John.

— Trebuie să ne grăbim cât putem spre Portalul Blestemat, îi răspunse Nimrod. Pe traseul pe care l-am memorat din harta Faustinei.

CAPITOLUL 5

ÎNĂLȚAREA

În timp ce plonja în imensul abis subteran, Philippa își dori — ce altceva? — o paraşută. Dar în trupul său nu revenise încă suficientă căldură pentru ca puterile de djinn să-i funcţioneze şi, până să-şi pronunţe cuvântul de concentrare şi să vadă că paraşuta dorită nu-şi făcea apariţia, ultimele silabe din FABULONGOSHOOMARVELISHLY-WONDERPIPICAL se transformară deja într-un ţipăt. Fireşte, nu se putu stăpâni şi urlă din răsputeri, aşa cum ar face-o cineva căzut de la o fereastră a unui foarte înalt zgârie-nori din Manhattan.

Sau dintr-un avion, fără să aibă paraşută.

Şi atunci, tocmai în timp ce închidea ochii şi se gândea că ar putea să moară cu adevărat de frică — fiindcă inima părea că-i bate mai repede decât copitele unui cal în galop —, viteza prăbuşirii ei se micşoră, până când, pentru o clipă, aproape că păru să rămână pe loc. Philippa se auzi icnind de uşurare şi deschise din nou ochii. Curentul de aer revenise şi începea deja să se înteţească.

— M-am oprit, gâfâi ea. Slavă Domnului. M-am oprit. M-am oprit.

Treptat, începu să urce de-a lungul puţului. Şi, când ajunse la nivelul de unde sărise doar cu câteva clipe de spaimă mai devreme, se înălţa aproape la fel de repede pe cât se prăbuşise.

Abia dacă avu timp să le facă un semn cu mâna lui Groanin, lui Sicky şi lui Muddy şi să le strige că îi aşteaptă sus sau afară.

Dacă s-ar fi deplasat cu o viteză doar puţin mai mică, ar fi putut auzi remarca lui Groanin, făcută în timp ce se întorcea de la marginea puţului, cu o lacrimă în ochi.

— Am crezut că s-a dus de-a binelea, spusese el. Vă zic eu, am crezut că fetiţa asta s-a dus de-a binelea. Clătină din cap, scoţând o batistă. Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva. După toate prin care am trecut împreună. Nici nu pot să vă spun de câte ori mi-a salvat şoriciul. Îşi suflă nasul cu zgomot. Scuze.

În timp ce capul lui minuscul încă urmărea înaintarea Philippei în sus pe horn, Sicky scoase un şuierat admirativ.

— Chiar şi pentru o fată djinn, aş zice că are belşug de tupeu, comentă el.

— Asta chiar că are, confirmă Groanin.

Împungând din când în când cu o mână puternicul jet de aer care sufla acum vijelios în sus, Muddy spuse:

— N-am văzut în viaţa mea una ca asta. Cum se porneşte şi se-opreşte curentu' de aer, ca un gigantic uscător de păr.

Începu să se dea înapoi, pe cărarea pietroasă.

— Îmi închipui că, dac-aş fi stat să mă gândesc la asta, poate că n-aş mai fi găsit curaj cât să mă duc după ea. Aşa că n-o s-o mai fac.

— Cam asta simt şi eu, zise Groanin, înţelegând greşit ce spusese Muddy. Nu cred c-aş mai fi în stare vreodată să sar.

— Am vrut să spun că n-o să mai stau să mă gândesc, adăugă Muddy. Şi, luându-şi avânt, sări drept în jetul de aer şi începu să zboare în sus, pe horn, după Philippa, cu un puternic chiuit de uşurare şi de euforie.

— Fir-ar a naibii de treabă, exclamă Groanin. Am crezut că vrea să spună că n-o să mai sară. Nu că, de fapt, chiar avea să sară.

Privi stânjenit spre Sicky.

— Cum te simți în legătură cu asta, Sicky, bătrâne?

Rămas pe gânduri, Sicky mângâie bucățile de sfoară care-i fuseseră cusute prin buze de indienii Xuanaci, semănând cu mustățile unui mandarin chinez.

— Bolnav, zise el, clătinându-și capul micșorat. Destul de bolnav. Îmi simt stomacul de parc-aș fi înghițit ceva neplăcut. Dar poate că Muddy are dreptate. Poate-i mai bine să nu gândești deloc. Poate cel mai bine e doar s-o faci, hm?

Și, în timp ce vorbea, Sicky deja mergea înapoi pe cărarea care ducea la marginea puțului. Apoi se întoarse, strânse pumnii și se încordă, ca un sprinter.

Groanin înghiți zgomotos în sec.

— Sicky, spuse el slab. Sicky, bătrâne. Hai să discutăm despre asta. Dacă sari, o să rămân doar eu aici, de unul singur, și nu cred că pot s-o fac.

— Dumneata ești cel cu pregătire de parașutist, îi atrase atenția Sicky. Nu eu. Eu n-am mai sărit pân-acum de pe nimic. Nici măcar din pat, din moment ce dorm mereu în hamac. Nu prea mă duce capu' cu înălțimile. Și, ca s-o spun pe-a dreaptă, abia dacă mai am cap, la urma urmei. Dar Muddy are dreptate. Cum zicea poezia aia veche? „Nu-i de-ntrebat de ce. Ci de făcut..."

Și Sicky se năpusti pe potecă, fără să se mai sinchisească să-și încheie citatul. În realitate, habar n-avea că era un celebru poem de Lord Alfred Tennyson. În schimb, Groanin o știa. Mai mult decât atât, cunoștea și ultimele cuvinte ale versului început de Sicky, așa că le pronunță încetișor, în timp ce ghidul se avânta peste marginea puțului.

— „Ci de făcut şi de murit", zise el, cu o grimasă de neplăcere.

Numai că Sicky nu muri. Ghidul, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa capacităţii de a-şi calcula o săritură lungă, aşa că zbură de îndată în sus, pe horn, precum un fluturaş de badminton.

— Ce mama naibii te-o fi apucat să citezi din poemul ăsta? strigă Groanin după el. „Atacul cavaleriei uşoare". Nu prea inspiră încredere, este? „În Valea Morţii ajunseră călare şase sute." Asta denotă lipsă de consideraţie, chiar aşa, o lipsă de consideraţie. Groanin clătină din cap. Oricum, ce să ceri de la un străin?

Groanin mai împinse o piatră galbenă în puţ şi, în timp ce aceasta îl urma prin horn pe Sicky, îi veni o idee. Imediat înainte să înceapă să alerge, o să azvârle altă piatră, iar dacă aerul o s-o poarte în sus, îşi va lua avânt; dacă nu, va aştepta. Astfel, putea evita să i se întâmple ceea ce păţise Philippa. Şi aşa şi procedă, cu toate că zvârli piatra atât de tare, încât aceasta aproape că traversă puternicul curent de aer, fără să se oprească.

Fireşte, mulţumită gemenilor (şi lui Dybbuk), Groanin se afla în posesia unui braţ superputernic. Cu toate astea, din cauza pântecului său dolofan, nu avea calităţi de atlet şi, în mod cert, nu era prea grozav ca alergător, aşa că, atunci când sări, în loc să se arunce cu picioarele înainte, se azvârli cu capul. Ca urmare, se pomeni răsturnat cu susul în jos şi, urlând din răsputeri, zbură în sus pe horn, ca un balon imens, dezumflat cu zgomot.

În loc să iasă din horn la nivelul solului, în aer liber, Philippa se trezi zburând printr-un plafon din cristal spart, ajungând într-o încăpere spaţioasă, din piatră. Din fericire pentru ea şi

pentru ceilalți care o urmară, plafonul de cristal fusese spart atunci când, vrând să-i pună la încercare puterea, Groanin și Sicky azvârliseră bolovanul galben în vârtejul de aer cald. Dacă n-ar fi procedat astfel, ar fi putut avea vâscosul sfârșit al unor gândaci striviți pe un parbriz de automobil.

Fiind tânără și agilă, Philippa ateriză în picioare; cu toate astea, primul său gând fu îndreptat spre ceilalți membri ai grupului, mai voluminoși și mai grei, și spre modul în care vor ateriza *ei*. Aruncă iute o privire împrejur. Încăperea avea o formă circulară și era la fel de mare ca un cort de circ, cu un acoperiș și mai mare deasupra, din ceva asemănător cu sticla, aproape toată suprafața fiind învelită de un strat de vegetație specifică junglei, care lăsa să străbată doar câteva săgeți de lumină verzuie. Aerul era dens, umed, plin de aburi și de un puternic miros de descompunere. Philippa avu impresia că se află într-un acvariu gigantic. Totuși, se încălzise deja suficient cât să simtă puterile de djinn revenindu-i în oase. Și mai avu timp doar cât să-și murmure cuvântul de concentrare și să aștearnă un strat de saltele groase în jurul plafonului din cristal al hornului, înainte ca Muddy să țâșnească prin aer ca o minge de ping-pong la un stand de tir al unui carnaval. Muddy izbuti să se răsucească prin aer ca o pisică uriașă și să cadă cu bine pe teancul de saltele furnizat cu prevedere de către Philippa.

Ghicindu-i proveniența, Muddy îi zâmbi Philippei și înclină recunoscător din cap.

— Mulțumesc, domnișoară, zise, adunându-se de jos. 'Țumesc tare mult.

Sicky sosi peste mai puțin de un minut. Părea să se înalțe în aer mai mult decât Muddy sau decât Philippa și, dacă n-ar fi avut capul într-atât de mic, ar fi putut să se izbească de plafon. Ridicându-se de pe saltele, întrebă:

— Ce loc o mai fi şi ăsta?

— Nu ştiu, îi răspunse Philippa, care nu prea îndrăznea să se gândească unde se aflau până când nu-l ştia şi pe Groanin în siguranţă. Oricum, continuă ea, e destul de sinistru.

— Asta-i clar.

— Unde e domnul Groanin? îl întrebă fata pe Sicky.

— Cre' c-o s-apară într-un minut. De îndată ce şi-o aduna curaju'.

Şi iată-l apărând, urlând din răsputeri şi biciuind aerul cu braţele şi cu picioarele, pe măsură ce se străduia să-şi îndrepte poziţia, părând mai degrabă un acrobat la trapez al cărui număr a luat o întorsătură extrem de nefavorabilă. În clipa în care ajunse la plafon, se întinse după o plantă căţărătoare, se prinse strâns de ea şi rămase acolo, legănându-se la şapte-opt metri deasupra capetelor celorlalţi.

— Dă-i drumul, îl sfătui Philippa. Teancul ăsta de saltele o să-ţi atenueze căderea.

— Hai, domnu' Groanin, îl îndemnă şi Muddy. Săriţi.

— Stau foarte bine aici, mulţumesc foarte mult, răspunse băţos Groanin, fiindcă era încă speriat după neobişnuitul său zbor. O să sar atunci când stomacul o să-mi ajungă la un consens cu capul.

Philippa ridică din umeri.

— O să vină el jos cât de curând, zise, după care porni în urma lui Sicky, într-un tur al ciudatei încăperi.

— Seamănă un pic c-o seră de-a incaşilor, remarcă Sicky. E clar că-i destul de cald.

— Da, îl aprobă Philippa. E tare bine să-ţi fie cald din nou. Şi, zâmbindu-i lui Sicky, îi explică: Îmi pare rău, dar noi, djinnii, suntem ca şopârlele. Nu ne merge bine decât la căldură.

Printre crăpăturile aflate între uriaşele pietre ale podelei creşteau tot felul de plante ciudate. Aveau frunzele cât farfuriile şi răspândeau un miros neplăcut.

De-a lungul circumferinţei încăperii erau mai mult de zece firide pătrăţoase. Fiecare avea cam doi metri înălţime, mai mult sau mai puţin, fiind acoperită cu un material opac, cenuşiu, în genul unei ferestre prin care nu se poate vedea.

— Ce-o fi asta? întrebă Sicky. Sticlă? Plastic?

Privind mai îndeaproape materialul acela opac, Philippa observă că era plin de firişoare şi de spirale. Încercă să ciocănească unul cu unghia.

— Ştii ce e? zise ea. Cred că e pânză de păianjen fosilizată. E făcut din pânze foarte vechi.

— Pânză de păianjen? Alarmat, Sicky se dădu cu un pas înapoi. Cam mare păianjen, adăugă el.

— Sau o mulţime de păianjeni, lucrând laolaltă, adăugă în grabă Philippa. Nu-ţi face griji. Chestia asta probabil că e veche de sute de ani. Păianjenii care au ţesut pânzele sunt morţi de multă vreme. Ca şi oamenii care au construit locul ăsta.

— Poate tocma' asta-i ce nu-mi place aici, zise Sicky, adulmecând bănuitor aerul. Mirosu' morţii. Tot locu' ăsta pute a aşa ceva.

— Credeam că mi se părea doar mie, spuse Philippa, mirosind aerul şi strâmbându-se. Dar ai dreptate. Şi e cam copleşitor, nu? Îi apucă mâna uriaşă şi i-o strânse încurajator. Oricum, cred că e numai mirosul greţos al plantelor tropicale ţinute la căldură. Atâta tot. Nimic îngrijorător.

Ciocăni din nou străvechea sticlă din pânze de păianjen, numai că, de data aceasta, o simţi lipicioasă la atingere. Aproape de parcă s-ar fi înmuiat.

— Ciudat, remarcă ea. Sticla asta... Pare să se topească!

Şi apoi înţelese de ce.

— Desigur! Căldura venită din puţ. Timp de sute de ani, a fost probabil blocată de plafonul care astupa hornul. Până când l-am spart noi. Căldura face ca sticla asta din pânze de păianjen să se topească.

— Poate-ar fi mai bine să nu mai fim aici când s-o topi, nu, domnişoară? zise Sicky.

— Una peste alta, tind să fiu de acord cu tine. Haide! Să căutăm o ieşire de-aici!

Continuându-şi expediţia prin încăperea circulară, coborâră câteva trepte de piatră şi ajunseră în aer liber, descoperind o foarte lungă punte din frânghii care se întindea deasupra unui abis aparent fără fund. Abisul părea să fie nesfârşit şi în lungime, fiindcă puntea se pierdea într-un nor gros de ceaţă. Funiile erau confecţionate dintr-un material negru, foarte fin împletit, sclipind ca mătasea.

Philippa aruncă o privire dincolo de marginea prăpastiei. Îşi dădu seama că avea prea puţin chef de o călătorie pe o veche punte din frânghii, mai ales că nici nu putea vedea fundul spaţiului pe care urma să-l traverseze.

— O uşă! se auzi strigătul lui Muddy. Am dat de o uşă!

Priviră în jur şi, vreme de câteva clipe, nu izbutiră să-l vadă.

— Aici! strigă Muddy.

După ce coborâră câteva trepte în partea cealaltă a încăperii faţă de cea cu puntea, îl găsiră pe Muddy privind fix o uşă străveche. Philippa se aplecă s-o cerceteze. Pe lângă mucegaiul vechi de secole, era acoperită cu aceleaşi plante agăţătoare care creşteau şi pe plafon. Apucă una dintre aceste plante, strâns agăţată de uşă, şi trase. Uşa se clinti în tocul ei, însă nimic mai mult.

— Pare să fie încuiată, constată ea. Pe dinafară.

— Bănuiesc că asta o fi ieşirea, nu, do'n'şoară? întrebă Muddy.

— Dac-o să fim în stare s-o deschidem, ar putea să fie, zise Philippa. Dar nu vă faceţi griji. Sunt sigură că pot să înlătur plantele astea căţărătoare cu ajutorul puterilor de djinn. Şi atunci o să ştim precis.

Îşi murmură cuvântul de concentrare şi, îndată, o macetă îşi făcu apariţia în mâna lui Muddy. Acesta zâmbi larg şi apoi izbi unul dintre vrejuri cu tăişul ascuţit ca briciul, de parc-ar fi fost un şarpe primejdios.

— Hei, strigă Groanin de sus. Cu mine cum rămâne? Vă-ntreb, cu mine cum rămâne? Înţepenit aici, ca un candelabru vechi şi prăfuit?

— Uitasem de bietul Groanin, zise Philippa, izbucnind în râs. Se trase înapoi de lângă uşă şi-i strigă majordomului, care atârna în continuare la nivelul plafonului, bălăngănindu-se: Tot ce trebuie să faci e să-ţi dai drumul, îi spuse. Saltelele îţi vor atenua căderea.

— Nu de atenuarea căderii îmi fac eu griji, răspunse încăpăţânat Groanin. Ci de ruperea unui afurisit de picior. Sau mai rău. Nu mai ţopăi eu atât de sus ca pe vremuri. Îţi zic eu, nu mai ţopăi atât de sus ca pe vremuri.

— Hei, poţi să vezi ceva prin acoperişul ăla de sticlă?

— Da' nu-i sticlă, zise Groanin. E al'ceva. Ceva ca sticla. La drept vorbind, pot să văd ceva. Nu ştiu sigur ce-o fi, dar e la acelaşi nivel cu podul de frânghii la care te uitai adineauri. Nu-ndrăznesc să-mi caut ochelarii, ca să văd mai precis. Dar e un pisc. Şi s-ar putea să fie şi-un oraş pe-acolo, în vârful lui, ca o cireaşă pe tort.

Între timp, învelitorile din sticlă făcută din pânze de păianjen se topiseră din cauza căldurii. Sicky se duse spre una dintre firide şi-i examină îndeaproape conţinutul acum vizibil.

— Do'n'şoară, o chemă el pe Philippa. Cre' c-ar trebui s-aruncaţi un ochi la asta, repede.

Philippa veni lângă el şi rămase cu gura căscată.

În firidă se aflau rămăşiţele mumificate ale cuiva care părea să fie un războinic incas. Stătea cu picioarele îndoite şi braţele odihnindu-se pe pântecul voluminos şi, dacă n-ar fi fost încordarea şi culoarea tenului, ar fi părut doar adormit. Pe cap avea un coif din aur, împodobit cu pene de vultur, purta o platoşă din aur, iar lângă el, pe jos, se aflau un scut dreptunghiular, o suliţă, un arc cu săgeţi şi o bâtă scurtă, cu aspect rău-prevestitor.

— Fascinant, aprecie Philippa. Trebuie c-a fost un războinic sau cam aşa ceva. Priveşte, ce de arme!

— Bănuiesc că-i mai mult decât un simplu războinic, comentă Sicky. Cu tot auru' şi penele-astea pe el. Aş zice că-i un rege, poate.

Îi arătă unele dintre celelalte firide, în care şi alţi incaşi ieşeau acum la iveală, încetul cu încetul.

— Incaşii ăştia obişnuiau să-şi care după ei mumiile regilor morţi, îi explică Sicky. Nu m-ar mira să fie tocmai ăştia. Ş-acu' ştim şi ce e cu mirosu'. Locu' ăsta-i o criptă.

Sicky strigă peste umăr spre Muddy.

— Mai bine grăbeşte-te cu maceta aia. Mi se pare c-o s-avem oaspeţi curând.

— Of, Sicky, zise Philippa. Sunt morţi de cel puţin cinci secole. Pe urmă, chiar presupunând că ar reveni la viaţă, ceea ce n-o să fie cazul, aveţi cu voi un djinn care să vă apere. N-o să vi se-ntâmple nimic atât timp cât vă sunt alături.

— OK, do'n'şoară. Da' oricum, o să mă simt mai bine după ce-o să ies de-aici. Nu-mi place să fie mortăciuni prin preajmă. Poa' să fie contagios.

Philippa presupuse că fusese o glumă.

— Nu e deloc contagios, îl dojeni ea.

— Asta s-o crezi tu, răspunse Muddy. Îşi avântă din nou maceta şi smulse o bucată mare de vrej de pe uşă şi de pe perete. Şi continuă să tragă, chiar şi după ce-şi dădu seama că planta se întindea tocmai până pe plafon, la doar câţiva metri distanţă de locul în care se afla Groanin.

Groanin simţi cum vrejul de care se ţinea începe să se clatine ameninţător.

— Hei, strigă el. Ce tot ciopârţeşti acolo, Muddy, bătrâne?

Muddy îşi abătu maceta asupra unui alt vrej.

— Numa' chestiile-astea verzi care blochează uşa, răspunse el.

— Bine, da' ai grijă, îl sfătui Groanin, simţind cum vrejul de care se ţinea se clatină din nou.

Tocmai se pregătea să-i atragă atenţia lui Muddy printr-un nou strigăt, când vrejul se desprinse deodată de pe plafon şi, precum Tarzan legănându-se prin junglă agăţat de o liană — tot un soi de planta cataratoare —, Groanin se lansă într-o rapidă şi primejdioasă coborâre.

— Păzea, domnişoară! urlă el în timp ce se prăbuşea, fiindcă se vedea limpede că urma să se ciocnească de Philippa. Păzea, vă zic!

Philippa se întoarse prea târziu ca să vadă primejdia despre care fusese avertizată. Trupul greoi al lui Groanin o izbi în mişcarea lui legănată, ca o bilă pentru demolări. Impactul o smulse de pe picioare şi-o azvârli într-una dintre firide, unde se ciocni cu unul dintre regii mumificaţi, rămânând nemişcată.

Groanin, neafectat de impact, se ridică de jos şi dădu fuga spre Philippa. Spre marea lui uşurare, constată că fata respira, deşi era inconştientă. Şi, ridicând-o pe braţe, împinse cu piciorul mai încolo mumia regelui incas, scoase fata din sinistra firidă şi o întinse lângă uşa descoperită mai devreme de Muddy. Acolo, încercă s-o readucă în simţiri, plesnindu-i uşurel obrajii şi apoi mâinile şi chiar făcându-i vânt cu jacheta lui.

Sicky îngenunche alături de Philippa şi-i luă pulsul.

— Asta zic şi eu ciocnire, comentă el. Ca un placaj întârziat din fotbalu' american. Micuţa djinn o să fie dusă dintre noi o vreme, zic eu.

— În orice caz, e în viaţă, spuse Groanin.

— Şi nu e singura. Ia uite!

Muddy arăta spre firida tocmai părăsită de Philippa, unde mumificatul rege al incaşilor stătea acum pe picioarele lui. Avea mişcările lente şi smucite, lucru de aşteptat după cinci sute de ani de nemişcare. Numai că intenţiile îi erau suficient de limpezi. Tocmai se înarma cu arcul şi cu săgeţile puse alături de el în firidă. Şi alţi regi ai incaşilor reveneau, la rândul lor, la un soi de viaţă, adunându-şi şi ei de jos primitivele arme.

Primitive, însă eficiente. O săgeată zbură prin aer, ratând cu puţin urechea lui Groanin.

— Hei, lăsaţi-o mai moale! răcni majordomul englez. Puteţi să scoateţi ochii cuiva cu chestiile alea.

— Am impresia că despre asta şi e vorba, zise Sicky. Poate că n-ar fi trebuit să-l loveşti cu picioru'.

— Nu e vina mea că s-a întors la viaţă, se apără Groanin, în timp ce o altă săgeată zbârnâi prin aer. Fă ceva!

Sicky, care izbutise, în sfârşit, să-şi înlăture de pe burtă ultima bucăţică de cauciuc din arborele *Hevea* de care se

folosiseră indienii Xuanaci atunci când îi acoperiseră tatuajul, se gândea acum că ar putea să îl arate războinicilor regi ai incaşilor, aflaţi în plină înaintare, ca să-i transforme în stane de piatră.

— Acoperiţi-vă ochii, le ceru el celorlalţi, după care le arătă prădătorilor regi incaşi burta intimidantă.

Nu se întâmplă nimic. Nici măcar unul dintre ei nu fu împietrit. Şi era lesne de înţeles motivul. Ochii lor morţi nu vedeau lucrurile precum ochii omeneşti obişnuiţi. Sau poate că burta lui era încă prea mânjită pentru ca tatuajul să-şi poată face efectul de gorgonă.

— Hopa! exclamă Sicky. Am feştelit-o!

Muddy flutură maceta din mână.

— Îi fac eu să guste din asta dacă mai trag cu vreo săgeată în mine. Îi aranjez eu pe regii ăştia bătrâni. Omor câţiva. Să vedem, le place?

— S-ar putea să n-ai cum, îl contrazise Sicky. Dacă-s morţi deja.

— Corect, acceptă Muddy, izbind cu maceta ultimul vrej de pe uşă şi străduindu-se s-o deschidă.

Groanin încercă iar în zadar să o readucă pe Philippa în simţiri.

— Domnişoară Philippa, spuse el zorit. Avem nevoie de ajutorul dumitale. Repede. Până nu ne transformă adunătura asta de zombi în perniţe pentru ace.

— N-are rost, zise Sicky. Poate c-ar trebui să-ţi ceri scuze. La urma urmei, matale i-ai ars un şut regelui ăluia bătrân de colo.

Groanin ţâşni în picioare şi se înclină solemn în faţa războinicilor regi ai incaşilor.

— Mult stimaţi seniori şi principi, începu el, pe un ton extrem de servil. La urma urmei, era britanic şi nimeni nu e în stare să i se adreseze unui rege sau unei regine mai bine decât un majordom englez. Înălţimile Voastre. Maiestăţile Voastre. Maiestăţile Voastre Imperiale. Vă rog, iertaţi această intruziune. Vă implor regeasca iertare, dar cred că s-a produs un soi de greşeală. Nu vă suntem duşmani. Doar călători inofensivi. N-am avut defel intenţia de a vă tulbura liniştea. Dar, în cazul în care v-am adus vreo ofensă, atunci acceptaţi, rogu-vă, respectuoasele şi umilele scuze, precum şi nevrednicele noastre asigurări că nu se va mai întâmpla niciodată.

O suliţă incasă zăngăni pe lespezile de piatră, lunecând cu vârful drept spre pantoful lui Groanin. Şi, dându-şi seama de inutilitatea continuării conversaţiei, majordomul se întoarse şi trase disperat de uşă.

— N-are rost, zise Muddy. Uşa asta tot înţepenită e.

— Înţepeniţi o să fim cu toţii, dacă nu deschizi blestemata asta de uşă, Muddy! Strângându-şi pumnul, Groanin izbi cu putere în uşă. Hei! E cineva acolo? Vă rog, careva, puteţi să deschideţi uşa? Vă zic eu, deschideţi afurisita asta de uşă!

CAPITOLUL 16

PORTALUL BLESTEMAT

Azvârlindu-şi rucsacurile pe umeri, John şi Nimrod porniră de-a lungul potecii, croindu-şi drum prin desişul junglei timp de câteva ore până când ajunseră în locul în care, sub forma a doi aprigi jaguari, se luptaseră şi uciseseră *gigantica* anaconda gigantică. Locul era destul de uşor de recunoscut. Se găseau acolo tufişuri strivite, copaci doborâţi şi, într-o adâncitură a unei stânci, o baltă mare de sânge.

Însă cei doi djinni nu zăboviră să-şi savureze triumful de mai devreme. La insistenţele lui Nimrod, grăbiră pasul, ca să poată ajunge la Portalul Blestemat înainte de căderea nopţii. Şi, după vreo oră sau două de mers şi după mai multe luminişuri traversate, în cele din urmă, îl găsiră. Sau, mai bine zis, Nimrod fu cel care-l găsi, fiindcă pietrele porţii erau într-atât de verzi şi de acoperite de vegetaţie, încât ar fi putut cu mare uşurinţă să nu le distingă contururile pătrăţoase prin acaparatoarea beznă amazoniană. Şi, în ochii istoviţi ai lui John, doar amplasarea îngrijită a copacilor extrem de mari şi de bătrâni care înconjurau pietrele acelea putea să pară, într-un fel, deosebită. Dar, prea epuizaţi ca să mai cerceteze, cei doi djinni îşi înălţară degrabă corturile şi se trântiră în ele.

În dimineaţa următoare, John se trezi cuprins de o foame disperată şi cu un intens sentiment de nerăbdare. Nimrod

pregătise deja un mic dejun copios, alcătuit din bacon, cârnaţi şi ouă şi, de îndată ce-l înfulecară, porniră să exploreze curiosul edificiu aflat în paragină, în mod evident de proveniență incasă prin proporţiile şi detaliile sale, doar cu aproximativ o jumătate de metru mai scund decât oricare uşă obişnuită dintr-o casă normală. Şi, cel mai curios lucru dintre toate, pe una dintre laturile străvechii uşi era un zăvor legat cu un nod uriaş, care părea confecţionat din păr omenesc împletit.

— Probabil că incaşii erau destul de mărunţi, îşi dădu cu părerea John.

— Da, cred că aşa erau, după toate probabilităţile, îl aprobă Nimrod.

— Eşti sigur că ăsta e? întrebă John.

— Da, răspunse Nimrod categoric, cât se poate de sigur. Exista o serie de coordonate pe harta pe care i-a dat-o Faustina lui Frank Vodyannoy. Latitudinea şi longitudinea exacte. Şi acesta este locul. Priveşte.

Îi arătă lui John dispozitivul său portabil de navigaţie cu ajutorul sateliţilor, care-i confirma spusele.

— Numai că nu seamănă deloc cu fotografia publicată în ziar, observă John. În primul rând, uşa n-are absolut deloc forma unui ochi.

— Nu, aşa este, aprobă Nimrod.

— Şi, spre deosebire de uşa din poză, asta nu pare să fie făcută din lemn, ci din metal. Ca să nu mai vorbim de nodul uriaş cu care e legată. Vreau să spun, ăsta nici măcar nu era în imagine.

— Trebuie să mărturisesc că n-am văzut niciodată în realitate Portalul Blestemat, până când, la fel ca şi tine, l-am zărit în ziar, zise Nimrod. Sau, cel puţin, am avut impresia

că-l zăresc în ziar. Dar ai dreptate, desigur. Acesta de-aici chiar arată foarte diferit faţă de ceea ce am văzut noi în *Herald Tribune*. După cum spuneai, acela avea forma unui ochi, pe când acesta, evident, nu. E clar că-i dreptunghiular.

John lovi nepăsător cu maceta vegetaţia care acoperea poarta din piatră, ducând doar spre jungla de cealaltă parte. Zgomotul şi mişcarea securii tulbură un cârd de papagali mici de deasupra, care produseră un sunet asemănător cu scârţâitul viorilor dintr-un film de Hitchcock. În urechile lui bănuitoare, maimuţele din copaci aproape că păreau să râdă.

— Mai e curios, nu ţi se pare, continuă John cu precauţie, deoarece observase că Nimrod părea sâcâit de ceva, cum de nu există vreo urmă a prezenţei unei alte expediţii aici. Nimeni n-a încercat vreodată să cureţe cu macetele vegetaţia de pe ruine. Lucru care ar fi fost necesar dacă voiau să facă fotografii, corect?

John scrută cu privirea solul pădurii.

— Fie au făcut o treabă foarte bună ascunzându-şi urmele, fie n-au ajuns niciodată aici. De fapt, aş spune că n-a mai fost nimeni pe-aici de câteva sute de ani.

— O iei cam repede, zise Nimrod, dar ceea ce spui este foarte adevărat, John. S-ar părea că *Herald Tribune* şi, ceea ce este şi mai important, lumea djinnilor au fost victimele unei înşelătorii. Acum văd limpede că fotografia din ziar a fost un fals, foarte probabil unul confecţionat de Virgil McCreeby.

— Crezi c-a avut de gând să ne ademenească aici? se interesă John. Ca să-l conducem *noi* spre Portalul Blestemat?

— Aşa cred, confirmă Nimrod. Ca de obicei, se pare că McCreeby e în căutarea puterii şi a aurului. Poate că a ambelor. Uşa în sine nu este lipsită de o considerabilă valoare intrinsecă.

— Ce înseamnă „intrinsecă", pe limba noastră? mormăi John.

Începea să se simtă puţin cam nedreptăţit de faptul că Nimrod nu-i permisese să pună la cale o misiune de salvare a Philippei şi a celorlalţi, invocând urgenţa găsirii uşii secrete către un oraş pierdut, care părea foarte probabil să rămână pierdut încă multă vreme de acum încolo.

— Că e valoroasă, îi tălmăci Nimrod. Sfârtecă o parte dintre plantele căţărătoare şi, folosindu-şi vârful macetei, începu să râcâie stratul de ciuperci şi de mucegai de pe o mică porţiune a uşii. Priveşte, îşi îndemnă el nepotul.

Spre uimirea lui John, un mic petic de ceva strălucitor şi sclipitor ieşea deja la iveală.

— Sfinte Peru! exclamă el. E aur!

— Exact, confirmă Nimrod. Aur masiv. Asta făcea parte din capcana pe care Ti Cosi a vrut să le-o întindă conchistadorilor, care, desigur, erau obsedaţi de aur. Să-i facă să creadă că era un soi de uşă simbolică spre El Dorado, legendarul oraş al aurului. Date fiind dimensiunile şi greutatea uşii acesteia, aş putea să afirm că numai aurul valorează câteva milioane de dolari.

— Doar nu crezi că McCreeby a venit doar pentru uşa în sine, nu?

— Nu. Ceea ce se află dincolo de uşă este, probabil, mult mai important pentru un ticălos ca Virgil McCreeby. Şi trebuie să aibă legătură cu cele trei discuri de aur.

— Te referi la Lacrimile Soarelui? vru să ştie John.

Nimrod încuviinţă.

— Poate că are intenţia să treacă prin uşă cu Lacrimile astea. Este doar un gând, dar poate c-a descoperit detaliile uitatului ritual *kutumunkichu*, desfăşurat odinioară de Manco Capac.

— Ca să afle secretul fabricării aurului, adăugă John.

— Are o excelentă bibliotecă, afirmă Nimrod. Poate chiar cea mai bună de felul ei din lume. Şi, desigur, fabricarea aurului s-ar potrivi de minune cu firea lui.

John privi uşa pe o parte, apoi pe cealaltă.

— Poate că sună prosteşte, zise el, dar asta-i o uşă care pare să nu ducă altundeva decât de cealaltă parte a ei.

— Dacă aşa ar fi fost, răspunse Nimrod, Ti Cosi nu cred că şi-ar mai fi dat osteneala să creeze un nod atât de mare şi de complicat cu care să lege zăvorul.

— Da, dar, dacă uşa trebuia să reprezinte o capcană, obiectă John, atunci de ce să-şi mai dea osteneala s-o sigileze? Pe lângă asta, nu pot să-mi imaginez că nodul ar fi reprezentat cine ştie ce problemă pentru conchistadorii înarmaţi cu spade din oţel de Toledo*. Oricum, nu mai grea decât a însemnat pentru Alexandru cel Mare mult mai celebrul nod gordian. În loc să dezlege nodul, l-a tăiat pur şi simplu în două cu spada, corect?

— Nodul era pentru protejarea indigenilor, îi explică Nimrod. Ca nu cumva să treacă prin uşă din greşeală. Indigenii n-ar fi îndrăznit în veci să taie sau să dezlege un nod care a fost legat de un preot atât de important ca Ti Cosi. Ar fi însemnat să comită un sacrilegiu. Nu, ideea era că, de şi-ar fi făcut apariţia conchistadorii, ei probabil ar fi tăiat nodul, iar lăcomia lor pentru aur ar fi desăvârşit restul. Adică, în mod evident, ei ar fi încercat să scoată cu totul uşa şi, pentru asta, ar fi fost nevoiţi să-i treacă pragul.

— Dar ce se-ntâmplă dacă-i treci pragul? Unde te duce? Şi, te implor, nu-mi spune că „în partea cealaltă", dacă nu vrei să mă obligi să mă dau cu capul de copacii ăştia.

---

* Oraş din centrul Spaniei, capitala provinciei Toledo, vestit încă din secolul XI pentru producţia de fier şi, mai ales, de săbii. E în continuare un important centru al manufacturii de cuţite şi alte obiecte din oţel (n. red.).

— Nu sunt prea sigur de ceea ce se află în partea cealaltă, mărturisi Nimrod. Ca să aflăm, ar trebui să dezlegăm nodul, ceea ce n-o să fac.

— Cum? Am bătut atâta drum până aici şi nu facem decât s-o lăsăm baltă şi să ne întoarcem acasă? N-are nicio logică.

— Dimpotrivă, zise Nimrod. Este foarte logic. Mi se pare că, dacă McCreeby chiar *ne-a* momit încoace, spre Portalul Blestemat, foarte posibil cu intenţia de a descoperi amplasarea lui precisă, atunci ultimul lucru pe care aş avea de gând să-l fac acum, John, ar fi să dezleg nodul. Chiar dac-aş putea.

— Dar dacă McCreeby taie pur şi simplu nodul în două, la fel ca Alexandru? insistă John, ridicând din umeri. Mi se pare că bătrânul Virgil s-ar putea să nu se sinchisească prea tare de comiterea unui sacrilegiu.

Nimrod oftă din nou şi-şi roti privirea în jur.

— Da. Poate că spui adevărul. Începe să pară că Faustina a avut dreptate şi că locul acesta ar mai avea nevoie şi de altă protecţie decât un nod sfinţit şi câţiva arbori lupuna.

John privi spre copacii, vreo zece sau mai mulţi, care înconjurau Portalul. Înalţi de cel puţin patruzeci şi cinci de metri, baza trunchiurilor era mare cât o casă.

— Nu văd cum câţiva copaci vechi ar fi vreodată capabili să-l împiedice pe un tip ca Virgil McCreeby, zise el.

— În copacii aceştia se află spirite străvechi menite să protejeze pădurea tropicală, îi explică Nimrod. Spirite care te vor bântui dacă nu vei respecta arborii sau *chacras* — sacrele luminişuri ale pădurii — pe care le apără uneori.

— Dacă nu pot să împiedice câţiva exploatatori de lemn să-i doboare, ce şansă ar avea împotriva unui mag *bona fide**

* Termen juridic provenit din limba latină, cu semnificaţia uzuală de „declarat", „de încredere" (n. tr.).

ca McCreeby? Sunt convins că zona asta are nevoie de un propugnator. De o legare a perimetrului. Ca cea pe care ai creat-o pentru tabăra noastră, după ce am fost atacaţi de miriapodul gigant.

— Din nefericire, nu este nici pe departe atât de simplu pe cât pare, zise Nimrod, ridicându-şi privirea spre vârfurile copacilor. Există un motiv foarte întemeiat pentru care exploatatorii de lemn n-au ajuns niciodată aici. Mai priveşte o dată împrejurimile. Nu-ţi aduc aminte de nimic?

John urmări privirea lui Nimrod şi observă cum crengile cele mai înalte ale copacilor — izbuti să numere şaisprezece exemplare de lupuna — păreau să se unească în arcade, alcătuind un soi de acoperiş boltit deasupra capetelor lor. Ridică din umeri.

— Nu ştiu, mărturisi el. Bănuiesc că e un pic cam ciudat modul în care cresc copacii ăştia, atât de uniform şi de drept. Aproape ca stâlpii. Şi felul în care se unesc la vârfuri. Cumva, ca şi cum ar fi fost proiectaţi astfel. Ridică iarăşi din umeri. Cred că-mi amintesc de o biserică.

— Exact aşa arată, aprobă Nimrod. Vezi tu, este mai mult decât un *chacra*. Este un loc sacru. Este o *abadía de árboles*, o abaţie a arborilor. N-aş folosi puterile de djinn pentru o legare în interiorul unei abaţii a arborilor, la fel cum n-aş face-o într-o biserică, într-o moschee sau într-o sinagogă. Nu cred că lui Dumnezeu I-ar plăcea.

— Dar trebuie să facem ceva, insistă John. Chiar tu ai spus că locul ăsta are nevoie de o protecţie suplimentară împotriva lui Virgil McCreeby.

— Da, dar cum? bombăni Nimrod, clătinând din cap. Pe lampa mea, asta necesită o meditaţie atentă. Mă voi retrage în cortul meu pentru o vreme, timp în care îmi voi suspenda conştiinţa şi voi examina problema pe calea introspecţiei.

John încuviinţă, cu toate că habar n-avea despre ce tot vorbea Nimrod. Dar se obişnuise cu astfel de lucruri de multă vreme.

— N-o să păţeşti nimic dacă te voi lăsa pe cont propriu pentru o vreme? îl întrebă Nimrod.

— Sigur, răspunse John. Poate c-o să arunc o privire prin cartea asta despre *khipu*. Să-ncerc să-mi dau seama ce semnificaţie are cel pe care mi l-a dat *el Tunchi*.

— Bună idee, zise Nimrod şi, după ce-i înmână cartea, John îl lăsă singur în cortul lui.

Băiatul se aşeză, sprijinindu-se de un trunchi de lupuna, apoi începu să citească.

Mai multe minute trecură şi John simţi cum ochii încep să i se închidă. Nu fusese niciodată mare cititor. Cea mai lungă carte pe care o citise vreodată fusese un exemplar din *1001 de nopţi* pe care i-l dăruise Nimrod, numai că volumului îi fusese ataşată o legare de djinn care l-a făcut să rămână treaz suficient timp încât să termine lectura fără oprire. Dar cartea aceasta era altfel. Era despre matematică, care nu fusese niciodată punctul forte al lui John, şi îşi dădu curând seama că autorul nu avea decât o idee foarte vagă despre ceea ce însemna un *khipu*.

Mult mai limpezi pentru John erau propriile idei, dacă lucrurile pe care le visezi atunci când adormi într-un copac pot fi numite într-adevăr idei. Nu că ar fi fost vorba despre propriile idei, la fel cum nu erau nici propriile vise, fiindcă tot ceea ce i se învârtejea în mintea adormită buştean, informându-l despre acel *khipu* pe care-l ţinea în mână, îi venea din partea unui străvechi spirit aflat în adâncurile arborelui lupuna. Fiindcă, deşi lemnul acestor copaci este foarte dur, un lupuna poate lesne absorbi oamenii lipsiţi de precauţie care adorm sprijiniţi de ei, uneori pentru o scurtă perioadă de

timp, alteori pentru una cu mult mai îndelungată. Se cunosc cazuri de persoane dispărute în interiorul unui arbore lupuna timp de mai multe secole. Cu toate acestea, recunoscându-l pe John ca djinn — şi, mai ales, ca pe un djinn bun —, acest anume arbore lupuna îl absorbi numai pentru o oră, două. Timp suficient pentru ca spiritul arborelui să-i transmită lui John modul în care putea să înţeleagă ce reprezenta un *khipu* şi cum putea fi el interpretat, precum şi adevărata semnificaţie şi soluţie pentru nodul de pe uşa Portalului Blestemat. Era ceva complicat şi simplu în acelaşi timp.

John se trezi tresărind, convins că auzise ceva neobişnuit. O privire scurtă îndreptată spre cortul lui Nimrod îl informă că unchiul lui încă medita înăuntru, la fel ca Ahile (deşi nu la fel de mânios*), precum şi că nu el reprezentase sursa zgomotului. Pentru o clipă, toate gândurile despre adevăratele semnificaţii ale vechiului *khipu*, dobândite în timpul petrecut în interiorul arborelui lupuna, fură date uitării. Şi, azvârlind deoparte foarte învăţata carte din care citise, John se ridică şi începu să se plimbe în jurul taberei lor, până când, în cele din urmă, îşi dădu seama ce anume îi tulburase toropeala lemnoasă. Uşa din Portalul Blestemat tremura foarte uşor, de parcă cineva, aflat de partea cealaltă, ar fi încercat... s-o deschidă.

Plimbându-se în cercuri largi în jurul de sine-stătătorului Portal Blestemat, John se întrebă dacă nu cumva trebuia să-l cheme pe Nimrod. Nu exista urmă de îndoială: cineva sau ceva se străduia să deschidă uşa. Era ca o secvenţă dintr-un

---

* Erou din mitologia greacă, unul dintre protagoniştii războiului troian, care, atunci când regele Agamemnon a răpit-o pe sclava sa preferată, Briseis, s-a retras în propriul cort, pradă mâniei. Troienii, încurajaţi de retragerea lui, i-au atacat pe ahei (greci), punându-i pe fugă. Atunci, Patrocle, prietenul cel mai bun al lui Ahile, i-a cerut acestuia să-i împrumute armura şi să-l lase să-i conducă în bătălie pe oamenii săi. Când Patrocle a fost ucis de troianul Hector, îndureratul Ahile a reintrat în luptă (n. tr.).

film de groază, în care un poltergeist sau un strigoi face să se mişte un lucru neînsufleţit, cum ar fi o jucărie de pe o etajeră. Fiindcă, din câte putea vedea, John ştia că de cealaltă parte a uşii nu se afla nimic.

Neluându-şi în seamă pielea de găină, John apucă maceta, se apropie un pic şi ciocăni în uşă cu lama ascuţită ca un brici.

— Hei, zise el, e cineva acolo?

Pentru o clipă, uşa se opri din mişcarea ei, de parcă persoana aflată de cealaltă parte l-ar fi auzit. Era, îşi zise în sinea lui, tot ca într-un film de groază: modul în care un obiect redevenea obişnuit, după ce-şi înceta mişcarea pornită fără vreun motiv aparent.

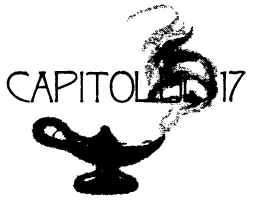
Se apropie şi mai mult, aplecându-şi în cele din urmă capul şi, apoi, urechea spre micul petic auriu, sclipitor, pe care-l curăţase Nimrod cu vârful macetei.

— E cineva acolo? repetă el. Uite ce e, uşa nu se deschide, fiindcă de cealaltă parte e un zăvor legat cu un nod mare. Aşa că n-are rost să mai încerci. Înţelegi?

Încă o dată, uşa se mişcă în tocul ei, de data aceasta şi mai evident, apoi cineva începu să bubuie în ea, înfricoşându-l pe băiat în asemenea măsură, încât inima-i tresăltă în piept ca un căţeluş agitat, făcându-l să se dea cu câţiva paşi înapoi.

— Eeee! strigă el, ţinându-se cu mâna de piept.

Dar nu înainte de a auzi o altă voce. O voce venită de foarte departe. Parcă dintr-o altă lume, una pierdută, invizibilă. Era o voce pe care era sigur că o recunoaşte. Vocea îi aparţinea domnului Groanin, care părea a fi la ananghie.

CAPITOLUL 17

TRECEREA PRIN UȘĂ

Auzind ceea ce el credea că trebuie să fie strigătul de ajutor al lui Groanin, primul impuls al lui John fu să taie cu maceta marele şi complicatul nod care fixa uşa Portalului Blestemat, numai că, spre norocul lui, capul somnoros îi fusese temporar absorbit de arborele lupuna. Arborele informase subconştientul tânărului djinn de faptul că nodul cuprindea cumva un important cuvânt inexprimabil, secret. Înnodat înăuntrul cifrului reprezentat de nod, cuvântul secret fusese transmis de la o generaţie de preoţi incaşi la alta, fiindu-le dezvăluit numai regilor incaşi. Acest fapt îi deveni lui John mai clar numai după aceea, însă acum, când lama macetei se afla la numai un milimetru distanţă de nod, se opri şi nu-l mai reteză, apucându-se în schimb să-l dezlege.

— Ţineţi-vă bine, domnule Groanin, strigă John prin uşă. Vin să vă iau.

Dezlegarea nodului nu-i luă prea mult. Ca şi în cazul multor probleme aparent complexe iubite de matematicieni, soluţia era, de fapt, una simplă, începând cu faptul că John vărsă conţinutul sticlei de apă peste nod. Asta deoarece, înainte de a fi legată, funia fusese înmuiată în apă şi apoi nodul fusese expus în bătaia directă a razelor de soare, ceea

ce, evident, îl făcuse să se strângă. Astfel, umezind buclele nodului, John le ajută să se lărgească şi, prin urmare, să fie mai lesne de manevrat.

Cu toate acestea, unui adult i-ar fi fost imposibil să desfacă nodul, fie el ud, fie uscat. Mânuirea funiei putea fi făcută numai de degetele mici şi pricepute ale unui indian sau ale unui băiat ca John. Acesta era şi unul din motivele pentru care arborele lupuna îi destăinuise lui John secretul.

Însă cel mai important lucru referitor la nod pe care-l aflase John de la arborele lupuna era că, în realitate, nu avea în faţă un nod veritabil, cu două capete distincte, ci o ingenioasă buclă, deghizată cu iscusinţă cât să pară doar că ar fi un nod. Bucla fusese îndoită ca să se obţină două capete, iar apoi fusese înnodată de sus în jos în două noduri multiple; cele două capete ale buclei fuseseră apoi trase de câteva ori peste cele două noduri, după care funia se uscase până când ajunsese la fel de strânsă ca pumnul unui avar. Cunoscând toate acestea, John îl dezlegă în mai puţin de un minut.

— John! Ce Dumnezeu crezi că faci acolo?

Era Nimrod, care fusese atras din cortul lui de strigătele prin uşă ale lui John. Cu toată „meditaţia atentă", Nimrod nu descoperise vreo soluţie nici pentru dezlegarea nodului, nici referitor la ceea ce era de făcut cu Virgil McCreeby. Şi fu uimit să constate că nodul de la uşă dispăruse, iar tânărul său nepot ţinea acum în mâini bucla de frânghie din păr omenesc din care fusese alcătuit.

— Cum ai reuşit să dezlegi nodul? Şi, pe lampa mea, de ce?

— E în regulă, îl linişti John, n-am avut nevoie de puterile de djinn. Doar mi-am dat seama cum se face.

— Dar de ce, John, de ce? Nimrod îi aruncă, pentru o clipă, o privire aprigă. Credeam că m-am făcut pe deplin

înţeles asupra faptului că trebuie să lăsăm nodul aşa cum este. Ca să-l împiedicăm pe Virgil McCreeby să treacă vreodată prin uşa aceasta.

— Da, dar asta a fost înainte, răspunse John, cu răsuflarea tăiată.

— Înainte de ce?

— Înainte să văd uşa mişcându-se, explică John. Şi înainte să-l aud pe domnul Groanin. E de partea cealaltă a uşii şi pare să fie la ananghie.

— Ce? Nimrod se apropie repede de Portalul Blestemat şi, lipindu-şi urechea de uşă, ascultă cu atenţie. Lucru sigur, chiar dacă de la o foarte mare distanţă, putea să-şi audă propriul majordom strigând. Pe lampa mea, dar chiar ai dreptate, băiete! Haide! Ajută-mă să trag zăvorul ăsta.

Înţelegând din instinct importanţa funiei din păr omenesc, John şi-o înfăşură în jurul taliei, ca pe o cingătoare.

Tija zăvorului din aur, cu cele două mânere mari ale sale, tot din aur, ajunsese să fie, după câteva secole, greu de împins în lăcaşul ei şi, aşa cum era acum, şi mai greu de scos de-acolo.

— Atunci, nu eşti supărat? vru să ştie John, trăgând din toate puterile de zăvor. Pentru că am dezlegat nodul? Şi pentru că o să deschidem uşa?

— Dat fiind că Groanin se află deja de partea cealaltă, întrebarea mi se pare retorică şi deja lipsită de importanţă, mormăi Nimrod din cauza efortului. Să sperăm că şi ceilalţi au scăpat de Xuanaci şi sunt acum cu el.

În sfârşit, zăvorul se trase şi uşa deveni liberă, cu toate că încă nu era deschisă.

— Du-te mai încolo, îi porunci Nimrod lui John. Încă nu ştim ce poate fi pe partea cealaltă. Dacă Groanin se află în

primejdie, înseamnă că şi noi putem să înfruntăm un anume risc.

În timp ce Nimrod trăgea de uşă, deschizând-o, John făcu un pas înapoi. După toate eforturile sale, funia din jurul taliei i se slăbise, ceea ce lui John i se păru o ironie a sorţii, dat fiind că, în chip de nod, fusese atât de strânsă. Şi-o scoase de pe el pentru o clipă, vrând s-o lege din nou, când observă punctuleţele colorate din interiorul funiei, dându-şi seama că mai văzuse undeva, înainte, acelaşi aranjament de punctuleţe colorate. Dar acum nu avea vreme să se gândească la aşa ceva. Uşa era deschisă. Şi, de cealaltă parte a ei, putea să vadă...

...absolut nimic. Doar o gaură neagră, căscată. Era tare straniu, îşi zise în sinea lui. Până şi Nimrod părea surprins.

— Ciudat, remarcă Nimrod.

— Dar unde-i Groanin? întrebă John.

Nimrod îşi apucă nepotul de braţ, împiedicându-l să treacă prin uşa deja deschisă.

— Stai puţin, zise el, se simte o mişcare.

În interiorul cadrului reprezentat de Portalul Blestemat se producea o stranie distorsiune optică a spaţiului, ca şi cum lumina însăşi s-ar fi îndoit. Apoi, de cealaltă parte a pragului apăru o încăpere mare, din piatră, ca un film vechi încercând să pâlpâie, revenind la viaţă.

Acea încăpere cu aspect antic era stivuită până sus cu sute, poate mii de obiecte de aur, însă nici urmă de Groanin şi de ceilalţi.

Totuşi, mai era şi altceva ireal în legătură cu camera şi cu fabuloasa, sclipitoarea ei comoară. Ca şi cum nici n-ar fi existat în realitate.

— La ce ne uităm? întrebă John.

— E doar o iluzie, îi explică Nimrod. Ceva pregătit de preoţii aceia străvechi ai incaşilor pentru ochii lacomi ai conchistadorilor. Numai că *ei* ar fi numit-o viziune. Nu mă întreba cum de a izbutit un incas ca Ti Cosi o astfel de ispravă. Nu ştiu. Dar cred că privim imaginea a ceva care s-a petrecut în realitate. O imagine menită să-i momească încoace pe conchistadori. Vezi tu, când Pizarro şi-a făcut apariţia în Cuzco, a izbutit, împotriva tuturor probabilităţilor, să-l ia prizonier pe regele Atahualpa, promiţându-i să-l lase în viaţă dacă era de acord să colaboreze. Şi, remarcând fascinaţia spaniolilor faţă de aur, Atahualpa i-a făcut lui Pizarro o propunere. Regele a trasat o linie cu creta pe peretele încăperii din Templul Soarelui în care era acum ţinut prizonier, spunându-i lui Pizarro că, dacă-i cruţa viaţa, în decurs de douăsprezece luni avea să umple camera cu obiecte de aur până sus, la înălţimea semnului făcut. Pizarro, desigur, a fost de acord, iar regele s-a ţinut de cuvânt, chiar dacă Pizarro, nu. Se spune că spaniolii au transformat în lingouri mai mult de două mii de kilograme de aur de douăzeci şi patru de carate. Preoţii incaşi care au construit Portalul Blestemat ştiau, fără îndoială, că vederea acelui aur ar fi fost interpretată de spanioli ca un fel de semn bun.

Trecură alte câteva clipe şi, apoi, imaginea aurului dispăru ca un miraj şi, timp de câteva secunde, fu înlocuită de o imagine încremenită cu Groanin şi cu Sicky bubuind în uşă. La picioarele lor zăcea Philippa, fără simţiri, iar în spatele lor era Muddy, agitând o macetă spre câţiva războinici incaşi cu înfăţişare stranie. O clipă mai târziu, cele patru siluete îşi schimbară poziţiile, întinzându-se acum lent spre uşă, precum ceva ieşind dintr-o gaură neagră.

— Philippa a păţit ceva, exclamă John, care se aplecă în faţă, încercând să-i ajute pe Groanin, pe Sicky şi pe Muddy s-o tragă dincoace de uşă.

— Nu-i atinge, îl avertiză Nimrod pe John. Se deplasează între două dimensiuni. Ceea ce poate fi primejdios.

— Or să fie bine? vru să ştie John. Mi se pare că arată cam ciudat. Lungiţi. Ca spaghetele.

— E posibil să le ia câteva minute până să treacă, zise Nimrod. Îmi închipui că asta a fost proiectată să fie o intrare, nu o ieşire. Dar, da. Ar trebui să fie bine. Atât timp cât avem răbdare.

— Vrei să spui că intri mai repede decât ieşi?

— Exact. De îndată ce vor ieşi, va trebui să închidem uşa. Altminteri, incaşii care-i urmăresc ne vor urmări şi pe noi.

— Zadie nu pare să fie cu ei, remarcă John.

— Şi eu mă întrebam unde o fi, mărturisi Nimrod.

Groanin, Muddy şi Sicky continuau s-o târască pe Philippa prin cadrul uşii, dar extrem de lent, ca şi cum ar fi mers prin melasă. Apoi, o săgeată şuieră prin aer, pe deasupra capului lui John. Era o săgeată neobişnuită, deoarece nu se deplasa cu mai mult de opt sute de metri pe oră. Şi, dacă n-ar fi fost avertismentul de mai devreme din partea lui Nimrod, John ar fi putut foarte lesne să-şi ridice mâna şi s-o înhaţe.

— Arată ca unul dintre paradoxurile lui Zeno*, constată Nimrod.

— Care Zeno?

---

* Paradoxurile lui Zeno sunt un set de opt probleme atribuite lui Zeno din Elea (filosof grec din sec. al V-lea î. H.), care le-a formulat în sprijinul doctrinei lui Parmenide conform căreia „totul este una" şi, contrar simţurilor noastre, credinţa în pluralitate şi schimbare este greşită, iar mişcarea e doar o iluzie (n. red.).

— Nu contează, zâmbi Nimrod. Cât timp aşteptăm, ai putea să-mi povesteşti cum de ai izbutit să dezlegi nodul. Trebuie să-ţi spun că sunt impresionat. Eu n-aş fi putut.

John îi povesti. Dar, din cauză că nu-şi amintea deloc de perioada în care capul îi fusese absorbit de arborele lupuna, omise partea aceea, iar astfel reuşita lui i se păru lui Nimrod şi mai impresionantă.

— Remarcabil, comentă Nimrod.

— Am mai observat şi altceva, adăugă John. În timp ce dezlegam funia.

— Ei?

— În interiorul funiei este o serie de punctuleţe colorate, zise John. Interesant e că ea corespunde cu seria de noduri colorate de pe *khipu*-ul pe care mi l-a dat *el Tunchi*.

— Asta chiar *este* ceva interesant, fu de acord Nimrod.

— Sunt convins că poziţia şi numărul acelor punctuleţe au o semnificaţie importantă, adăugă băiatul. Încă nu ştiu sigur care o fi. Dar ştiu că o să-mi dau seama. Cu timpul.

Nimrod era mulţumit de nepotul său.

— Ai făcut deja mai multe decât am crezut că ar fi posibil, zise el. Poate că experienţa cu *el Tunchi* ţi-a ascuţit simţurile.

— Nu, îl contrazise John. Nu, n-a fost asta. Dar mă simt ceva mai inteligent, într-un fel, de când am tras un pui de somn. Arătă spre uşă. Uite, aproape că au trecut.

Nimrod îşi apropie mâna de uşă, pregătit s-o închidă în clipa în care o putea face fără s-o lovească pe Philippa, ultima care avea să iasă din Portalul Blestemat. Un rege al incaşilor cu înfăţişare fioroasă era foarte aproape, pe urmele lor, cu o bâtă mare de război în mâna ridicată, de parcă s-ar fi pregătit s-o abată asupra capului lui Groanin. Pentru o clipă, Nimrod îşi întoarse privirea spre John.

— Dar când ai dormit? îl întrebă el.

— Când erai tu în cort, să te gândeşti, răspunse John. M-am aşezat să citesc cartea aia despre *khipu* şi probabil c-am aţipit. Cărţile cam au efectul ăsta asupra mea, mă tem.

Nimrod ţâţâi zgomotos. Apoi întrebă:

— Dar unde te-ai aşezat, mai precis?

— Acolo, zise John, arătându-i unul dintre uriaşii arbori lupuna.

— Vrei să spui că te-ai sprijinit de un copac?

— Da.

— Atunci se explică, zise Nimrod. Probabil că spiritul din lupuna te-a învăţat câte ceva.

— Adică nu mi-am dat singur seama cum să dezleg nodul? întrebă John, un pic cam dezamăgit.

— Mă tem că nu, răspunse Nimrod. Dar nu e o ruşine. La urma urmei, ştii ceea ce ştii. Şi, stai liniştit, sigur n-o să destăinuiesc nimănui secretul tău.

Îşi întoarse din nou privirea spre uşă.

— În sfârşit, cred că suntem pe cale să închidem Portalul.

În clipa imediat următoare, trânti uşa în nasul regelui incas, care înainta cu lentoare, iar John înţelese dintr-odată la ce se referise prin închiderea Portalului. Nimrod ridică de jos o bucată de lemn, folosind-o pentru fixarea provizorie a zăvorului.

— Asta ar trebui să-i ţină în loc pentru o vreme, zise el.

De îndată ce uşa fu închisă, Groanin, Sicky şi Muddy reveniră deodată la viaţă, de parcă ar fi existat undeva un comutator care, acţionat, îi readucea la viteza normală.

— Slavă Domnului, răcni Groanin. N-a fost nici măcar cu o clipă prea devreme. Vă zic eu, n-a fost nici măcar cu o clipă prea devreme.

Își frecă ceafa și se cutremură.

— Bâta maniacului ăluia cred că m-a ratat doar cu un milimetru.

— Dacă n-aș fi avut capul chiar atât de mic, adăugă Sicky, m-ar fi pieptănat cu ea, asta-i clar.

Groanin își duse o mână la piept.

— Inima mea, se văită el. Mi-o simt de parc-aș avea în piept întreaga Orchestră Nelson Riddle. Care mai și cântă „Mă dai pe spate".

Nimrod și John îngenuncheară lângă Philippa. Și, după ce se mai liniști un pic, li se alătură și Groanin.

— Ne-am cam ciocnit un pic, explică el. A fost un accident, asta a fost. N-am avut ce să fac. Dar îmi pare tare rău, zău că-mi pare. N-aș fi lovit-o pe puștoaică pentru nimic în lume.

— Știu, Groanin, spuse cu blândețe Nimrod. Știu.

— Trebuie s-o ducem la un spital, insistă Groanin.

John își lipi urechea de pieptul Philippei.

— O să-și revină, anunță el. Știu eu. Nu-i decât o comoție.

— Da' tu ce-oi fi, un afurisit de doctor? se răsti Groanin.

— Nu, sunt fratele ei geamăn, îi explică John. Își ciocăni ușor fruntea, apoi inima. Aș fi știut eu, aici, înăuntru, dacă n-ar fi fost bine.

— Da, sigur, zise Groanin. Ce prost sunt!

John avusese dreptate. O secundă sau două mai târziu, Philippa gemu și-și mișcă puțin capul. Și, după doar câteva minute, se ridicase în fund și povestea ce se petrecuse din clipa în care Nimrod și John se despărțiseră de ea și de ceilalți.

— Zadie este o trădătoare, îi informă John. Probabil de-aia a și izbutit să te convingă s-o inviți, în primul și-n primul rând, Phil. Tot timpul n-a făcut decât să țină legătura cu

Virgil McCreeby, străduindu-se să ne încetinească înaintarea, pentru ca el să ne ajungă din urmă şi să-i dea harta. A furat-o din rucsacul domnului Vodyannoy.

— Asta ar explica de ce a plecat cu Pizarro şi cu oamenii lui, înţelese Philippa. Avea, evident, de gând să plece şi să-l găsească pe McCreeby, cât timp se ocupau spaniolii de indienii Xuanaci.

Deodată, icni.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să facem ceva să-i ajutăm. Pe Xuanaci. Pizarro şi oamenii lui or să-i masacreze, mai mult ca sigur.

Însă John părea aproape la fel de ofensat de această idee pe cât fusese şi Zadie.

— Ce? Glumeşti? Aveau de gând să te dea de mâncare la peştii piranha. Şi, pe urmă, să mănânce ei peştii.

— Philippa are dreptate, John, îi atrase atenţia Nimrod. A fost o luptă inegală atunci, în noiembrie 1532, când spaniolii şi-au făcut pentru prima dată apariţia în pragul incaşilor. Iar acum ar fi o luptă şi mai inegală. La urma urmei, indienii Xuanaci n-ar prea avea cum să înfrângă un duşman deja mort.

— Cred că ai dreptate, fu de acord John.

Philippa se frecă în creştetul capului şi se ridică în picioare. Se simţea un pic ca şi cum ar fi fost lovită de un camion. Dar n-avea nimic rupt.

— Aşadar, ce-o să facem? îl întrebă ea pe Nimrod.

— Cred că nu putem să facem decât un singur lucru, zise Nimrod. Iar asta ar fi să le oferim indienilor Xuanaci un aliat puternic.

— Pe cine? se interesă Philippa.

Nimrod îşi întoarse privirea spre Sicky.

— Poţi să-ţi aminteşti drumul înapoi spre tabăra Xuanaci? îl întrebă el.

Sicky îi arătă spre Portalul Blestemat.

— Adică, în jos, pe-acolo? Prin uşa asta?

— Nu, prin junglă.

Sicky ridică din umeri.

— Sigur, nu-i problemă. Oi avea eu capu' mic, dar n-am vreun beteşug la simţu' direcţiei. Sau la memorie, şefu'. De două ori am fost musafir la Xuanaci şi de două ori am scăpat cu viaţă. Nu-s chiar nerăbdător să-i vizitez pe Xuanaci ăia a treia oară.

— Nu e chiar o vizită, preciză Nimrod. Tot ce trebuie să faci e să conduci câţiva războinici până în apropierea taberei Xuanaci.

Îşi puse cu blândeţe mâna pe umărul lat al ghidului prin junglă.

— Cum te simţi când e vorba de una ca asta, Sicky? îl întrebă.

— Bolnav, răspunse Sicky. Destul de bolnav. Da' o s-o fac. Numa' că despre ce războinici vorbeşti matale, şefu'? Nu-s p-acilea războinici atât de smintiţi care să se pună cu vânători de capete ca Xuanaci.

— Ba da, sunt, îl corectă Nimrod, privind spre uşa Portalului Blestemat. Cine-ar putea să lupte mai bine cu nişte conchistadori morţi decât câţiva regi incaşi morţi? Cine să fie vătămat, dacă toţi sunt deja morţi?

— Ai o logică imbatabilă, aprecie Philippa.

— Mai degrabă cre' că matale eşti nebunu', şefu', zise Sicky.

— Sicky are dreptate, domnule, îl susţinu Groanin. Abia am scăpat de scrântiţii ăia şi dumneavoastră propuneţi să

deschidem uşa aia şi să-i lăsăm să iasă? De unde ştim că n-or să ne spargă nouă ţestele, mai întâi?

— Putem să ne apărăm cu puterile de djinn, interveni Philippa.

— Mă tem că nu, o contrazise Nimrod. Nu aici. Aici este un loc sacru.

Şi-i povesti Philippei ceea ce deja îi explicase lui John: că, în conformitate cu *Legile Bagdadului*, care guvernează puterile djinnilor, folosirea acestora era strict interzisă în biserici, în moschei, în sinagogi şi în oricare alte lăcaşe de cult în care se oficiaseră servicii religioase în ultima mie de ani.

— Nu prea arată a biserică, remarcă Groanin. Cel puţin, nu ca alea în care am fost eu.

— Cu toate astea, este, iar legea aşa spune, insistă Nimrod.

— Şi-atunci ce propuneţi să facem? întrebă acru Groanin. Să-i convingem, cu ajutorul diplomaţiei, să nu ne crape capetele, nu?

— Da, confirmă Nimrod.

— Omu' ăsta-i nebun, se văicări Groanin, privind spre Philippa şi clătinând din cap. Vă zic eu, omu' ăsta-i nebun.

Nimrod îi răspunse printr-un zâmbet.

— Ei bine, nu doar cu diplomaţia, adăugă el. Ei, John?

— Cum adică?

— John a fost cel care a dezlegat enigma nodului de tip gordian folosit pentru fixarea zăvorului de pe uşă, explică Nimrod.

— Ăăă... da, aşa a fost, confirmă John, puţin stânjenit.

— Şi John este cel care ştie sa li se adreseze cu diplomaţie regilor acestora incaşi, nu eu. El este cel care va şti precis ce trebuie să spună.

— Chiar ştiu?

— Da, cred că ştii. Cred că, atunci când va veni momentul, vei şti exact ce trebuie spus.

— Voi şti?

Groanin îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mi se pare, comentă el pe un ton caustic. Flăcău' nu dă impresia c-ar şti nici măcar ce zi e azi.

Însă Nimrod deja se îndrepta spre uşa din Portalul Blestemat.

— Stai un pic, se împotrivi John. Doar nu vrei s-o deschizi chiar în clipa asta, nu?

— Cam aceasta ar fi ideea, în linii mari, îi răspunse Nimrod.

— Dar, uite ce e, încă nu sunt pregătit. Chiar nu sunt.

— Ascultaţi-l, bine, domnule? ceru Groanin. Nu-l bruscaţi aşa pe flăcău. Dacă nu ştie, nu ştie şi gata. Pentru numele lui Dumnezeu, mereu credeţi că ştiţi mai bine decât oricine altcineva.

— Ia gândeşte-te, John, zise Nimrod, neluându-şi în seamă majordomul. Ai ştiut precis cum să rezolvi problema nodului, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, în acelaşi mod o să ştii precis ce trebuie să le spui regilor incaşi, insistă Nimrod.

— Dar dacă n-o să înţeleg ce anume va trebui să spun? zise John. Dacă n-are niciun sens?

— Atunci ţi-aş propune s-o spui oricum, hotărî Nimrod, înlăturând bucata de lemn din lăcaşul zăvorului şi deschizând încă o dată uşa.

CAPITOLUL 18

VORBIND ÎN DODII

Uşa din Portalul Blestemat fiind acum larg deschisă, regii incaşi mumificaţi, înarmaţi până-n dinţi, începură lent — la fel ca Philippa şi celelalte fiinţe umane dinaintea lor — să se înşiruie spre luminişul junglei peruviene. Dată fiind viteza lor de deplasare — sau, ca să ne exprimăm mai corect, lipsa lor de viteză —, se părea că, la urma urmei, John ar mai fi avut la dispoziţie câteva minute în care să-şi amintească tot ce se presupunea că ar trebui să spună. Nu că şi-ar fi putut reaminti vreodată ceea ce, în primul rând, nu aflase niciodată. Ce se petrecea în interiorul minţii lui n-avea nimic de-a face cu memoria, însă avea totul de-a face cu arborele lupuna, după cum cu înţelepciune ghicise Nimrod. Însă nimic din toate acestea nu-i facilită lui John misiunea aflării a ce se presupunea că ar trebui să spună, astfel încât să-i convingă pe regi să nu-i atace tocmai pe ei.

Din instinct, John aruncă o privire spre acel *khipu* primit de la *el Tunchi* şi spre funia din păr omenesc cu care fusese legat nodul de la uşă. Semnele colorate de pe ambele vestigii stranii începeau să însemne ceva. Ceva important. Dar ce? Câteva cuvinte începură să-i dea năvală în creier. Numai că nici măcar unul dintre ele nu i se părea c-ar avea vreun înţeles. „Ce aberaţie", îşi zise în sinea lui. Oare va putea cu adevărat să vorbească fără să înţeleagă o iotă?

Era un cuvânt al puterii, de genul lui „SESAM, DESCHIDE-TE" din *1001 de nopţi*, sau o incantaţie, ca „ABRACADABRA" din Cabala ebraică. Un cuvânt al puterii, măcar de atâta lucru era sigur. Ca un cuvânt de concentrare foarte lung, numai că era cu mult mai lung decât oricare cuvânt de concentrare pronunţat vreodată de un djinn. Cum ar fi putut spera să rostească vreodată un cuvânt atât de lung? Era cu mult mai lung decât cele mai lungi două cuvinte pe care le citise vreodată — dar pe care nu le pronunţase —, iar acestea, desigur, erau „floccinaucinhilipilification"* şi „honorificabilitudinitatibus"**.

— Grăbeşte-te, flăcău, zise Groanin în clipa în care observă că unul dintre regii incaşi mumificaţi se rotea lent cu faţa spre el. Spre oroarea majordomului, îşi dădu seama că era unul şi acelaşi rege cu cel al cărui trup mumificat îl izbise cu piciorul, dându-l deoparte, atunci când ridicase trupul lipsit de simţire al Philippei. Groanin era sigur că regele avea să-l lovească de îndată ce va fi capabil s-o facă. Îndepărtându-se în grabă, adăugă: Au început să se mişte mai repede. Or să ţopăie în jurul nostru într-un minut.

— Şşşt, Groanin, îl apostrofă Philippa, în timp ce-şi prindea de mână fratele geamăn, oferindu-i în mod telepatic propriile puteri de djinn, precum şi pe cele intelectuale, astfel încât să contribuie la sporirea ascuţimii de minte a lui John.

Lasă-mă să te ajut, frăţioare. Foloseşte şi creierul meu, pe lângă cel al tău, ca să te ajute la concentrare. Ia-mi mintea şi fă-o să fie a ta.

---

*Unul dintre cele mai lungi cuvinte din limba engleză, însemnând „acţiunea sau obiceiul de a evalua ca fiind nevaloros" (n. red.).

** Pluralul cuvântului din latina medievală „honorificabilitudinitas", însemând „starea de a fi capabil să primeşti onoruri" (n. red.).

Şi atunci...

Nu e numai un cuvânt, nu cred să fie, ci mai multe cuvinte, laolaltă. Cuvinte Quechua. E străvechea limbă a incaşilor. Şi ordinea cuvintelor este cea care are importanţă. La fel ca într-un cifru sau un cod. Ordinea cuvintelor. Rosteşte-le aşa cum apar pe khipu. *Ca şi cum ar fi o serie de cuvinte codificate pe care le transmiţi prin telefon către CIA. Asta-i tot ce ai de făcut. E cum nu se poate mai simplu.*

— Fir-ar al naibii, exclamă Groanin, aplecându-se în timp ce o bâtă de război incasă zbură degrabă prin aer. Îşi măresc viteza. Zi ceva repede, John, băiatule, sau capu' meu o s-a-rate ca un castron cu supă gazpacho*.

Deodată, John simţi cum cuvintele i se îngrămădesc în gură şi începu să le bolborosească, într-o limbă pe care n-o mai auzise în viaţa lui. Era o senzaţie dintre cele mai neobişnuite. Vorbea curgător, însă — cel puţin pentru el — complet neinteligibil.

— *Yana chunka,* rosti el. *Yuraj pusay. Puka tawa.*

Imediat, toţi regii incaşi mumificaţi se întoarseră cu faţa către cel care li se adresa, apoi înaintară spre el.

— Uite că merge, comentă Groanin. Habar n-am ce le-o spune, dar uite că merge, pe Jupiter.

— Mi se pare că sună un pic a Quechua, îşi dădu cu părerea Sicky.

— Ce tot spune? se interesă Muddy.

— Glosolalie**, zise Nimrod.

— Gloso ce? Am zis, gloso ce?

---

* Preparat tradiţional spaniol, o supă servită rece şi având ca principale ingrediente ceapa, ardeiu, roşiile şi usturoiul (n tr.).

** Limbaj neinteligibil în unele boli mintale, alcătuit din silabe şi cuvinte fără sens (n. red).

— *Willapi qanchis*, continuă John. *Kellu kinsa. Komer phisqa. Sutijankas iskay. Kulli sojta. Chixchi jison. Chunpi uj.*

Toţi regii mumificaţi se opriră din ceea ce făceau şi rămaseră nemişcaţi.

— Asta înseamnă „vorbit în dodii", explică Nimrod. Am mai auzit că s-ar fi făcut aşa ceva, dar n-am mai văzut niciodată.

— Mai contează? răspunse Groanin. Are efectul dorit, nu? Principala chestie e că nu mai par porniţi să ne spargă capetele.

Înconjurat de regii incaşilor, care păreau acum să-i aştepte următoarea poruncă, John explică:

— Am impresia că înseamnă zece negru, opt alb, patru roşu, şapte galben, trei limoniu, cinci verde, doi albastru, şase mov, nouă gri şi unu maro. Culorile reprezintă şi numele păsărilor cu aceleaşi culori.

— Excelent, aprecie Nimrod. Un cod al culorilor şi al numerelor. Ce-ar putea să fie mai simplu?

— Ce să le mai spun? întrebă John. Nu mai ştiu şi alte cuvinte Quechua.

— Vorbeşte-le în engleză, îl sfătui Nimrod. Sunt convins că vor înţelege. Toate limbile sună foarte asemănător după ce-ai murit. În plus, atunci când se află în străinătate şi vorbesc cu cineva străin, cei mai mulţi dintre englezi — cum ar fi, de exemplu, Groanin — vorbesc doar englezeşte, de parcă ar sta de vorbă cu persoane moarte. Altfel spus, lent şi cu voce tare. Iar asta dă deseori rezultate.

— Mi se pare un pic cam nedrept, mormăi Groanin.

— Foarte bine, acceptă John. O să fac o încercare.

Îşi drese glasul şi, gândindu-se că avea să li se adreseze mai multor regi incaşi, încercă să pară poruncitor.

— Ascultaţi la mine. Noi vă suntem prieteni, nu duşmani. Adevăraţii voştri duşmani sunt Pizarro şi conchistadorii, care plănuiesc chiar acum să se bată cu fraţii voştri mai tineri, indienii Xuanaci.

John îşi îndreptă privirea spre Nimrod, care-i făcu un semn aprobator cu capul.

— Bine, John, e foarte bine.

— Trebuie să-i ajutaţi pe indienii Xuanaci să se lupte cu conchistadorii spanioli şi să-i înfrângă. Şi acum, omul acesta.

John le arătă spre Sicky şi, aproape spre surprinderea lui, regii incaşi îşi întoarseră la rândul lor privirea spre ei.

— Omul acesta. Sicky. El vă va arăta unde este de găsit satul indienilor Xuanaci. Şi unde vă veţi putea lupta cu străvechii duşmani ai incaşilor. Acum, duceţi-vă. Şi să nu daţi greş.

— Bine zis, John, îl aprobă Nimrod. În ce priveşte discursurile incitatoare la război, n-a fost chiar ca Winston Churchill, cu „vom lupta cu ei pe plaje"*, dar, oricum, n-a fost rău deloc.

Îşi întoarse privirea spre Sicky.

— E totul bine, Sicky?

Sicky îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

— N-a trebuit niciodată să ghidez mumii străvechi prin junglă până acum, spuse el stânjenit.

— Doar închipuie-ţi c-ar fi o gaşcă de huligani englezi tâmpiţi, din galeriile echipelor de fotbal, îi propuse Nimrod. Ar trebui să-ţi fie destul de uşor. Sunt înarmaţi. Nu poartă cine ştie ce haine. Şi sunt plini de tatuaje.

---

* Referire la un discurs al prim-ministrului britanic Winston Churchill (1874–1965), rostit în anul 1940, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, imediat după evacuarea oraşului francez Dunkerque, în care-şi îndemna armata să lupte pe teritoriul Franţei şi pe cel al Marii Britanii, peste tot, inclusiv pe plaje, fără să capituleze vreodată (n tr.).

— Foarte bine, fac o încercare.

— Iar noi o să ne stabilim tabăra aici, hotărî Nimrod. Şi aşteptăm să te întorci.

— OK, Maiestăţile Voastre, zise Sicky. Pe aici.

Şi apoi, împreună cu regii incaşi mumificaţi, porniră prin junglă. Sicky îşi zise că era cel mai straniu grup cu care plecase vreodată într-o excursie prin junglă.

— Şi acum? vru să afle Philippa.

— Vă zic eu ce-o să urmeze acum, răspunse Groanin. O să pun ceainicul pe foc şi o să fac un ceai. Dacă nu beau un ceai cât de curând, o să mor de sete.

— E o idee excelentă, Groanin, fu de acord Nimrod. Şi mie mi-ar prinde bine o cană de ceai. Şi, cât timp te ocupi de asta, John, Philippa şi cu mine ne vom ocupa să găsim locuri potrivite pentru plantarea altor câtorva arbori lupuna în pământul de pe-aici.

Groanin murmură ceva, dar apoi, cu ajutorul lui Muddy, se apucă să aprindă focul.

— Apropo de pământul de pe-aici, zise Philippa, întinzându-i lui Nimrod bucata de piatră galbenă pe care o păstrase în buzunar. În mare parte pare să fie alcătuit din aşa ceva. E o mostră pe care am luat-o cât timp eram sub pământ.

Nimrod cântări piatra în palmă.

— E grea, nu? întrebă Philippa.

— Pare să fie uraniu, zise Nimrod.

Ambii gemeni se traseră înapoi de lângă Nimrod.

— Uraniul nu e cumva radioactiv? întrebă John.

— Ba da, confirmă Nimrod. Dar este destul de sigur. Particulele alfa radioactive eliberate de uraniul în stare naturală nu sunt absorbite prin piele. În cantităţi microscopice,

pot fi şi înghiţite, rămânând inofensive. Noi toţi înghiţim cam un microgram de uraniu zilnic, în aproape tot ceea ce mâncăm şi ce bem.

— Vorbeşte în numele tău, bombăni John.

— Interesant, făcu Nimrod, azvârlind-o în joacă spre John, care o prinse agitat şi o vârî în rucsac.

Din propriul rucsac, de lângă lampa în care se afla corpul transsubstantizat de djinn al lui Frank Vodyannoy, Nimrod scoase la iveală o pungă din plastic. Era plină de copăcei minusculi.

— Sunt arbori lupuna bonsai, îi informă el pe gemeni în timp ce intrau într-un luminiş din apropiere. Miniaturizaţi prin intermediul puterilor de djinn. Şi modificaţi genetic de însăşi Faustina, ca să crească mai repede. I-am tot plantat încă de când am ajuns în bazinul superior al Amazonului. Ideea e că încep să crească imediat, de vreo zece ori mai repede faţă de viteza normală, astfel încât, în numai douăzeci de ani, ajung la fel de mari ca unii vechi de două sute de ani. E de la sine înţeles că întreaga pădure tropicală e importantă pentru planetă. Dar nu există arbori care să degaje atât oxigen precum cei de lupuna. Ca să nu mai vorbim despre spiritele care trăiesc în interiorul lor. Asta-i face pe arborii lupuna să fie cei mai importanţi, mai ales pentru noi.

— Şi-atunci de ce-i tot doboară exploatatorii de lemn? vru să ştie Philippa. Dacă sunt atât de importanţi...

— Nu toţi exploatatorii de lemn, preciză Nimrod. Aşa cum i-am spus lui John, unora le este frică de ei. Numai că, în majoritatea lor, tăietorii de lemn sunt nevoiţi să acţioneze după cum le cer companiile de exploatare, altfel riscă să-şi piardă slujbele. Şi, pentru companiile acestea, arborii lupuna sunt printre cele mai importante surse de cherestea din Peru.

Lemnul lor este întrebuinţat pentru mobilier, placaj şi celuloză. Până şi fibrele din jurul seminţelor ajung să fie folosite pentru umplerea pernelor.

— Dar de ce se duc spiritele să se ascundă în copacii ăştia, şi nu în alţii? întrebă John.

— Spiritelor le place orice există de multă vreme, zise Nimrod. În ţările dezvoltate, asta înseamnă, de obicei, case sau castele vechi. Numai că pe-aici, prin junglă, arborii lupuna sunt cele mai vechi lucruri existente.

Nimrod privi luminişul şi dădu aprobator din cap.

— Pare să fie un loc bun de plantat câţiva copăcei.

Zicând acestea, înmână fiecăruia dintre cei doi gemeni câte o unealtă ascuţită din lemn.

— Ce-i ăsta? se interesă Philippa, privind instrumentul simplu.

— Un plantator. Tu faci găurile, iar eu pun în ele micuţii copaci.

Era muncă grea, însă, după vreo oră, plantaseră în luminiş nu mai puţin de o sută de arbori lupuna.

— Acum, tot ceea ce ne mai rămâne de făcut e să împiedicăm doborârea lor atunci când vor ajunge la maturitate, adăugă Nimrod. John? Philippa? Aveţi vreo idee despre cum am putea să izbutim aşa ceva?

— Ce-ai zice de un miriapod dintr-acela gigantic? propuse Philippa. N-aş putea să-mi închipui să se pună cineva cu chestii atât de oribile.

— Corect, dar nu foarte subtil. Eu mă gândeam la ceva mai puţin mortal. La urma urmei, sunt oameni cumsecade care încearcă doar să-şi câştige existenţa.

— Nu văd ce ţi se pare atât de cumsecade la ei, comentă Philippa. Toată lumea ştie că-i important să păstrezi arborii din pădurea tropicală.

— Şi cum rămâne cu pomul de Crăciun? Ai avut aşa ceva anul trecut?

— Ăăă... da, recunoscu Philippa. Dar e altceva, nu? Adică, în definitiv, Crăciunul n-ar mai fi Crăciun fără un pom ca lumea.

— Ipocrizie banală, pufni Nimrod. Vrei ca nişte sărmani tăietori de lemne peruani să-şi înceteze câştigarea existenţei care constă în tăierea copacilor din pădurea tropicală. În schimb, n-ai prea vrea să renunţi la propriul pom de Crăciun.

Philippa îşi strânse buzele pungă, apoi aprobă gânditoare. Era nevoită să recunoască că avea dreptate.

— Dar hai să ne întoarcem la problema actuală, ceru Nimrod. Cum o să apărăm noii copaci?

— De ce nu i-am face invizibili? propuse John. În definitiv, nu prea ai cum să dobori ce nu vezi, nu-i aşa? Chiar nu pot să găsesc o cale mai subtilă decât asta.

— Nu, nici eu nu pot, răspunse Nimrod. Bine gândit, John. De fapt, acelaşi lucru l-am făcut şi eu cu arborii pe care i-am plantat deja. Am vrut doar să văd dacă ideile tale coincid cu ale mele în această privinţă. Cunoşti vreo legare de invizibilitate bună?

— Nu, zise John. Nu-s prea tare la chestiile astea. Ori de câte ori încerc să fac ceva să fie invizibil, se dezintegrează.

— Şi la mine e la fel, mărturisi Philippa.

— Atunci, avem mare noroc că ştiu eu una bună, spuse Nimrod şi, murmurându-şi cuvântul de concentrare, făcu să dispară mica plantaţie de copăcei.

În clipa în care se întoarseră în tabără, găsiră ceaiul aşteptându-i, ceai pe care Nimrod se hotărî să-l completeze

cu sandviciuri cu castraveţi şi cu o prăjitură mare cu ciocolată, dar şi cu biscuiţi cu multă frişcă şi marmeladă.

— Nu pricep de ce n-aţi făcut şi ceaiul, se plânse Groanin. Vă zic eu, nu pricep de ce n-aţi făcut şi ceaiul, domnule.

— Pentru că, dragul meu Groanin, este un fapt stabilit că ceaiul are întotdeauna un gust mai bun atunci când îl prepară altcineva. Şi, în plus, atunci când îl prepară cineva cum se cuvine, aşa cum numai un majordom englez ştie s-o facă. Într-un ceainic, cu apă clocotită. Şi apoi îl serveşte cu lapte. Niciodată cu lămâie. Ai numeroase calităţi, Groanin, după cum, în acelaşi timp, ai şi numeroase lipsuri. Dar nimeni nu prepară ceaiul la fel de bine ca dumneata.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Nu mă pricep la ceai, se amestecă John, dar prăjitura asta e fantastică.

— Nici sandviciurile cu castraveţi nu-s rele, fu de acord Groanin.

— După toate prin câte am trecut, zise Nimrod, m-am gândit că nu ne-ar strica o gustare. Nimic nu e mai bun pentru ridicarea moralului decât un ceai englezesc de mare clasă.

— N-aş putea să fiu mai de acord, Nimrod, spuse o voce politicoasă de englez. Lapte şi două cuburi de zahăr pentru mine, Groanin. O, şi, să nu uit, nu-i aşa că prăjitura aia cu ciocolată arată drăguţ? E cu frişcă proaspătă, nu? Ce prost sunt! Sigur că este. Nu ţi-ai permite un alt fel de prăjitură, nu-i aşa, Nimrod? Nu s-ar potrivi unui om cu gusturile tale sofisticate. Dar mă întreb dacă are un gust la fel de bun ca faimoasa prăjitură stropită cu lămâie a nevesti-mii.

Se întoarseră cu toţii să-l privească pe bărbatul care se îndrepta spre ei, zâmbind afabil şi fluturând harta Faustinei. Purta o jachetă pentru safari, jambiere şi o caschetă colonială,

care e un fel de pălărie. Avea şi o bărbiţă asemănătoare cu o perie pentru pantofi şi o voce domoală, bine timbrată, care îi amintea lui John de un actor într-o piesă de William Shakespeare. Şi, dacă n-ar fi fost arma din mâna lui, omul ar fi putut să pară chiar prietenos.

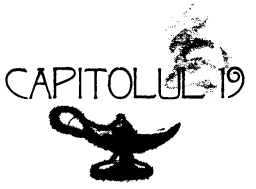
— Chiar mă întrebam când o să apari, zise Nimrod.

Desigur, era Virgil McCreeby, însoţit de Zadie Eloko şi de un băiat înalt, cu înfăţişare irascibilă, în vârstă de vreo treisprezece ani, purtând un tricou cu poza unei trupe de rock, o haină din piele şi o pereche de cizme de motociclist ce păreau c-au participat singure la circuitul internaţional de viteză de la Daytona.

— Dybbuk, exclamă Philippa. Dybbuk, ce cauţi aici?

Dybbuk scoase un zgomot ca de fagot şi-şi dădu ochii peste capul cu păr lung.

— Buck, zise el. Doar Buck, bine?

CAPITOLUL 19

OSTATICUL

— Dă-mi un singur motiv pentru care n-ar trebui să te prefac într-o broască râioasă, McCreeby, spuse Nimrod.

— Nu cumva pentru că deja e o broască râioasă? îşi dădu cu părerea John.

— Hei, nu eşti prea ospitalier, Nimrod, zise McCreeby. Înghiţi o îmbucătură zdravănă din prăjitura lui Nimrod şi-o făcu să alunece pe gât cu puţin ceai fierbinte şi îndulcit. Dat fiind că sunt un conaţional englez aflat în jungla Amazonului şi toate aiurelile astea. Dar, dacă tot ai adus vorba, o să-ţi ofer o serie de motive al naibii de întemeiate ca să te abţii. Iar chestia asta e valabilă pentru voi toţi.

Arătă mai întâi spre gemeni şi apoi spre Groanin şi Muddy, înainte de a-şi mai îndesa în gură niscaiva prăjitură cu ciocolată. Era clar că savura momentul. Chiar izbuti să-şi mânjească tocul armei pe care încă o ţinea în mână cu puţină glazură de ciocolată.

— Ascult, îl invită Nimrod. Erai pe cale să înşiri motivele pentru care ar trebui să mă abţin să te transform într-o broască râioasă. Şi ţi-aş propune s-o faci foarte repede.

— Păi, atunci, hai să vedem.

McCreeby îşi linse ciocolata de pe buricele degetelor, pregătindu-se să enumere motivele.

— În primul rând, aici e un loc sacru şi ştiu că, dintr-un soi prostesc de respect faţă de alte credinţe religioase, voi, ăştia, n-o să vă folosiţi de puterile de djinn într-un loc sacru.

McCreeby îşi înălţă privirea spre catedrala din arbori lupuna.

— Cum numesc ei o chestie de felul ăsta? O *abadía de árboles*, nu? Aşa. Câtă vreme suntem aici, îmi închipui că sunt în deplină siguranţă. Mai ales cu arma în mână. Ceea ce, desigur, este un alt motiv pentru care ar trebui să vă abţineţi. Şi o voi folosi dacă voi fi nevoit, aşa că vă sfătuiesc să nu încercaţi nimic. Avem deja două motive.

Mai sorbi zgomotos puţin ceai.

— Dar vouă, djinnilor, vă plac lucrurile în număr de trei, nu-i aşa? Cum ar fi dorinţele. O, da. Aşa că o să vă dau şi un al treilea motiv. Şi poate c-o să consideraţi, la fel ca mine, că este şi cel mai important dintre toate. Vedeţi, eu am un ostatic. Adepţii mei — ei îşi spun druizi, cu toate că, dacă e să fim cinstiţi, micul cult pe care l-am înfiinţat în zilele noastre în Anglia nu are nimic de-a face cu veritabilii druizi păgâni — îl ţin prizonier într-un loc secret pe tatăl lui John şi al Philippei, domnul Gaunt. Altfel spus, a fost răpit. Dar nu vă faceţi griji. Va rămâne cât se poate de nevătămat cât timp nu-mi staţi în cale.

— Nu te cred, zise John.

— Nu? Ei bine, fireşte că nu m-am aşteptat să mă crezi pur şi simplu pe cuvânt, băiete. Am adus cu mine şi ceva dovezi, desigur. Şi puteţi să-i mulţumiţi stelei voastre norocoase pentru faptul că eu sunt un tip civilizat şi că n-o să vă înmânez urechea sau degetul mic al tatălui vostru.

Virgil McCreeby făcu un semn cu capul spre Dybbuk, care-şi lăsă rucsacul pe pământ şi începu să scotocească tăcut în el. În afara faptului că insista ca lumea să-l numească Buck, Dybbuk nu spusese încă nimic altceva. Senzaţia de

ruşine pe care o resimţea în faţa foştilor săi prieteni îl împiedicase până acum s-o facă.

— Domnul Gaunt a fost răpit, le explică McCreeby. În drumul lui spre birou, într-o dimineaţă, în Manhattan, în vreme ce eraţi cu toţii în New Haven.

— Domnul Senna n-ar fi lăsat pe nimeni să-l răpească pe tata, insistă John. El e şi garda de corp a tatii, nu numai şofer. Şi e foarte bun la asta. A fost în Forţele Speciale*.

— A, da? se strâmbă McCreeby. Ei bine, Forţe Speciale sau nu, domnul Senna are şi el un stomac, la fel ca oricine altcineva. Ceea ce înseamnă că poate fi şi deranjat. Mai ales atunci când oamenii mei izbutesc să introducă în el ceva neplăcut. Cum ar fi o soluţie creată de mine care face imposibilă părăsirea toaletei timp de trei zile în cap. Uite, asta e ceea ce numesc eu cu adevărat „Forţe Speciale", chicoti dezagreabil McCreeby. Ca rezultat, în acea anume dimineaţă despre care vorbeam, el pur şi simplu n-a fost acolo ca să vă ducă tăticul la birou. În schimb, a fost unul dintre adepţii mei. Domnul Haddo. Oricum, tatăl vostru nici măcar n-a observat faptul că bătrânul Păstaie** nu se afla pe scaunul şoferului. Până când n-a fost prea târziu. Arată-i, Buck.

Dybbuk scoase un mic laptop din rucsacul său. Îl deschise, îl ataşă la un telefon prin satelit, îl aprinse, apoi se conectă la un popular site pe care se găseau stocate numeroase filmări video, după care îl întoarse spre John.

John încercă să-i întâlnească privirea vechiului său prieten, însă Dybbuk îl evită.

---

* Unitate de elită a Armatei Americane specializată în misiunile de război neconvenţional sau de gherilă, cunoscută şi sub numele de „beretele verzi" (n. tr.).

** „Senna" (engl.) se traduce ca „siminichie", o plantă leguminoasă ale cărei frunze şi păstăi au fost folosite, încă din cele mai vechi timpuri, ca purgativ şi diuretic (n. tr.).

— Şi eu, care mă gândeam că Finlay era cel care-l ajuta pe McCreeby, zise John, când, de fapt, tu ai fost tot timpul complicele lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama. De ce faci asta, Buck? Credeam că suntem prieteni.

Însă Dybbuk tot nu-i răspunse. Acesta — clipa în care avea să se afle faţă-n faţă cu John şi cu Philippa — era momentul de care-i era cel mai teamă. Acum, că se afla alături de foştii lui prieteni, suportându-le sentimentul de dezamăgire pe care li-l provocase, se simţea chiar mai rău decât îşi închipuise că-i va fi. După toate aventurile prin care trecuseră împreună, ştia precis ce gândeau despre el. Dybbuk tresări de parcă l-ar fi ars cineva cu un fier înroşit în clipa în care Groanin spuse în gura mare:

— Niciodată nu mi-a plăcut de flăcăul ăsta. Mereu am considerat că e o belea. Vă zic eu, mereu am considerat că e o belea.

Între timp, Groanin, Nimrod, Philippa şi Muddy se strânseseră în jurul laptopului, aşteptând să urmărească înregistrarea.

În videoclip, domnul Gaunt era aşezat pe un fotoliu, înăuntrul unei cuşti. Purta o salopetă portocalie* şi ţinea, în mâinile încătuşate, un exemplar din *New York Daily Post*. Aparatul de filmat transfocă pe prima pagină, apoi pe data de apariţie a ziarului, astfel încât prizonieratul să poată fi dovedit cu uşurinţă oricui. Arăta puţin cam obosit şi nebărbierit, însă în rest părea să fie destul de nevătămat.

— Salut, copii, spuse domnul Gaunt. Salut, Nimrod. Presupun că ştiţi deja că am fost răpit şi că sunt ţinut ostatic de trei hipioţi englezi ciudaţi. Habar n-am cine sunt şi ce vor,

* Referire la uniformele purtate de deţinuţi în multe dintre închisorile americane (n. tr.).

dar se poartă destul de bine cu mine. Primesc mâncare suficientă, am ce citi şi mă uit o grămadă la televizor. Mi s-a cerut să vă spun că, dacă veţi face exact ce vă zic ei, mă vor lăsa să plec nevătămat. În schimb, dacă nu veţi colabora, lucrurile ar putea să devină un pic cam neplăcute pentru mine. Sunt cuvintele lor, nu ale mele. Cam asta-i tot ce mi se permite să spun, în afară de... John? Philippa? Mi-e dor de voi amândoi şi vă iubesc foarte mult şi sper să vă revăd cât de curând. Şi să nu vă faceţi griji pentru mine. Am mai trecut prin perioade grele şi înainte şi-o să mai trecem şi pe viitor.

După ce filmarea se încheie brusc, o mai urmăriră o dată.

— Foarte înduioşător, comentă McCreeby.

— E autentic? îl întrebă John pe Nimrod.

— Sigur că e autentic, răspunse nervos McCreeby. Ce vă face să credeţi c-ar fi altfel?

— Ai falsificat fotografia din ziar, comentă John. Cea în care se zicea c-ai fi descoperit Portalul Blestemat.

— Da, aşa este, recunoscu McCreeby. Totuşi, a fost un fals destul de reuşit, nu vi se pare? Uimitor câte se pot face în zilele noastre cu un computer.

— Deci puteai să truchezi şi filmarea, îşi dădu cu părerea John.

— Dacă aş fi făcut-o, n-aş mai fi avut acum cu ce să mă târguiesc, îl contrazise McCreeby. Ceea ce e puţin probabil. Aş fi riscat enorm, nu-i aşa? Să mă expun mâniei a trei djinni puternici? A patru, dacă o adăugăm şi pe mama voastră. Mare noroc am avut că nu-i şi ea de faţă, nu? McCreeby clătină din cap. Nu, nu sunt destul de viteaz încât să fi trucat filmarea, băiete. Şi nici suficient de nebun. În plus, din moment ce m-aţi condus acum spre adevăratul Portal Blestemat, nici nu vă mai cer altceva decât să nu-mi staţi în

drum. Dacă vă veţi supune, tatăl vostru vă va fi înapoiat teafăr şi nevătămat. Aveţi cuvântul lui Virgil McCreeby.

— Cât o mai valora şi ăsta, hohoti Nimrod. Ce anume urmăreşti, McCreeby?

— Credeam că-i evident. Am de gând să descopăr oraşul pierdut, Paititi.

— Încep să înţeleg, zise Nimrod. Vă iese amândurora ceva din asta. V-aţi pus în gând să desfăşuraţi ritualul *kutumunkichu*, nu-i aşa?

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, spuse cu nevinovăţie McCreeby. Te înşeli. *Kutumunkichu*? Ce-i aia?

— Folosindu-te de ritualul *kutumunkichu*, tu, McCreeby, speri să dobândeşti puterea de a transforma metalul obişnuit în aur. Apoi Nimrod îl privi deschis pe Dybbuk. În vreme ce tu, Buck, crezi că-ţi vei recăpăta puterile. La fel ca însuşi Manco Capac. Nu-i aşa?

— De ce nu? Ritualul *kutumunkichu* a funcţionat pentru el, răspunse Buck. De ce n-ar face-o şi pentru mine?

McCreeby tresări.

— Ar fi fost mai bine să nu fi pomenit despre asta, îl mustră el pe Dybbuk.

Numai că Dybbuk nu-l luă în seamă.

— Va da rezultate şi pentru mine, îi spuse el lui Nimrod. Trebuie s-o facă.

Philippei aproape că-i părea rău pentru el.

— Asta i-ai spus, McCreeby? întrebă Nimrod.

— Eu nu i-am spus nimic, ripostă indignat McCreeby. Buck a citit singur vechile texte ale incaşilor. În biblioteca din castelul meu din Anglia. Mai ţii minte biblioteca mea, nu, Nimrod?

— Ce text vechi ar fi şi ăla? întrebă Nimrod. La urma urmei, incaşii n-au lăsat în urmă texte scrise.

— Preotul incas Ti Cosi, nepot al regelui Titu Cusi, el însuşi nepot al lui Atahualpa, i-a descris unui cronicar spaniol, cam prin anul 1550, o serie de mituri şi legende incase. Inclusiv ritualul *kutumunkichu*. Eu sunt în posesia unicului exemplar complet al acelei cronici. Ceea ce nu aveam era harta descriind calea pe care se ajunge aici. Mulţumită vouă, asta nu mai constituie o problemă. Şi, înainte să presupuneţi altceva, aflaţi că Dybbuk a fost cel care m-a căutat pe mine, ca să afle o soluţie pentru problema lui. În schimbul ajutorului meu, voi obţine nu doar îndeplinirea a trei dorinţe, ci a şase. Adică trei de la Zadie şi trei de la Buck. El îmi va îndeplini trei dorinţe de îndată ce-şi va recăpăta puterile de djinn. Singurul motiv pentru care nu insist ca şi voi să-mi îndepliniţi trei dorinţe e că, chiar dacă tatăl vostru e sub controlul meu, tot nu am încredere că nu-mi veţi face vreo surpriză neplăcută.

Doar la simpla menţionare a tatălui ei, Philippa îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului.

— A, da, zise McCreeby. Că mi-am adus aminte. Lacrimile Soarelui din rucsacul lui Zadie? Avem nevoie de ele pentru ritual. Aşa că vă rog să mi le daţi. Şi, văzând că nu se mişcă nimeni, McCreeby adăugă: Trebuie doar să folosesc telefonul prin satelit şi să-i spun domnului Haddo că-mi puneţi beţe-n roate. Iar el o să posteze o nouă filmare cu tatăl vostru, care n-o să mai fie la fel de plăcută la privit ca prima. Haideţi. Daţi-le încoace. Mai bine l-aţi scuti pe tatăl vostru de probleme, ei? O, da, şi ar fi de preferat să-mi daţi şi telefonul vostru prin satelit. Zadie mi-a spus că aveţi şi voi unul.

John scotoci prin rucsac şi găsi cele trei discuri din aur furate din muzeul Peabody. Spre surprinderea lui, erau destul de calde. Ba chiar aproape fierbinţi. I le întinse lui Dybbuk. Şi, apoi, telefonul.

— Ascultă-mă cu atenţie, Buck, zise Nimrod. Este posibil ca ritualul incaşilor despre care ai citit să aibă ceva de-a face cu *Pachacuti*. Marele cutremur de pământ care prevesteşte sfârşitul lumii. Ar putea fi primejdios. Foarte primejdios.

— Doar nu crezi cu adevărat profeţia asta, nu? pufni dispreţuitor McCreeby. Dacă incaşii ar fi avut la dispoziţie o astfel de forţă, nu crezi c-ar fi folosit-o împotriva lui Pizarro şi a conchistadorilor? Ba sigur că da.

— Manco Capac a murit, îi spuse Nimrod lui Dybbuk, neluându-l în seamă pe McCreeby. Te-ai gândit la asta, băiete?

— Manco era deja bătrân şi bolnav, răspunse Dybbuk. Oricum, fără puterile de djinn, sunt ca şi mort. Asta nu-i viaţă, să trăieşti fără puterile de djinn.

— Totuşi, trăieşti, îi atrase atenţia John. Asta e ceva, nu?

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, John, zise Dybbuk. Tu mai ai puterile. Eu, nu.

— Şi cine-i de vină pentru asta? ripostă John.

— John are dreptate, îl susţinu Nimrod. Ai fost avertizat să nu-ţi iroseşti puterile. De toată lumea. De mine. De biata ta mamă. De toată lumea. Dar tu ai preferat să nu asculţi de nimeni. Ai abuzat de harul tău, executând trucuri magice ieftine pentru amuzamentul pământenilor.

— Aici eşti un pic cam nedrept, Nimrod, interveni McCreeby. Nu prea poţi să spui că erau trucuri ieftine. Unele dintre ele erau chiar bune, aş zice.

— La televiziune. Nimrod rostise cuvântul de parcă ar fi fost ceva dezonorant.

— Ce-am făcut, am făcut, răspunse furios Dybbuk. Dar faptul că toată lumea m-a avertizat sigur nu mă înveseleşte cu nimic. Şi voi ce-aţi face? Dac-aţi fi în locul meu? John? Philippa? Ce-aţi face dacă v-aţi fi pierdut puterile cu totul? N-aţi încerca orice ca să le recăpătaţi? Ba sigur că da.

— Cu toţii suntem nevoiţi să suportăm consecinţele faptelor noastre, răspunse John. Asta-i viaţa.

— Uşor de spus, insistă Dybbuk. Dar nu la fel de uşor de făcut.

De data asta, fu rândul Philippei să se enerveze. Însă nu pe Dybbuk. Era furioasă pe Zadie.

— Pe el pot să-l înţeleg, îi spuse ea celeilalte fete. Mereu a fost încăpăţânat. Pe tine, în schimb, nu. Cum de te-ai putut înhăita cu ei? Cum de-ai putut să-mi trădezi încrederea în asemenea hal?

Dybbuk o luă de mână pe Zadie.

— Las-o în pace, îi ceru el Philippei. A făcut-o pentru mine.

— Îl iubesc, mărturisi Zadie. De-asta i-am ajutat încă de când am venit aici. V-am făcut să întârziaţi, cu monştrii ăia, ca să-i ajut pe Buck şi pe McCreeby să ne ajungă din urmă cât stăteam pe loc. Am plasat indicii în drum, astfel încât să credeţi că există o expediţie înaintea noastră. Vreau să-l ajut pe Buck să-şi recapete puterile. Îl privi pe Dybbuk şi-i zâmbi călduros. Aş face orice pentru el. Nu mă aştept ca cineva ca tine, Philippa, să înţeleagă una ca asta. La urma urmei, cine ar putea să se îndrăgostească de tine?

McCreeby zâmbi şi-şi flutură mâinile, cu un gest misterios, prin faţa lui Zadie.

— *L'amour, toujours l'amour*, comentă el. Dragostea învinge orice.

— Apropo de cuceriri, continuă Philippa, străduindu-se să nu ia în seamă dureroasa insultă a lui Zadie. Ce s-a întâmplat cu prietenul tău Pizarro şi cu conchistadorii lui? Unde sunt acum?

Zadie îi răspunse Philippei cu cel mai sarcastic zâmbet de care era în stare, apoi ridică din umeri.

— Ultima dată când i-am văzut, erau prinşi într-o bătălie crâncenă cu prietenii tăi, indienii Xuanaci, explică ea. Şi aşa le şi trebuie.

— Aşa este, zise McCreeby. Aşa este, Zadie. Sunt de acord cu tine. Ascultă de vocea mea, numai şi numai de vocea mea. Uită orice altceva. Numai vocea mea contează.

Îşi flutură din nou mâinile prin faţa ei.

— Ai hipnotizat-o, nu-i aşa? îl întrebă Nimrod. De-asta te ajută. Doar are impresia că e îndrăgostită de Dybbuk. Pentru că aşa i-ai spus tu. Ca s-o poţi convinge.

— Ce tâmpenii, ripostă McCreeby. Aruncă o privire agitată spre Dybbuk. Fireşte că e îndrăgostită de tânărul meu prieten.

Însă Dybbuk se uită ciudat la el.

— Ce, nu-i aşa, Zadie?

— Ba da, răspunse Zadie. Însă în vocea ei ceva suna mecanic, automat. Sunt îndrăgostită de el. Mereu am fost. Mereu o să fiu. Dragoste. *L'amour, toujours l'amour.*

— Ai văzut? zise zâmbind McCreeby, după care arătă spre uşa din Portalul Blestemat. Bine, continuă el. Îmi pare rău să întrerup această foarte înduioşătoare reuniune, dar trebuie să pornim. Deştept ai mai fost, dându-ţi seama cum se dezleagă nodul de la uşă, Nimrod. Eu, unul, n-aş fi făcut decât să-l retez cu maceta şi-aş fi terminat cu el. Ca flăcăul ăla celebru din Grecia.

— Nu eu am fost cel care-a dezlegat enigma, zise Nimrod. John a fost.

McCreeby îi zâmbi lui John.

— Atunci, tu ai fost deştept, băiete. Poate că tu vei fi cel care va porni să cucerească lumea cunoscută. O, da. Încă un lucru. Din informaţiile mele reiese că o punte din frânghii

făcute din păr omenesc duce tocmai până la Paititi. Este corect?

— Corect, confirmă Philippa.

— Şi păzitorii? Mumiile regilor incaşi?

— Au plecat în altă parte, îl informă Philippa, săgetând-o pe Zadie cu un zâmbet sarcastic. Să-i ajute pe Xuanaci.

Motivul pentru care ea şi John erau atât de sinceri cu McCreeby era îngrijorarea faţă de situaţia tatălui lor.

— Ca de obicei, McCreeby, eşti foarte bine informat, aprecie Nimrod.

— Îmi place să citesc, răspunse magul. Asta-ţi oferă un avantaj total nedrept faţă de oamenii ceilalţi, care-şi iau informaţiile doar de la televizor sau de la radio.

— În acest caz, continuă Nimrod, nu ţi-a trecut prin gând că, poate, Ti Cosi a căutat să-l inducă în eroare pe cronicarul spaniol? Că ritualul *kutumunkichu* va provoca, de fapt, *Pachacuti*? Marea distrugere?

— Mă întorc la întrebarea mea de mai devreme, Nimrod. Dacă incaşii ar fi avut la dispoziţie o forţă distructivă de genul acesta, nu crezi că ar fi folosit-o împotriva lui Pizarro? Nu, nu cred că ritualul *kutumunkichu* va duce la *Pachacuti*.

McCreeby clătină din cap, ridicându-şi rucsacul.

— Oricum, bună încercare.

Îşi întoarse privirea spre Dybbuk şi spre Zadie.

— Voi doi, haideţi acum. E timpul să pornim.

— Cum rămâne cu tata? vru să ştie John.

— O să fie bine, zise McCreeby. Atâta vreme cât nimeni nu încearcă să ne urmărească sau să se amestece. De îndată ce voi fi la loc sigur, afară din Peru, îl voi suna pe domnul Haddo şi-i voi cere să-i dea drumul. Nimic mai simplu. Credeţi-mă, n-am vreun interes să-mi atrag urgia mamei voastre, Layla.

— Ca să nu mai vorbim de propria mea urgie, adăugă Nimrod.

— Şi iată motivul pentru care voi avea nevoie de şase dorinţe. Vezi, Nimrod? M-am gândit la toate.

McCreeby deschise uşa din Portalul Blestemat şi, urmat îndeaproape de Dybbuk şi de Zadie, trecu dincolo. Moment în care dispărură tustrei.

— Îmi displace profund omul, zise Groanin.

— Şi mie, spuse Nimrod, închizând uşa în urma lor.

— Şi acum? Vă-ntreb, şi acum?

— Ai auzit ce-a zis McCreeby. Avem mâinile legate, Groanin.

— În mod normal, interveni John, când cineva este răpit, încerci să-l găseşti înainte ca răscumpărarea să fie plătită.

— Nu-i aşa de uşor când eşti pe Amazon, comentă Groanin.

— Măcar de-ar fi fost mama voastră în New York, în loc să fie în Brazilia, zise Nimrod.

— Trebuie să-i transmitem un mesaj, conchise Philippa. Trebuie să-i spunem să se întoarcă acasă şi să-l caute pe tati.

— Are cineva numărul de telefon al doctorului Kowalski? întrebă Nimrod. Al chirurgului ei plastic.

— Nu, răspunse Philippa. Nu ni l-a dat. În plus, McCreeby ne-a luat telefonul.

— O să facem altul, adăugă John.

— Dar nu aici, îl opri Nimrod. Nu în locul ăsta. Îţi aminteşti?

— Foarte bine, acceptă John. Plecăm de-aici. Facem un telefon altundeva.

— Dar de ce n-am folosi poşta djinninternă? propuse Philippa. Probabil că e mai rapidă.

Se referea la facilitatea existentă între djinnii maturi care sunt frate şi soră, prin care este posibil ca unul dintre ei să înghită ceva ce-şi va face apoi apariţia în gura celuilalt. Indiferent la ce depărtare ar fi.

— Normal este să dai un telefon şi s-o previi pe cealaltă persoană, zise Nimrod. Ultima dată când mi-a trimis Layla ceva prin poşta djinninternă, eram pe scaunul dentistului. A fost ceva foarte jenant.

Ridică din umeri.

— Pe de altă parte, s-ar putea să dureze ceva să găsesc numărul de telefon al lui Kowalski. Şi, în cazul nostru, timpul este esenţial. Altfel spus, cu cât mai repede îl găseşte pe tatăl vostru, cu atât mai repede putem pleca pe urmele lui Virgil McCreeby şi-l putem opri.

CAPITOLUL 20

ÎN CĂUTAREA DOMNULUI GAUNT

Doctorul Stanley Kowalski se îndepărtă de peretele de care se sprijinise şi-i întinse Laylei Gaunt o oglinjoară de mână, împreună cu o fotografie făcută cu mai mult de un an înaintea cumplitului accident în urma căruia îi fuseseră distruse chipul şi trupul originale.

Layla privi când la una, când la cealaltă, timp de mai multe minute, până când, recunoscându-se pe ea însăşi pentru prima dată după luni de zile, schiţă un zâmbet larg.

— Nu-mi vine să cred ce treabă bună ai făcut, zise ea. Arăt exact la fel ca înainte. Şi, atunci când spun exact, exact înseamnă. Chiar nu mi-aş da seama că faţa asta n-a fost de la început a mea. Tare bună treabă ai făcut. Printre chirurgii plastici, eşti chiar un geniu, ştiai? Un geniu.

Doctorul Kowalski îşi scoase din gură băţul de chibrit pe care-l tot mesteca şi zâmbi cu modestie.

— Hai, las-o baltă!

Nu se putea spune că se îmbrăca sau se comporta ca un chirurg. Pe sub halatul alb purta un simplu tricou cenuşiu o pereche de jeans şi ghete masive, pentru lucru.

— Nu, e adevărat, insistă doamna Gaunt. Dacă n-aş fi ştiut care-i treaba, aş fi zis că e vorba de magie.

— Ştii ceva? zise Kowalski. Asta spun toţi pacienţii mei. De-ar şti ei...

— Că eşti djinn? Dac-ar şti asta, Stanley, probabil că ar aştepta imposibilul. În locul simplelor minuni pe care chiar le săvârşeşti.

— Dac-ar fi fost oricine altcineva în locul meu, o operaţie de chirurgie plastică de genul celei prin care ai trecut tu ar fi imposibilă, fireşte.

Doctorul ridică din umeri, modest.

— Însă cei mai mulţi dintre oamenii care vin la mine nu-şi doresc decât versiuni îmbunătăţite ale lor. Nu una complet diferită, aşa cum a fost cazul tău, Layla.

— Cine s-a găsit să vorbească! Abia dacă mai semeni cu băiatul pe care mi-l amintesc din şcoală!

Doctorul Kowalski se scărpină şi-şi vârî băţul de chibrit înapoi în gură. Era un om neobişnuit prin faptul că semăna perfect cu un celebru actor de film — acum mort —, pe numele său Marlon Brando. Dar nu cu bătrânul Marlon Brando, cel care apăruse în filme ca *Naşul*, ci cu tânărul Marlon Brando, cel care apăruse în filme ca *Un tramvai numit dorinţă*. Cu ani în urmă, tatăl djinn al lui Kowalski, Victor, care era chirurg plastician în Beverly Hills, în statul California, făcuse ca, la cererea fiului său, acesta să arate leit ca actorul pe care mulţi îl considerau odinioară ca fiind cel mai frumos bărbat din lume. Doctorul Stanley Kowalski* şi vorbea ca Marlon Brando.

— Sigur, m-am schimbat, recunoscu Kowalski, ridicând din umeri. Dar în bine. Şi ştii de ce? Pentru că am vrut să fiu în largul meu. Asta a fost dintotdeauna deviza mea în afacerea asta. Să te simţi comod în pielea ta. Şi, dacă nu se poate,

* Stanley Kowalski este şi numele personajului principal din piesa „Un tramvai numit dorinţă", de Tennessee Williams. Marlon Brando a jucat acest rol atât în piesa de pe Broadway, cât şi în filmul cu acelaşi nume din 1951 (n. red.).

atunci să te schimbi până când te *vei* simţi în largul tău. Simplu.

— Mulţumită ţie, mă simt mai bine în pielea mea decât m-am simţit de veacuri, spuse Layla, privind cu atenţie ambele profiluri, unul după celălalt, apoi sărutându-l pe Kowalski pe obraz.

Kowalski părea stânjenit.

— Nu, serios, îţi sunt extrem de recunoscătoare. Mă cunoşti de ani de zile, Stanley. Am fost colegi de şcoală. Aşa că spune-mi cinstit. Chirurgia plastică e una. Arăt din nou ca mine însămi. Dar mai sunt fermecătoare?

— N-am cunoscut nicio cucoană care să nu ştie dacă e fermecătoare sau nu şi fără să i se spună asta*. Sigur că eşti fermecătoare, Layla. Aşa cum ai fost totdeauna. Frumoasă cu vârf.

Layla zâmbi fericită. Dar în clipa imediat următoare începu să tuşească, înecându-se cumplit şi ducându-şi mâna la piept.

— Care-i problema? o întrebă îngrijorat Kowalski. Te simţi bine?

— Lasă-mă, zise Layla, scoţând alte câteva zgomote de gâlgâit şi de sufocat ce sunau ca aburul ieşit sub presiune dintr-un automat pentru cafea espresso. Îmi vine ceva pe gât.

Între timp, ghicise ce se întâmpla şi cum se făcea că un obiect — oricare-ar fi fost acela — ajunsese să-i vină în sus din stomac, pe trahee.

— E fratele meu, Nimrod.

Pentru o fracţiune de secundă, îl înjură pe Nimrod pentru faptul că folosea poşta djinninternă fără s-o anunţe, dar,

---

* Parafrază a unei replici a personajului Stanley Kowalski din piesa „Un tramvai numit dorinţă": *I never met a dame yet that didn't know if she was good-looking or not without being told* („N-am cunoscut nicio cucoană care să nu ştie dacă arată sau nu bine şi fără să i se spună asta") (n. red.).

după încă o clipă, îşi duse mâna la gură şi scuipă obiectul în palmă.

— Poşta djinninternă, explică ea.

— Ce uşurare, zise Kowalski. Pentru o clipă, am crezut c-ar putea fi o reacţie secundară la operaţia de chirurgie plastică. Uneori, se poate întâmpla. Doar gândul că arată ca altceva le poate sta oamenilor în gât.

Layla Gaunt desfăşură mesajul scris pe o bucată de hârtie cerată şi-l citi iute.

— Trebuie să mă întorc în New York imediat, anunţă ea. Poate şi mai repede de-atât. Soţul meu, Edward, a fost răpit.

— Ce păcat! Ai idee cine-a făcut-o? Cei din tribul Ifrit? Sau Ghul?

— Nimrod crede c-ar fi pământeni.

— Care şi-o caută cu lumânarea, nu? Punându-se cu un djinn ca tine?

— Mda, confirmă mohorâtă Layla. Cam aşa ceva.

Din moment ce, pentru Layla, părea ceva lipsit de înţelepciune să rişte crearea unui alt vârtej — nu uitase de cel pe care-l stârnise în New York, de pe acoperişul Muzeului Guggenheim —, Kowalski o conduse la aeroport cu automobilul lui. Dar nu la un aeroport ca oricare altul. O conduse la un aeroport aparţinând Forţelor Armate Braziliene. Layla se hotărâse să meargă cu cel mai rapid avion pe care l-ar fi putut găsi, iar acesta era, cel puţin din câte o informase Kowalski, noul avion de vânătoare cu reacţie Mirage 2000, ce atingea o viteză maximă de peste două mii cinci sute de kilometri pe oră.

Pilotul, un căpitan numit Alberto Santos, nu prea avu de ales în această privinţă, din moment ce Layla aşternuse

asupra lui o puternică legare de djinn. Aşa că, atunci când Santos decolă, era destul de convins că persoana care stătea pe scaunul din spatele lui era un general-maior de brigadă din Aviaţia Braziliană.

Înainte de decolare, Layla îi mulţumi lui Kowalski pentru tot ajutorul acordat şi-l sărută din nou.

— Of, te rog, încetează, mă faci să mă jenez, protestă el. Pe lângă asta, încă n-am terminat să te ajut.

Şi începu să-i explice că, din moment ce New York era la aproape opt mii de kilometri distanţă faţă de Rio de Janeiro, iar avionul avea o rază operaţională de aproximativ o mie cinci sute de kilometri, era obligat să ia telefonul şi să joace rolul veritabilului general-maior — care, întâmplător, era un client de-al lui Kowalski şi care suportase o operaţie menită să-l facă să aibă o înfăţişare mult mai evident eroică —, urmând să redirecţioneze o serie de avioane de alimentare în traseul lor de zbor.

Călătoria fu una lină, cel puţin până când căpitanul Santos se hotărî să demonstreze ce pilot priceput era, executând o serie de manevre acrobatice care ar fi făcut pe oricine, cu excepţia unui djinn ca Layla, să întindă mâna după punga pentru rău de înălţime. Altfel, lucrurile decurseră bine până când, la mai puţin de patru ore după decolarea din Rio, avionul cu reacţie brazilian pătrunse în spaţiul aerian al Statelor Unite, în apropiere de New York, iar o escadrilă de avioane de vânătoare F-15 Eagle, aparţinând Forţelor Armate Aeriene Americane, se adună să-l intercepteze.

Câteva clipe mai târziu, erau în bătaia focului. Căpitanul Santos încercă să scape, însă lupta era una inegală. Un Mirage nu poate face prea multe împotriva a patru F-15, iar atunci când un semnal de avertizare din carlingă îi anunţă că

o rachetă se îndrepta spre coada avionului, nu avură de ales decât să se catapulteze.

Se paraşutară în apele oceanului, unde o navă militară deja se zorea, pregătită să-i culeagă. Însă Layla ajunsese la concluzia că nu-şi permitea să se lase arestată. Cel puţin nu acum, când reintrase în posesia vechiului ei chip. Aşa că, de îndată ce atinse apa, se lăsă să se scufunde, făcu să apară un aparat autonom pentru respiraţie subacvatică, un costum de scafandru şi o pereche de înotătoare, iar apoi, sub nasurile şi binoclurile marinarilor care o căutau, înotă până la ţărmul din Long Island.

Între timp, sărmanul căpitan de aviaţie brazilian fusese deja arestat. Doamna Gaunt se hotărî să-i vină în ajutor, dar asta ceva mai târziu, când treburile mai urgente care o determinaseră să se întoarcă din America de Sud aveau să fie rezolvate.

Ajunse la ţărm la Westhampton, ceea ce era un mare noroc. De la Westhampton Beach mai avea doar puţin de mers până la casa de vară a familiei Gaunt, din Quogue. Şi, la adăpostul întunericului, ajunse repede pe jos acasă. Acolo, îşi schimbă veşmintele, pregăti o cină uşoară şi, folosind computerul din biroul soţului ei, precum şi parola pe care i-o transmisese Nimrod prin poşta djinninternă, se logă pe site-ul corespunzător, căutând clipul răpitorilor.

De îndată ce termină de vizionat filmarea, mări unul dintre cadre pe ecranul computerului, analizând cele mai mărunte detalii, în căutarea unor indicii privitoare la locul în care fusese filmat videoclipul. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta: în spatele cuştii în care se afla soţul ei, chiar în colţul imaginii, se afla o fereastră înaltă, arcuită, iar după ce mări de mai multe ori priveliştea de dincolo de fereastră, ajunse să

obţină ispititoarea ilustrare a marginii unui vechi pod suspendat.

— Unde o fi? murmură ea gânditoare.

Privi cu atenţie imaginea mult, mult timp până să-şi dea seama că recunoaşte podul. Era Podul Brooklyn, de peste East River, din New York. Şi, după unghiul din care se vedeau pilonii din beton, ca şi după orizontul Manhattanului, deduse că soţul ei se afla în partea dinspre Brooklyn a podului, într-o clădire situată undeva imediat sub nivelul acestuia.

Întorcându-se la computer, Layla căută imagini cu faimosul pod din Brooklyn, descoperind în doar câteva minute o posibilă amplasare. Imediat sub pod era o promenadă cu o clădire semiabandonată pe chei, numită Magazia lui Molloy. Magazia avea ferestrele înalte şi arcuite, exact ca cele din filmare.

Magazia lui Molloy era locul în care soţul ei era ţinut prizonier de acoliţii lui Virgil McCreeby.

Ochii i se îngustară de supărare în clipa în care privi o fotografie a magaziei şi-şi închipui prin ce trebuia să treacă soţul ei.

— O să le arăt eu răzbunare ticăloşilor ăstora, murmură ea întunecată. Încă nu ştiu cum o să fie. Dar o să fie de groaza lumii.

Când ajunse în Brooklyn, la volanul automobilului, era deja întuneric. Podul zumzăia de zgomotul traficului şi un vânt rece sufla dinspre East River. Cu un binoclu puternic, Layla cercetă Magazia lui Molloy, mai ales ferestrele arcuite. Era un loc straniu, cu un aspect sinistru, ca de coşmar. Clădit din calcar, cu un acoperiş abrupt din ţiglă roşie şi două turnuleţe poligonale, avea pe veranda în formă de L o firmă veche, pe

care scria *MAGAZIA LUI MOLLOY*, singurul semn că era un depozit şi nu un castel romanic în miniatură. Privită din exterior, clădirea părea de-a dreptul părăsită. Însă acesta nu era un motiv să presupună că s-ar fi înşelat sau că Virgil McCreeby nu şi-ar fi luat câteva măsuri de precauţie anti-djinn, pentru orice eventualitate. Până şi un djinn devenea precaut când venea vorba de Virgil McCreeby.

Urcă până la splendida intrare, cu arcadele ei gemene, observând literele ornamentale de pe pietrele aflate deasupra uşilor principale. Seamănă cu runele folosite de străvechii druizi, îşi zise în sinea ei. Erau destul de întâlnite în Anglia şi în Germania, din câte ştia, însă foarte rar de găsit în New York. Layla tocmai se pregătea să pună mâna pe clanţă când nările ei fine captară un miros ciudat. Ceva care mirosea a flori, însă cu mult mai puternic.

Îndepărtându-şi mâna, se aplecă mai aproape şi adulmecă delicat clanţa, ca un leopard bănuitor simţind capcana vânătorului. Şi, în lumina lunii, zări minuscula unduire încremenită a ceva unsuros cu care clanţa era mânjită din abundenţă. Era un soi de unguent!

Un gând îi mişună prin memorie, în timp ce-şi amintea ce miros captaseră nările ei. Unguentul. Era o enzimă uşor absorbită de piele, preparată din veninul unui scorpion mortal, care, dac-ar fi pus mâna pe clanţă, ar fi lăsat-o paralizată timp de câteva ore, poate şi mai mult, în funcţie de cât de concentrată era. Înţelegând că scăpase printr-un noroc chior, Layla îşi murmură cuvântul de concentrare şi, câteva clipe mai târziu, mâinile îi erau la adăpostul unor mănuşi din piele groasă.

Întinse din nou mâna spre clanţă şi-o apăsă fără zgomot. Uşa nu era încuiată. Dar încă n-o deschise. Layla ştia că, în

cazul unui mag puternic cum era McCreeby, până şi scârţâitul unei uşi sau al unei scânduri din duşumea putea să aibă o întrebuinţare sinistră. Erau anumite scârţâituri de uşi care nu făceau să ţi se ridice doar părul de pe cap, ci capul întreg, cu gât cu tot, până când te trezeai spânzurat în gol. Iar o scândură a podelei, atunci când scârţâia, putea să se prefacă într-o invizibilă capcană pentru urşi, ale cărei fălci puternice erau capabile să zdrobească piciorul unui bărbat. Existau chiar şi rafale de vânt, şuierând prin ochiurile sparte ale ferestrelor, care puteau să se prefacă, din urletul îndepărtat al unui lup, într-un veritabil lup cenuşiu, hăituindu-te flămând prin întuneric.

Layla nu se temea de sugrumători sau de capcane pentru urşi, nici măcar de lupi, însă era extrem de prudentă în privinţa evenimentelor neaşteptate. Chiar şi-aşa, tot izbuti să înlăture pânzele de păianjen care acopereau uşa, ca să poată unge balamalele, gândindu-se că acestea erau doar căminul câtorva păianjeni de casă obişnuiţi. Acesta fu primul ei gând. Din fericire, nu fu şi cel de-al doilea: acesta constă în reamintirea faptului că Virgil McCreeby era un înverşunat colecţionar de păianjeni şi reuşise să devină imun până şi faţă de cele mai veninoase dintre arahnide. Foarte probabil, procedase astfel întrucât ştia că, în timp ce şerpii veninoşi erau inofensivi pentru djinni, păianjenii şi scorpionii veninoşi erau destul de mortali. Cu o mişcare iute, închise uşa la loc. Tocmai la timp, căci zărise în treacăt ceva mare şi păros mişcându-se în încăperea din spatele ei. *Mult prea mare pentru un păianjen*, îşi zise. Totuşi, mişcarea fusese stârnită de pânză, era convinsă de acest lucru.

Layla se întoarse la automobil, să-şi lase trupul într-un loc sigur, gândindu-se să devină invizibilă înainte de a

patrunde în casă. Bănuind că ar putea să lipsească o vreme, se aşează pe bancheta din spate, unde avea mai mult loc să-şi întindă picioarele, încuind portierele pe dinăuntru. Apoi îşi murmură cuvântul de concentrare şi, pentru o clipă, fu ca şi cum ar fi crescut mai înaltă, mult mai înaltă, numai că, atunci când privi în jos, observă că era deasupra maşinii.

Pluti înapoi spre casă şi trecu de uşa de la intrare. De îndată, se bucură că apelase la această mică măsură de precauţie, deoarece în spatele uşii de la intrare se afla ceea ce ea luase, la prima vedere, drept un păianjen foarte mare. Ochii persoanelor invizibile au nevoie de mai multă vreme până să se adapteze la întuneric decât cei normali, aşa că trecură pe puţin două minute până să-şi dea seama că vietatea pe care o privea nu era nicidecum un păianjen, ci mai degrabă o gravură neobişnuit de mare înfăţişând ceea ce părea să fie un bărbat în patru labe, chit că era unul care avea destule caracteristici ale unui păianjen, fiindcă era imortalizat târându-se în sus, sau poate în jos, pe un perete.

Nevăzută, se deplasă înainte, să privească mai îndeaproape gravura. Îmbrăcat complet în negru, cu o clepsidră albă pe spinare, ciudatul bărbat avea braţele şi picioarele lungi şi oribil de subţiri, palmele şi tălpile minuscule şi un cap aplecat în jos, astfel încât din el se puteau vedea doar o frunte albă, boltită, precum şi câteva şuviţe răzleţe de păr. Nu era atât un om păianjen, cât un păianjen uman. Layla consideră că era cea mai revoltătoare imagine din câte văzuse vreodată — chiar şi făcând abstracţie de Muzeul de Artă Modernă — şi se gândi că o magazie părăsită era, probabil, cel mai bun cămin pentru aşa ceva. Însă nu părea să-i poată provoca vreun rău.

Îndepărtându-se de tablou, îşi roti privirea prin holul rece şi pustiu de la intrare. De-o parte şi de cealaltă a holului, câte

o scară şubredă ducea în sus, spre o beznă şi mai profundă. Câteva scaune de lemn erau stivuite, unul peste altul, lângă un perete gol şi umed, iar într-un şemineu gol zăcea un câine mare, adormit. Câinii sunt renumiţi pentru faptul că ar avea un al şaselea simţ şi, cu toate că nu pot vedea în lumea invizibilă, uneori sunt capabili să simtă atunci când aceasta este tulburată, aşa că Layla se hotărî să urce pe scara cea mai îndepărtată de câine, dar descoperi că aceasta ducea spre un perete din cărămidă.

Întorcându-se încă o dată în holul de la intrare, se opri lângă câine şi, gândindu-se că ar putea să-i folosească trupul pentru o vreme, se strecură sub blana lui încâlcită şi izbuti chiar să facă vreo câţiva paşi ţepeni înainte să-şi da seama că animalul era mort şi singurul motiv pentru care i se păruse că ar fi viu era că fusese împăiat de un expert taxidermist. Fără îndoială, fusese odinioară animalul favorit al cuiva.

Lăsând corpul împăiat al câinelui lângă şemineu, începu să urce scara cealaltă, parcurgând nu mai mult de câteva trepte, când auzi ceva în urma ei. Întorcându-şi privirea, zări în stratul gros de praf care acoperea scândurile goale ale podelei câteva zeci de urme de paşi. Pentru o clipă, Layla se gândi că erau propriile urme. Apoi privi în spatele uşii şi observă că bărbatul care se târa în patru labe în gravura aceea sinistră nu mai era acolo. Dispăruse. Dar unde? Şi era posibil ca urmele acelea să fi fost ale lui? Privi agitată în jur.

Răspunsul la aceste întrebări nu se lăsă mult aşteptat. Un curent rece de aer se strecură în jos prin horn, apoi în vatră, făcând ca holul de la intrare să devină la fel de rece ca o cameră frigorifică. Această bruscă schimbare de temperatură avu ca efect faptul că ea deveni mai vizibilă decât înainte şi, prin urmare, mai vulnerabilă la atacuri. Era tot ce-i trebuia

straniului păianjen uman din gravură. Hidoasa creatură se prăbuşi din tavan direct în mijlocul fiinţei ectoplasmice a Laylei şi, cu scârboasele lui părţi ale gurii — vietatea nu avea nas, ci doar o îngrămădire de ţesut solid în jurul unei deschizături care-i servea drept pai prin intermediul căruia începu să-i absoarbă spiritul —, scoase un zgomot hidos, bălos, ca de aspirator ud.

Deodată, Layla îşi dădu seama cât de bine păzea McCreeby locul acela împotriva unui djinn ca ea: creatura din gravură era un exorber, un tip special de spirit al naturii, folosit odinioară de străvechii druizi care oficiau exorcizări pentru absorbirea spiritelor şi a altor lucruri invizibile în pântecul său. Ceva asemănător de oribil păţise bietul domn Rakshasas, care nu mai fusese văzut de când un războinic de teracotă îl absorbise la Templul din Dendera, aflat în Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

Simţi cum o mică parte din fiinţa invizibilă i se desprinde şi dispare înăuntrul exorberului. Şi, apoi, încă una. Era absorbită, încetul cu încetul, în uitare.

CAPITOLUL 21

LACRIMILE SOARELUI

— Ce crezi c-o să se-ntâmple? îl întrebă Philippa pe Nimrod. Dacă duc până la sfârşit ritualul despre care vorbeai? Kutu-mun-chestia aia.

Se scursese aproape o oră de când Dybbuk, Zadie şi Virgil McCreeby trecuseră prin uşa din Portalul Blestemat. Iar grupul lui Nimrod încă-şi cântărea următoarea mişcare. Groanin mai pregătise ceva ceai, lucru pe care-l făcea de fiecare dată când nimeni nu mai găsea altceva de făcut. Acesta era modul englezilor de a privi lucrurile: dacă ai îndoieli, stai jos şi bea o cană de ceai cât timp te gândeşti al naibii de bine la ce vrei să faci. Este unul dintre principalele motive pentru care britanicii au avut odinioară cel mai întins imperiu din câte a văzut vreodată lumea. John şi Philippa nu se dădeau în vânt după ceai şi nici nu-şi doreau să stăpânească lumea; ei doar voiau să-şi vadă tatăl întors cu bine acasă, iar expediţia lor sud-americană, încheiată cu succes. Aşa că, în loc de ceai, băură limonadă.

— *Kutumunkichu*? Sincer, nu ştiu, zise Nimrod. Însă n-o să se-ntâmple nimic bun, mă tem. Dybbuk cam vrea să se joace cu focul.

— Aşa s-ar zice, aprobă John, izbucnind în râs. Aproape în sensul propriu al cuvântului.

Nimrod se încruntă nedumerit.

— Adică?

— Adică ar fi trebuit să-i vezi faţa când i-am pus Lacrimile Soarelui în mână. A fost cât se poate de ciudat, însă discurile alea din aur erau chiar fierbinţi. Mă rog, unul dintre ele.

Urmă o îndelungă tăcere până când Nimrod îşi termină de băut ceaiul. Şi, de parcă abia atunci ar fi auzit cuvintele lui John, Nimrod întrebă:

— John, ce spuneai? În legătură cu Lacrimile Soarelui?

— Una dintre ele era fierbinte.

— Fierbinte? Cum adică fierbinte?

John ridică din umeri.

— Nu ştiu. Fierbinte. Nu încins, ca şi cum ar fi fost pe foc, cât să-l scapi din mână. Dar prea fierbinte ca să-l suporte pielea prea mult timp. Nu fierbinte de parcă ar fi stat în foc. Dar fierbinte de parcă ar fi stat în soare, la prânz. Sau pe un radiator. Fierbinte în genul ăsta.

Nimrod îşi ridică privirea spre bolta groasă a copacilor, prin care foarte puţine raze fierbinţi de soare pătrundeau vreodată, apoi şi-o îndreptă spre rucsacul lui John.

— Cum ar fi putut unul dintre discuri să fie fierbinte? se întrebă el cu glas tare. Toate trei erau în rucsacul tău.

— Exact, confirmă John. Vreau să spun că şi mie mi s-a părut c-ar fi cam ciudat. Dar, în momentele alea, cred că aveam alte lucruri pe cap. De fapt, abia acum mi-am adus aminte. Cu toată povestea asta cu McCreeby şi cu Buck şi cu ceea ce s-a întâmplat cu tata şi cu vrăjitoarea aia de Zadie şi cu toate celelalte, mi-a cam fugit din minte.

— Dar de ce s-ar fi înfierbântat Lacrimile Soarelui în rucsacul tău?

Nimrod se ridică şi se duse să arunce o privire în rucsacul lui John.

— De ce? repetă el. Nu erau expuse la lumina soarelui. Şi nici în apropierea focului cu ceainicul lui Groanin.

Groanin luă ceainicul de pe foc şi mai turnă puţină apă clocotită în cană.

— Mai vreţi ceai, domnule?

— Nu, nu acum. Mulţumesc, Groanin.

Nimrod desfăcu clapa rucsacului şi începu să azvârle obiectele personale ale lui John pe jos, de parcă ar fi căutat un răspuns urgent.

— Hei, consideră-te invitatul meu, zise John. Nu sunt decât lucrurile mele personale, ştii? Nimic important. Vezi-ţi de treabă în voie, bine?

Nimrod nu-l luă în seamă. Şi, între timp, toată lumea se adunase în jurul rucsacului lui John, întrebându-se ce anume ar putea să găsească Nimrod ca să explice fierbinţeala Lacrimilor Soarelui.

— Aş putea să am şi ceva personal pe-acolo, insistă John.

— Cum ar fi? îl iscodi Philippa.

— Dacă ţi-aş spune ce anume, atunci n-ar mai fi cu adevărat ceva personal, nu ţi se pare? răspunse John, cu o logică fără cusur.

— Zadie e cea cu viaţa secretă, John, nu tu, îi atrase atenţia Philippa. N-ai putea s-o treci cu vederea pe vrăjitoarea asta trădătoare?

— Am impresia c-o s-o trec cu vederea mult mai degrabă decât tine, recunoscu John. Ceea ce nu pot să trec cu vederea e că Buck ar fi îndrăgostit de ea. Ridică din umeri. Sau ea de el. Adică, Buck a fost întotdeauna un tip foarte înţepat.

— Aşa a fost, bombăni Groanin. Fără îndoială.

— Eu nici măcar n-am ştiut că el şi cu Zadie ar fi prieteni, mărturisi Philippa. Nici măcar nu înţeleg chestia asta. Aş fi zis că Zadie e mult prea sâcâitoare pentru el.

— Nu se-ntâmplă mereu aşa? îşi dădu cu părerea Groanin. Nimic nu ne nedumereşte mai mult decât partenerul pe care şi-l alege cel mai bun prieten. Ei, domnule?

— Chiar trebuie să vă reamintesc tuturor că Zadie a fost hipnotizată? spuse Nimrod.

— Se pare că ai şi făcut-o, constată Philippa. Scuze.

— Hmm, mormăi Nimrod, azvârlindu-şi un obiect în palmă. Era bucata de rocă galbenă pe care Philippa o luase cu ea din tunelurile subterane. Mă gândeam eu. Iată vinovata. Mostra de uraniu. E încă destul de caldă. Uite. Atingeţi-o.

Îi aruncă piatra Philippei, care însă o lăsă să cadă pe pământ fără măcar să încerce s-o prindă.

— Nu, mersi, zise ea. Dacă e fierbinte, înseamnă că e fierbinte dintr-un motiv care nu-mi inspiră siguranţă.

Însă Muddy o culese de jos şi o privi mai îndeaproape. Era obişnuit cu manevrarea lucrurilor care implicau riscuri. Ca, de exemplu, armele de foc şi ţigările. Sau neobişnuitul crocodil.

John clătină din cap.

— Ştiam eu că piatra aia e periculoasă.

Începu să-şi îndese din nou în rucsac lucrurile pe care Nimrod i le aruncase pe pământ.

— Hei, doar nu crezi că mi-o fi contaminat lenjeria, nu?

— Eu nu mi-aş face griji pe tema asta, frăţioare, îl sfătui Philippa. Nu există nimic pe întreaga planetă mai periculos decât lenjeria ta.

— Nostim, răspunse John. Foarte nostim.

— Piatra n-ar trebui să fie periculoasă, zise Nimrod. Doar dacă...

— Doar dacă, îl întrerupse Philippa, discurile alea trei de aur n-ar fi nicidecum de aur, ci din altceva? Din ceva care reacţionează urât la apropierea uraniului.

— Da, aşa este, o aprobă Nimrod. Zi mai departe.

— Ei bine, n-ar fi posibil ca Lacrimile Soarelui doar să pară că ar fi din aur? Să fi fost camuflate cu un strat subţire de aur, astfel încât să ascundă adevăratul material din care erau confecţionate? Adică, să presupunem că incaşii doar le-au înmuiat în aur.

— Exact, confirmă Nimrod. Isteaţă fată. Ei, şi-acum: din ce ar putea să fi fost confecţionate? Dacă memoria mă ajută, doar un singur disc dintre cele trei părea cu mult mai greu decât aurul normal.

— Ce ziceţi de plumb? se amestecă Groanin. Vă zic eu, ce ziceţi de plumb? Erau destui tipi care obişnuiau să poleiască un pic de plumb şi să-l dea drept aur. Falsificatorii. De-aia oamenii încă mai muşcă monedele din aur. Să vadă dacă-i veritabil.

— Nu poate să fie plumb, zise Nimrod. Plumbul nu intră în reacţie cu uraniul.

Apoi, înjură cu voce tare.

Era pentru prima dată când copiii îl auzeau pe unchiul lor înjurând, aşa că, pentru o clipă, rămaseră şocaţi.

— I-auzi ce gură spurcată, comentă Groanin. Să-njuri în halu' ăsta în faţa copiilor. Ar trebui să vă fie ruşine, domnule.

— Iertaţi-mă cu toţii, adăugă la repezeală Nimrod. Însă, dintr-o dată, mi-a trecut prin minte ceva foarte, foarte rău.

Şi, după aceea, rămase tăcut timp de mai mult de un minut, plimbându-se nervos de colo-colo prin tabără, clătinând din cap şi frângându-şi mâinile.

— Aveţi de gând să ne spuneţi care-i treaba sau e musai s-o scoatem cu ciomagul de la dumneavoastră? strigă Groanin. Cu tot respectul, domnule.

— Poate-ar fi mai bine să nu ştiţi, spuse întunecat Nimrod. Vreau să zic că sunt multe lucruri pe care mi-aş fi dorit, uneori, să nu le ştiu. Cum îi plăcea domnului Rakshasas să spună? E mai bine să nu-ţi aminteşti ceea ce e de preferat să uiţi şi încă mai bine să nu uiţi niciodată ceea ce merită să-ţi aminteşti.

— Ce porcărie, zise Groanin. Vă zic eu, ce porcărie! Spuneţi-ne şi terminaţi odată cu asta, domnule, dacă vreţi să vă mai pregătesc vreodată ceaiul.

— Asta zic şi eu ameninţare, Groanin, răspunse Nimrod, zâmbind strâmb. Foarte bine. La asta mă gândeam: că discul cel mai greu dintre toate cele trei a fost confecţionat din poloniu pur.

— Despre ăsta n-am auzit, mărturisi Groanin. Am auzit despre Palladium. Am văzut-o o dată pe Judy Garland în spectacol la Palladium, în Londra. Pe când eram flăcău. Minunată chestie. Puştoaica aia chiar ştia să cânte.

— Există şi un metal rar numit paladiu*, preciză Nimrod. Dar nu despre el vorbesc eu. Eu mă refeream la un alt metal, numit poloniu.

— Ei bine, de ăsta n-am auzit niciodată. Vă zic eu, n-am auzit niciodată de poloniul dumneavoastră.

— Ei bine, probabil că nici n-ai fi avut de unde, îl linişti Nimrod. Nu este genul de metal pe care să-l poţi găsi sub

* Paladiul (în engleză: *palladium*) este un metal destul de rar, de un alb argintiu. London Palladium este una dintre cele mai renumite săli de spectacol din capitala Angliei. Pe de altă parte, poloniul este un metal rar, cu proprietăţi radioactive (n. tr.).

formă de mărunţiş în buzunarul de la pantalonii unui majordom. De fapt, este extrem de rar. A fost descoperit nu mai devreme de 1898. De Pierre şi de Marie Curie.

— Stai un pic, interveni Philippa. Dacă a fost descoperit abia în 1898, cum se poate ca un disc confecţionat din poloniu să treacă drept un vestigiu de-al incaşilor la Muzeul Peabody timp de aproape un secol? Ori a minţit Hiram Bingham în legătură cu locul în care a descoperit Lacrimile Soarelui, ori...

— Ori incaşii au descoperit secretul pehblendei cu cinci secole înaintea soţilor Curie, murmură Nimrod.

— Da, exact.

— Pehblendă? se miră John. Ce-i aia?

— Minerii germani tot dădeau peste o rocă pe care au numit-o pehblendă, aceasta fiind plină de metale considerate prea dificil de extras.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt implicaţi cumva şi nemţii, bombăni Groanin.

— În realitate, continuă Nimrod, unul dintre metalele componente ale pehblendei era plumbul, iar altul era uraninitul, un important minereu de uraniu, iar altul era noul element pe care soţii Curie au izbutit să-l separe din pehblendă. Ei au botezat acest nou element după numele ţării de origine a Mariei Curie, Polonia.

— Din întâmplare, au făcut ce trebuia, comentă Groanin. Polonezii ăştia au provocat mereu necazuri. De exemplu, în 1939*.

---

* Aluzie la evenimentele provocate de slăbiciunea guvernului polonez, care, în faţa presiunilor Germaniei naziste, a cedat aşa-numitul „coridor Danzig", ceea ce a provocat o reacţie violentă, pe data de 31 martie 1939, din partea prim-ministrului britanic (n. tr.).

— Groanin, eşti rasist, îl mustră Nimrod.

— Da, domnule, zise Groanin.

— Dar cum ar fi putut incaşii să facă aşa ceva? se minună John. Nu erau decât o gaşcă de sălbatici, nu? Doar nu erau oameni de ştiinţă.

— Acum vorbeşti ca Francisco Pizarro, John, îi atrase atenţia Nimrod. Şi el era rasist.

— Scuze, răspunse John. Ai dreptate, bineînţeles. În felul lor, presupun că erau destul de civilizaţi.

— Uiţi, de asemenea, că Manco Capac era djinn, adăugă Nimrod. Cunoştea amănunte secrete despre toate elementele atomice neştiute de oameni. Îţi mai aminteşti de Tammuz? Atunci, în Egipt? Şi ce ţi-am povestit despre cum un djinn creează tot felul de lucruri cu focul dinlăuntrul lui? Şi cum înţelegerea tuturor elementelor atomice e fundamentală pentru a pricepe cum acţionează puterile de djinn?

— Sigur că da, sări Philippa. Focul interior? I se spune Neshamah.

— Atunci, poate că vă amintiţi şi ce v-am spus despre faptul că noi, djinnii, ne folosim de acea sursă de energie pentru influenţarea protonilor din moleculele aflate în fiecare obiect.

— Sigur, zise Philippa. Ne-ai spus că, atunci când vrem să facem să apară sau să dispară ceva, trebuie să adăugăm sau să înlăturăm protoni, preschimbând astfel un element în altul.

— Sau cum, extrăgând neutroni din diferiţi atomi ai unei stânci, o putem face să dispară, adăugă John.

— Exact, confirmă Nimrod. Ei, nu vă daţi seama? Puterea de djinn constă în fizica fundamentală. Sau, dacă este să mă exprim mai precis, în fizica nucleară fundamentală. Credinţa spaniolilor în existenţa unui oraş al aurului se poate să nu fi

fost doar o simplă fantezie. Unul dintre motivele pentru care incaşii aveau în primul rând la dispoziţie atât de mult aur era că Manco Capac se pricepea foarte bine la transformarea plumbului în aur. Şi mai este ceva: nu se poate să înţelegi principiul de funcţionare a plumbului fără să înţelegi cum funcţionează izotopii lui.

— Izo... ce? se minună Groanin. Ce-i ăla izotop? Şi vorbiţi englezeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

— Izotopii sunt forme diferite ale aceluiaşi element. Este vorba despre acelaşi element, dar cu un număr diferit de neutroni. Plumbul are patru izotopi stabili şi încă unul, în mod obişnuit radioactiv.

— Radioactiv, repetă John. Speram că n-o să foloseşti un cuvânt înfricoşător ca ăsta.

— Mă tem că n-aveam de ales, răspunse Nimrod. Vezi tu, cred că Manco Capac nu a izbutit doar să izoleze poloniul cu cinci secole înaintea soţilor Curie, dar şi că a înţeles principiile fundamentale ale fizicii radioactive. Şi că una din Lacrimile Soarelui pe care tocmai i le-am înmânat lui Virgil McCreeby ar putea fi, în realitate, detonatorul unei bombe nucleare în stare pură.

— Ce? răcni Groanin, aruncând ceaiul rămas într-un tufiş. Fir-ar a naibii! Îşi muşcă buzele, apoi continuă: V-am spus să nu-mi ziceţi toate astea. Vă zic eu, v-am spus să nu-mi ziceţi. Sunt mult mai fericit când nu ştiu nimic. Asta-i realitatea.

— Presupunerea mea este că una dintre celelalte Lacrimi ale Soarelui era făcută din litiu, explică în continuare Nimrod, fără să-i acorde atenţie majordomului. Şi că McCreeby are deja celelalte elemente necesare pentru completarea dispozitivului. Probabil un soi de vergea confecţionată din uraniu pur.

— Ia stai puţin, interveni Philippa. Nu ne-a spus Faustina că şi alte vestigii rare ale incaşilor, inclusiv un toiag din aur, au fost furate din Muzeul Etnografic din Berlin?

— Ba da, confirmă Nimrod. Un toiag din aur ar putea să fie tocmai vergeaua trebuincioasă.

— În cazul în care ar fi fost confecţionat, la rândul lui, din uraniu, în loc de aur, completă Philippa.

— Da, aşa este, zise Nimrod, frecându-şi bărbia cu un aer meditativ.

— Dar cum funcţionează? se interesă John. Alea trei discuri şi, poate, o vergea.

— Ideea este să provoci explozia vergelei şi a discului din litiu în interiorul unui fel de tub, cum ar fi un cartuş. Pe fundul tubului s-ar afla discul din poloniu şi o bucată de uraniu de mărimea aproximativă a unei mingi de baseball.

— Niciodată nu mi-a plăcut sportul ăsta, bodogăni iarăşi Groanin. E o variantă prostească a crichetului, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea.

— Atâta tot, adăugă Nimrod. O bombă atomică. Zdrobite împreună, poloniul şi cele două bucăţi de uraniu generează o reacţie în lanţ şi o mică explozie nucleară. Cam de aceleaşi dimensiuni cu cele ale bombei atomice care a distrus Hiroşima.

— O minge de baseball? întrebă Philippa. Atâta tot?

— Mă tem că da, îi răspunse Nimrod. Poate şi mai mică.

— Ei, asta-i o minge de baseball pe care nu mi-aş dori s-o prind, exclamă John. Ar putea fi şi ăsta un vestigiu incaş?

— Cu uşurinţă, zise Nimrod. Doar atâta vreme cât nu începe deja să se înfierbânte. Atunci ar deveni mult prea instabilă încât să poată fi manevrată.

— Crezi că McCreeby ar putea avea şi aşa ceva la el? îl întrebă John pe Nimrod.

— Trebuie să aibă, încuviinţă Nimrod.

— Ia staţi puţin, zise Philippa. Nu vă daţi seama? Poate că nici n-are nevoie. Întreaga zonă nu e altceva decât un imens depozit de uraniu. Şi mai e şi cald. De acolo provenea aerul fierbinte azvârlit prin hornul acela subteran.

— Pe lampa mea, ai cât se poate de multă dreptate, Philippa, spuse Nimrod clătinând din cap. Uraniul e chiar aici. Sub picioarele noastre. E atât de mult uraniu în zonă, încât trebuie să fie vorba despre o reacţie în lanţ naturală, aflată într-o constantă desfăşurare. Întreaga regiune sfârâie de aşa ceva. Probabil că aşa şi-a închipuit Manco că va izbuti să-şi reînvie puterile de djinn. Folosind zăcămintele de uraniu ale ţării.

— Lăsaţi-mă să înţeleg, ceru Groanin. Ca să reînvie puterile de djinn ale flăcăului ăluia şi pentru că McCreeby are impresia că va căpăta puterea de a face aur, el şi cu Dybbuk au de gând să oficieze cine ştie ce afurisit de ritual de-al incaşilor, fără să-şi dea seama că vor declanşa, de fapt, o explozie nucleară.

Nimrod încuviinţă.

— Ca de obicei, reduci lucrurile la numitorul lor comun. Dar ai dreptate, Groanin, cam aceasta este şi dimensiunea lor reală. Cât încape într-o coajă de nucă.

— Dar tocmai asta-i problema, zise Groanin. Mărimea. Sunt tone de uraniu acolo, jos. Adică, dacă o afurisită de minge de baseball poate să distrugă un oraş cât Hiroşima, atunci...

— *Pachacuti*, interveni Philippa. Profeţia incasă. Şi când te gândeşti că se vorbeşte despre încălzirea globală! Uau!

— Exact, zise Nimrod. Ar putea să distrugă întreaga lume.

Rămaseră cu toţii tăcuţi vreme îndelungată, străduindu-se să-şi imagineze cumplitele urmări a ceea ce plănuiau să facă McCreeby şi Dybbuk. John fu cel care redeschise discuţia.

— Nu mă prea pricep la discursuri, începu el. Dar am impresia că, atunci când se întâmplă ceva atât de important pentru soarta planetei cum e cazul acum, tata ar trebui să-şi încerce singur norocul cu răpitorii lui. Îşi luă rucsacul de pe jos. Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi iubesc tatăl. Numai că suntem pur şi simplu obligaţi să intrăm pe uşa din Portalul Blestemat şi să mergem după ţicniţii ăia. Trebuie să-i oprim înainte să arunce în aer întreaga planetă.

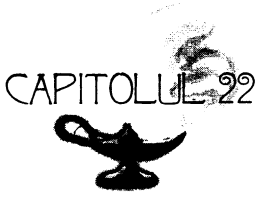
— John are dreptate, încuviinţă Nimrod, săltându-şi în spinare propriul rucsac. Întâlnind privirea îngrijorată a Philippei, adăugă: Nu ne putem permite să aşteptăm veşti de la mama ta, Philippa. Trebuie să pornim după ei. Chiar acum.

Ea dădu aprobator din cap.

— Groanin? Muddy? Voi doi ar fi mai bine să rămâneţi aici şi să-l aşteptaţi pe Sicky să se întoarcă.

Groanin îl săgetă cu privirea pe Nimrod.

— Să mă lăsaţi aici? N-aş prea crede, domnule. Sunt majordom, nu umbrelă. În plus, s-ar putea să aveţi nevoie de mine. Ca să nu mai vorbesc de braţul meu. Din moment ce nepotul şi nepoata dumneavoastră au avut bunătatea să mi-l redea, sunt acum capabil de mai multe decât să prepar o cană bună de ceai, ştiţi asta. Câtă vreme nu-mi cereţi să arunc în cineva cu o minge de baseball...

CAPITOLUL 22

HANNIBAL ŞI CANIBALII

Sicky, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa deprinderilor sociale. Chiar dacă şnururi lungi şi roşii îi străpungeau buzele, tot îi plăcea să stea de vorbă cu clienţii lui. Îi plăceau oamenii. Chiar şi atunci când erau mumificaţi. Şi era normal să încerce să-i atragă pe regii incaşi mumificaţi într-o conversaţie interesantă în timpul de care avu nevoie să-i conducă prin junglă spre tabăra indienilor Xuanaci. Sicky se strădui să discute despre vreme, despre turişti, despre fauna locală, despre Fidel Castro, despre comerţul cu cărbuni, despre indienii Xuanaci, despre grupările de gherilă *Sendero Luminoso**, despre defrişarea pădurilor, despre incaşi, despre conchistadori — încercă să vorbească până şi despre groaznica situaţie a fotbalului peruan.

— Sunteţi peruani cu toţii, zise el vitejeşte. Nu vă sâcâie că, fiind cea de-a treia ţară ca mărime din America de Sud, tot nu reuşim să avem o echipă naţională ca lumea? Pe mine, da. La urma urmei, nu ne-am mai calificat la Cupa Mondială

* Mişcare revoluţionară comunistă ţintind răsturnarea pe calea armelor a guvernării din Peru. Cu o denumire care se traduce prin „Calea luminoasă" şi o strategie inspirată din doctrina fostului lider chinez Mao Zedong, a purtat lupte de gherilă cu forţele armate guvernamentale încă din anii '80 ai secolului trecut (n. tr.).

încă din 1982. Argentina e doar cu un pic mai mare decât ţara noastră, dar e una dintre cele mai bune la fotbal din lume.

În caz că vreunuia dintre regii incaşi i-ar fi păsat de fotbal şi de soarta echipei naţionale peruane, e clar că n-o arăta. Rămaseră toţi cu ochii aproape închişi, în timp ce chipurile lor turtite, cenuşii, se menţinură la fel de impasibile ca statuile din Insula Paştelui. Foarte rar, Sicky avu impresia că zăreşte pe câte unul dintre ei zâmbind, însă de fiecare dată nu era vorba decât despre dinţii craniului ieşind la iveală într-un mod oribil prin pielea subţire ca pergamentul a mumiilor. Pe măsură ce înaintau tăcuţi prin aburii junglei, Sicky ajunse să se îndoiască din ce în ce mai tare că ar fi fost, într-adevăr, capabili să vorbească, aşa că descoperirea faptului că vorbeau nu fu decât una dintre numeroasele surprize care-l aşteptau.

Prima dintre aceste surprize a fost existenţa unui animal pe care Sicky nu-l mai văzuse vreodată. Într-un luminiş, nimeriră peste o turmă de ceea ce părea un soi de tapiri: un animal de mari dimensiuni, asemănător cu un porc, însă cu o trompă scurtă, capabilă să apuce, originar din America de Sud. Pe lângă că erau de vreo două ori mai mari decât oricare tapir pe care-l văzuse vreodată Sicky în numeroşii ani petrecuţi ca ghid prin junglă, vietăţile acelea mai aveau şi colţi şi semănau cu nişte mici mastodonţi — elefanţi preistorici —, în egală măsură pe cât semănau cu nişte tapiri supradimensionaţi.

La fel de surprinzătoare pentru Sicky fu descoperirea faptului că animalele acestea erau destul de domesticite, fiindcă le permiseră regilor mumificaţi să le încalece ca pe cai, aşa că, nevrând câtuşi de puţin să meargă pe jos în timp ce taciturnii lui însoţitori păreau dornici să-şi continue drumul

călare, Sicky apucă o vietate de părul des de la baza gâtului şi se săltă în spinarea ei. După aceea, înaintarea lor prin pădure deveni iute şi lesnicioasă, iar Sicky ajunse în scurt timp să creadă că descoperirea subită a acestor stranii fiare cu aspect străvechi era strâns legată de apariţia regilor incaşi mumificaţi.

— Şi ce animale sunt astea pe care călărim? îl întrebă el pe cel mai apropiat dintre regii incaşi, în timp ce animalul călărit de el spulbera, ca un buldozer, un copăcel aflat în cale. Par să fie cam rare. Poate chiar dispărute. Ca dinozaurii din filmul ăla.

Nu primi vreo explicaţie. Totuşi, Sicky nu era genul de om care să ia tăcerea drept răspuns.

— Vreun soi de tapir preistoric, nu-i aşa? Un elefant, poate? E clar că e confortabil. Asta pot s-o recunosc. Aici, sus, mă simt ca vechiul general cartaginez Hannibal. Cel care a traversat călare Alpii ca să-i bată pe romani. Cred că asta e chestia, nu? Să vă folosiţi de animalele astea ca să vă ofere un pic de avantaj în luptă?

Ajungând în apropierea satului Xuanaci, Sicky auzi inconfundabilele zgomote ale unei amarnice confruntări aflate în plină desfăşurare şi, înălţându-se pe spinarea vânjoasă a animalului pe care călărea, ghidul zări trei călăreţi spanioli înarmaţi cu lănci lungi de peste trei metri şi jumătate gonind prin junglă în urmărirea câtorva indieni fugari şi străduindu-se să-i străpungă. În sat se purta o bătălie crâncenă, cu împlătoşaţii spanioli ai lui Pizarro şi o gloată de războinici Xuanaci aproape goi angajaţi într-o luptă corp la corp, în timp ce, cam prin mijlocul aşezării, un grup de spanioli se năpustea afară din cea mai mare dintre colibe, strângând în mâini vase şi farfurii din aur şi urlându-şi triumful spre camarazi. Şi asta era o mare surpriză pentru Sicky.

— Nu mi-am închipuit niciodată că Xuanaci ar avea atât de mult aur, zise el încet. Cine-ar fi crezut să fie cu putinţă? Nu-i de mirare că au fost mereu atât de aprigi. Probabil le era frică să nu le fure cineva toate comorile.

— Care sunt Xuanaci?

Regele incas aflat cel mai aproape de Sicky fusese cel care vorbise, iar acum îl privea în faţă pentru prima oară. Avea un licăr ciudat în ochi, ca un bec electric arzând slab, de parcă ar fi fost afumat la un foc molcom.

— Ai vorbit, constată Sicky. Mi se pare că ai vorbit.

— Sigur că am vorbit, răspunse regele incas mumificat. Ceilalţi regi priveau acum cu toţii spre Sicky, parcă aşteptându-i răspunsul. Am primit ordin să-i ajutăm pe Xuanaci. Din partea tânărului stăpân.

— Adică puştiul ăla, John?

— Da. John. Ne-am întors din *hana-paca*, lumea de sus, unde hrana şi căldura sunt din belşug. Ne-am întors să ne trimitem duşmanii în *okho-paca*, locul frigului nesfârşit. Tânărul stăpân şi fiu al soarelui porunceşte, iar noi ne supunem. Spune acum, baligă de lamă, care dintre aceştia sunt Xuanaci?

Lui Sicky nu-i făcea prea mare plăcere să fie numit baligă de lamă, mai ales după toată osteneala pe care şi-o dăduse să-i conducă pe regi spre satul Xuanaci, aşa că era tentat să-i spună regelui incas mumificat să se ducă la mama naibii. Însă, în acelaşi timp, era nerăbdător să-şi încheie misiunea de a călăuzi acest grup neobişnuit, ca să se poată întoarce la Nimrod şi la copii.

— Ăăă... Maiestatea Voastră, Xuanaci sunt cei vopsiţi ca jaguarii, zise el. Adică, pisicile alea mari, nu maşinile, fireşte. Nu-i chip să arăţi ca o limuzină de lux în junglă. Şi nici să fii proprietarul vreuneia.

În timp ce tot mai mulţi cai de-ai spaniolilor galopau prin preajmă, un grup de femei şi de copii Xuanaci ţipa de zor, străduindu-se să fugă de măcel.

Câţiva dintre cei mai înţelepţi se apucară să se caţere în copaci sau pe liane, încercând să se salveze. Unii izbutiră, alţii, nu.

— În mod obişnuit, Xuanaci sunt luptători destul de buni, dar, după cum puteţi observa — sau, cel puţin, aşa cred —, spaniolii ăştia sunt înarmaţi până în dinţi şi urcaţi pe cai, ceea ce-i face tare greu de ucis. Ca să nu mai punem la socoteală că sunt deja morţi, desigur. Nu e deloc uşor să omori un tip care a murit de vreo cinci secole, chiar şi pentru un popor atât de rău ca indienii Xuanaci.

Parcă vrând să demonstreze adevărul spuselor lui Sicky, o secure de război a indienilor Xuanaci zbură prin aer şi-l decapită cu dibăcie pe unul dintre călăreţii conchistadori, care continuă să galopeze şi să-şi fluture lancea de parcă pierderea capului n-ar fi fost decât un mic inconvenient.

Capul desprins de trup sări prin desiş şi, încă purtând deosebitul său coif Cabasset*, se rostogoli până la picioarele lui Sicky. Ghidul privi chipul bărbos al spaniolului. Ochii albaştri continuau să clipească, iar faţa, să se mişte, de parcă ar fi fost încă prinsă de trupul spaniolului. Apoi, adresându-i un zâmbet vioi, sarcastic, spuse cu un accent castilian peltic:

— La ce te holbezi, găgăuţă? N-ai mai văzut cap tăiat?

— Nu, dar nici cap tăiat care să vorbească n-am mai văzut, răspunse Sicky, trimiţând capul înapoi în tufişuri cu o lovitură de picior. Vedeţi ce vă spuneam? i se adresă apoi

* Coif folosit în secolul al XVI-lea şi al XVII-lea, cu bor plat şi creastă. Deşi e considerat specific conchistadorilor spanioli, era des întâlnit şi în rândul pedestraşilor din alte zone ale Europei (n. red.).

regelui incas. Xuanaci se dau de ceasul morţii să-i bată pe spaniolii ăştia răposaţi. Dar bănuiesc că înţelegeţi cum stă treaba, Sire, ţinând seama de faptul că, din câte presupun, şi dumneavoastră sunteţi tot morţi. Şi, ridicând din umeri, Sicky adăugă: Dacă-mi iertaţi expresia, Maiestatea Voastră.

Regele incas mumificat nu răspunse. În schimb, clipi uşor şi-şi înălţă lancea, ceea ce, din câte se părea, era un semnal pentru toţi ceilalţi regi incaşi mumificaţi, care se prinseră mai strâns de animalele pe care călăreau şi se pregătiră să asalteze armata mai numeroasă a laşilor conchistadori.

— Hopa! exclamă Sicky în clipa în care animalul de sub el fornăi agitat.

Şi, pentru că nu se putea baza pe faptul că nu-i va urma pe ceilalţi, ghidul îşi săltă piciorul pe deasupra grumazului acestuia şi, exact în ultima clipă, se lăsă să alunece de-a lungul coastelor lui păroase, aterizând cu bine. Aceasta nu era bătălia lui.

În clipa imediat următoare, regii incaşi, îmboldindu-şi animalele cu strigăte fioroase şi modulate de război, se năpustiră asupra conchistadorilor, care nici măcar nu ştiură ce-i izbeşte; atât de mare fu ferocitatea primului asalt, încât capetele câtorva spanioli morţi săltau curând, precum tot atâtea mingi de fotbal, pe solul junglei, cu toate că nu se vedeau consecinţe mai mortale decât cele suportate de conchistadorul pe care Sicky îl zărise decapitat ceva mai devreme.

— Se pare c-o să fie o bătălie îndelungată, îşi zise Sicky; şi, în lipsa paleomastodontului său — fiindcă aşa se numea animalul pe care-l călărise —, ghidul se văzu nevoit să se caţere în vârful unui copac, ca să aibă o perspectivă mai limpede asupra desfăşurării acţiunii. Procedând astfel, nimeri peste câteva maimuţe urlătoare, peste un leneş cu trei degete şi peste acei membri ai tribului Xuanaci care, plini de

înţelepciune, se refugiaseră din calea spaniolilor iviţi „să le dea o lecţie".

Spre marea uşurare a lui Sicky, numeroşii Xuanaci ascunşi în copac îl recunoscură ca fiind cel care-i adusese pe regii incaşi mumificaţi în sprijinul lor şi, în consecinţă, îl ovaţionară ca pe un eliberator.

— La început am încercat să ne luptăm cu ei, îi explică unul dintre indienii Xuanaci. Dar, când ne-am dat seama că nu pot fi omorâţi cu adevărat, am rupt-o la fugă.

— Nu puteţi să-i omorâţi fiindcă sunt deja morţi, preciză Sicky.

— A, aşa se explică, zise indianul Xuanaci. Şi atunci ai apărut tu, cu ceilalţi războinici. Şi trebuie să recunosc că luptă tare bine. Fără grijă pentru propria piele.

— Pentru că şi ei sunt morţi, îl lămuri Sicky.

— A, aşa se explică.

Războinicul Xuanaci care vorbea cu Sicky, pe numele său Nicnax, îl recunoscu datorită dimensiunilor minuscule ale capului, aşa că începu să-şi ceară scuze pentru ceea ce-i făcuseră cei din tribul Xuanaci lui Sicky, dând toată vina pe căpetenia lor, Pertinax.

— A fost o căpetenie foarte rea, continuă Nicnax. Mereu ne spunea că tribul tău, Prozuanaci, vrea război cu noi şi ne făcea să ne temem foarte tare de voi. El era cel care voia ca noi să umblăm peste tot, să strângem capete omeneşti şi să mâncăm oameni. Mie, unul, nu mi-a plăcut niciodată prea mult să mănânc oameni.

Nicnax clătină din cap şi oftă.

— Nu-i nici urmă de îndoială. Pertinax a fost un om foarte rău.

— A fost? repetă Sicky. Ai apus „a fost".

— Pertinax şi cei doi vraci ai lui, Chenax şi Condonax, sunt morţi, îl informă Nicnax. Conchistadorii i-au ucis mai întâi pe ei. Puteau să ne ucidă pe toţi dacă ajutorul războinicilor tăi incaşi n-ar fi sosit taman la timp, Sicky.

Sicky şi Nicnax urmăriră cum, chiar sub copacul în care se ascundeau ei, unul dintre conchistadori îi reteză capul unui rege incas şi, la rândul lui, se alese cu capul retezat. Cei doi continuară apoi să se sfârtece cu spadele, deşi, în cea mai mare parte a timpului, loveau în gol, din moment ce nu puteau să vadă absolut nimic. Din când în când, se nimereau unul pe celălalt şi izbuteau să mai taie câte o mână sau un picior. În schimb, sânge nu curgea deloc. Era una dintre cele mai lipsite de sânge bătălii sângeroase din câte văzuse vreodată Sicky.

— Cât timp crezi c-o să mai dureze bătălia asta? întrebă Nicnax.

— Grea întrebare, zise Sicky, dat fiind că ambele armate sunt compuse din morţi. Dar ştii ceva, Nicnax? Mi se pare că lumea ar avea numai de câştigat dacă toate războaiele ar fi purtate doar de soldaţi morţi. Atunci nimeni n-ar mai fi omorât.

— Eşti un om foarte înţelept, Sicky, îl lăudă Nicnax.

Sicky căscă şi-şi scărpină scăfârlia de dimensiunile unui grepfrut.

— Nu tocmai. Doar că, de când voi, ăştia, mi-aţi micşorat capul, gândurile mi-au devenit mai... în fine, mai concentrate. Chiar mă întrebam de ce. Dar acum ştiu că-i din cauză că oamenii, în majoritatea lor, au mai mult creier decât le-ar trebui vreodată. Vezi tu, când Dumnezeu l-a făcut pe om, l-a creat cu un creier suficient de mare încât să se descurce cu toate chestiile pe care trebuia să le afle într-un milion de ani. Ceea ce însemna o grămadă, fireşte. Dar acum un om n-are

nevoie de nouăzeci la sută din creierul lui. Nu-i trebuie ca să privească la televizor sau să fie spectator la meciuri de baschet sau concerte de rap sau pentru alte chestii care nu solicită deloc gândirea. Eu, unul, am exact atât creier cât îmi trebuie, nimic mai mult. Ceea ce înseamnă că niciodată nu am gânduri în plus. Şi că niciodată nu trebuie să mă gândesc la o grămadă de chestii care n-or să se-ntâmple în veci.

Sicky zâmbi.

— Voi nu ştiţi asta, dar chiar mi-aţi făcut un serviciu.

Nicnax încuviinţă gânditor, impresionat de marea înţelepciune a lui Sicky.

— Uite ce e, zise el. Acum, că Pertinax a murit, noi, indienii Xuanaci, avem nevoie de o nouă căpetenie. Şi tu pari să fii tocmai omul potrivit pentru asta. Cu toţii ne-am săturat să fim războinici şi fioroşi. Tot ce ne dorim e să trăim în pace cu vecinii noştri. Ce zici, cum te-ai simţi în postura asta?

Înainte de a răspunde, Sicky se gândi foarte bine la propunere. Îi cam plăcea să fie ghid prin junglă. În acelaşi timp, simţea o mai mare responsabilitate faţă de tribul lui şi faţă de toate popoarele din bazinul superior al Amazonului. Timp de mulţi ani, indienii Prozuanaci trăiseră cu frica vecinilor lor, Xuanaci. Poate că el va izbuti să-i unească. Sicky, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa simţului responsabilităţii civice.

— Ei bine, ar fi o chestie, spuse el. Bătrânu' Sicky, căpetenia indienilor Xuanaci. N-ar trebui să port vreo coroană sau altă chestie asemănătoare, nu? remarcă el zâmbind larg. Fi'n'că am capu' prea mic pentru majoritatea pălăriilor.

Nicnax îi răspunse cu un zâmbet similar.

— Pertinax avea capul mare de-a binelea. Adică, el chiar credea că poate să schimbe lumea, ştii? Cred că cineva cu un cap mult mai mic ar fi tocmai bun pentru noi.

— Înţeleg ce vrei să zici, încuviinţă Sicky.

— Şi mai sunt şi câteva bonusuri importante care vin odată cu funcţia, adăugă Nicnax.

— Cum ar fi?

— E o casă drăguţă, cu bucătar şi două cameriste care să se ocupe de curăţenie şi de alte chestii. Televizor cu ecran lat. Cadă îngropată. Şi mult aur.

— Mda, am văzut ceva chestii de-astea chiar adineauri. Hei, ştii ce, habar n-am avut că voi, Xuanaci, sunteţi atât de bogaţi.

— Sunt lucruri pe care n-am putea să le vindem vreodată, desigur. Cea mai mare parte sunt chestii de-ale incaşilor timpurii de care spaniolii n-au izbutit să dea. Inclusiv El Dorado, faimosul oraş al aurului, pe care spaniolii l-au căutat tot timpul.

— Ce, tu ştii unde e?

— Sigur. E chiar aici.

Nicnax se întoarse şi luă un obiect greu, înfăşurat în pânză de sac. Îl despachetă şi scoase la iveală o machetă mare, confecţionată din aur şi email, cu piedestalul din lemn de abanos. Era o sculptură superb realizată, cu complicate înfloriturii din aur masiv, a oraşului Machu Picchu, perfectă în toate amănuntele.

— El Dorado, anunţă Nicnax. Cel mai preţios vestigiu.

— Chiar ăsta e?

— Chiar ăsta e, rânji Nicnax. Adică, atunci când a fost făcut, nu i s-a spus El Dorado. Dar, de-a lungul anilor, din motive lesne de înţeles, lumea a început să-l numească aşa. Incaşii l-au confecţionat din aur masiv în timp ce încă proiectau Machu Picchu. S-ar putea spune că e macheta folosită de un arhitect ca să ilustreze cum avea să iasă produsul finit. Frumos, nu?

— Mhî, confirmă Sicky. Mie-mi plac sculpturile şi chestiile de genul ăsta.

— Spaniolii au auzit de aşa-numitul oraş al aurului, El Dorado. Numai că era tocmai ăsta. Nu le-a trecut niciodată prin minte că oraşul aurului nu era decât o machetă. O machetă foarte valoroasă, dar tot machetă.

— Nu mă mir că nu l-au descoperit niciodată.

Nicnax zâmbi bucuros.

— E cel mai mare secret al nostru.

Sicky rămase o clipă pe gânduri.

— Eşti sigur că nu vrei tu funcţia, Nicnax?

— Nu sunt bun de conducător, răspunse Nicnax.

— Dar eu nu sunt decât un ghid prin junglă, insistă Sicky.

— Şi ăsta e un fel de conducător, nu?

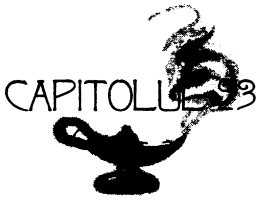
— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar ai dreptate. OK, batem palma. Dar numai după ce termin călăuzirea copiilor *yanqui** şi a englezului. Trebuie să mă întorc la ei de îndată ce se termină bătălia.

Sicky privi lupta înverşunată. Oamenii lui Pizarro se retrăseseră şi se regrupaseră, în timp ce regii incaşi mumificaţi deja începuseră să-i urmărească pe spaniolii hăituiţi. În schimb, era clar, socotind după numărul capetelor, braţelor şi picioarelor împrăştiate pe pământ, că bătălia aceasta specială nu avea să se încheie decât atunci când ambele părţi se vor anihila reciproc.

— Oricând ar fi asta.

---

*Yankeu în spaniolă, termen ce desemnează un cetăţean american şi e adesea folosit în sens depreciativ (n. red.).

URGIA LAYLEI

Când maestrul evadărilor, Harry Houdini, a murit în 1926, s-a spus că secretele sale vor fi dezvăluite lumii abia în 1976, după trecerea a cincizeci de ani. În realitate, toate documentele lui au ajuns în custodia Bibliotecii Congresului American, din Washington, D.C., unde se află şi în prezent.

În tinereţe, ca student al Universităţii Georgetown (şi ea aflată în Washington, D.C.), Edward Gaunt fusese fascinat de viaţa lui Houdini şi, înainte de a deveni specialist bancar în domeniul investiţiilor, luase chiar în calcul o carieră de magician de cabaret. În acest scop, domnul Gaunt citise toate documentele lui Houdini şi învăţase câteva dintre secretele evadărilor acestuia.

Existase chiar o perioadă în care domnul Gaunt îşi plătise studiile executând trucuri de evadare într-un cabaret. Dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, iar acum bănuia că era cam ieşit din mână. Pe de altă parte, ocaziile de a încerca o evadare îi erau limitate de faptul că toţi cei trei englezi ciudaţi care-l păzeau stăteau în schimburi să supravegheze cuşca în care se afla el, sub cheie. Şi multe nopţi trecură până când rutina pe care şi-o stabiliseră în supravegherea bogatului lor prizonier să se transforme într-o plictiseală menită să

amorţească minţile, iar domnul Gaunt să găsească, în sfârşit, ocazia potrivită de a-şi pune la încercare vechile abilităţi. Domnul Haddo, care părea să fie la comanda grupului de răpitori, dormea. Şi, fără să aibă habar că propria soţie se afla la parterul Magaziei lui Molloy, domnul Gaunt legă cu un laţ capătul şurubului care-i ţinea închise cătuşele demodate, după care smuci. Cătuşele se deschiseră brusc, aproape ca prin miracol, domnul Gaunt nemaiavând decât să descuie cuşca.

Asta era mai dificil. Noroc că, la fel ca eroul său, Harry Houdini, domnul Gaunt era mărunţel şi agil. Şi aproape că putea să se strecoare printre gratii. Aproape, dar nu de tot. Nu mai era la fel de mărunţel ca pe vremuri. Ar fi putut să întindă mâna până la cheile cuştii, în cazul în care acestea s-ar fi aflat la cureaua domnului Haddo, locul în care le ţinea uneori. Numai că, de data asta, ele erau atârnate de un cârlig fixat de partea cealaltă a uşii.

În multe privinţe, domnul Gaunt era un excentric ale cărui vechi deprinderi se stingeau cu mare greutate. Şi, în îndelungata perioadă de fascinaţie la adresa lui Houdini, îşi dezvoltase ciudatul tabiet — prin care-şi imita eroul copilăriei — de a avea întotdeauna asupra sa o agrafă pentru hârtii desfăcută, ascunsă în stratul gros de piele care-i creştea pe talpă, ca să-şi poată descuia propria uşă de la intrare dacă izbutea să rămână încuiat pe dinafară. Ceea ce, într-adevăr, se şi întâmplase, fiindcă domnul Gaunt avea de obicei o sumedenie de gânduri învălmăşite prin cap, aşa că aparent banalele detalii precum cheile casei şi banii de buzunar şi cărţile de credit deseori îi scăpau din vedere. Locuitorii de pe Strada 77 de Est erau obişnuiţi cu imaginea bancherului multimilionar stând pe verandă şi scoţându-şi pantofii şi

ciorapii ca să-şi poată extrage agrafa pentru cazuri de urgenţă. Din punctul de vedere al rezidenţilor din acele locuri, ăsta era doar unul dintre numeroasele lucruri ciudate care se petreceau în casa cu numărul 77 sau în afara ei.

Trecuseră destui ani de când domnul Gaunt nu mai fusese la pedichiură, aşa că pielea de pe tălpile sale era groasă şi tare şi îngălbenită ca un batog de egrefin afumat şi, cu toate că era un amănunt dezagreabil, e important să precizăm şi că asta nu-l făcea câtuşi de puţin un om rău. Cu o piele atât de groasă şi de tare pe tălpi, sărmanul domn Gaunt avu nevoie de aproape două minute încheiate până să-şi extragă lunga şi subţirea agrafă care zăcea ascunsă acolo, neatinsă, de câteva luni, precum o capcană pentru şoareci uitată. În schimb, îi trebuiră doar câteva secunde ca să deschidă micul lacăt de pe uşa cuştii în care fusese încuiat.

Acum tot ce-i rămânea de făcut era să deschidă uşa fără s-o facă să scârţâie. Tava conţinând resturile cinei domnului Gaunt zăcea pe podeaua cuştii. Trebuia să recunoască faptul că-l hrăneau destul de bine. Totuşi nu se dăduse niciodată în vânt după salate, aşa că ingredientele sosului acesteia — ulei de măsline şi oţet balsamic — căpătară îndată o utilizare adecvată: ungerea balamalelor de la uşa cuştii.

Domnul Haddo scoase un sforăit şi se mişcă pe scaunul lui în clipa în care uşa se deschise fără zgomot. Acela fu şi momentul în care domnul Gaunt scăpă din mână agrafa. În tăcerea din încăpere, zgomotul răsună precum un drug din fier prăbuşit pe podeaua goală de lemn. Haddo se foi din nou, îşi răsuci capul pe umeri, căscă, îşi întinse braţele deasupra creştetului şi apoi deschise ochii. Cel din urmă lucru pe care-l mai zări timp de câteva minute fu cuşca acum goală, pentru că domnul Gaunt ridicase încăpătoarea tigaie

în care-i fusese pregătită cina ceva mai devreme, pocnindu-l zdravăn în ceafă pe domnul Haddo, cu un sunet ca de gong anunţând masa de seară. Haddo se reîntoarse la starea de inconştienţă, cu un zâmbet pe jumătate şiret şi ca o zbârcitură pe chipul hidos.

Domnul Gaunt lăsă jos tigaia şi, adunându-şi ciorapii şi pantofii de pe podeaua cuştii, precum şi uleiul de măsline, porni în vârful picioarelor spre uşa încăperii. După ce-i unse balamalele — fiindcă nici acestea nu scârţâiau mai puţin decât cele ale cuştii —, se opri pentru câteva secunde, permiţând uleiului să-şi facă efectul, apoi, apăsând clanţa, ieşi.

Se pomeni pe un palier, la capătul de sus al unei scări dărăpănate pe care începu de îndată s-o coboare în goană, oprindu-se doar cât să culeagă un vătrai vechi din alamă de lângă un şemineu gol. Nu avea de gând să se lase prins încă o dată fără luptă.

— Ajutor, Edward! Ajutor!

Ajuns la picioarele scării, se opri şi ascultă din nou după minuscula şi tremurata voce, ca un chiţăit de liliac, pe care i se păruse c-o aude. O voce îngrozită care-i făcuse părul de la ceafă să se zbârlească şi-i trimisese un lung fior pe şira spinării. Oare să i se fi părut?

Între timp, o scenă neobişnuită se desfăşura în faţa ochilor istoviţi ai domnului Gaunt. Într-un alt şemineu pustiu zăcea un câine împăiat, iar pe peretele acoperit din abundenţă cu pânze de păianjen se afla un tablou mare, o străveche gravură înfăţişând ceva ce părea zidul gol al unei biserici. Dar nu acestea făceau scena să fie neobişnuită, ci atmosfera. Încăperea de la picioarele scării era încărcată de o puternică senzaţie de confruntare, ca şi cum ceva ar fi tulburat însuşi aerul din jurul lui. De parcă vocea ar fi fost una reală.

Pentru o clipă, îşi ţinu respiraţia şi se chinui să asculte.

— E cineva aici? şopti el temător.

După o vreme, scuturã din cap. Tot ce putea să audă erau doar propriile bătăi ale inimii.

— Cred că am halucinaţii, îşi zise. Totuşi, ceva nevăzut îl ţintuia pe loc.

— Ajutor, Edward!

Asta era. O *auzise*. Şi nu numai atât, dar era şi convins că recunoaşte vocea.

— Layla? Tu eşti? Unde eşti?

În clipa următoare se petrecu ceva groaznic.

Pentru o fracţiune de secundă, păru că spiritul său uman ar fi fost tăiat în două de un cuţit foarte ascuţit şi nevăzut, făcându-l să ţipe de frică. Şi asta nu era departe de adevăr.

Străduindu-se cu disperare să scape de oribila creatură care ameninţa s-o absoarbă în uitare, Layla trecuse de fapt, împreună cu exorberul, chiar prin corpul fizic al domnului Gaunt. Fusese, după cum avea el să mediteze ulterior, o senzaţie dintre cele mai ciudate. În aceeaşi clipă, Edward Gaunt zări imaginea fugitivă a situaţiei dramatice în care se zbătea soţia lui. O şi simţi. Se lupta pentru propria viaţă cu o creatură respingătoare care părea să fie jumătate om, jumătate păianjen. Cu un leorpăit oribil, ca al cuiva sorbind supa fierbinte dintr-o lingură mare, exorberul se străduia să tragă spiritul imaterial de djinn al Laylei în gura sa hidoasă, ca o trompă. Dacă nu făcea de îndată ceva ca s-o ajute, ea urma să piară. Ştia asta ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles. Simultan, Edward auzi vocea disperată a soţiei strigând înlăuntrul lui.

— Ajutor, Edward! Ajută-mă, te rog, altfel mor! Şi, apoi: Trebuie să distrugi tabloul. Distruge tabloul, Edward, până nu e prea târziu!

Domnul Gaunt nu avea nevoie să i se spună de două ori, aşa că, înaintând iute spre străvechea gravură atârnată pe peretele din spatele uşii, îi administră o izbitură cumplită cu vătraiul, apoi încă una. Şi, chiar în timp ce lovea tabloul încă o dată şi încă o dată, creatura târâtoare reapăru pe suprafaţa acestuia, ca şi cum ar fi fost invocată pentru propria apărare. Numai că era deja prea târziu. Domnul Gaunt izbi exorberul drept în cap, apoi în spinare, perforând groasa şi străvechea hârtie până când, dincolo de ea, se aşternu un profund, întunecat şi nesfârşit abis diavolesc. Se auzi un răcnet groaznic şi apoi hârtia începu să ardă. Din instinct, domnul Gaunt ştiu imediat că, orice ar fi fost, se distrusese.

Cel puţin, i se păru că acea informaţie îi fusese oferită de propriul instinct. Dar, în clipa în care privi în jur în căutarea soţiei, descoperi că Layla se afla deja în interiorul trupului său şi că puţinul pe care-l ştia acum despre exorber îşi avusese originea în puternica minte a soţiei sale.

„Slavă Domnului, Edward."

Gândurile ei erau acum în capul lui, aşa că preţ de câteva clipe se strădui să le facă să domine pe cele proprii. Se simţea ciudat fiindcă, la urma urmei, tot capul domnului Gaunt era. Dar renunţă destul de curând la strădaniile de a se face auzit. Se întâmpla adesea atunci când era implicată soţia lui.

„Iată-mă venind să te salvez, Edward dragule, şi când colo mă pomenesc că eu sunt cea care are nevoie să fie salvată. Chestia aia oribilă era pe cale să mă absoarbă. Ca pe domnul Rakshasas. Îţi mai aminteşti de el, dragule? A fost absorbit de unul dintre războinicii aceia de teracotă, în Muzeul Metropolitan. Copiii au fost foarte necăjiţi din cauza întâmplării aceleia. Oricum, Edward, îmi cer scuze că-ţi invadez astfel trupul, dar pe al meu l-am lăsat afară, în maşină.

M-am gândit, ca o măsură de precauţie, să intru aici invizibilă, însă, după cum vezi, se pare că Virgil McCreeby a fost pregătit pentru o astfel de eventualitate. Nu cred că l-ai cunoscut. Ţi-ai fi amintit dacă-l cunoşteai. E englez. Cam lichea. Doar că era mai magician — un magician veritabil, nu ceea ce făceai tu în facultate — decât am crezut. Totuşi, a fost foarte inteligent modul în care ai ieşit din cuşcă. Cu un şiret de pantof şi o agrafă pentru hârtii. Exact ca Houdini, da. Şi sunt trei acolo sus, da? Şi toţi englezi? Înţeleg. Ei bine, nu-mi pasă câtuşi de puţin de unde provin. Tocmai sunt pe cale să afle ce se-ntâmplă când enervezi un djinn ca mine."

Domnul Gaunt se strădui şi eşuă încă o dată în încercarea de a-şi recăpăta stăpânirea asupra propriului cap şi al proceselor gândirii. În această privinţă, se simţea exact ca la ei acasă, pe Strada 77 de Est, unde soţia lui era în cea mai mare parte a timpului la comandă. Unica deosebire era că nu putea să se refugieze în sanctuarul propriului birou, unde să citească liniştit sau să privească la televizor. De fapt, nu putea nici măcar să se aşeze şi să-şi încalţe ciorapii şi pantofii, ceea ce ar fi preferat să facă. Asta şi să plece naibii o dată de-acolo. Însă Layla îi făcea deja trupul să mărşăluiască înapoi pe scara pe care abia coborâse.

„Stai liniştit, Edward."

Gândurile ei îi apărură în minte într-un flux al conştiinţei la fel de rapid şi de puternic ca o expediţie cu pluta pe apele înspumate ale fluviului Colorado. Se simţi copleşit. Înecat în puterea personalităţii ei.

„Eşti în deplină siguranţă acum, când sunt aici cu tine. O să ne ocupăm de ei şi apoi o să ne întoarcem acasă, pe Strada 77 de Est. Sunt convinsă că eşti nerăbdător să ajungi acasă şi să faci o baie fierbinte pe cinste. Nu suntem chiar atât de departe. Suntem în Brooklyn. Chiar sub pod."

Domnul Gaunt se pomeni în capul scării, unde dădu uşa de perete şi păşi un pic mai mult decât şovăielnic în încăperea pe care abia o părăsise şi în care domnul Haddo se aduna de pe podea, frecându-se la ceafă. Cu dinţii lui ascuţiţi şi nasul prelung, îi amintea Laylei de o specie de şobolan sau de şoarece de câmp.

— Chiar că nu m-am aşteptat să te revăd, îl întâmpină domnul Haddo pe domnul Gaunt. Dar acum, dacă tot eşti aici, pot să-ţi spun un lucru. O să-ţi pară rău. Nimeni nu mă loveşte în cap şi scapă cu faţa curată. Şi nu-mi spune că te-ai însurat cu un duh uşor de scos din fire, amice. Pur şi simplu nu mă interesează.

Domnul Haddo deschise un sertar şi scoase de acolo o bâtă mică. Era clar că avea de gând să-l lovească pe domnul Gaunt cu ea.

— Ei bine, ar trebui să te intereseze.

Domnul Gaunt îşi auzea propria voce, dar cu greu şi-ar fi putut recunoaşte cuvintele ca fiind ale sale.

— Fiindcă sunt ultimele cuvinte pe care-o să le mai auzi vreodată cu urechi omeneşti.

Următorul cuvânt în mod sigur nu-i aparţinu şi, cu toate că-l mai auzise şi înainte, nu era un cuvânt pe care să fi fost vreodată în stare — şi, fiindcă veni vorba, nici să cuteze vreodată — să-l pronunţe. Totuşi, cunoştea semnificaţia cuvântului. Acesta fusese născocit de un dramaturg grec pe nume Aristofan şi însemna „Ţara Cucilor din Nori", adică un loc în care totul era perfect; cu alte cuvinte, un loc inexistent. Era cuvântul de concentrare al Laylei:

— NEPHELOCKOKKYGIA!

Şi în cuvântul acesta se simţea şi mânia. Puternicul miros de sulf din aer care însoţea pronunţarea cuvântului de

concentrare al Laylei îl făcea să-şi dea seama măcar de atât. Ţara Cucilor din Nori nu răsunase probabil niciodată atât de adevărat şi de puternic ca din gura Laylei.

Cu un bubuit zgomotos, domnul Haddo dispăru într-un nor de fum, iar în locul lui apăru acum o vietate cu înfăţişarea mai degrabă uluită, pe care domnul Gaunt o confundă pentru o clipă cu o specie scârboasă de şobolan brun gigant, cu un bot extrem de alungit.

„Nu e un şobolan", îi explica deja Layla. „Este un solenodon cubanez, cunoscut şi sub numele de almiqui, acum aproape dispărut, până şi în Cuba. Cred că-ţi dai seama de ce. E incredibil de urât. De altfel, acesta e şi motivul pentru care l-am ales, fireşte. Şi pentru că-mi amintea de un solenodon. Din întâmplare, solenodonul nu este numai neobişnuit de urât. Mai este şi neobişnuit de primejdios. Saliva lui este veninoasă."

Puternicul zgomot îi atrase pe ceilalţi doi răpitori aflaţi într-o cameră din spate. Unul dintre ei avea urechile neobişnuit de păroase, iar celălalt avea un nas neobişnuit de păros.

— Cum de ai ieşit? întrebă cel cu nasul păros.

— Unde e Haddo? întrebă cel cu urechile păroase.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Nas Păros.

— Şi ce-i cu animalul ăsta hidos? întrebă Urechi Păroase.

— E prietenul vostru, Haddo. Vocea domnului Gaunt avea o sonoritate ameninţătoare. Sau, cel puţin, a fost. Acum, este o specie rară de şoarece de câmp cubanez sau de soricomorf.

— Un *sorry*... ce?

— Nu, lui nu-i pare rău*, spuse vocea domnului Gaunt. Dar vouă vă va părea! NEPHELOCKOKKYGIA!

---

* Joc de cuvinte intraductibil, *sorry* însemnând „părere de rău, regret" (n. tr.).

De data aceasta, Layla alese un alt animal, deşi nu mai puţin rar şi nici mai puţin urât decât solenodonul cubanez: un urs marsupial nordic cu nasul păros. Cel de-al doilea răpitor — al cărui nas păros făcuse să-i apară în minte imaginea unui urs marsupial cu nasul păros — dispăru cu un bubuit puternic şi într-un nor mare de fum. Imaginea îl făcu pe cel de-al treilea să ţipe de frică şi s-o rupă la fugă spre uşă. Nu ajunse prea departe.

— NEPHELOCKOKKYGIA!

Ar fi putut chiar să-i prefacă pe ambii răpitori rămaşi în urşi marsupiali, însă între timp se instaurase o anumită metodă în mintea Laylei şi, prin extensie, a soţului ei. Cel de-al treilea răpitor dispăru, la fel ca şi cel de-al doilea, la fel ca şi primul, iar în locul lui lemurianul pitic cu urechi păroase de care-i amintise Laylei şedea acum pe podea, flecărind ca o maimuţă. O clipă sau două mai târziu, ursul marsupial cu nas păros îl goni pe policioara de deasupra şemineului.

„M-am săturat să tot prefac oamenii în câini şi pisici", răspunse Layla întrebării pe care se pregătea s-o pună domnul Gaunt. „Lumea nu mai are nevoie de alţi câini şi de alte pisici. Aşa că am ales animalele de care-mi aminteau ei. Întâmplarea a făcut să fi ales şi trei dintre cele mai rare specii de animale din lume. Când ajungem acasă, putem să sunăm la Grădina Zoologică din Central Park şi să le spunem să vină să le ia. Va fi un lucru bun pentru renumele grădinii zoologice şi pentru viitoarea reproducere a speciilor acestora. Nu ţi se pare?"

Domnul Gaunt era pe punctul de a răspunde când soţia lui i-o luă înainte.

„Hai să plecăm de-aici. Înainte să mai apară şi altcineva. Ştiu că doar cu ei trei ai avut de-a face, dar nu poţi fi niciodată sigur cu un individ ca Virgil McCreeby."

Îl făcu să se răsucească pe călcâie şi să pornească în jos pe scară.

Ajunşi afară în stradă, văzură un bărbat stând lângă automobilul Laylei şi făcându-şi de lucru cu încuietoarea. Din nefericire pentru el, avea ceva lupesc în trăsături, adică îi aminti Laylei de un lup.

„Poţi să-ţi închipui una ca asta?" Layla era de-a dreptul ofensată. „Eu stau pe bancheta din spate, iar ăsta încearcă să fure maşina!"

În sfârşit, domnul Gaunt izbuti să strecoare şi el o replică inofensivă. „E întuneric. Poate că nu te-a văzut." Tocmai se pregătea să-i sugereze faptul că transformarea într-un animal — fie şi într-unul dintr-o specie rară — ar fi o pedeapsă cam prea severă pentru furtul unei maşini, însă gândurile Laylei i-o luaseră deja înainte. „Eu sunt de părere că lumea ar avea nevoie de mai puţini hoţi de maşini şi de ceva mai mulţi lupi roşii."

Se opri puţin, dar, înainte ca domnul Gaunt să se poată gândi la ceva prin care s-o împiedice, cuvântul de concentrare al Laylei deja îi ieşea de pe buze:

— NEPHELOCKOKKYGIA!

Rar întâlnitul lup roşu, odinioară o prezenţă obişnuită în pădurile şi mlaştinile din sud-estul Statelor Unite ale Americii, lătră cu putere şi apoi porni în salturi pe străzile din Brooklyn.

Layla se strecură afară din corpul soţului ei şi pătrunse în automobil, unde, de îndată ce fu din nou ea însăşi, descuie portiera, lăsându-l să intre. Fără o vorbă, Edward se urcă pe scaunul din dreapta, îşi legă centura şi — din moment ce nu avea permis de conducere — aşteptă răbdător ca ea să-l conducă acasă.

— Mă bucur să te revăd, zise el încetişor. Vreau să spun, pe tine, cea adevărată, nu pe doamna Trump. Arăţi... ăăă... arăţi grozav. Minunat. De-a dreptul la fel ca vechea ta înfăţişare.

— Chiar crezi?

Dar, după o clipă, el lăsă să-i scape un lung suspin.

— Ce e? îl întrebă ea, deşi realitatea era că ştia deja răspunsul.

— N-am spus nimic.

— Asta mă gândeam şi eu, răspunse ea, deja regretându-şi mânia şi modul în care procedase cu acei patru ticăloşi: nu pentru că ar fi considerat că meritau o pedeapsă mai măruntă, ci pentru că, după ce fusese în mintea soţului ei, Layla ştia acum exact ce gândea domnul Gaunt despre ce făcuse şi, în consecinţă, despre ea. Pe scurt, îi era teamă de ea. Era îngrozit. Pentru că nu e puţin lucru pentru un bărbat să fie căsătorit cu o femeie capabilă să-l transforme cu un singur cuvânt într-un iepure sau într-o oaie.

Domnul Gaunt se străduia să-şi stăpânească frica, dar nu izbutea. Mâinile îi tremurau, iar pe frunte îi apăruse o peliculă de sudoare. La urma urmei, era om.

— Ţie nu ţi-aş face niciodată aşa ceva, încercă ea să-l liniştească. Sunt convinsă că ştii asta, Edward.

— Dar realitatea rămâne aceeaşi: că ai putea, răspunse el. Într-o clipă de furie, ai putea să mă prefaci în orice ai avea chef. Ca pe cei doi fraţi ai mei, Alan şi Neil.

— În caz c-ai uitat, îţi amintesc eu: complotau să te asasineze, Edward, zise Layla.

— Da, ştiu şi ţi-am fost foarte recunoscător că mi-ai salvat viaţa.

— În plus, acum sunt din nou oameni, nu-i aşa?

— Ba da. Şi sunt convins că s-au învăţat minte. N-ar mai face niciodată aşa ceva. Sunt cei mai loiali fraţi pe care i-ar putea avea cineva. Dar asta pentru că le e frică de tine. Nu pentru că m-ar iubi. Şi sunt puţin îngrijorat la gândul că mi s-ar putea întâmpla şi mie.

— Nu te-nţeleg.

— Să presupunem că mă contrazic cu tine într-o privinţă.

— Noi nu ne contrazicem niciodată.

— Dar să presupunem că ne-am contrazice. De exemplu, pe cine să votăm la alegeri. Adică tu votezi cu unul, iar eu, cu celălalt.

— Nu-mi aduce aminte.

— Sunt doar un pic îngrijorat că aş putea începe să simt că trebuie am grijă la ce spun şi ce fac. Pentru orice eventualitate.

— Pentru eventualitatea în care te-aş transforma într-un animal?

— Ceva de genul ăsta, da.

— Într-o problemă atât de banală cum ar fi pe cine să votăm? zise Layla clătinând din cap. Asta n-o să se-ntâmple niciodată.

— Atunci, altceva. Să presupunem că-l pocnesc pe unul dintre copii.

— Noi nu credem în educaţia prin pocnit.

— Foarte bine, atunci să presupunem că te-aş lovi pe tine.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Dar să presupunem c-aş face-o. Atunci ţi-ai folosi puterile asupra mea?

Layla ridică din umeri.

— Depinde, zise ea.

— De ce?

— De cât de tare m-ai lovi, îi răspunse. Şi pentru ce.

— Aici am vrut să ajung, se repezi domnul Gaunt. Dac-aş fi fost căsătorit cu altcineva, cel mai rău lucru care mi s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să mă lovească şi ea şi, poate, să mă reclame la poliţie. Şi pe bună dreptate. Un bărbat n-ar trebui să lovească niciodată o femeie. Dar, în cazul tău, cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla e imposibil de ghicit. De când te-am cunoscut eu, Layla, ai transformat oamenii în câini, în pisici. Motanul nostru, Monty, de exemplu, a fost odată femeie. Ai transformat oamenii în purici, în peşti, în aparate de taxat pentru parcare, într-un cactus, într-o litieră pentru pisici, în urşi marsupiali, în şoareci de câmp veninoşi, în lupi. I-ai transformat până şi în sticle de vin.

— Pe care le-ai băut.

— Doar ca să-mi calmez nervii. Domnul Gaunt făcu o pauză. Dar asta nu-i totul.

— Vrei să spui că ar mai fi ceva?

— Unul dintre lucrurile pe care noi, pământenii, îl considerăm ca fiind de la sine înţeles este intimitatea propriilor noastre minţi. E singurul lucru pe care-l mai putem numi al nostru. Dar propriul meu domeniu interior a fost violat chiar de tine, Layla. Exact ca şi cum mi-ai fi citit jurnalul intim.

— N-aş face niciodată una ca asta, protestă Layla.

— Poate că nu. Dar acum câteva minute erai în mintea mea. Chiar dacă pentru un motiv întemeiat. Iar acum îmi cunoşti şi cele mai întunecate secrete.

— O, dar nu-mi pasă de astea, ripostă Layla. Toată lumea are aşa ceva.

— Da, dar toată lumea izbuteşte de obicei să şi le păstreze secrete.

Layla ridică din umeri.

— Iartă-mă. Dar n-am crezut c-o să te deranjeze.

— Problema este că s-a întâmplat o dată şi s-ar putea foarte lesne întâmpla iarăşi, insistă domnul Gaunt. Pur şi simplu nu pot să îndur gândul că, în orice clipă, ai putea să dai năvală în mintea mea, precum cineva care pătrunde la o petrecere dărâmând porţile, doar din cauză că ţi-ai lăsat corpul fizic altundeva.

— Aşadar, ce propui?

— Nu ştiu, mărturisi domnul Gaunt. Chiar nu ştiu. Însă magia ta e mult prea dură pentru mine.

— Dar nu e magie, se apără Layla.

— Mie aşa mi se pare. Şi, crede-mă, pentru un om e destul de dur să-şi sfârşească viaţa în chip de câine sau de pisică.

Layla se simţi profund rănită de spusele domnului Gaunt, dar, nefiind mai puţin inteligentă decât el, înţelese exact ce voise să zică. Şi, considerându-se nu mai puţin bună decât inimosul său soţ, pe care-l iubea din adâncul sufletului, Layla Gaunt promise să renunţe la puterile ei de djinn. Numai că de data asta avea să fie pentru totdeauna.

Cu o înfăţişare solemnă, îşi ridică braţul ca şi cum ar fi depus un jurământ într-o sală de judecată, apoi vorbi cu maximă gravitate.

— Nu voi mai întuneca soarele la amiază, spuse ea, nici nu voi face iarba de culoare roşie, nu voi chema spre mine răzvrătitul vânt, nici nu voi pune marea şi cerul să se-nfrunte, nici tunete nu voi crea, nici nu voi despica stejarul cu foc, nici nu voi zgudui copacii, nici nu voi scoate oamenii din minţi, nici muzică nu voi aduce din senin, nici ferestre nu voi deschide în sufletele oamenilor. Magia aceasta dură, aşa cum ai numit-o, o reneg aici, pe loc. De acum încolo nu voi avea altă putere decât pe cea a mea. Şi fie ca indulgenţa ta, Edward, să mă elibereze. Ascultă-mă, Doamne.

Îi sărută mâna bărbatului ei, dar în ochi avea lacrimi.

— Să mergem acasă, şopti domnul Gaunt.

Layla porni motorul.

— Şi-acum? o întrebă el.

— Acum? Layla oftă. O să mă concentrez doar la ceea ce înseamnă să fii soţie şi mamă. Asta o să se întâmple de-acum.

CAPITOLUL 24

PRIN PORTAL

Pătrunderea prin Portalul Blestemat se dovedi a fi mult mai rapidă decât ieşirea prin el. Sau, altfel spus, ieşirea prin Portal era de multe ori mai lentă decât intrarea prin el. Nimrod şi John, care încă nu ajunseseră de cealaltă parte a uşii aurite, îşi petrecură câteva clipe studiind cu interes împrejurimile. Philippa îşi petrecu acelaşi interval de timp arătând nedumerită. La fel şi Groanin. Fiindcă, în locul teancului mare de saltele pe care-l creaseră puterile de djinn ale Philippei ca să se asigure că ea, Groanin, Sicky şi Muddy vor avea parte de o aterizare confortabilă la capătul rapidei lor ascensiuni prin horn, acum se vedeau câteva paturi cu cuie foarte ascuţite, de genul celor întrebuinţate uneori de asceticii bărbaţi sfinţi din India, numiţi şi fachiri, care se întindeau pe ele... spre marea uimire a credulilor.

— Nu mi-ar fi plăcut prea mult să aterizez pe astea, domnişoară Philippa, remarcă Groanin. Oricum, nu fără o armură completă.

— Nu, sigur că nu, fu de acord Philippa. Ciudat, nu-i aşa?

— Ce este? vru să ştie Nimrod, îndepărtându-şi atenţia de la puţ şi de la coloana de aer cald care continua să izbucnească prin el.

Philippa îi explică faptul că saltelele fuseseră înlocuite de paturi cu cuie.

— Hmm, mormăi Nimrod. Eşti foarte sigură de asta?

— Normal că sunt sigură, zise Philippa.

— Nu există nici urmă de îndoială, confirmă Groanin. Aţi fi putut să-i întrebaţi pe Sicky şi pe Muddy, dac-ar fi fost aici. Şi ei au aterizat pe saltele.

Strângându-şi pumnul, Nimrod se gândi pentru o clipă, iar apoi, rostindu-şi cuvântul de concentrare, îşi desfăcu palma, dând la iveală o piesă neagră din jocul de şah.

— Ce-i asta? îl întrebă Groanin.

— E o piesă de şah, îi răspunse Nimrod. Dintr-un joc englezesc marca Staunton, cel mai bun dintre toate, fireşte. O regină neagră, ca să fiu mai exact.

— Asta văd şi eu, comentă Groanin.

— Atunci de ce-ai întrebat?

— Voiam să zic: ce vreţi să faceţi cu ea?

— Să desfăşor un experiment, bătrâne.

Nimrod aşează piesa de şah pe jos şi, scoţând din buzunar o bucată de cretă, trasă un cerc îngrijit în jurul ei. Abia dacă încheie cercul, că regina neagră se şi transformă într-un rege alb.

— Cam aşa mă gândisem şi eu, zise Nimrod. Se pare că, atunci când Manco Capac a creat locul acesta, i-a ataşat şi o dorinţă sau o legare enantodromiană. Astfel încât să-l apere de puterile altor djinni.

— Ce mama naibii mai e şi asta, dorinţă enantodromiană? interveni John, care, cu toate că odinioară citise *Legile prescurtate ale Bagdadului* din scoarţă-n scoarţă, nu auzise niciodată de aşa ceva. Deşi avea impresia că auzise cuvântul „enantodromia"*. Poate că era cuvântul de concentrare al unui alt djinn.

---

* „Enantiodromia", termen provenind din limba greacă, introdus de psihiatrul Carl Jung şi desemnând faptul că supraabundenţa oricărei forţe produce în mod inevitabil opusul său. Este echivalentul principiului echilibrului din natură (oricărei extreme i se opune una contrară, pentru a restabili echilibrul) (n. red.).

— E chiar ceva foarte simplu, spuse Nimrod fără să se sinchisească. Înseamnă că, orice ţi-ai dori, ajunge să se împlinească exact invers. Doreşti ceva negru şi obţii alb şi aşa mai departe. Manco Capac trebuie să fi fost un tip pe cinste. Tare înţeleaptă dorinţă.

— Dar saltelele pe care mi le-am dorit au rămas saltele mai mult timp decât a rămas regina neagră aşa cum era, se împotrivi Philippa. Mai multe minute. Poate chiar o jumătate de oră.

— Sigur că da. Dorinţa enantodromiană a lui Manco Capac este veche de cinci secole, ceea ce înseamnă că-şi face efectul destul de lent. Probabil, atunci când a fost făcută legarea, efectul era mult mai rapid. Ceea ce a fost spre norocul vostru. Altfel aţi fi avut parte de o aterizare cât se poate de înţepătoare.

— Şi cu cercul de cretă ce e? întrebă John.

— Trasarea unui cerc în jurul a ceva întotdeauna grăbeşte îndeplinirea unei dorinţe, explică Nimrod. Mai ales a unei dorinţe vechi. Nu ştiaţi?

— Nu, recunoscu Philippa.

— Cel puţin atât timp cât e vorba de un cerc perfect, continuă Nimrod. Şi numai un djinn este capabil să traseze un cerc perfect cu mâna liberă; altfel spus, fără să se folosească de compas. Ştiai?

— Da, zise Philippa. Cred că ne-ai mai spus-o.

— Atunci când eram în Veneţia, adăugă John.

— Perfecţiunea punctelor dintr-un cerc perfect este cea care ajută ca o veche dorinţă să ducă la rezultatele dorite la origine. Exact cum i-ai da unui bătrân un baston care să-l ajute la mers.

— Am prins ideea, spuse tăios Groanin. Cu tot respectul, domnule.

— Chiar? zâmbi Nimrod. Mă întreb dacă aşa o fi. Vezi dumneata, dragul meu Groanin, ideea este că, de-acum încolo, s-a terminat cu dorinţele. În caz că s-ar întoarce pe dos.

— Adică gata cu puterile de djinn? se miră Groanin.

— Exact asta am vrut să spun, confirmă Nimrod. John? Philippa? Aţi înţeles bine amândoi? Fără discuţie, gata cu dorinţele neautorizate.

— Da, unchiule, răspunseră ei spăşiţi.

— Dar sunt sigură, adăugă Philippa, că tot ce ai de făcut e să te gândeşti la ce vrei să obţii, după care să-ţi doreşti exact contrariul.

— Da, ai putea să gândeşti astfel, zise Nimrod. Dar nu e chiar atât de simplu de pus în practică. Am încercat, crede-mă.

— Şi dacă se întâmplă ceva anapoda? vru să ştie Groanin. Dac-o s-avem nevoie să ne apărăm? Dacă ne aşteaptă în drum cine ştie ce bestie uriaşă? Vreun alt zombi? Sau vreo drăcovenie gigantică?

— În acest caz, va trebui să ne bazăm numai pe iscusinţa proprie, preciză Nimrod. Şi pe braţul acela remarcabil al dumitale. Ai avut dreptate. Se pare că, până la urmă, vom avea nevoie de dumneata, Groanin.

Zâmbi cu bunătate spre Philippa.

— Ei, şi-acum, ce-ar fi să ne arăţi puntea aceea din frânghie despre care vorbeai?

Philippa îi conduse afară, spre puntea cu frânghii din păr omenesc, unde, spre surprinderea lor, la marginea abisului căscat care se întindea începând de acolo găsiră un submarin pitic. Hublourile acestuia erau deschise, iar la capătul dinspre proră era o spărtură largă, de parcă s-ar fi izbit de ţărm în plină viteză. Însă nu se vedea nici urmă de apă.

— Ăsta sigur n-a fost aici mai devreme, zise Philippa, plimbându-şi mâna peste corpul metalic neted al submarinului şi constatând că era complet uscat.

— Ce mama naibii poa' să caute un submarin pitic pe uscat, la urma urmei? se minună Groanin. E de tot atât folos p-aici ca o bicicletă pentru un peşte.

— Întocmai, Groanin, aprobă Nimrod. Ai pus foarte bine problema.

— Chiar? Groanin părea încântat şi derutat în acelaşi timp. Da' asta tot nu explică ce caută aici.

— Pot să-mi dau eu cu părerea? se amestecă John. Buck, McCreeby şi Zadie şi-au făcut griji în legătură cu traversarea prăpastiei pe puntea asta.

— N-aş putea spune că le-o iau în nume de rău, comentă Groanin privind nesigur dincolo de muchia abisului. Acesta nu doar că dispărea, la sute de metri în jos, într-un nor de ceaţă, dar nici celălalt capăt al punţii nu putea fi zărit. Da' în ruptu' capului nu pot să-nţeleg cum i-ar fi ajutat un submarin, insistă el.

— Aşa că au încercat să traverseze prăpastia cu ajutorul unui mic avion pe care l-a creat Zadie, folosindu-şi puterile de djinn, îşi continuă John teoria. Dar, imediat cum au decolat, enantodromia şi-a făcut efectul, iar avionul s-a transformat în exact opusul lui. Într-un submarin. Spre norocul lor, nu ajunseseră deasupra prăpastiei atunci când s-a întâmplat asta. Ceea ce explică spărtura de la proră.

— E o chestie atât de nebunească, încât pare perfect logică, aprecie Groanin. Aproape.

— Eu cred că ai dreptate, John, fu de acord Nimrod. Exact asta trebuie să se fi petrecut.

— Sunt convins c-au avut parte de o aterizare destul de dură, comentă Groanin.

— Aşa s-ar zice, interveni Philippa, arătându-le câteva pete de sânge care-i rămăseseră pe vârfurile degetelor când pipăise chila submarinului. Se pare că s-a şi rănit cineva.

Nimrod gustă sângele de pe submarin.

— McCreeby, anunţă el.

— Cum de-ţi dai seama? se miră John.

— Sângele omenesc este mai rece decât cel al unui djinn, preciză Nimrod. Şi mai sărat, în acelaşi timp. Sângele de djinn are un gust mai sulfuros. Ca un amestec de sparanghel, seminţe de dovleac, varză, usturoi, fasole şi broccoli.

— Uhhh, se strâmbă John, care nu suporta legumele şi se mira cum de putea să fie djinn dacă sângele lui avea un asemenea gust.

Cei patru înaintară până la pilonul din piatră care marca începutul podului. Erau acolo două cabluri jucând rolul balustradelor şi alte două ceva mai jos, sprijinind o pasarelă alcătuită dintr-un fel de rogojină îngrijit împletită, de asemenea confecţionată din păr omenesc.

— Incaşilor le plăceau punţile de genul acesta, zise Nimrod. Nu în cele din urmă, pentru că nu foloseau transportul pe roţi. Dar, în mod normal, astfel de punţi erau confecţionate mai degrabă din ierburi ichu împletite decât din păr omenesc.

— Chiar mă miram şi eu, comentă Groanin.

— Îmi închipui că părul omenesc face funia mult mai rezistentă decât una din simple ierburi, cugetă Nimrod.

— Ei bine, să sperăm că aşa o fi, în orice caz, trase concluzia Nimrod. Nu mă bucur deloc să pornesc la plimbare pe chestia asta.

— Nu pot să-mi imaginez un alt motiv pentru care cineva ar confecţiona o punte din păr omenesc, mărturisi Nimrod.

Groanin îşi şterse cu batista scăfârlia netedă de transpiraţie.

— Dacă vreţi părerea cuiva mai golaş în vârf, nici eu.

— Bun, zise Nimrod. Cine vrea să fie primul?

Nimeni nu-i răspunse.

— Presupun că ar trebui să fiu eu, se oferi el. Şi străduiţi-vă să priviţi partea plină a paharului! Dac-ar fi fost ceva în neregulă cu puntea, McCreeby şi ceilalţi nu cred că s-ar mai fi folosit de ea, aşa-i?

Arătă spre întinderea punţii deformate ce se pierdea în ceaţa dinaintea lor.

— La urma urmei, din moment ce nu sunt de partea aceasta, trebuie să presupunem că au ajuns deja de partea cealaltă.

— Da, spuse Groanin. Dar de partea cealaltă a ce, mai precis?

— Mai precis? îl îngână Nimrod. Eu cred că ne aflăm în interiorul unei lumi create de djinni. Lumea de djinn a lui Manco Capac.

— Adică, suntem ca în interiorul unei lămpi de djinn? întrebă Philippa.

— Exact aşa. Numai că mult, mult mai mare. Iar acum mi se pare limpede că la început, cel puţin, Manco Capac a fost un djinn cu mult mai puternic decât ar fi bănuit vreodată cineva.

— Şi atunci cum se face că Groanin mai e viu? se interesă John. Oamenii obişnuiţi nu pot să trăiască într-o lampă de djinn.

— Aşa e, nu pot, încuviinţă Nimrod. Dar poate că dimensiunile uriaşe ale acestei lumi create de djinni sunt cele care-i permit să respire. Pe de altă parte, asta ar putea să fie, de fapt, însăşi reţeaua de peşteri prin care Manco Capac, împreună cu fraţii şi cu surorile lui, a trecut din lumea djinnilor în cea a oamenilor. Lucru care, în sine, este extrem de instabil. Fără să mai pun la socoteală şi cât este de primejdios. Între

aceste două lumi n-ar trebui să existe niciodată vreo cale de legătură.

— Hornul subteran, zise Philippa.

— Da, acela ar trebui să fie, o aprobă Nimrod.

— Ei bine, atunci totul e în regulă, oftă Groanin. Pentru o clipă mi-am făcut griji că aş putea avea necazuri.

Nimrod puse un picior pe punte şi, întorcându-se să-i privească pe ceilalţi, îi sfătui:

— Lăsaţi o distanţă de vreo trei metri între fiecare dintre noi, pentru ca greutatea să se repartizeze cât mai uniform. Groanin? Rămâi dumneata ultimul? Şi fă tot posibilul să nu priveşti în jos.

— Am înţeles, domnule.

În clipa în care porniră pe punte, aceasta începu să se clatine. La început nu era nimic mai mult decât o oscilaţie laterală, însă treptat legănarea se transformă într-una asemănătoare celei a unui pendul.

Groanin se opri.

— Se cam bâţâie, constată el.

— Nu e nimic altceva decât un fenomen de bio-feedback pozitiv, afirmă Nimrod. Cunoscut şi sub numele de excitaţie sincronă laterală.

— O fi, dar tot bâţâită rămâne, bombăni Groanin, reluându-şi mersul. Vă zic eu, tot bâţâită rămâne.

— Groanin are dreptate, interveni John. Legănarea se accentuează.

Privi dincolo de margine şi-şi simţi stomacul prăbuşindu-i-se în interiorul trupului, de parcă gravitaţia şi-ar fi sporit efectul pentru că se afla la o înălţime atât de mare faţă de sol, se gândi el. Nu că ar fi putut să zărească măcar solul

acela. Era ca şi cum ar fi mers pe culoarul unui avion aflat în zbor, în condiţiile în care restul avionului ar fi fost înlăturat.

— Incaşii ăştia sigur au avut nervi de oţel, comentă Groanin. Ori asta, ori proiectanţii au vrut să râdă de noi.

— Încercaţi să nu mergeţi sincronizat, îi sfătui Nimrod. Aşa, amplitudinea oscilaţiilor punţii ar trebui să scadă.

— Adică o să se oprească din bâţâială dacă nu mai mărşăluim, traduse Philippa, care înţelegea întotdeauna ce spunea Nimrod mai bine decât toţi ceilalţi.

Propunerea lui Nimrod păru să rezolve problema legănatului, aşa că înaintară încet, dar sigur, pe puntea din funii.

Ori de câte ori îşi lăsa mâna pe mătăsoasa şi neteda balustradă neagră, Philippa se întreba de părul câtor incaşi a fost nevoie pentru confecţionarea ei. Oare fuseseră morţi când le-a fost luat părul, sau vii? Citise despre sacrificiile umane la azteci. Inimi smulse din trupurile încă însufleţite ale victimelor, în vârfurile piramidelor, şi tot felul de alte lucruri oribile. Oare şi incaşii practicau sacrificiile umane, la fel ca aztecii? Îi trecu prin gând să-l întrebe pe Nimrod, dar apoi se răzgândi, luând în calcul eventualitatea în care explicaţia ar fi fost mai presus de ce-ar fi suportat ea.

După o vreme, îşi dădu seama că rămânea fără suflu şi că drumul de-a lungul punţii devenea din ce în ce mai dificil. Puntea urca. Aerul era, la rândul lui, tot mai rece. Se întoarse, îi făcu un semn cu capul lui Groanin şi observă că pilonul din piatră care marca debutul punţii, ca şi submarinul pitic din apropierea lui dispăruseră în ceaţă. Din moment ce şi în faţa lor era ceaţă, părea că puntea ar fi fost suspendată în neant. Iar ideea aceasta i se păru destul de descumpănitoare.

— Ţine pasul, Groanin, îl îmboldi ea. Abia dacă te mai văd.

— Fac tot posibilul, domnişoară, răspunse el gâfâind desluşit. Nu ştiu dac-o fi oboseala sau frica de vină pentru că suflu atât de greu. N-aş putea să spun că-mi place prea mult locul ăsta. Dacă poate fi numit loc. Atunci când nu eşti nici colo, nici dincolo, e de parc-ai fi în pragu' iadului.

— Ce mod de gândire optimist, comentă Philippa, tresărind în clipa în care simţi vibraţia provocată de ceva greu izbit de una dintre balustradele punţii din funii. Şi apoi iar.

— Toată lumea, ţineţi-vă strâns de câte o balustradă, strigă Nimrod.

— De ce? Ce se-ntâmplă? urlă Philippa.

— S-ar putea să mă înşel, răspunse Nimrod, dar am impresia că se străduieşte cineva — probabil McCreeby — să taie puntea cu o macetă.

— Chiar trebuia să spuneţi asta? se văicări Groanin. Vă-ntreb, chiar trebuia să mi-o spuneţi? Eu sunt un om cu atât mai fericit, cu cât sunt mai neştiutor.

În timp ce tuspatru se prinseră cu strâşnicie de balustradă, resimţiră o altă puternică vibraţie provocată de o lovitură puternică. Şi apoi, la fel de brusc, vibraţiile se opriră. Pentru o clipă rămaseră cu toţii încordaţi, în aşteptarea prăbuşirii. Cu toate acestea, puntea era în continuare suspendată în aer.

— S-a oprit, zise John.

— Slavă Domnului, suspină Philippa.

— Ce mi s-au albit încheieturile, constată John, examinându-şi pumnii încă strânşi pe balustradă. Îmi simt inima de parcă mi-ar fi în gât.

— Pe-a mea mi-o simt de parc-ar vrea să-mi iasă prin urechi, zise Groanin. Dac-o văd, cred c-o sugrum doar ca s-o scap de nenorocire.

— Eu mă întreb ce-o fi fost, spuse Nimrod. Vibraţia aceea, vreau să zic.

— Vă rog, nu, îl imploră Groanin. Nu cred c-aş putea să suport. Dac-o să ziceţi că McCreeby s-a dus să-şi caute o macetă mai ascuţită, cred că pur şi simplu o să sar de-aici şi să termin cu toate astea.

— Este doar un gând, ştii, completă Nimrod. Atunci când părul omenesc este legat şi împletit astfel, ajunge să fie extrem de rezistent. Ar fi nevoie probabil de o macetă extrem de ascuţită ca să străbată prin el.

— Of, atunci înseamnă că-i bine, zise Groanin.

Vrând să facă o experienţă, Nimrod izbi balustrada cu muchia boantă a propriei macete.

— Ce mama naibii îţi închipui că faci, idiot afurisit? Cu tot respectul, domnule, urlă Groanin.

— Rezistenţa la rupere a părului acestuia este într-adevăr remarcabilă, anunţă Nimrod. E la fel de puternic ca un cablu de oţel.

— Mi-aş fi dorit să se poată spune acelaşi lucru şi despre nervii mei, răspunse Groanin, tamponându-şi din nou fruntea. Mi-i simt de parc-ar fi fost vârâţi într-o maşină de tocat.

— Liniştеşte-te, Groanin, zise John. Podul e încă la locul lui. Şi noi suntem încă pe el.

— Mi-aş fi dorit să nu fiu, tinere stăpân John. Chiar mi-aş fi dorit să nu fiu deloc aici.

— Fără dorinţe pe-aici, îl mustră cu asprime Nimrod. Credeam că m-am făcut bine înţeles.

— Da, domnule. Îmi cer iertare, domnule. Numai că n-am crezut că asta se referă şi la mine, domnule. Din motive evidente.

Merseră de-a lungul punţii încă două ore, până văzură capătul în depărtare. Şi în apropierea pilonului din piatră aflat în partea cealaltă se zărea nedesluşit o siluetă omenească. La început, părea ceva vag monstruos şi păros,

ca o muscă de dimensiuni omeneşti. Abia când ajunseră mai aproape de lucrul acela îşi dădură seama că era o fiinţă omenească înfăşurată în milioane de şuviţe din acelaşi păr din care era construită puntea. Nimrod îşi lipi urechea de ceea ce părea să fie capul şi ascultă atent. Dar Philippa fu cea care o recunoscu prima.

— E Zadie, anunţă ea. Priviţi-i ghetele.

Într-adevăr, fiinţa înfăşurată în păr purta ghetele purpurii ale lui Zadie.

— Şi-i iese ceva din gură, observă John.

— Periuţa de dinţi, zise Philippa.

— E Zadie, aprobă Groanin. În sfârşit, cineva sau ceva a reuşit s-o oprească din dănţuit. Arată ca o omidă înainte de a deveni insectă. Ştiţi voi. O chestie de-aia.

— O pupă, îl ajută Philippa.

— Mhî, o pupă, confirmă Groanin.

— Chiar că azi îi stă cam prost părul, glumi John.

Groanin chicoti.

— Bună, asta. Foarte bună.

— O fi moartă? întrebă John.

— Nu, răspunse Nimrod. Nu-i moartă. Pot să disting la limită unele semne vitale. Numai că, în mod evident, a fost complet imobilizată. Şi cred că ştiu de ce. Priviţi aici.

Îşi plimbă degetul dinspre cap spre ceea ce abia dacă se mai cunoştea că ar fi un umăr, apoi un braţ şi, în sfârşit, o mână. În palmă se vedeau contururile vagi ale unui obiect metalic.

— O macetă, spuse John.

— Exact, încuviinţă Nimrod. S-ar părea că puntea asta a fost proiectată să se apere singură împotriva distrugerii. După cum arată, aş zice că, atunci când s-a apucat să taie balustrada, fibrele din păr pe care le-a retezat au izbutit să se lege la loc între ele. Şi, astfel, au făcut din ea o parte a punţii.

— Cum o scoatem de-acolo? se interesă Philippa.

— Cum? Groanin părea jignit. De ce Dumnezeu să ne sinchisim? Ea tocmai voia să taie puntea. Mai e nevoie să-ţi amintesc că noi eram atunci pe punte?

— Dar Zadie nu ştia asta, se împotrivi Philippa.

— Nu ştia nici că n-am fi, o contrazise John. Eu sunt de acord cu Groanin. Ea nu s-ar sinchisi niciodată să te scoată pe tine de-acolo.

— Dar nu putem s-o lăsăm pur şi simplu aici, insistă Philippa.

Nimrod zâmbi şi-i întinse maceta.

— Ai vrea să încerci s-o decupezi tu?

— Ăăă... nu, recunoscu Philippa.

— Înţeleaptă alegere, spuse Nimrod. Mă tem că n-ai face decât să sfârşeşti la fel ca ea. Înfăşurată ca... ia zi, Groanin, cum îi spunea? Ca o pupă. Atâta că din ea n-o să iasă vreodată un fluture.

Groanin îşi făcu loc spre ieşirea de pe punte, vrând să se aşeze pe stânca pe care fusese construit pilonul din piatră.

— Dacă nu vă supăraţi, zise el. M-aş simţi mai confortabil dac-am continua discuţia pe pământ stabil.

— Şi eu, îl aprobă John alăturându-i-se.

Nimrod ridică din umeri şi-i urmă. Un şir de trepte se înălţa abrupt pe versantul unui munte, cotind apoi.

— Unchiule Nimrod?

În vocea tinerească a Philippei se simţea o nuanţă de protest energic.

— Ce este? o întrebă Nimrod. Ascultă, nu avem ce discuta. Ce se va întâmpla cu ea depinde în întregime de John.

— De mine? se miră John. Nu văd de ce. Nici măcar nu-mi place de ea.

— Hei, auziţi, se amestecă Groanin. Amintiţi-vă ce i-a făcut domnului Vodyannoy. A încercat să-l omoare cu o

broască de-aia. Ca să nu mai pomenesc de miriapodul ăla gigant care aproape că m-a înfulecat la cină. Pot să fiu şi un om iertător, e adevărat. Dar trag linia în faţa oricui e în stare să pună pe urmele mele un miriapod gigant peruan. Imaginea chestiei ăleia sub hamacul meu o să mă bântuie o veşnicie.

— Cam tot atâta timp o să rămână ea aici, în caz că n-o eliberează John, adăugă Nimrod.

John privi nesigur maceta pe care o ţinea în mână.

— Nu văd de ce-ar trebui să fiu tocmai eu acela care să rişte să ajungă la fel ca ea. Domnul Groanin n-a fost singurul care aproape că era să fie mâncat. Uiţi de anaconda gigantă, comentă el clătinând din cap.

— Mai este nevoie să-ţi amintesc încă o dată că, indiferent ce rău ar fi făcut, a fost din cauză că fusese hipnotizată de ticălosul acela de McCreeby? îl întrebă Nimrod.

— Exact, sări cu gura Philippa.

— Nu mă interesează, ripostă John. Eu n-o s-o fac. Din partea mea, n-are decât să rămână acolo pentru totdeauna. Eu n-o să ciopârţesc puntea asta. Nu pentru ea. Nu pentru voi. Nu pentru nimeni.

— N-a pomenit nimeni de ciopârţirea punţii cu maceta, John, îl corectă Nimrod.

— Atunci, cum? întrebă Groanin. Mi-aş dori să vă faceţi mai bine înţeles de flăcău. La urma urmei, înfruntăm distrugerea nucleară. Naiba să mă ia, aproape că-mi doresc ca bătrânul Rakshasas să fi fost aici. Sigur n-ar fi fost atât de greu de înţeles ca dumneavoastră, domnule.

— Fără dorinţe, Groanin, îi atrase atenţia Philippa. Încearcă să ţii minte.

— Îmi cer scuze, domnişoară.

Nimrod atinse cu mâna balustrada aflată de cealaltă parte faţă de cea care o înfăşurase pe Zadie într-o reţea de păr omenesc.

— N-ai observat petele acestea colorate? Sunt în aceeaşi ordine ca şi cele din apropierea celuilalt capăt al punţii.

— Şi? insistă John. Ce-i cu ele?

— Ei bine, este doar o idee, continuă Nimrod, dar am impresia că, dacă vei pronunţa încă o dată cuvintele acelea Quechua, în aceeaşi ordine pe care ai învăţat-o atunci când ai dezlegat nodul de pe Portalul Blestemat, ai putea foarte bine să facilitezi eliberarea lui Zadie.

John se gândi preţ de o clipă.

— Şi dacă n-o să mi le-aduc aminte? întrebă el.

— Atunci presupun că biata Zadie o să fie păroasă tot restul vieţii, zise Nimrod.

Groanin chicoti.

— Foarte bună şi asta, zise el.

— Mie nu mi se pare nimic amuzant, comentă Philippa.

Însă John şi Groanin râdeau deja în hohote.

— John, zise Philippa. Acum, vorbesc eu cu tine. Ştiu bine că minţi. Ştiu că poţi să-ţi aduci aminte cuvintele. Iar tu ştii bine că eu ştiu asta.

— Da, suspină John. Foarte bine. O s-o fac. Dar ar face bine să fie recunoscătoare. Ca să nu mai vorbesc c-ar trebui să se facă mai uşor de suportat decât înainte.

— Amin, îl aprobă Groanin.

— Dacă mişcă în front, o flituiesc eu personal, promise Philippa.

Nimrod tresări.

— Chiar nu-mi place deloc expresia asta. Să flituieşti. Sună de parcă ai fi o pompă pentru stropit contra insectelor dăunătoare.

— Dar Zadie chiar e o insectă dăunătoare, afirmă Groanin. Şi chiar e nevoie să fie flituită.

John se încruntă, încercând să-şi aducă aminte cuvintele.

— *Yana chunka,* declamă el. *Yuraj pusaj. Puka tawa. Willapi qanchis.* Cum mai era? *Kellu kinsa. Komer phisqa. Sutijankas iskay. Kulli sojta. Chixchi jison.* Staţi un pic. Îşi ciocăni nerăbdător fruntea. Da, asta era. *Chunpi uj.*

De îndată ce John pronunţă cea din urmă silabă în graiul Quechua, părul care o ţinea pe Zadie legată de balustrada punţii începu să se desfăşoare. Parcă ar fi vizionat un film înfăţişând accelerat creşterea unei plante, numai că derulat invers. Se scurseră câteva minute până ca Zadie să poată vorbi. Iar atunci când ajunse să fie, în sfârşit, liberă, îşi petrecu mai multe minute plângând şi cerându-şi scuze pentru toate faptele ei rele.

— N-am putut nici măcar să-mi spun cuvântul de concentrare, zise ea printre sughiţuri de plâns. Cum am tăiat un pic de păr, mi-a legat strâns maxilarele. Dacă n-aş fi avut periuţa în gură, puntea asta m-ar fi sufocat.

Zadie încă ţinea maceta în mână, iar conştientizarea faptului că putea să fi fost omorâtă fu o provocare suficient de puternică încât s-o repeadă din nou asupra balustradei punţii, tăind alte câteva fire, aşa că, încă o dată, se pomeni rapid înfăşurată într-un alt uriaş cocon de păr omenesc.

Groanin gemu zgomotos.

— Fir-ar a naibii, se văicări el. Fata asta e tâmpită sau ce are? Adică, s-ar fi crezut că s-a învăţat minte, nu?

— De fapt, zise Nimrod, eu sunt de vină. Pur şi simplu am uitat complet s-o scot din transa hipnotică în care a vârât-o McCreeby.

Încă o dată, John se văzu nevoit să repete cuvintele de poruncă ale incaşilor. Numai că, de data asta, Nimrod o deposedă pe Zadie de macetă de îndată ce ea fu eliberată de păr.

— Cred că asta o să stea la mine, anunţă el. Pentru orice eventualitate.

Şi vocea i se schimbă. Celorlalţi li se păru că suna exact ca vocea lui Virgil McCreeby. Era pentru prima dată când îşi dădeau seama că, pe lângă numeroasele lui talente, Nimrod mai era şi un strălucit imitator.

— Ascultă-mă, Zadie, intonă el. Ascultă de vocea mea. Numai şi numai de vocea mea. Uită orice altceva. Numai vocea mea contează. În clipa în care voi pocni din degete, nu vei mai fi hipnotizată. Vei ieşi din starea de transă în care te-am introdus şi te vei comporta cât se poate de normal. Îţi vei aminti totul. Numai că te vei comporta cât se poate de normal.

Şi Nimrod pocni din degete în faţa ochilor lui Zadie.

Fata clipi şi privi buimăcită în jur.

— O, exclamă ea, muşcându-şi buzele, în timp ce din ochi i se scurgea o lacrimă. O!

Nimrod îşi petrecu braţul pe după umerii fetei, încercând s-o liniştească. Pentru o clipă, Zadie nu putu să vorbească. Apoi zise:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toate lucrurile groaznice pe care le-am făcut. Vă datorez tuturor scuze. Dar n-am nicio scuză, ci doar o explicaţie. Am făcut tot ceea ce am făcut pentru că am crezut că sunt îndrăgostită de Buck. Dar abia acum îmi dau seama că n-am fost deloc îndrăgostită de el. Dybbuk şi Virgil McCreeby s-au folosit de mine. Acum ştiu asta.

— E-n regulă, zise Philippa, luându-i mâna lui Zadie şi strângându-i-o cu un gest afectuos. Ai fost hipnotizată. N-aveai cum să te împotriveşti.

— Da, încuviinţă Zadie, înţelegând pentru prima dată că aşa fusese. Am fost, nu? Se cutremură. Când puntea m-a înfăşurat în păr, Dybbuk nici măcar nu s-a oprit să încerce să mă salveze. Mi-a zis că se va întoarce să mă elibereze după ce-şi va recăpăta puterile. Dar am ştiut imediat că minţea. Şi că n-avea de gând să se întoarcă vreodată după mine. Exact după cum n-a încercat să mă găsească când eram prizonieri la Xuanaci.

— Mă tem că nu avem acum vreme de explicaţii, o opri Nimrod. Dar trebuie să-ţi spun un singur lucru, iar acesta este de o importanţă extremă. Sub niciun chip nu trebuie să-ţi foloseşti puterile de djinn atât timp cât vom fi de partea aceasta a Portalului Blestemat. Aici suntem sub efectul unei dorinţe enantodromiene. Este o dorinţă care...

— Ştiu ce este o dorinţă enantodromiană, îl întrerupse Zadie. Orice ţi-ai dori folosindu-ţi puterile de djinn, obţii exact contrariul. Aşa se explică întâmplarea cu submarinul pitic. Nu pot să vă spun cât de furioşi au fost atunci. McCreeby s-a lovit la cap şi a rămas fără simţire. Cred că a făcut o comoţie. Iar Buck m-a numit cea mai inutilă fată djinn din câte a cunoscut vreodată şi a zis că nu-i sunt absolut deloc de folos dacă nu pot să-i duc în zbor peste o prăpastie. Am încercat să-i explic situaţia cu vârtejurile şi că nimeni nu poate acum să creeze aşa ceva, dar pur şi simplu nu m-a crezut. Pe urmă, cred că n-a aşteptat decât să găsească un pretext ca să mă lase în urmă. Câteodată...

Scutură din cap, exasperată.

— Ştiţi, câteodată am impresia că există doi Buck. Buck cel Bun şi Buck cel Rău.

— Spui mai multe decât ştii, zise Nimrod. Haideţi. Ar trebui să pornim.

DISCUL SCĂPAT

La început, atunci când se cunoscuseră, iar Dybbuk îşi plângea de milă pentru pierderea puterilor de djinn, îi cam plăcuse de Zadie: suficient cât să creadă că ţinea la ea la fel de mult pe cât părea să ţină ea la el. Dar asta fusese înainte să înţeleagă că Virgil McCreeby o hipnotizase, făcând-o să creadă că e îndrăgostită de Dybbuk ca să i se supună. Dybbuk era mulţumit că nu fusese şi el hipnotizat. Însă, în acelaşi timp, aproape că se întreba dacă nu cumva McCreeby se folosea de Zadie ca să-l controleze şi pe el. Putea fi o metodă prin care McCreeby să se asigure că el deţine controlul, şi nu Dybbuk.

De când descoperise asta, Zadie ajunsese o pacoste pentru Dybbuk. Sâcâitoare şi acordându-i prea multă atenţie, îl privea tot timpul, zâmbindu-i într-un fel greţos, parcă îndulcit cu zaharină, recitându-i poeziile de dragoste scrise de Elizabeth Barrett Browning, fredonând fericită şi străduindu-se să-l mângâie pe păr sau să-i îndepărteze şuviţele de pe frunte ca să-l poată privi în ochi cu tandreţe. Dybbuk detesta ca oamenii să-i atingă părul. Cu atât mai mult când fredonau sau recitau poezii. Chiar şi dacă fuseseră obligaţi sub hipnoză să se comporte astfel.

Şi pe urmă, fireşte, mai erau şi stepul şi periuţa aflată veşnic în gura ei, ca o acadea. Toate lucrurile astea îl scoteau de-a binelea din sărite pe Dybbuk. Aşa că, una peste alta, fusese destul de mulţumit când putuseră în sfârşit să se descotorosească de Zadie. În plus, nici nu prea aveau de ales. Era limpede că orice încercare, fie din partea lui, fie din cea a lui McCreeby, de a tăia firele de păr ale punţii din funii care acum o înfăşurau strâns ar fi avut drept rezultat imobilizarea lor, întocmai ca Zadie. Îi părea rău pentru ea, sigur. Mare ghinion să sfârşească arătând ca un set de extensii de păr din New Jersey, dar ce putea să facă el? Oricum, nu avea puteri de djinn cu care s-o ajute.

Dybbuk se apropiase cât de mult îndrăznise de capul aproape mumificat al lui Zadie, spunându-i că va reveni şi va încerca s-o salveze când îşi va recăpăta puterile. În acelaşi timp însă, undeva în adâncul fiinţei lui ştia că adevărul era cu totul altul şi că, după toate probabilităţile, nici nu se va sinchisi de ea. De îndată ce-şi va recăpăta puterile, avea de gând să creeze un vârtej şi să pornească în zbor spre Bahamas, unde să rămână timp de câteva săptămâni. De unul singur.

Virgil McCreeby avea toate motivele să fie mai necăjit decât el pentru că o pierduseră pe Zadie, medită Dybbuk. La urma urmei, pierdea cele trei dorinţe pe care promisese să i le îndeplinească. Dar, în definitiv, nu prea mai era în apele lui de când cu lovitura la cap cauzată de prăbuşirea avionului/submarinului creat de Zadie pentru călătoria lor pe deasupra abisului. McCreeby se lovise destul de rău de periscop, aşa că Dybbuk se văzuse nevoit să-l târască afară. De atunci încoace, McCreeby se tot repeta şi părea nedumerit ori de câte ori Dybbuk îi spunea câte ceva. Dybbuk bănuia că suferise o comoţie. El însuşi tot nu-şi putea reveni din

uimirea provocată de transformarea avionului într-un submarin pitic. Să fi fost vorba doar de incompetenţa ca djinn a lui Zadie sau era oare altceva? Vreo altă manifestare a puterilor de djinn interferând cu cele ale ei? A lui Nimrod sau a gemenilor. Sau chiar a lui Manco Capac.

Aşa că, lăsând în urmă puntea, cu tot cu Zadie, Dybbuk şi McCreeby îşi continuaseră drumul pe o potecă şerpuită din piatră galbenă, aflată deasupra abisului. Fusese un drum parcurs în pas vioi, iar aerul curat de munte avea un gust pur şi dulceag. Până şi McCreeby păruse înviorat. Inspira întruna zgomotos pe nări, ca un instructor personal de fitness străduindu-se să-şi entuziasmeze clientul. Şi, după o oră, două, McCreeby îşi recăpătase simţurile în suficientă măsură încât să observe că Zadie nu mai era cu ei. Dar, în clipa în care întrebase unde era, Dybbuk se simţise obligat să-i ofere un răspuns care să nu le întârzie înaintarea susţinută pe munte pentru prea mult timp. Într-adevăr, se simţea destul de îndreptăţit să-i vâre în minte lui McCreeby ceea ce voia ca el să creadă, din moment ce acelaşi lucru, conform puternicelor sale bănuieli, îi făcuse McCreeby lui, folosindu-se de Zadie.

— A murit, îl informă el, prefăcându-se trist.

— A murit? repetă McCreeby. Cum? Ce naiba s-a întâmplat?

— Chiar nu-ţi aminteşti?

— Nu cred că-i vorba că nu-mi amintesc, zise McCreeby. Ci pur şi simplu n-am mai gândit cum trebuie de când am ajuns în submarinul pitic. Poate să fie asta?

Dybbuk încuviinţase.

— Te-ai lovit la cap, asta a fost.

— Acum mă simt mai bine. Zi-mi ce-i cu Zadie.

— Ei bine, spuse Dybbuk, îţi aduci aminte când i-ai cerut să taie puntea? Cu o macetă? Ca să împiedice pe oricine, cum ar fi Nimrod, să vină după noi?

— Am zis eu aşa ceva?

— Da, minţi Dybbuk, ai zis.

În realitate, Dybbuk fusese cel care-i propusese lui Zadie să procedeze astfel.

— Şi-ţi aduci aminte că era făcută din păr omenesc?

— Da, confirmă McCreeby. Măcar atât îmi aduc aminte. Cine-ar fi crezut că au existat atâţia incaşi dispuşi să se tundă?

— Aşa că, atunci când Zadie a încercat să taie puntea, unele dintre firele de păr parcă au prins viaţă şi, ca tot atâţia şerpi boa constrictor, au sugrumat-o în timp ce refăceau puntea. Înainte să-şi poată rosti cuvântul de concentrare, părul i se şi înfăşurase în jurul gâtului. N-a mai putut să facă nimic. Şi nici eu.

— Fir-ar să fie, comentă McCreeby. Biata Zadie.

— Putea să i se-ntâmple oricăruia dintre noi, răspunse Dybbuk, ridicând nonşalant din umeri.

— Adică oricăruia dintre noi care ar fi încercat să taie puntea cu maceta, precizează McCreeby.

Dybbuk încuviinţă solemn.

— Ai fost foarte curajos, afirmă el.

— Aşa am fost?

— Da. Nu-ţi aduci aminte? Ai încercat să tai din părul care o strangula cu propria ta macetă şi ai scăpat ca prin urechile acului să fii, la rândul tău, sugrumat.

— Fir-ar să fie, repetă McCreeby. Se pare că am avut mare noroc c-am scăpat.

— Ai fost foarte norocos, aşa este. Chiar pot s-o spun.

— Că iar îmi amintesc. Biata Zadie. A murit, zici?

— A murit.

— Ce păcat, oftă McCreeby. Ţâţâi din buze, apoi izbi cu piciorul o piatră aflată în calea lui. Avea să-i îndeplinească trei dorinţe bătrânului Virgil McCreeby. Mă cam bazam pe ele. Doar cât să fiu apărat de Nimrod.

— O să-ţi îndeplinesc eu trei în plus, promise Dybbuk. Când îmi voi recăpăta puterile. Ca să compensez pierderea celor trei de la ea.

Desigur, McCreeby ar fi trebuit să-l contrazică. Să-i atragă atenţia că o a patra dorinţă le anula întotdeauna pe primele trei. Numai că n-o făcuse. Dybbuk ajunsese la concluzia că poate McCreeby încă nu-şi revenise în întregime de pe urma loviturii la cap. Ori asta, ori era prea diplomat ca să-l contrazică. La urma urmei, fără Dybbuk, Virgil McCreeby nu mai avea vreo şansă de a i se îndeplini nici măcar trei dorinţe.

Îşi continuară drumul şi, cam după o oră, ajunseră la o cotitură, observând că traseul din piatră galbenă trecea printre nişte plante înalte, unduitoare. Erau cam cât un stat de om, maronii, cu flori de un roz deschis, de forma unor ţevi pentru scurgere, semănând vag cu nişte ciuperci. La început, Dybbuk avu impresia că vântul era cel care le făcea să se unduiască. Şi abia după ce le urmări timp de aproape un minut încheiat observă că plantele se mişcau foarte puţin, precum o specie ciudată de animal subacvatic. Abia atunci îşi dădu seama că plantele erau, foarte probabil, carnivore.

— Ce mai aşteptăm? îl întrebase McCreeby şi, imediat, făcându-şi loc pe lângă Dybbuk, păşise pe cărare. Paititi e imediat în faţa noastră.

Dybbuk îl înhăţase pe McCreeby de rucsac şi-l smucise înapoi.

— Ce e? Care-i problema?

— Priveşte, spuse Dybbuk, arătându-i un mic tapir care se împleticea pe cărare.

Florile roz se întoarseră în direcţia animalului, ca şi cum ar fi avut ochi. În clipa imediat următoare, Dybbuk şi McCreeby auziră o serie de zgomote ca de scuipat, apoi li se tăie respiraţia când zăriră câteva filamente tubulare ascuţite ţâşnind din fiecare floare precum săgeţile dintr-o sarbacană, izbind carnea cenuşie, pieloasă, a tapirului. O fracţiune de secundă mai târziu, animalul se prăbuşi mort la pământ. Trecură alte câteva secunde, iar filamentele acelea tubulare se umpluseră de roşu. Parcă priveau o transfuzie desfăşurată într-un spital. Plantele absorbeau sângele tapirului.

— Fir-ar să fie! exclamă McCreeby. Plantele astea sunt carnivore.

— Puţin spus, remarcase Dybbuk.

— Cam în genul capcanei muştelor Venus, însă la o scară mai mare.

— Mult mai mare! Aş zice că sunt în stare să omoare şi un om, nu crezi?

Una dintre plante se opri pentru o clipă din gâlgâit şi scoase un zgomot foarte asemănător cu un râgâit.

— Din moment ce trebuie să trecem de ele fără să fim şi noi loviţi de săgeţile otrăvitoare, propun să profităm de faptul că tocmai se hrănesc şi să mergem cât mai repede cu putinţă, spuse Dybbuk.

Şi, până să apuce McCreeby să mai zică ceva, Dybbuk o luă la fugă pe cărare, trecând dincolo de plantele-vampir.

— Bună idee, adăugă McCreeby, pornind în goană după el.

Ceea ce Dybbuk calificase ca fiind un gest neobişnuit de curajos pentru un individ pe care îl considera un laş desăvârşit, ajungând la concluzia că McCreeby încă se resimţea de pe urma comoţiei.

Însă nu toate plantele îşi aruncaseră săgeţile mortale în tapir, aşa că, în timp ce McCreeby se zorea pe potecă, două dintre ele îşi scuipară ucigătoarele organe pentru hrănire în direcţia lui. Una dintre ele nu-l nimeri. Cealaltă se izbi de rucsacul lui McCreeby. Noroc că ghiozdanul era atât de mare. Magul nu observase însă, continuându-şi fuga. Cel puţin până când filamentul ajunse să se întindă în toată lungimea lui; când se întâmplă asta, bărbatul fu ridicat, cu tot cu rucsac, de la pământ: atât de mare era forţa săgeţii şi a filamentului, încât îl doborâră.

În clipa în care se prăbuşise cu putere la pământ, lingura, cuţitul, furculiţa şi cana lui de tablă se revărsară din rucsacul prost închis. McCreeby rămase întins pe jos, agitându-şi braţele şi picioarele în încercarea de a-şi recăpăta echilibrul, ca un uriaş cărăbuş negru.

— Hei, ajută-mă! răcni McCreeby. Chestiile astea oribile m-au prins în cârligele lor!

Dybbuk scoase un zgomot ca de fagot şi-şi dădu ochii peste capul său cu părul lung. Dar nu avea de ales decât să se întoarcă şi să-l ajute pe McCreeby. În rucsacul lui, McCreeby ducea toiagul de aur al lui Manco Capac şi câteva dintre celelalte vestigii incase necesare pentru oficierea ritualului *kutumunkichu*. Fără acestea, călătoria până la Paititi ar fi însemnat o totală pierdere de vreme.

Ajungând la McCreeby, îl întoarse cu faţa în jos şi reteză cu maceta filamentul din săgeata plantei-vampir. Supurând o cantitate surprinzător de mare dintr-un lichid roşu şi urât mirositor pe cărarea din piatră galbenă, filamentul şerpui înapoi la proprietarul său, precum tentaculul unei caracatiţe rănite. Dar Dybbuk fu încă şi mai surprins când auzi că planta emite un sâsâit puternic, ca un gândac ameninţat.

McCreeby se ridică de jos, cutremurându-se de dezgust.

— Uhh, exclamă el. Oribil, oribil, oribil! Ai văzut-o? Planta aia mare şi urâtă aproape că m-a dat gata!

Virgil McCreeby îşi examină apoi rucsacul, încreţindu-şi nasul de scârbă, şi trase din el săgeata vâscoasă. Era lungă de vreo cincisprezece centimetri, cu ghimpi la fel de ascuţiţi ca spinii unui cactus. O azvârli cât colo, apoi culese cele câteva obiecte care i se rostogoliseră afară din rucsac.

— Mersi mult, Dybbuk, spuse el, uitând doar pentru o clipă de uriaşa sensibilitate manifestată de băiatul djinn faţă de neobişnuitul său prenume.

— Buck, îl corectă Dybbuk. Doar Buck, bine?

La nu mai mult de o oră de când trecuseră de plantele-vampir, zăriră oraşul pierdut Paititi, întins pe o creastă înălţată precum o coroană înaltă, în mijlocul văii pline de nori. Un loc mai fermecat cu greu şi-ar fi putut imagina cineva, îşi spuse în sinea lui Dybbuk. Chiar şi un djinn. O fâşie îngustă de stâncă ducea spre vârf şi spre clădirile principale, care, cu toate că erau în mod evident de origine incasă, se aflau într-o stare de conservare cu mult mai bună decât cele din Machu Picchu sau, dacă tot venise vorba, decât Portalul Blestemat. Deşi uzate şi tocite de trecerea timpului, nici măcar una dintre pietrele mari, ingenios plasate şi perfect potrivite nu fusese acoperită de verdeaţă, ca alte ruine incase. Clădirile pătrăţoase nu erau însă mai mult decât nişte carapace, fără ferestre sau uşi şi fără destinaţii evidente, în afara uneia dintre ele, pline cu arme şi armuri incase. Dar principala clădire centrală era deosebită. Avea forma unui mic dom şi se remarca prin uşa din aur masiv.

— Un palat? întrebă McCreeby.

— Posibil, zise Dybbuk.

— Priveşte uşa asta, Buck! se minună McCreeby, cu răsuflarea tăiată. E chiar mai mare decât aia din Portal. Şi e din aur masiv. Trebuie să fie nepreţuită!

Dybbuk ridică din umeri. Pe el, aurul nu-l prea interesa. Într-o vreme fusese capabil să facă astfel de lucruri să apară la simpla rostire a unui cuvânt şi nu înţelesese niciodată cu adevărat de ce pământenii erau atât de fascinaţi de el. La urma urmei, aurul nu era decât un metal şi-atât. Mai viu colorat decât fierul sau cuprul, dar tot un metal rămânea. Puterea era cea care-l interesa pe el. Puterile de djinn, mai precis. Mai ales acum, când nu le avea.

Mai ciudat decât faptul că uşa era confecţionată din aur masiv era desenul gravat pe ea, părând să înfăţişeze o ciupercă uriaşă.

— Adoratori de ciuperci? întrebă Dybbuk, izbucnind în râs.

— Foarte probabil, fu de acord McCreeby.

— Glumeam, zise Dybbuk.

— Eu nu. Anumite soiuri de ciuperci erau sacre pentru incaşi. Şi în mod special pentru oamenii lor sfinţi. Ei le numeau *teonanactl* sau „carnea zeilor". De fapt, aztecii considerau ciupercile ca fiind de origine divină.

— Nu pot să sufăr ciupercile, pufni Dybbuk. Nu pot să-mi închipui de ce şi-ar dori cineva să le mănânce.

— Când preoţii incaşilor mâncau din ciupercile alea, credeau că au viziuni. Dar habar n-am ce legătură ar putea să aibă ciupercile cu ritualul *kutumunkichu*.

— Poate aflăm ceva înăuntru, zise Dybbuk, împingând uşa din aur masiv.

— Ia uite numai cât de grea e! remarcă McCreeby. Şi cât de frumos se potriveşte în toc! Incaşii ăştia erau nişte ingineri formidabili, dacă stai să te gândeşti.

Până şi Dybbuk se văzu nevoit să admită că McCreeby avea dreptate. Domul în sine era perfect sferic, ca un balon, ajungând la vreo zece–doisprezece metri înălţime. Fiecare dintre pietrele sale uriaşe, netede, se potrivea perfect cu celelalte. Înăuntru aerul era rece, aproape clinic. Mai multe trepte din piatră urcau spre o rocă albă, de formă circulară, în mijlocul căreia se afla o vergea înaltă, la rândul ei din aur.

— Aproape dă impresia că a fost construit pentru adăpostirea a ceva anume, constată McCreeby în timp ce urca treptele. Hei, vino şi uită-te la asta!

Dybbuk urcă şi el treptele şi, oprindu-se în spatele lui McCreeby, observă că vergeaua din aur cobora până la câteva sute de metri sub ei, în beznă.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, mărturisi McCreeby.

— Şi acum ce facem?

McCreeby ridică din umeri.

— Potrivit vechii cronici dictate de preotul incas Ti Cosi, partea finală a ritualului *kutumunkichu* s-ar găsi aici.

— Ar putea să fie asta? întrebă Dybbuk, arătând spre o inscripţie de pe spatele uşii prin care intraseră în domul de pe stâncă.

— Da. Asta trebuie să fie.

Se duseră să privească inscripţia.

— Ciudat, zise McCreeby.

— Ce anume?

— Cuvintele inscripţiei. Sunt în spaniolă.

— Şi ce e ciudat în asta? se miră Dybbuk. Toată lumea vorbeşte spaniola în ţara asta.

— Da, dar nu şi atunci, la mijlocul secolului al şaisprezecelea, preciză McCreeby. La urma urmei, ăsta-i un templu incas. Ei vorbeau Quechua. Mai mult decât atât, incaşii nu

scriau niciodată nimic. Cu atât mai puţin în spaniolă. Îi urau pe spanioli. Spaniolii le furaseră aurul şi le uciseseră regii.

— Uiţi de cronica lui Ti Cosi, îi atrase atenţia Dybbuk. Aia e în spaniolă.

— Pentru că i-a fost dictată unui preot spaniol, îi explică McCreeby. Din câte se ştie, se poate să fi fost dictată în graiul Quechua, apoi tradusă de preot.

Dybbuk ridică iarăşi din umeri.

— Şi atunci care-i problema? Doar ştii să citeşti în spaniolă. Aşa că dă-i bătaie şi citeşte.

— Nimic din ce ţi-am spus nu ţi se pare măcar un pic ciudat?

— Poate dac-o să citeşti inscripţia, o să trag singur concluziile, răspunse Dybbuk, săgetându-l pe McCreeby cu un zâmbet sarcastic.

— Ai răbdare, băiete, îl domoli McCreeby. Ajung şi la asta.

Dybbuk îşi muşcă buzele. Îi displăcea să i se spună „băiete", de parc-ar fi lucrat în holul cine ştie cărui hotel scump; în plus, îi displăcea ca un pământean să-i ceară să aibă răbdare. *Lui. Dybbuk, djinnul. Zis şi Jonathan Tarot, vedeta de televiziune. Fiul lui Iblis, Ifritul.* Era un motiv în plus să-i displacă şi Virgil McCreeby. Pentru că, între timp, lui Dybbuk ajunsese să-i displacă McCreeby aproape la fel de mult pe cât îi displăcea păianjenul veninos, animalul de companie pe care magul englez îl ţinea în buzunarul cămăşii. Îi displăceau unghiile lui lungi şi ascuţite la vârfuri, precum tot atâtea spade minuscule, şi-i mai displăcea şi felul în care McCreeby şi le pilea întotdeauna cu o coală de şmirghel. Îi displăcea modul în care McCreeby îi amintea de fiul său, Finlay, de care lui Dybbuk nu-i plăcuse niciodată cu adevărat, nici măcar cât timp fuseseră prieteni. Îi displăceau

barba lui McCreeby şi burta lui voluminoasă şi costumele din tweed şi accentul lălăit, aiurit, de actor englez. Dar în mod special îi displăcea mirosul straniu al lui McCreeby, provocat de unguentul cu care se freca. McCreeby îl numea unguent pentru zbor şi spunea că ar fi fost preparat din raze de lună, miere şi smirnă. Era o aberaţie, fireşte. McCreeby nu putea să zboare. Susţinea asta doar ca să-i facă pe oameni să creadă că e puternic. Totul făcea parte din imaginea de magician măreţ. Când ajunseseră pentru prima dată în Lima, un director de hotel i se adresă lui Dybbuk luându-l din greşeală pe McCreeby drept tatăl lui, iar Dybbuk simţise că-i vine să-l strângă de gât.

Pe măsură ce ochii lacomi ai lui McCreeby parcurgeau inscripţia, buzele murmurau cuvintele în spaniolă.

— O, e fascinant!

Bătând de emoţie darabana cu degetele, McCreeby scoase un carneţel din buzunar şi începu să scrie cu un ciot de creion.

— Este un set de instrucţiuni despre ce trebuie făcut în continuare pentru oficierea ritualului.

Dybbuk oftă nerăbdător.

— Ei bine, dar *ce* facem? Ai de gând să-mi spui sau trebuie să scot totul de la tine cu forţa?

McCreeby păru descumpănit.

— Ştii ce, nu e nevoie să vorbeşti aşa cu mine, îl mustră el. După ce am bătut atât drum împreună! Am crezut că suntem prieteni.

— Suntem, zise Dybbuk. Îmi cer scuze. Bănuiesc că-i din cauza oboselii. Poate şi a altitudinii. O să mă simt mai bine când o să-mi recapăt puterile. Îi zâmbi încurajator mai vârstnicului său însoţitor. Presupun că amândoi o să ne simţim mai bine.

McCreeby zâmbi şi el.

— Cam aşa. Ei bine, să-i dăm drumul. Unde mi-e rucsacul?

— Afară, îl informă Dybbuk. Mă duc eu să ţi-l aduc.

— Mersi. Drăguţ din partea ta.

În timp ce Dybbuk ieşea, McCreeby urcă treptele, privi cu atenţie de-a lungul tijei din aur şi clătină din cap, minunându-se. Mai privi o clipă, după care, apucând vergeaua, îi scoase vârful, aşa cum prevedeau instrucţiunile de pe spatele uşii de la intrarea domului.

— Extraordinar! murmură el.

Dybbuk se întoarse cu rucsacul.

— Ei, şi-acum, zise McCreeby, fii amabil şi dă-mi piesele pe măsură ce ţi le cer.

Dybbuk deschise rucsacul şi începu să aşeze piesele pe podeaua domului-container.

— Lacrimile Soarelui, ceru McCreeby.

Dybbuk îi înmână două discuri din aur pe care McCreeby le privi cu atenţie.

— După cum vezi, asta nu e nicidecum o vergea, ci un tub. Şi, conform instrucţiunilor, vom arunca primul disc în tub, zise el.

McCreeby ridică discul deasupra tubului, aliniind marginile perimetrelor corespunzătoare. Apoi îl lăsă să cadă. Pentru o clipă, discul rămase acolo unde era, înainte de a se aşeza puţin şi de a se lansa într-o alunecare perfectă de-a lungul tubului, cu un perceptibil suspin metalic.

— Uită-te la asta, spuse el pe un ton admirativ. Ce precizie extraordinară la meşteşugarii ăştia incaşi! Îţi cam taie răsuflarea, nu?

Dybbuk scoase un zgomot ca de fagot şi-şi dădu ochii peste capul cu păr lung.

— Dacă spui tu, comentă el.

— Păi chiar spun, insistă McCreeby. Ei, şi-acum. Cel de-al doilea disc porneşte după primul.

Lua următorul disc şi-l lăsă să cadă de-a lungul tubului. Încă o dată, păru că se potriveşte perfect.

— Minunat. N-o să mai dureze mult. Tu vei avea puterile de djinn, iar eu, puterea de a face aur.

McCreeby chicoti, frecându-şi mâinile.

— Ei, şi-acum, dac-ai putea să-mi dai toiagul ăla din aur, care arată atât de minunat.

Dybbuk ridică toiagul. Era greu, lung cam de patruzeci de centimetri şi cu diametrul de vreo cinci centimetri. În vârful lui stătea pe vine un mic zeu al incaşilor purtând un soi de coroană semicirculară, ca un soare răsărind. Zeul era destul de urât şi de crăcănat, iar pe sub coroană i se vedeau lobii urechilor cât un moţ de curcan, bătute cu jad şi cu lapislazuli. Toiagul în sine avea o formă perfect cilindrică, de parcă ar fi fost strunjit mecanic şi, în timp ce i-l întindea lui McCreeby, Dybbuk observă că diametrul toiagului era cam acelaşi cu cel al discurilor. Cu toate că era destul de mic, cântărea probabil mai mult de două kilograme şi jumătate.

— Acum o să verificăm mecanismul, bine?

— Mecanismul? Care mecanism?

McCreeby luă toiagul şi, după ce-şi consultă carneţelul, răsuci trupul zeului cu nouăzeci de grade.

Urmă un ţăcănit perceptibil şi apoi tija îi căzu în palmă.

— Mecanismul ăsta, zise McCreeby.

— Frumos, recunoscu Dybbuk. Dar de ce face asta?

— Ei bine, îi explică McCreeby, ideea e să introducem tija de aur în tubul de aur. Îmi închipui că se va potrivi perfect, la fel ca cele două discuri de aur. Când vom hotărî că suntem

pregătiţi, vom răsuci corpul zeului, eliberând astfel tija, care se va prăbuşi de-a lungul tubului din aur. Presupun că tubul este cât muntele de înalt, ceea ce înseamnă că, până să ajungă tija la capătul de jos al tubului şi să se ciocnească de cele două discuri, va avea cam aceeaşi viteză cu cea a unui glonţ pe ţeava unei arme. Sau pe-aproape.

— Asta-i tot?

— Da, tot ce mai avem acum de făcut e să ataşăm cel de-al treilea disc de partea de jos a tijei.

— Şi cum o să facem asta?

— Încă o dată, merg pe ghicite, dar îmi imaginez că discul e magnetic.

— Dar aurul pur nu e magnetic, îl contrazise Dybbuk.

— Nu, păi, evident că tija nu-i făcută din aur pur, îi explică McCreeby. Aurul nu e un metal prea folositor în magie. Cu excepţia cazurilor în care e produsul finit, desigur. Ne place să facem aur. Dar nu să-l folosim pentru altceva. Dacă astea ar fi fost făcute din aur veritabil, nu prea cred că le-am mai lăsa să cadă până-n măruntaiele pământului. Nu, îmi închipui că tija este din plumb. Plumbul e mult mai folositor pentru un alchimist. Există atâtea lucruri pe care le poţi face cu el.

Dybbuk încuviinţă. Totul îi suna destul de convingător.

— Ei, şi-acum, continuă McCreeby, dă-mi te rog cel de-al treilea disc. Cel mai greu dintre cele trei.

— *Trei* discuri? Dybbuk se încruntă. Dar nu erau decât două.

— Nu, nu. Sunt trei.

Se opri, cât timp Dybbuk scotocea prin rucsac după cel de-al treilea disc.

— Au fost tot timpul trei discuri. Trebuie să-ţi aminteşti. Ştii ce, nu mai face pe nebunul! Gluma-i glumă, dar noi ar

trebui să oficiem aici un ritual important şi sacru. Îmi amintesc foarte clar cum nepotul lui Nimrod ţi-a dat trei discuri.

Plesni nerăbdător din degete spre Dybbuk.

— Dar nu fac pe nebunul, protestă Dybbuk.

Începu să azvârle lucrurile din rucsac peste tot prin dom, în disperarea lui de a găsi discul dispărut. Până să golească de tot rucsacul, era deja furios.

— Nu-i aici.

— Trebuie să fie, insistă McCreeby pe când cobora treptele.

— Vezi şi singur.

Şi Dybbuk întoarse rucsacul golit cu fundul în sus, deasupra capului lui McCreeby.

Enervat, McCreeby i-l smulse din mână şi scotoci prin toate buzunarele.

— Nu-i aici, constată şi el.

— Doar ţi-am spus, comentă Dybbuk.

— Şi ce-o să facem? Nu putem termina ritualul fără cel de-al treilea disc.

Dybbuk se gândi o clipă.

— Dar chiar avem nevoie şi de al treilea disc? întrebă el. Adică, avem deja două acolo, jos. Ce-ar putea să realizeze un al treilea? Poate că e doar de rezervă.

— Ritualurile implică respectarea unei proceduri prestabilite pentru desfăşurarea unei ceremonii, recită băţos McCreeby. Nu poţi să amesteci şi să potriveşti părţile care-ţi convin şi cele care nu. Cel de-al treilea disc ar putea foarte bine să fie cel mai important dintre toate vestigiile noastre incase.

Dybbuk se întoarse cu faţa spre inscripţia de pe uşă, ca şi cum ar fi sperat să-i ofere vreun indiciu în legătură cu ce trebuie făcut în continuare.

— La urma urmei, ce zice acolo?

— E mai mult o descriere a ce trebuie făcut, răspunse McCreeby. Discul doi urmează după discul unu, cum trebuie eliberată tija de constrângerea micului zeu din vârf. Ultima parte chiar n-o înţeleg. *Si el fulgor de mil soles fueron a reventar a la vez en el cielo, que seria como el esplendor del podero...* Într-o traducere brută, ar însemna ceva de genul: „Dacă strălucirea a o mie de sori ar năvăli deodată pe cer, ar fi precum splendoarea celui puternic."

— Ce-o mai însemna şi asta, zise Dybbuk. Un bronz de toată frumuseţea, bănuiesc.

— Eu aş înclina să cred că, de fapt, cel puternic era Manco Capac, spuse McCreeby. Dar ai putea foarte bine să fii şi tu, dacă izbutim s-o scoatem la capăt. Tu, dragul meu Buck, ai putea fi cel puternic. Dar trebuie să găsim cel de-al treilea disc, altfel nu putem să fim siguri de nimic.

Dybbuk se plesni peste frunte.

— Sigur că da! strigă el. Cel de-al treilea disc. Pun pariu că ştiu unde e. Pe aleea plantelor-vampir. Trebuie că ţi-a alunecat din rucsac atunci când ai căzut. Probabil că mai zace încă pe poteca aia. Unul dintre noi trebuie să se întoarcă şi să-l ia.

— N-o să fiu eu ăla, anunţă McCreeby. Încă n-am uitat ce s-a întâmplat cu purcelul ăla.

— Tapir se numeşte, îl corectă obosit Dybbuk.

— În fine, oricum s-o fi numit chestia aia, n-a fost decât un bidon uriaş de Coca-Cola pentru plantele alea sinistre, comentă McCreeby clătinând din cap. Uite ce e, eu sunt mai bătrân ca tine. Şi-s obosit. E o oră de mers pe jos pe cărarea aia. Şi încă o oră înapoi. Asta e nimica toată pentru un tânăr ca tine, Buck. Pe urmă, tu te mişti mai repede decât mine.

Eşti mai sprinten. Asta înseamnă că ai mult mai multe şanse să te fereşti de săgeţile alea otrăvite.

Dybbuk se gândi pentru o clipă, apoi căscă.

— Eu cred că tu ar trebui să te duci să iei discul. Ştii de ce? Acum, că mi-ai spus ce trebuie făcut, eşti mai puţin indispensabil decât mine. Schiţă un zâmbet viclean. Uite ce e. Să presupunem că mi s-ar întâmpla ceva. Tu vrei să ţi se îndeplinească trei dorinţe, nu-i aşa?

— Purcel mic şi laş, bombăni McCreeby.

— Sau poate şase dorinţe, după cum am propus mai devreme, adăugă el ridicând din umeri. Câte vei vrea.

— Probabil că mă crezi idiot! se răsti McCreeby. Ştim amândoi că o a patra dorinţă îndeplinită de acelaşi djinn le anulează pe toate cele trei de dinainte.

— Bine, bine. Îţi spun eu cum facem. Te duci tu şi, de îndată ce-mi voi recăpăta puterile, merg şi eu şi-o salvez pe Zadie. Ea o să-ţi îndeplinească trei dorinţe, exact cum am convenit la începutul expediţiei ăsteia.

— Parcă spusesei că Zadie a murit.

Dybbuk zâmbi încurcat.

— Am zis doar aşa, ca să nu mai pierdem timpul încercând s-o eliberăm.

— Biata Zadie, zise McCreeby.

— Biata Zadie, pe naiba! Ne înnebunea pe amândoi, ştii bine, argumentă Dybbuk, clătinând din cap. În plus, era evident că nu aveam cum s-o scoatem din puntea aia fără să sfârşim şi noi la fel ca ea.

McCreeby zâmbi strâmb.

— Chiar eşti de-a dreptul nemilos, nu? zise el. Eşti într-adevăr fiul tatălui tău. Da, o să trebuiască să fiu cu mare grijă faţă de tine, Buck.

Rânjetul lui Dybbuk i se uscă pe faţă, apoi dispăru.

— Ce ştii tu despre tatăl meu?

— Ştiu cine e, afirmă McCreeby. Şi cine eşti tu, fiu al lui Iblis. Doi djinni, nu unul singur. Jumătate Marid, jumătate Ifrit. Jekyll şi Hyde*. Ca gemenii. Bun şi rău. De fapt, am impresia că gemenii despre care vorbeşte profeţia sunt amândoi în tine, băiete dragă.

— Dacă ştii toate astea, mă întreb de ce nu faci pur şi simplu ceea ce ţi se spune, răspunse Dybbuk. Uite ce e, n-o să păţeşti nimic. Poţi să porţi o armură de-aia incasă, din cele pe care le-am găsit în una dintre celelalte clădiri. E şi un scut pe-acolo pe care poţi să-l iei cu tine.

— Foarte bine, mă duc, cedă McCreeby. Dar aminteşte-ţi un singur lucru: ai jurat pe viaţa mamei tale să-mi îndeplineşti trei dorinţe dac-o să te ajut. Ei bine, te ajut. Mă aştept să te ţii de cuvânt.

Apoi adăugă pe un ton ameninţător:

— Şi, dac-ar şti, mama ta ar aştepta de la tine acelaşi lucru. Cât timp voi fi eu plecat, îţi propun să te gândeşti bine la promisiunea asta. Şi la ce ar putea să însemne. Pentru ea şi pentru tine.

---

* Referire la celebrul roman al scriitorului scoţian Robert Louis Balfour Stevenson (1850 — 1894), cu titlul complet *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* („Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde"), apărut în anul 1886, în care medicul Henry Jekyll descoperă o soluţie care-l transformă, la început cu voia sa, apoi involuntar, într-un monstru numit Hyde. O astfel de metaforă este frecvent utilizată în cazurile în care se descriu personalităţile contradictorii, oscilând între extremele binelui şi, respectiv, răului (n. tr.).

CAPITOLUL 26

PAPUCII CU CĂPȘUNI

— Mă dor picioarele, se plânse Philippa, prăbuşindu-se greoaie pe o margine a potecii din piatră galbenă.

— Pe toţi ne dor picioarele, adăugă John.

— Nu mă surprinde câtuşi de puţin, zise şi Zadie. Mergem pe jos de atâtea ore.

— La ce te-ai fi aşteptat într-o expediţie prin jungla Amazonului? o repezi John. La o limuzină cu şofer?

Încă nu se obişnuise cu gândul că Zadie nu mai era aceeaşi persoană care păruse să fie mai înainte.

Zadie clătină din cap şi ridică din umeri.

— Scuze, zise ea. Ziceam şi eu.

— Nu, tu să mă scuzi, îi răspunse John. Nu era cazul să sar în sus în halul ăsta.

Între timp, Nimrod examina îngrijorat drumul din faţa lor. Era nerăbdător să pornească mai departe, dar îşi dădea seama că însoţitorii lui aveau nevoie de puţină odihnă.

— Foarte bine, anunţă el. Vom face o pauză de cincisprezece minute. Dar atât. Nu ne permitem să irosim mai mult timp.

Groanin se aşeză lângă Philippa şi-şi tamponă fruntea cu o batistă mare cât o faţă de pernă.

— Nu pot să-mi dau seama ce mă doare mai rău, se văită el. Picioarele sau stomacul. Vă zic eu, şefu', sunt de-a dreptul lihnit.

— Mă tem că o să trebuiască să mai aştepţi puţin până la următoarea masă, răspunse Nimrod. Dacă Dybbuk şi McCreeby izbutesc să detoneze bomba, nici măcar n-o să-ţi mai dai seama că ţi-e foame.

— Dar n-aţi auzit? O întreagă armată îmi mărşăluieşte prin stomac.

În timp ce vorbea, stomacul lui Groanin începu să huruie cu un zgomot răsunător.

— Şi, dacă n-aţi observat, armata asta începe să se şi răzvrătească.

Între timp, Philippa îşi descălţase ghetele şi ciorapii şi-şi examina tălpile, făcându-l pe John să se ţină de nas.

— Mie nu-mi miros picioarele! protestă Philippa.

— Tuturor le miros picioarele, o contrazise Groanin. Cel mai adesea a brânză.

Îşi desfăcu şireturile de la o gheată, o descălţă, apoi se holbă nefericit la un ciorap care părea să fie mai unsuros decât ambalajul de la o porţie de peşte cu cartofi prăjiţi.

— Vă zic eu, tuturor le miros picioarele. Nu-i firesc să ai picioare care să nu pută un pic după o repriză de marş forţat. Ştiu că ale mele put. Ca o brânză Cheddar englezească iute. Sau ca o bucăţică drăguţă de Stilton. Sau, poate, ca o halcă de Yorkshire cu mucegai. Sunt momente — ăsta fiind unul dintre ele — când îmi ajunge la nas o boare de la propriile picioare şi-mi zic în sinea mea: măcar dac-aş avea ceva pâine şi murături, nişte ridichi şi ceapă verde, alături de o halbă de bere amară. Groanin zâmbi la gândul că şi-ar putea mânca propriile picioare. Da, aşa-i, îs momente când îmi trece prin cap că picioarele mele ar fi o cină destul de bună.

— Uhh, Groanin, se cutremură John. E dezgustător!

— Pentru tine, poate. Dar nu te-a invitat nimeni să mănânci cu mine, este? Îţi zic eu, n-ai fost invitat la frumoasa masă întinsă de mine şi de picioarele mele.

Zadie ridică de jos una dintre ghetele Philippei şi o privi cu un ochi critic.

— Ghetele tale nu par să fie la fel de comode ca ale mele, observă ea. Dar avem exact aceeaşi măsură. N-ai vrea să le porţi pe-ale mele?

Philippa zâmbi şi-şi afundă mâinile în rucsac.

— E drăguţ din partea ta, Zadie, zise ea. Dar mă gândeam să-i port pe-ăştia o vreme.

Scoase din rucsac o pereche de pantofi aurii.

— Sunt fantastic de comozi. Şi, mai mult decât atât, nu miros a brânză. Miros a căpşuni sălbatice.

— Cred c-o să fie o schimbare plăcută faţă de brânză, comentă John.

— Căpşunile sunt foarte bune, nu zic nu, interveni Groanin. Dar nu sunt ce-aş numi o masă ca lumea. Căpşunile nu prea sunt consistente.

— Pot? întrebă Zadie.

— Sigur.

Philippa îi întinse lui Zadie pantofii, iar cealaltă fată djinn şi-i lipi de nări.

— O, Doamne, dar miros minunat, exclamă Zadie. Nu cred să fi văzut vreodată o pereche de pantofi care să fie atât de parfumaţi ca ăştia.

— Căpşunile fac parte din genul *Fragaria*, le informă absent Nimrod. Care vine de la „fragans", însemnând „parfumat". Toată lumea mănâncă în ziua de azi căpşuni şi totuşi

în unele regiuni ale Americii de Sud au fost considerate otrăvitoare până pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea.

— Nu sunt mulţi care să ştie asta, zise Groanin, făcând o mutră lungă. Dar nu-mi dau seama de ce.

— Pantofii ăştia sunt ca o adiere de vară, se extazie Zadie, adulmecând din nou cu putere interiorul pantofilor. Partea ciudată este că se şi simte gustul de căpşuni.

Zadie îi dădu pantofii înapoi Philippei.

— De unde-i ai? Din New York? De pe Fifth Avenue? Dintr-un magazin de lux, pun pariu!

— De fapt, i-am primit cadou de la cineva, mărturisi Philippa, strecurându-şi picioarele în pantofi. Când am fost în China. Un mare djinn, numit Kublai Han, mi i-a dăruit.

— Cine, *acel* Kublai Han?

— Da, confirmă Philippa, ridicându-se în picioare. Ştii, mi se pare ciudat, dar acum, că m-am încălţat cu ei, mă simt de parc-aş fi în stare să merg la infinit.

— N-ai cumva o pereche în plus? se interesă Groanin. Mă dor picioarele de mor. Vă jur, le simt de parc-ar fi mers până la Tipperary* şi înapoi. Mi-aş fi dorit...

— Ba nu, îl opri Nimrod. Adu-ţi aminte ce-am zis. Nimeni nu-şi doreşte nimic. Indiferent care ar fi stimulul.

— În caz c-ai uitat, comentă Groanin, eu sunt singura persoană din echipa asta care nu e un afurisit de djinn. Şi, prin urmare, ceea ce-mi doresc pentru mine şi pentru picioarele mele nu atrage nicio consecinţă asupra altora.

Nimrod se încruntă.

— Pauza s-a terminat, hotărî el, ridicându-şi rucsacul.

---

* Regiune din Irlanda. Personajul face o aluzie la celebrul cântec de music-hall şi marş intitulat *It's a Long Way to Tipperary* („E cale lungă pân' la Tipperary"). În timpul Primului Război Mondial a fost unul dintre cele mai populare cântece printre soldaţii britanici (n. tr.).

— Supraveghetor de sclavi, bombăni Groanin.

Îşi târşâiră picioarele mai departe. Cu toate că, în cazul Philippei, părea mai degrabă că pluteşte prin aer.

După încă o oră ajunseră la o cotitură şi văzură cum cărarea din piatră galbenă trece printre nişte plante înalte şi unduitoare. Nu florile de culoare roz ale plantelor, nici măcar neobişnuita, sinistra lor mişcare nu le atraseră atenţia în primul rând, cât bărbatul înveşmântat într-o armură incasă completă care se târa pe pământ în faţa lor. Ghemuit în spatele unui scut mare, dreptunghiular, părea să caute ceva.

— Ăsta-i Virgil McCreeby, îşi dădu seama John.

— Da, confirmă Nimrod.

— Pare să se teamă de ceva, remarcă Groanin.

— De florile alea, zise Philippa. Parc-ar fi sarbacane.

— De unde şi nevoia de armură şi de scut, comentă Nimrod. Probabil că plantele astea aruncă săgeţi otrăvitoare.

Vrând parcă să confirme teoria lui Nimrod, mai multe săgeţi izbiră scutul incas al lui McCreeby şi ricoşară din el cu un zgomot metalic, ca al picăturilor de ploaie căzând pe un acoperiş din tablă ruginită. McCreeby scheună de frică. Dar apoi chiui de bucurie când degetele sale grăsulii dibuiră obiectul pe care, în mod evident, îl căuta. Un disc din aur.

— E una dintre Lacrimile Soarelui! sări Zadie, recunoscând-o imediat. Le-am furat de la Muzeul Peabody din New Haven.

— Or fi scăpat una din ele când au trecut prima dată pe-aici, zise Philippa.

— Cel mai probabil în timp ce fugeau de plantele alea, o aprobă Nimrod.

— Iar acum s-a întors după ea, adăugă Philippa.

— Înseamnă că n-am ajuns prea târziu, trase concluzia Nimrod. Încă mai au de încheiat ritualul.

Tot chiuind, strângând în mână discul de aur, McCreeby se ridică de pe potecă şi se retrase la loc sigur, cât mai departe de plantele-vampir şi la vreo treizeci de metri distanţă faţă de urmăritorii săi. Tocmai se pregătea s-o ia la fugă când Nimrod strigă după el.

— McCreeby, stai o clipă, te rog!

McCreeby se întoarse şi, zărindu-l pe Nimrod, îi făcu un semn cu mâna, îndemnându-l să înainteze.

— Hai încoace să stăm de vorbă, nu vrei? îl îmbie el.

— Nu prea cred, răspunse Nimrod. Deocamdată o să stăm aici. Până când găsim o cale să trecem pe lângă plantele acelea otrăvitoare.

McCreeby izbucni în râs.

— Nu doar otrăvitoare, mă tem. Mai beau şi sânge. Dar tot mi-ar plăcea să culeg una. Ar fi interesant de văzut ce efect ar avea la expoziţia horticolă de la Chelsea. Dar cred c-o să am nevoie de mai mult decât de o pereche de mănuşi ca să cultiv una. Nu ţi se pare?

Una dintre plantele-vampir aflate mai aproape de McCreeby scuipă o săgeată care căzu doar la mică distanţă de scutul lui.

— Vezi ce voiam să spun? continuă McCreeby. Ei bine, poate c-o să vă găsiţi ceva armuri. Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate nu. Ştiţi ce, mă întreb de ce nu vă puneţi o dorinţă să vă descotorosiţi de ele sau de mine şi să terminaţi povestea.

Şi McCreeby începu să cerceteze cerul de deasupra lui, de parcă ar fi căutat să observe cine ştie ce formă de atac aerian din partea djinnilor.

— Am vrut să-ţi dau mai întâi o şansă, blufă Nimrod. Să-ţi repari greşelile.

— Drăguţ din partea ta, bătrâne, zău aşa. Apropo, ce uşurare şi ce plăcere să văd că eşti bine, Zadie. Nu-mi porţi pică, sper. Clar că n-a fost ideea mea să te lăsăm baltă.

— Nu-ţi port pică, Virgil, îi răspunse Zadie.

— Este ultima ta şansă, McCreeby! repetă Nimrod. Lasă discul jos şi predă-te! Altfel te transform în broasca râioasă despre care ţi-am pomenit ultima dată când am vorbit.

Însă McCreeby scuturâ din cap.

— Mă tem că n-o să înghit găluşca, Nimrod. Dacă n-ai aruncat până acum deochiul asupra mea sau a plantelor-vampir de colo, asta-i pentru că ai un motiv al naibii de întemeiat. E foarte probabil să nu poţi. Ia stai un pic... da. Acum înţeleg totul. Zadie şi-a dorit un avion şi ne-am trezit încercând să zburăm într-un submarin pitic. N-a fost un prea mare succes. Asta e, nu? E ceva în legătură cu intrarea prin Portalul Blestemat, din cauza căruia n-o să-ndrăzneşti să-ţi foloseşti puterile. McCreeby chicoti. Of, Doamne, ce mare ghinion pentru voi toţi!

— Ascultă-mă, McCreeby, ceru Nimrod. Numai o clipă, te rog!

— Într-o problemă de viaţă şi de moarte, nu? completă McCreeby pe un ton batjocoritor.

— Nu, e mai important de-atât. Te rog, ascultă.

— Cum, gata cu ameninţările că mă transformi într-o broască râioasă? N-a prea fost politicos din partea ta, să ştii, Nimrod. N-a fost absolut deloc politicos.

— Ascultă-mă, McCreeby! Probabil că n-ai aflat încă, dar întreaga zonă nu este altceva decât o imensă bucată de uraniu. Ştii ce sunt pietrele astea galbene pe care calci acum?

Şi ele sunt din uraniu. Asta este puterea pe care ai de gând s-o invoci cu ritualul *kutumunkichu*. Puterea atomică. Întregul munte de aici este un reactor nuclear natural care trece printr-o reacţie în lanţ continuă de câteva secole încoace. Cred că Lacrimile Soarelui sunt confecţionate din poloniu, din litiu şi din oţel. Vergeaua incasă aflată în posesia ta este, de asemenea, din uraniu. Probabil dintr-un uraniu chiar mai pur decât materialul pe care stăm acum cu picioarele.

McCreeby continuă să chicotească.

— Nu te opri. Mă distrez de minune. E foarte interesant.

— Presupunerea mea e că există un soi de butoi sau de ţeavă în care trebuie să pui două dintre discurile acelea. Pe cel de-al treilea probabil îl ataşezi de toiagul incas, pe care apoi îl azvârli de-a lungul ţevii, drept în inima muntelui acestuia de uraniu.

— E de-a dreptul ingenios, comentă McCreeby. Sunt impresionat. Nu eşti numai un djinn destul de puternic, ci eşti un djinn destul de puternic dotat şi cu o imaginaţie bogată.

— Ascultă-l, te rog, Virgil, interveni Zadie. Totul e adevărat.

— Când vergeaua atinge masa zăcământului de uraniu, întregul munte ajunge în punctul critic, explică mai departe Nimrod. Moleculele de uraniu vor fi într-o asemenea stare de agitaţie, încât vor începe să clocotească.

— Şi, astfel, explodează. Corect?

— Nu tocmai. Aici intră în scenă Lacrimile Soarelui. De unul singur, întregul munte va deveni extrem de radioactiv, dar fără să producă o explozie nucleară. Pentru asta ai nevoie de cele trei discuri. Uite ce e, McCreeby, eu nu sunt specialist nuclear. Luate în mod izolat, toate piesele acelea diferite sunt inofensive, dar, când le reuneşti, obţii într-adevăr un

*big bang** de excepţie. Eu cred că Lacrimile Soarelui sunt cele care vor porni o reacţie în lanţ şi vor face ca masa de uraniu — mai precis, muntele însuşi — să sară în aer în mii de bucăţele. Şi nu numai muntele. Întreaga ţară. Întreaga emisferă. Vorbim aici de o explozie de un milion de ori mai puternică decât cea a primei bombe atomice.

— Mda, chestii-trestii. Chiar vrei să mă convingi că incaşii cunoşteau secretul energiei atomice, Nimrod? Probabil că mă iei drept un idiot, bătrâne.

— Manco Capac a fost un djinn extrem de puternic. Până şi tu ar trebui să ştii asta, McCreeby. De-a lungul întregii istorii au existat câţiva djinni care au cunoscut secretul fisiunii nucleare cu sute de ani înainte să-l afle oamenii. Şi ideea ca voi să oficiaţi ritualul *kutumunkichu*, ca Manco? Totul este de fapt planul lui Ti Cosi, prin care voia să se răzbune pe conchistadorii spanioli. Să provoace *Pachacuti*. Marea distrugere. Despre asta era vorba. Voi nu desfăşuraţi un ritual care să-ţi dea ţie puterea de a obţine aur, McCreeby, sau să-l ajute pe Dybbuk să-şi recapete puterile de djinn. Voi construiţi o bombă atomică menită să distrugă lumea!

— Nu pot să-mi dau seama ce ar avea toate astea de-a face cu lumea reală. Doar suntem într-o altă dimensiune, nu?

— Mai este şi o altă cale prin care se poate ajunge aici, fără să fie necesară pătrunderea prin Portalul Blestemat, îl contrazise Nimrod. Lumea asta şi cea a noastră sunt legate între ele. Iar asta înseamnă că ambele riscă distrugerea.

McCreeby îşi privi ceasul, făcând un întreg spectacol din gestul lui.

---

* Numele sub care este cunoscută una dintre cele mai populare teorii privitoare la naşterea universului, ce susţine că totul a pornit de la explozie cosmică — aşa-numita *big bang* –, petrecută în urmă cu zece până la douăzeci de miliarde de ani (n. tr.).

— Nimrod? Ce-aş putea să spun? A fost fascinant. Serios. Şi mi-ar face mare plăcere să stau aici la taifas cu tine. Cu toate astea, trebuie să-mi văd de drum. Dybbuk aşteaptă să aduc cel de-al treilea disc.

Şi, zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Pur şi simplu trebuie să-l împiedicăm să-şi încheie ritualul, zise Nimrod, în timp ce priveau cum McCreeby îşi începea urcuşul trudnic pe deal spre oraşul pierdut, Paititi.

— Dar cum? întrebă Groanin. N-avem cum să trecem de aspidistrele* astea oribile. Şi, aţi spus-o, nu vă permiteţi, nici măcar unul dintre voi, să vă folosiţi puterile, de teamă să nu iasă pe dos.

Clătină din cap.

— Asta-i chestia care mă sâcâie cel mai mult la voi, djinnii. Se pare că tocmai atunci când aveţi mai mare nevoie de puterile voastre ele nu sunt niciodată acolo. Nici nu-mi mai aduc aminte de câte ori s-au întâmplat chestii de-astea.

— Taci, Groanin, zise Nimrod.

— Am înţeles, domnule.

— Sunt nevoit să risc, se hotărî Nimrod. Să vedem. Dacă aş vrea să-mi doresc o cană de cafea, ar trebui să-mi doresc... ce?

— O cană de ceai? propuse Groanin.

— QWERTYUIOP! rosti Nimrod şi o găleată cu noroi îşi făcu apariţia pe potecă, în faţa lor.

Groanin îşi cufundă un deget în noroi şi-l linse.

---

* În realitate, aspidistra este o plantă perenă, cu flori foarte greu de observat, uneori ascunse complet, originară din China şi din Japonia, foarte populară pentru cultivarea în ghivece şi jardiniere datorită remarcabilei sale rezistenţe la condiţiile nefavorabile (n. tr.).

— Ei bine, anunţă el, chiar are două cuburi de zahăr, aşa cum vă place, domnule.

— Nu văd la ce ne-ar folosi asta, zise John.

— A fost un experiment, răspunse enervat Nimrod. De dorinţă contrarie. Mi-am dorit o cană de ceai, ca să pot obţine o cană de cafea.

— Ei bine, n-a mers, constată John.

— Aşadar, dacă ai vrea o pisică, întrebă Philippa, ar trebui să-ţi doreşti un câine sau un şoarece?

— Înţelegi şi tu care-i problema, comentă Nimrod.

Philippa îl săgetă pe John cu un zâmbet sarcastic, vrând să sublinieze că înţelesese un lucru, în timp ce fratele ei, nu.

— Dificultatea rezidă în modul corespunzător de fixare a părţii frontale a minţii asupra lucrului pe care nu-l vrei, dacă lucrul pe care chiar îl vrei se află undeva, în spatele ei.

— Pricepeţi şi chestia asta, bombăni Groanin. Dacă puteţi.

— Dar ţi-a ieşit foarte bine cu piesa de şah, observă Philippa.

— Acela a fost un caz simplu de dorinţă contrarie, explică Nimrod. Într-un anumit sens, cuvântul negru este deja încorporat alături de cuvântul alb. Mai ales în jocul de şah. Într-adevăr, o piesă de şah devine mai albă atunci când există în relaţie cu o piesă neagră.

Groanin îşi azvârli braţele în sus, apoi le lăsă să cadă pe creştetul său chel, cu un plescăit de exasperare răsunător.

— Virgil McCreeby o să dispară de tot până să terminaţi cu toate exerciţiile astea lingvistice, comentă el. Şi noi la fel, dac-o să aibă ocazia să-şi folosească discul ăla, al treilea.

Philippa tropăi cu tocurile sale aurite pe poteca de piatră galbenă şi un puternic parfum de căpşuni umplu aerul de munte.

— Of, asta mă înnebuneşte de-a binelea! exclamă ea, simţind un puternic, dar plăcut gust de căpşuni în gură, ceea ce i se păru foarte ciudat.

Tropăi din nou, numai că, de data asta, totul avea un gust şi se simţea cu adevărat foarte ciudat, mai ales sub picioarele ei, pentru că, în clipa în care-şi coborî privirea spre pantofii ei aurii, constată că nu mai stăteau pe poteca din piatră galbenă, ci pe trupul turtit al lui Virgil McCreeby, care zăcea ca paralizat, gemând dedesubtul ei, ca un mijlocaş care a fost placat într-o partidă de fotbal american.

Între timp, discul auriu care se aflase între degetele grăsulii ale lui McCreeby se rostogolea acum pe potecă, spre locul în care încă aşteptau Nimrod şi ceilalţi; locul în care, cu nici cinci secunde mai devreme, stătuse şi ea.

— Tot mai curios şi încă tot mai curios, zise Philippa atât de surprinsă, că, pentru o clipă, uită să se exprime corect*.

Nimrod ridică discul şi îl vârî în buzunar.

Philippa se uită la unchiul ei şi, întâlnindu-i în cele din urmă privirea, îşi înălţă braţele uimită, de parcă ar fi vrut să spună „Nu am nici cea mai mică explicaţie de ce sunt aici, când, doar acum câteva secunde, eram acolo, cu voi".

Îngrijorat, Nimrod porni spre nepoata lui, până în clipa în care una dintre plantele-vampir îşi întoarse floarea în direcţia lui, moment în care, cu înţelepciune, păru să se răzgândească, tocmai când o săgeată otrăvitoare venea în zbor spre el. Săgeata căzu departe de Nimrod, însă intenţiile vietăţii erau suficient de limpezi. Nu exista cale de trecere printre plantele-vampir. Cel puţin o cale pe care fie el, fie Philippa să fie în stare s-o explice.

---

* Parafrază a unei replici din cartea „Alice în Ţara Minunilor", de Lewis Carroll, traducere de Mirella Acsente, 2006, CORINT JUNIOR (n. red.).

— Cât de mult urăsc florile astea blestemate, strigă Philippa, tropăind cu tocurile pe spinarea lui Virgil McCreeby şi, încă o dată, delicioasa aromă a căpşunilor umplu aerul şi propria ei gură.

— Au! chelălăi McCreeby. Uuuuu!

De data asta, rămase exact acolo unde se afla. Florile-vampir, în schimb, se deplasară. Sau, într-o exprimare mai precisă, dispărură. Absolut toate. Acum erau acolo, iar în clipa următoare nu mai erau. Simplu şi rapid. Părând mai degrabă năuciţi de această norocoasă întorsătură a evenimentelor, Nimrod şi ceilalţi se apropiară încetişor pe potecă.

— Ăăă... ce s-a întâmplat? o întrebă John pe Philippa.

— Nu ştiu, se apără Philippa. Tot ce ştiu e că nu mi-am pus vreo dorinţă. Nici măcar nu mi-am rostit cuvântul de concentrare. Şi totuşi, cumva, de fiecare dată ceea ce am gândit a fost exact ceea ce s-a şi întâmplat.

— 'Ţi-o jos, gemu McCreeby. Nu pot să respir.

Philippa aruncă o privire sub picioarele ei şi-şi dădu seama că încă stătea cocoţată pe englez. Şi o puternică mireasmă de căpşuni continua să plutească prin aer.

— Ce-i cu mirosul ăsta? se miră Zadie.

— Căpşuni, zise Philippa, coborând de pe spinarea împlătoşată a lui McCreeby. Nu ştiu cum, dar, când bat din picioare, mirosul de căpşuni emanat de pantofii mei aurii pare să se înteţească.

— Nu cred să fie numai asta, interveni Nimrod, îngenunchind la picioarele ei şi examinându-i cu mare atenţie pantofii. Mi se pare că pantofii aceştia pe care ţi i-a dăruit Kublai Han sunt papuci gestalt.

— Ghes ce? întrebă Groanin.

— Gestalt*, repetă Nimrod. Am auzit de aşa ceva, dar n-am crezut niciodată că ar exista în realitate. Sunt convins că, la chinezi, poartă un alt nume, dar aşa le spunem noi în prezent. Se zice că, atunci când îi poartă un djinn, întregul devine mai mare decât suma componentelor lui. Adevăratele dorinţe ale unui djinn izbucnesc în mod spontan, fără legătură cu procesul enunţării dorinţelor. Trebuie doar să te gândeşti cu tărie la ceva anume, iar gândul acesta izbucneşte de îndată, în chip de realitate deplină. Papucii aceştia probabil că au o putere imensă.

— Şi eu, care mă gândeam că nu e decât o pereche de pantofi frumoşi, răspunse Philippa.

— Dacă sunt atât de puternici, poate c-ar fi mai bine să-i scoţi imediat, fu de părere John. Măcar până când o să ştii să-i stăpâneşti mai bine.

— Poate că ai dreptate, zise Philippa. Dar ce facem cu Dybbuk? N-ar trebui să mergem... n-ar trebui să merg şi să-l opresc imediat?

— Nu-ţi face probleme, o linişti Nimrod. Fără cel de-al treilea disc nu poate să provoace o explozie atomică.

— Vrei să spui că toată aiureala aia despre bombe atomice era adevărată? se miră McCreeby, ridicându-se în şezut şi frecându-şi umerii îndureraţi.

— Cât se poate de adevărată, confirmă Nimrod. Ti Cosi chiar avea de gând să provoace distrugerea totală a conchistadorilor. Exact aşa cum făgăduise Manco Capac.

— Ciudat, cum de nu l-am mai văzut pe Manco, remarcă John.

---

* Referire la o şcoală de psihologie purtând acelaşi nume şi care se ocupă în principal de procesele percepţiei. Conform acesteia, imaginile sunt percepute ca un model sau ca un întreg, nu doar ca sumă a componentelor acestora (n. tr.).

— Ei, ce să spun! exclamă McCreeby chicotind. A, asta era! Asta explică faza cu ciuperca. Pe uşa camerei pentru ritual din Paititi este gravată o ciupercă. Ei bine, evident că eu am crezut c-ar fi ciuperca sacră. *Teonanactl* sau „carnea zeilor". Ştiţi ceva, doar nu credeţi cu adevărat că încercam să asamblez o bombă nucleară, nu?

— Ba chiar cred, întări Nimrod. Nu o ciupercă este gravată pe uşa camerei ritualului, ci un nor în formă de ciupercă. De genul celor care se formează în urma unei explozii nucleare.

McCreeby fluieră de uimire.

— Şi uite-mă acolo, punând laolaltă, fără griji, componentele propriei mele distrugeri!

— Dacă ar fi fost vorba de propria ta distrugere, McCreeby, preciză Nimrod, nu era un motiv de prea mare îngrijorare. Dar, din moment ce implică distrugerea a unei bune părţi din emisfera aceasta, suntem obligaţi să facem ceva în privinţa asta.

Groanin îi arse magicianului o palmă după ceafă.

— Problema ta, Virgil McCreeby, e că judeci pe toată lumea după propriile tale standarde joase şi detestabile, zise el. Ticălos ce eşti! Dacă i se-ntâmplă ceva tatălui lor, o să vezi tu ciomăgeală!

— A, da. Uite ce e. Daţi-mi voie să-mi sun acoliţii imediat, ceru McCreeby. Tot ce-mi trebuie e un telefon prin satelit. Pe al meu l-am lăsat în Paititi.

Philippa bătu din picior şi, de îndată, îi întinse un telefon. Înfricoşat, din cauză că începea să-şi dea seama cât de uluitoare erau puterile de care dispunea Philippa, McCreeby luă telefonul şi formă un număr.

— Ăăă... ce oră o fi în New York? se interesă el.

— Ciudat, constată John. Ceasul meu a stat.

— Şi al meu, zise şi Groanin.

— Hmm, telefonul ăsta nu funcţionează, remarcă McCreeby.

— Poate c-o fi efectul papucilor gestalt, presupuse Philippa.

— Poate, zise Nimrod.

— Uite ce e, se repezi McCreeby. Nu e decât un gând, dar tânărul Dybbuk nu e ceea ce s-ar putea numi o persoană răbdătoare, nu vi se pare? De fapt, aş zice că Dybbuk e mai degrabă un tip impulsiv, voluntar. Ca să nu zic încăpăţânat.

— L-ai descris perfect, bombăni Groanin.

— Motivul pentru care am adus asta în discuţie este că, înainte să plec din Paititi, întorcându-mă încoace să caut cel de-al treilea disc, Buck m-a întrebat dacă nu putem să terminăm ritualul *kutumunkichu* şi fără discul ăsta. Fireşte, i-am zis că ar fi imposibil. Slavă Cerului că l-am oprit, este? Desigur, nu era răspunsul pe care ar fi dorit să-l audă. De fapt, chiar s-a enervat foarte tare din cauza asta.

— I-ai arătat ce trebuie să facă? vru să ştie Nimrod.

— Detaliile privind săvârşirea ritualului sunt trecute pe o inscripţie în clădirea principală, explică McCreeby. Eu n-am făcut decât să le citesc. În realitate, nu i-am arătat nimic din ceea ce n-ar fi putut să citească şi singur. Dar acum mi-a trecut prin gând să întreb ce s-ar putea întâmpla dacă băiatul s-ar apuca pur şi simplu să lase vergeaua din uraniu să cadă pe tub, peste zăcământul de uraniu, după primele două Lacrimi ale Soarelui.

— Uraniul din zăcământ ar începe să fâsâie, îi răspunse Nimrod. Nu s-ar produce o explozie, ci doar o mare cantitate de radiaţii.

McCreeby făcu o faţă lungă.

— Ei, şi asta n-ar explica motivul pentru care telefonul nu funcţionează? Şi de ce v-au stat ceasurile?

— Pe lampa mea, ai dreptate! exclamă Nimrod. Radiaţiile electromagnetice! Măcar dac-am avea un contor Geiger.

— Adică o maşinărie de-aia care măsoară radiaţiile? vru să ştie John.

— Adică, de-asta? Philippa bătu din picior, după care-i întinse lui Nimrod o cutie electrică, de culoarea căpşunii, cu un cadran şi un tubuleţ trandafiriu cam de mărimea unui cioc de raţă.

— Da, acesta este, confirmă Nimrod. E un contor Geiger.

Luând aparatul din mâinile Philippei, îl porni şi-l ţinu cu tubul în sus. Acul cadranului se mută dintr-o parte în cealaltă a aparatului, pe măsură ce tubul din mâna lui Nimrod înregistra radiaţiile din fundal. Nimrod clătină din cap şi-şi muşcă buzele, aproape să şi le reteze.

— Dementul! exclamă el. Idiot mic!

— Vrei să spui că s-a dus şi a făcut-o? strigă McCreeby. Magicianul se ridică brusc în picioare şi, cuprinzându-şi trupul cu braţele, privi în jur cu o îngrijorare crescândă. Of, Doamne, ce-am făcut?

— Probabil c-a mers mai departe şi fără discul din poloniu, zise Nimrod. Întreaga zonă e un uragan de radioactivitate. Trebuie să plecăm de-aici imediat. Cât mai curând cu putinţă.

— Ai-ai! exclamă McCreeby.

Groanin tuşi, dregându-şi vocea.

— Daţi-mi voie să mă lămuresc, zise el. Vreţi să-mi spuneţi că, după ce am bătut mii de kilometri ca să-l găsim — nu mai pun la socoteală şi cum am scăpat de vânătorii de

capete, de miriapodele gigant şi de câte şi mai câte —, n-o să mergem să vedem oraşul pierdut Paititi?

— Mă tem că nu, bătrâne, îi răspunse Nimrod. Radiaţiile sunt lucruri complicate. Nu poţi să le vezi, dar sunt destul de mortale. Ar putea să fie deja prea târziu şi pentru noi.

— Dar pentru Buck? întrebă John. Doar nu putem să-l lăsăm aici, în Paititi! Trebuie să mergem să-l salvăm. Trebuie să-l luăm acasă!

— Mă tem că nu avem absolut deloc posibilitatea asta, îl contrazise Nimrod. Va trebui să plecăm acum, altfel nu vom mai putea pleca niciodată. Îmi pare rău, dar, după toate probabilităţile, deja nu mai are ce face cu ajutorul nostru. Am spus-o, ar putea să fie prea târziu chiar şi pentru noi.

Philippa tropăi din picioarele ei încălţate cu papuci aurii cu miros de căpşuni.

— Nu, zise ea. Nu, nu şi iar nu!

Vocea ei răsună straniu în interiorul buncărului nuclear din beton căptuşit cu plumb, pe care voinţa ei şi papucii gestalt îl creaseră într-o fracţiune de secundă. Avusese la şcoală un proiect legat de Războiul Rece, aşa că văzuse fotografii ale adăposturilor nucleare clădite în acea vreme, iar pe acesta Philippa şi-l închipui cu foarte mare acurateţe în toate amănuntele, cu excepţia culorii. Era convinsă că buncărele nu avuseseră vreodată culoarea căpşunii, dar, din nu se ştie ce motiv, ea avea în minte căpşuni. Oricum, cel puţin se asorta cu costumele de protecţie împotriva radiaţiilor, semitransparente, împestriţate cu căpşuni, pe care toată lumea, inclusiv ea, le purta acum. Ca să nu mai punem la socoteală cele câteva castroane pline cu căpşuni pe care le furnizase în caz că i se făcea cuiva foame. Şi draperiile căpşunii de la ferestrele din sticlă plumbuită.

— John are dreptate, zise ea. Nu putem să-l lăsăm aici. Vă rog, aşteptaţi şi încercaţi să aveţi răbdare. N-o să fiu plecată decât o clipă. O să fiţi cu toţii în siguranţă aici, înăuntru. Există o cameră pentru decontaminare, filtre funcţionale pentru aer şi, dincolo de uşa asta, o sufragerie foarte confortabilă, cu televizor şi bibliotecă. Şi un frigider. Mă tem că e plin în cea mai mare parte cu căpşuni, Groanin.

— Dar de ce totul trebuie să fie mereu roz? se plânse John, strigând prin capişonul lui din plastic în nuanţa căpşunii. Toate chestiile pe care le face ea sunt mereu roz. Ştii ce părere am eu despre roz, Philippa. Nu s-ar putea să am şi eu un costum galben? Sau unul albastru?

— Nu e roz, insistă Philippa. E căpşuniu, preciză, scuturând nerăbdătoare din cap. Şi n-am vreme de astea. Trebuie să mă duc să-l caut pe Dybbuk.

Philippa îşi întoarse privirea spre unchiul ei, care-i făcu un semn aprobator, după care o îmbrăţişă mândru, atât cât le permiteau costumele lor complet ventilate şi etanşe.

— Te rog să ai grijă, zise Nimrod.

DUBLĂ PERSONALITATE

În timp ce aştepta ca McCreeby să revină cu discul, Dybbuk se distră îmbrăcând câteva din veşmintele incase pe care le găsiseră în Paititi, apoi luptându-se cu un adversar imaginar, folosind o secure de război. Securea nu era, constată el, grozav de ascuţită. Nici măcar una dintre securile şi lăncile incaşilor nu păreau prea ascuţite şi lui Dybbuk i se păru limpede motivul pentru care spaniolii cuceriseră cu atâta uşurinţă America de Sud. Armele incaşilor erau nişte prostii.

Singura armă care-i plăcea era un soi de ghioagă cu un mâner lung din lemn şi o sferă din cupru cu opt ţinte la celălalt capăt. Arăta amuzant de primitiv, dar era destul de eficientă dacă venea vorba de transformarea ţestelor în chiseliţă. Se îndoia însă că ar fi putut străpunge armurile spaniole. Nu era de mirare că Ti Cosi căutase un alt tip de armă pentru distrugerea spaniolilor.

După ce Dybbuk se sătură de mânuirea ghioagei, încercă o praştie şi-şi petrecu un vesel sfert de oră azvârlind cu pietre cât ouăle în capul cioplit pe perete care părea să fie al unui zeu sau al unui rege. Ajunse să aibă destulă dexteritate şi la această îndeletnicire şi nu trecu mult până când nestăvilitul lui vandalism băieţesc mutilă în mare parte străvechea sculptură.

Căutând în jur altceva de distrus, Dybbuk nimeri peste un arc şi ajunse la un anumit grad de plăcere în expedierea săgeţilor într-un scut din bronz şi într-o platoşă de genul celei pe care şi-o luase McCreeby să se apere de plantele-vampir. Şi-şi dădu repede seama că nici una, nici alta nu ofereau cine ştie ce protecţie în faţa unei săgeţi.

Şi-atunci, se întrebă el, oare cum ar fi rezistat în faţa unei săgeţi otrăvite?

Ca să-şi răspundă la această întrebare, Dybbuk se întoarse în domul-container, să mai arunce o privire asupra rucsacului lui McCreeby: cel care fusese lovit de o săgeată de planta-vampir. Şi fu surprins descoperind că săgeata otrăvitoare pătrunsese, din câte se părea, prin nailonul dur de Cordura, dar şi prin conţinutul rucsacului — inclusiv prin tabachera din tablă a lui McCreeby —, cale de câţiva centimetri. Aceasta fu cea din urmă descoperire — gaura din tabacheră — care-l convinse pe Dybbuk că nu avea rost să aştepte întoarcerea lui McCreeby.

— Sărmanul McCreeby, spuse el cu voce tare, fiindcă profunda tăcere şi singurătate din Paititi începea să-l cam apese un pic. Phii, săgeţile astea trebuie că sunt mai ascuţite şi mai zdravene decât am crezut!

Presupunând asta, Dybbuk se înşela. Gaura din tabachera lui McCreeby nu fusese provocată de săgeata plantei-vampir, ci de cuţitul din armata elveţiană al englezului, atunci când căzuse pe potecă.

Dybbuk îşi privi nerăbdător ceasul scump, din aur — singurul lucru pe care nu-l vânduse după experienţa Jonathan Tarot — şi-şi spuse că întoarcerea lui McCreeby întârziase cam mult.

— Idiotul ăsta leneş şi gras trebuia să se fi înapoiat până acum!

Dybbuk se înşela şi în această privinţă. Era cale de o oră de mers până în locul în care creşteau plantele-vampir, iar întoarcerea mai lua o oră. McCreeby plecase de mai puţin de nouăzeci de minute.

Zâmbi cu prefăcătorie.

— E clar că s-a zis cu individul. Sărmanul McCreeby! Hei, ia stai puţin! Sărmanul de mine! Presupun că de-acum sunt pe cont propriu.

Dybbuk se duse să se aşeze, picior peste picior, în faţa sculpturii pe care, puţin mai devreme, o folosise ca ţintă de antrenament. Acolo îşi petrecu niscaiva minute cântărind posibilităţile de a merge el însuşi să caute discul, înşirându-şi apoi diferitele motive pentru care considera că n-ar fi o idee bună.

— Mai întâi, că pericolul e evident, zise el. Dacă McCreeby e mort, aş putea să fiu şi eu omorât. Cu plantele astea nu prea e bine să te pui. Săgeţile sunt mortale. În al doilea rând, în cazul în care McCreeby nu e mort, ci doar rănit, aş putea fi nevoit să-l ajut, ceea ce ar fi destul de dificil, pentru că e prea gras ca să-l car după mine, iar eu nu mă pricep să folosesc vreuna dintre chestiile alea medicale din rucsacul lui. Astea ar fi două motive destul de întemeiate.

Norii se deplasară peste înaltul pisc pe care era amplasat Paititi, aruncând umbre stranii ce se ondulau pe vechiul tărâm. Un condor se rotea pe cer în apropierea soarelui. Dar Dybbuk avea impresia că era un vultur care aştepta să-i înfulece stârvul. Se cutremură.

— În al treilea rând, locul ăsta e friguros şi sinistru şi mie nu-mi prea place să stau aici de unul singur. Cu cât mai repede o să pot încheia ritualul şi s-o şterg de-aici, cu atât mai bine. Cred că tăcerea asta începe să mă cam dea gata. Sunt sigur că mi-ar displăcea profund să stau aici peste noapte.

Azvârli încă o piatră în sculptură.

— Nu ştiu cum o suporţi tu, amice.

Apoi continuă enumerarea motivelor:

— În al patrulea rând, de felul lui, McCreeby era un tip foarte năzuros şi mereu partizanul ideii de a face totul ca la carte, aşa cum se cuvine, chiar dacă în cele mai multe situaţii poţi s-o mai iei şi pe scurtătură. De asta sunt sigur din propria experienţă. Sincer vorbind, era puţin cam enervant şi, doar pentru că el credea că n-am putea să ne descurcăm fără cel de-al treilea disc, asta nu înseamnă că aşa şi trebuie să fie. Dacă ritualul e măcar pe jumătate atât de puternic pe cât se presupune, nu pot să cred că un tâmpit de disc mititel ar putea să conteze într-atât.

O altă umbră traversă solul, numai că de data asta părea să aibă formă omenească. Dybbuk se gândi că probabil era McCreeby, ceea ce-i provocă o serie de senzaţii amestecate. Era mulţumit să-l vadă pe McCreeby întors, fiindcă se simţea singur, dar în acelaşi timp de-abia aştepta să scape din nou de el.

— Ei bine, dar ştiu că ai cam stat, zise Dybbuk. L-ai adus? Ai găsit discul?

Ridicându-şi privirea, se pomeni că se holbează la o siluetă profilată în razele strălucitoare de soare. O siluetă care nu-i răspunse. O siluetă care părea că poartă o mantie din pene.

Dybbuk ţâşni în picioare. Nu era nicidecum McCreeby, ci cu totul altcineva. Cineva sau ceva de nedescris. Un incas nu prea diferit de micul cap cioplit în piatră. Faţa incasului era, de asemenea, desfigurată, dar nu de pietrele azvârlite de praştia vreunui puştan nepăsător, ci de cel mai mare vandal dintre toţi: însuşi timpul. Înfăţişarea ca de maimuţă era cea a unui bărbat mumificat, pe jumătate gol, parţial craniu şi

parţial carne întărită de trecerea secolelor, cu un fel de material îndesat de îmbălsămătorii săi, de mult decedaţi, în străvechile lui nări şi în urechile ca două semne de întrebare, ca să împiedice scurgerea a ceva descompus, lichid. Câţiva dinţi se zăreau pe maxilarul superior al gurii înţepenite. Dar în orbitele mari şi afundate, în spatele pleoapelor pe jumătate închise, se zbătea încă un soi de viaţă sinistră, precum peştişorii aurii în două boluri cu apă foarte murdară.

Din instinct, Dybbuk se trase înapoi din faţa unei siluete pe care pe jumătate o recunoştea, pe jumătate o ghicea ca fiind cea a lui Manco Capac. Acelaşi Manco Capac a cărui siluetă mumificată rămăsese vreme de un întreg secol în Muzeul Peabody, cadou din partea exploratorului şi profanatorului de morminte Hiram Bingham.

— Cu tine vorbeam? întrebă neliniştit Dybbuk. Dacă da, n-am vrut să fiu lipsit de respect faţă de tine sau de poporul tău. Şi eu sunt djinn. La fel ca tine. Numai că eu mi-am pierdut complet puterile. Tocmai de-asta mă aflu aici. Să săvârşesc ritualul *kutumunkichu* şi să mi le recapăt. La fel cum ai făcut şi tu, corect?

— Văd că gemenii au sosit, şuieră silueta.

— Gemenii? repetă Dybbuk, privind în jur. Doar nu sunt aici, nu?

— Tu, băiete, şuieră Manco Capac. Tu eşti gemenii. Doi băieţi într-un singur trup. De parcă n-ai fi ştiut.

— Te înşeli, protestă Dybbuk, bătând în retragere din faţa mumiei lui Manco Capac. Bine, uite... mă bucur că te-am cunoscut, dar acum o să-mi termin treaba şi-o să-mi văd de drum, OK?

Nerăbdător să se vadă plecat din Paititi cât mai curând cu putinţă, Dybbuk alergă înapoi în dom şi ridică de jos toiagul, cu un amestec de grabă şi de respect. Înghiţindu-şi frica, urcă

greul obiect pe trepte. Verifică mecanismul eliberator întocmai cum îl văzuse făcând pe McCreeby, după care strecură cu precizie vergeaua în tubul din aur, apreciind pentru prima dată măiestria meşteşugului vechilor incaşi, care modelaseră toate aceste piese din metale preţioase şi semipreţioase. Teama de Manco Capac şi nerăbdarea în legătură cu ce avea să facă — în legătură cu ce avea să devină — îi dominau acum gândurile. Oare o să meargă? Oare energia şi căldura degajate îi vor reda puterile de djinn sau îl vor distruge? Era dispus să-şi asume riscul. Ce altceva ar fi putut să facă? Dybbuk îşi şterse transpiraţia de pe palmă şi apoi o întinse, vrând să răsucească vârful toiagului.

Atunci, o voce pe care o recunoscu îl opri.

— Înainte de a face asta, tinere Dybbuk, cântăreşte zicala: un păstrăv în cratiţă este mai bun decât un somon în apa mării.

Dybbuk se întoarse în direcţia din care venea vocea cunoscută. Fu nevoit să-şi încordeze privirea ca să vadă cine sau ce vorbise, cu toate că simţea până în măduva oaselor că ştie precis a cui voce o auzise.

Era domnul Rakshasas.

Sau, mai degrabă, era o variantă subţiată, aproape invizibilă, fantomatică, a ceea ce fusese odată domnul Rakshasas. Nu atât o fantomă, cât fantoma unei idei pe care o avusese odinioară domnul Rakshasas, cu multă vreme în urmă: ideea că, într-o zi, lui Dybbuk aveau să-i fie de trebuinţă ceva sfaturi înţelepte şi părinteşti, de genul cărora era puţin probabil să le primească de la adevăratul său tată, Iblis.

— Domnul Rakshasas, spuse Dybbuk. Mai întâi, Manco Capac. Iar acum, dumneata. Începe să semene cu un congres al strigoilor!

— Te-am auzit vorbind cu faţa aia de prună uscată. La început, a fost un djinn cumsecade. Dar mă tem că trecerea a atât de mult timp i-a stafidit sufletul.

— Mai degrabă l-aş admira, răspunse Dybbuk.

— N-a fost niciodată vreo oaie capie în turmă căreia să nu-i placă să aibă un tovarăş.

— Dar ce cauţi aici? îl întrebă Dybbuk pe domnul Rakshasas. Credeam că eşti mort.

— Nu sunt într-atât de mort încât să nu-mi pot răpi puţin timp, cât să vin aici şi să te împiedic să-ţi arunci viaţa pe apa sâmbetei, tinere eedjit, zise domnul Rakshasas. Nu este uşor să fii copil al lămpii atunci când ţi se ia lumina. Cu ani în urmă, când ne-am cunoscut pentru prima oară, m-am hotărât să ataşez o palidă versiune-surogat a mea de tine şi de gemeni, de John şi de Philippa. Ca un fel de înregistrare personală, dacă vrei. Sau ca o conştiinţă, dacă preferi. Astfel încât, într-o clipă de mare criză personală, să pot apărea şi să-ţi pot oferi îndrumările necesare. În particular. Sigur că o şoaptă la ureche se aude mai tare decât un strigăt de pe cel mai înalt deal. Oricum, sfatul meu pentru tine este acesta, băietane: chiar dacă nu mai ai puterile, măcar ţi-a mai rămas viaţa. Răsuceşte capul toiagului aceluia incas, eliberând tija, şi regreta-vei până în ziua morţii, dacă vei trăi până atunci.

Dybbuk oftă.

— Nu există altă cale prin care să-mi recapăt puterile. Şi chiar nu pot să trăiesc ca un pământean. Ştiu asta, am încercat-o. Aşa că te rog, domnule Rakshasas, fă-mi un serviciu şi pleacă!

— O gură tăcută este dulce la auz, sigur. Şi, dacă tu crezi cu adevărat astfel, atunci înseamnă că eşti un eedjit mai mare decât te-am crezut. Ascultă-mă, Buck, flăcăule. Atunci când cârâie cocoşul bătrân, cocoşul tânăr învaţă. Îţi vrei puterile

înapoi? Nu aceasta este calea. N-a fost vreodată un papuc vechi să nu facă pereche cu un ciorap vechi. În timp, îţi va apărea o soluţie mai bună. Ţi-o garantez.

Dybbuk clătină din cap.

— La ce bun promisiunile dumitale? întrebă el. Nici măcar nu exişti cu adevărat.

— Încăpăţânat mai eşti, Dybbuk Sachertorte, zise domnul Rakshasas. Ai limba de năpârcă, fără urmă de tăgadă. Exact ca tatăl tău. Sigur, nu-ţi spun eu acum mai multe decât ştii tu însuţi, în străfundul sufletului. Comiţi o mare greşeală.

— Atunci, greşeala mea o să fie, spuse mohorât Dybbuk. Nu a altcuiva.

— Încă o greşeală dintr-un lung şir de greşeli.

— E dreptul meu să fac propriile greşeli, insistă Dybbuk.

— E lucru sigur, vulpea nicicând nu-şi găseşte sfetnic mai bun decât pe sine, oftă domnul Rakshasas, clătinând din cap. Ascultă-mă, tinere, ascultă-mă, flăcău. Nu ai pantofi în picioare. Şi-atunci la ce bun să cari umbrela după tine? Uită de ideea asta. Va ieşi rău şi pentru tine, şi pentru cealaltă jumătate a ta.

— Cealaltă jumătate a mea? îl îngână Dybbuk, ridicând din umeri. Ce vrei să spui?

— E lucru sigur, nu doar atomii se pot divide, Dybbuk.

Dybbuk scoase un zgomot ca de fagot şi-şi dădu ochii peste cap.

— Buck, preciză el. Doar Buck, bine?

Era pentru ultima dată când avea să mai rostească replica aceasta.

— Şi oamenii pot, continuă domnul Rakshasas. Un om îşi poate pierde nu numai pălăria într-un vânt straşnic.

— Uite ce e, nu ştiu de ce-ţi mai baţi capul cu mine, zise Dybbuk. Nu sunt cel care crezi dumneata c-aş fi.

— Dacă n-aş fi crezut că există ceva bun în tine, Buck, n-aş fi fost aici, acesta-i adevărul. Există bine şi rău în oricine. În tine, mai ales.

— Ce-mi pasă mie să fiu bun? spuse Dybbuk. Partea mea bună e cea care mă face să fiu slab. Dacă n-ar fi fost asta, cine ştie, aş fi avut încă puterile de djinn. Faptul că am fost drăguţ cu oamenii, străduindu-mă să-i distrez, m-a adus unde sunt acum.

— Sunt aiureli, iar tu o ştii.

— O să număr până la trei, după care o să răsucesc capul toiagului ăstuia, se hotărî Dybbuk.

— Dacă număra-vei până la trei, niciodată nu vei auzi numărând până la cinci, m-ai auzit?

— Unu.

— Energia pe care o degaji este de un alt tip, Dybbuk. Şi n-o să-ţi placă modul în care arată sau se simte.

— Doi.

— Însuşi purtătorul luminii, fiul zorilor, luceafărul dimineţii... a căzut, pierzându-şi măreţia şi detestându-se pentru eternitate.

— Trei.

— O să-ţi deteşti propria persoană.

— Deja mă detest, zise Dybbuk, după care răsuci capul toiagului. Simţi cum mecanismul din interiorul micului zeu incas scoate un ţăcănit, iar tija toiagului din uraniu placat din abundenţă cu aur se prăbuşi în adâncurile muntelui de piatră galbenă. Îndreptă spre domnul Rakshasas un zâmbet sarcastic. Gata, s-a făcut, anunţă el.

Umbra bătrânului djinn încuviinţă în tăcere.

— Ei bine, am încercat, zise el. Dar lucru sigur este că la fel de mult greşeşti dându-i cireşe unui porc ca oferindu-i sfaturi bune unui nebun. Nu te voi mai tulbura vreodată.

Şi, spunând acestea, dispăru.

— Credeam că n-o să mai pleci odată, zise Dybbuk.

Rămăsese în mână cu micul cap al toiagului, însă, fiind acum lipsit de tubul aurit, părea să nu mai aibă rost să-l ţină în continuare. Trecură câteva secunde şi, întrebându-se dacă se petrecuse ceva cu adevărat, scoase o lanternă din rucsac şi privi cu atenţie prin tub, în adâncurile muntelui atomic.

O fracţiune de secundă mai târziu, simţi un val de energie şi o puternică sclipire de curaj. Ceva se întâmplase. Era de-a dreptul incontestabil.

Pentru o clipă, o uriaşă greaţă puse stăpânire asupra lui. Aceasta se estompă repede, lăsându-i o senzaţie de ceva nou şi dulce. Şi, pentru prima dată, se văzu pe sine în chip de ceea ce nu mai era. O fiinţă slabă şi dezordonată, încătuşată de lanţurile prieteniei, ale obligaţiilor şi ale decenţei.

Persoana aceea era acum separată de el.

În timp ce el însuşi era mai puternic şi întru totul nepăsător faţă de nevinovăţie şi de bunătate. Şi Dybbuk se cunoscu, în această primă clipă a noii sale vieţi, ca fiind mult mai înrăit, de un milion de ori mai înrăit decât visase vreodată că ar fi posibil.

În timp ce Dybbuk celălalt, Dybbuk cel bun, cel care acum stătea separat faţă de el, cu chipul plin de groază faţă de ceea ce devenise, era un obiect al dispreţului şi al deriziunii.

Şi, în timp ce Dybbuk cel bun se prăbuşea la pământ, Dybbuk cel rău îşi întindea braţele cu înfăţişare puternică, iar simplul gând la propria-i răutate pură îl întărea şi-l încânta precum un duş fierbinte.

Făcându-şi apariţia înăuntrul domului din Paititi o fracţiune de secundă mai târziu, Philippa, înveşmântată în costumul ei

anti-radioactiv, constată cu groază nivelul radiaţiilor din oraşul pierdut al incaşilor. Pur şi simplu depăşiseră cu totul limitele cadranului. Dar şi mai oribilă era conştientizarea faptului că acum existau doi Dybbuk. Părea că el însuşi s-ar fi divizat, precum unul dintre atomii a căror imensă şi ucigătoare putere căutase s-o controleze.

Una dintre aceste două siluete — acel Dybbuk pe care-l recunoştea mai lesne ca fiindu-i vechiul prieten — zăcea pe pământ, ghemuit ca apărare împotriva uraganului neutronilor de uraniu care urla acum în interiorul domului-container. Părea complet epuizat. Pielea îi căpătase o muribundă nuanţă cenuşie, iar în mâini avea smocuri mari din propriul păr negru. Din instinct, Philippa ştiu că acel Dybbuk era în pragul morţii. Şi că ea ar fi putut să-l aline dacă n-ar fi fost prezent celălalt, cel de-al doilea Dybbuk.

Cel de-al doilea Dybbuk era o versiune mai vioaie, evident mai sănătoasă, a băiatului care zăcea pe pământ. Era mai înalt, mai puternic şi mai matur decât celălalt Dybbuk. Mai nemilos, de asemenea. Tot binele care se citise altădată în ochii lui Buck acum dispăruse. Răul îi era atât de limpede întipărit pe chip, încât Philippa observă pentru prima oară o puternică asemănare cu tatăl lui, Iblis. Şi o puternică senzaţie, o presimţire a faptului că el n-o va lăsa să se apropie de celălalt Dybbuk o determină să păstreze distanţa.

— Buck, zise ea, ce-ai făcut din tine?

— Am înţeles cine şi ce sunt cu adevărat, îi răspunse cel de-al doilea Dybbuk. Apoi chicoti uşor. Mi-am descoperit eul adevărat. Am preluat controlul de la jumătatea mea mai bună. Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

— Nu cu tine vorbesc, îl repezi Philippa. Eu vorbesc cu celălalt Dybbuk. Cu Dybbuk cel bun. Cu tine vorbesc, Buck. Eu sunt, Philippa. Mă auzi? Lasă-mă să te ajut dacă pot.

— E prea târziu pentru el, zise cel de-al doilea Dybbuk, Dybbuk cel rău. Aş fi crezut că este evident. Chiar şi pentru tine, Philippa.

— Buck, insistă Philippa, ascultă-mă. Vino la mine. Pot să te ajut, dac-o să mă laşi.

— Îţi pierzi timpul, o persiflă Dybbuk.

Philippa se opri, căutând în minte altceva care i-ar fi putut dărui putere băiatului întins la pământ.

— Gândeşte-te la sora ta, Faustina. Şi la mama ta. Buck, lasă-mă să te ajut, de dragul lor. Gândeşte-te la dragostea lor faţă de tine.

— Dragoste...

Dybbuk scoase un sunet de batjocură. Însă băiatul întins la pământ îşi înălţă slăbit capul, privind fix înainte, de parcă n-ar fi văzut nimic.

— Phil? croncăni el. Tu eşti? Ajută-mă! Te rog.

— Eşti terminat, zise Dybbuk. Dybbuk îmi este numele şi ceea ce sunt. Răutăcios. Deviat. Dislocat. Ca un atom divizat. Ceea ce întotdeauna am fost menit să fiu. Nu există răsplată pentru faptul de a fi bun. Nu există recunoaştere. Oamenii cred doar că eşti slab. Tăria este cea care contează. Să fii neîndurător.

— Nu-l asculta, Buck, insistă Philippa. Încă mai poţi să triumfi asupra lui. Împotriva răului lui.

Îi întinse mâinile.

— Întoarce-te cu mine. Eu pot să te ajut. Puterea mea e mult mai mare decât a lui. Dybbuk o ştie, de-aia nu se apropie de mine.

— Puterea ta e mai mare decât a mea, e-adevărat, admise Dybbuk, punându-şi un picior pe spinarea lui Buck. Însă a mea e cu mult mai mare decât a lui.

Şi, zicând acestea, zdrobi ce mai rămăsese din partea lui încă bună.

— Iată, zise el în cele din urmă. Eşti fericită acum? M-ai făcut să-l omor, am impresia. Hopa! Hî-hî. Au, uite! Bietul de mine!

Toate acestea păreau să-l facă pe Dybbuk şi mai puternic.

Acum, că jumătatea cea bună fusese, în sfârşit, înlăturată din drumul lui, Dybbuk simţi o bruscă şi înviorătoare sporire a propriilor puteri recăpătate de djinn. Într-adevăr, se simţea cu mult mai puternic decât fusese vreodată; ca şi cum partea lui bună ar fi tras mereu înapoi partea extrem de rea. La fel ca cel mai jalnic dintre lucrurile omeneşti, conştiinţa pământenilor.

În acelaşi timp, Dybbuk înţelese că Buck ştiuse probabil întotdeauna cine şi ce era cu adevărat Dybbuk. Bietul Buck! Cât mai luptase împotriva acestui fapt! Trebuie să fi fost extrem de conştient de faptul că Dybbuk era, din cap până-n picioare, la fel de răutăcios ca tatăl său cel adevărat, Iblis. Poate chiar mai răutăcios. Şi, ştiind că Iblis încercase s-o distrugă pe Philippa, Dybbuk nu şovăi. Se hotărî să încerce acelaşi lucru.

Până în clipa aceea, fusese prudent faţă de Philippa, simţind că puterile ei de djinn erau cumva sporite de cine ştie ce străveche forţă prezentă în ciudaţii papuci aurii pe care-i purta. Însă prudenţa de mai devreme se risipise acum. Orice sentiment decent pe care-l avusese vreodată faţă de Philippa dispăruse. Uitase complet numeroasele servicii pe care i le făcuse ea în trecut. Şi, rostindu-şi încet cuvântul de concentrare, se strădui să-şi focalizeze întreaga rea-voinţă asupra fostei sale prietene. Oare nu Philippa şi tâmpitul de frate-său, John, fuseseră cei care ajutaseră la întemniţarea tatălui lui în interiorul unei armuri din jad, undeva în China? Philippa

avea să plătească pentru asta. Dybbuk arătă spre cerul de deasupra oraşului Paititi.

— Îmi doresc un nor mare şi întunecat, anunţă el.

Îndată, cerul se întunecă ameninţător şi un nor de furtună cât un întreg oraş se materializă deasupra capului Philippei.

— Şi din norul cel mare şi negru îmi doresc să apară o uriaşă furcă de fulger care să te spulbere, aruncându-te în uitare! urlă el.

O fracţiune de secundă mai târziu, piscul muntelui fu izbit de un fulger luminos mare cât însuşi fluviul Amazon. Acesta despică stânca până la o adâncime de câţiva metri, lăsând o urmă fumegândă de pârjol, mare cât un autobuz. Însă Philippei nu-i făcu vreun rău. Cât timp purta papucii, era apărată de vechea putere de djinn a marelui Kublai Han. Cu câteva secunde înainte ca fulgerul să lovească stânca, producând un zgomot ca de tren ciocnit, Philippa fu transportată puţin mai încolo, într-un loc sigur.

— Termină! urlă Philippa. Termină sau o să-ţi fac rău, Dybbuk! Nu eşti singurul care poate să execute scamatorii de-astea. Puterea mea e la fel de mare ca a ta. Mai mare.

Dar nu mai apucă să-şi încheie propoziţia. Următoarea dorinţă a lui Dybbuk făcu să zboare prin aer un bolovan enorm, care rată cu puţin s-o zdrobească pe Philippa.

Senzaţia că el îi voia cu adevărat răul fu suficientă pentru ca Philippa să bată din picior de furie şi de neputinţă. Îşi irosea timpul. El era pierdut pentru lumea binelui. Acum îşi dădea seama de asta. Iar înţelegerea acestui lucru fu suficientă ca s-o readucă într-o clipită în buncărul nuclear în care-şi lăsase unchiul, fratele şi prietenii adevăraţi. Ca să nu-l mai punem la socoteală şi pe Virgil McCreeby.

— N-am vreme de explicaţii, zise ea şi, bătând iarăşi din piciorul încălţat cu papuc din căpşuni, îi transportă pe toţi, cât ai clipi din ochi, în tabăra lor, aflată de cealaltă parte a Portalului Blestemat, chiar în timp ce Muddy îl întâmpina pe Sicky, reîntors din călătoria lui în satul indienilor Xuanaci, iar Hector, căţelul, se întorcea în sfârşit, după ce se rătăcise prin pădurea tropicală.

Philippa mai măsură o dată nivelul radiaţiilor cu contorul Geiger căpşuniu şi, constatând că era unul destul de normal, începu să se destindă puţin.

— Acum putem să ne scoatem costumele astea stupide, anunţă ea.

— N-ai lipsit decât o fracţiune de secundă, zise John. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Mai multe decât aş fi în stare să povestesc, îi răspunse Philippa. Cel puţin, pentru moment. Şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nimrod îi puse cu blândeţe mâna pe umăr.

— Ne povesteşti mai târziu, spuse el. Când o să te simţi mai pregătită.

Timp de o oră sau două rămase tăcută, de una singură, recăpătându-şi treptat stăpânirea de sine. Şi, când observă că n-o priveşte nimeni, săpă o groapă foarte adâncă şi îngropă acolo papucii gestalt.

Ceva mai târziu, John îi zise:

— Spune-mi doar un lucru. Dybbuk e mort?

— Nu, răspunse ea. Da.

— Ei bine, care din două? întrebă el.

Philippa se gândi intens pentru o clipă şi simţi cum ochii i se umplu iarăşi de lacrimi. Ştia că amintirea a ceea ce văzuse în oraşul pierdut Paititi avea s-o însoţească pe vecie.

— A ales, zise ea. Greşit.

— Asta ce mai înseamnă? insistă John.

— Ce vreau să spun este că, din câte cred, Buck cel pe care-l ştiam a murit. Acum există un alt Dybbuk. Un Dybbuk diferit. Plin de răutate, la fel ca tatăl lui.

— Mă temeam de aşa ceva, interveni Nimrod.

— Şi eu, aprobă John, apoi se îndepărtă întristat.

— Ar trebui să sunăm acasă, propuse Philippa.

— Am sunat eu deja, o informă Nimrod. Tatăl tău e salvat. Mama ta e acum cu el, acasă.

— Slavă Domnului!

— Slavă Domnului, într-adevăr, zise Nimrod.

CAPITOLUL 28

FĂCÂND CE TREBUIE

După ce conchistadorii lui Pizarro şi mumificaţii regi incaşi terminară să se ciopârţească reciproc, iar pacea se aşternu la loc peste pădurea tropicală, Sicky fu numit căpetenia indienilor Xuanaci într-o impresionantă şi întinsă ceremonie, la care mai participară şi Nimrod, John, Philippa, Groanin, Zadie, Muddy, câinele Hector şi Virgil McCreeby, ca şi numeroşi membri ai tribului lui Sicky, Prozuanaci. Până şi sărmanul domn Vodyannoy se simţi suficient de refăcut în urma contactului său cu broasca-săgeată otrăvitoare încât să iasă din propria lampă şi să participe la rândul lui, chiar dacă pentru scurt timp.

După ceremonie, Zadie se hotărî să nu se întoarcă în New York împreună cu ceilalţi, ci să rămână în pădurea tropicală şi să muncească alături de indienii Xuanaci.

— Ştiu că am fost hipnotizată şi aşa mai departe, explică ea. Dar chiar simt că sunt datoare să fac ceva pentru ei. Cu un picuţ de putere de djinn, mă gândesc că aş putea să înfiinţez o şcoală.

— Bună idee, o aprobă Nimrod. Numai că o să ai nevoie de un profesor bun care să te ajute. Şi-şi îndreptă privirea spre Virgil McCreeby.

— Nu, se împotrivi McCreeby. Nimrod, nu se poate să vorbeşti serios!

— Ba eu cred c-ar fi o idee bună, insistă Nimrod.

— Şi eu, îl susţinu Zadie.

— Haide, Nimrod, fie-ţi milă! protestă McCreeby. Eu, profesor de şcoală? Cum poţi să-ţi închipui?

— Fie vorba între noi, McCreeby, zise Nimrod, întâmplarea face să ştiu că, mai demult, ai fost directorul unei şcoli pentru băieţi din Elveţia.

— Da, dar asta a fost demult. Iar băieţii erau elveţieni. Pe elveţieni poţi să-i înveţi orice, poate în afară de cum să întârzie.

— Sunt sigur că vei face o treabă foarte bună aici, continuă Nimrod. Vei rămâne cu Zadie şi-o vei ajuta să înfiinţeze şcoala. Consideră că este pedeapsa ta. O pedeapsă pe care Zadie o va aplica în cel mai strict mod cu putinţă.

— Socoteşte-te norocos pentru că nu-i lăsăm pe Xuanaci să-ţi pună căpăţâna pe un colier, interveni Groanin. Sau să te dea de mâncare la piranha ăia. Sau să-ţi vâre un miriapod gigant peruan pe după gulerul cămăşii. Fă ceea ce trebuie măcar o dată, omule!

— Ai grijă numai să nu încerce iar să te hipnotizeze, o sfătui Nimrod pe Zadie.

— Fii fără grijă. Acum sunt cu ochii pe el. Îi cunosc toate trucurile.

După ce Philippa şi John terminară să-şi ia rămas-bun de la Zadie, îl îmbrăţişară pe Sicky şi-i urară noroc în noua lui funcţie. Sicky îşi înghiţi lacrimile emoţiei provocate de despărţirea de noii săi prieteni.

— Întoarceţi-vă oricând! îi invită Sicky. O să aveţi atunci parte de un adevărat bun-venit în junglă.

Sicky, chiar dacă avea capul neobişnuit de mic, nu suferea de vreun beteşug în privinţa inimii.

— Muddy, zise Groanin, strângându-i mâna barcagiului, mi-a făcut plăcere. Îţi zic eu, mi-a făcut plăcere.

— Te-am auzit de prima dată, comentă Muddy.

— Şi acum ce-o să faci?

— Acum, că Sicky e un şef important, o să renunţ să fiu bucătar.

Groanin îl aprobă cu o înclinare a capului.

— Crede-mă, procedezi cum trebuie. După părerea mea, erai un bucătar groaznic. Şi ce-o să faci?

— Eu? zise Muddy. O să preiau afacerea lui Sicky, de ghid turistic.

Aşa că Muddy fu cel care-i conduse înapoi la Manu, unde aşteptară un avion care să-i poarte până la Lima.

— Va mai trece o vreme până când arborii lupuna pe care i-am plantat vor creşte şi oricare dintre noi, djinnii, va reuşi să zboare în siguranţă cu vârtejul, zise Nimrod. Desigur, presupun că Philippa ne-ar putea duce acasă doar bătând din picioare, dac-ar vrea.

— Nu, n-aş putea, îl contrazise Philippa. Am îngropat papucii gestalt undeva, în junglă.

— Ce-ai făcut? strigă John.

— Era prea multă putere, explică Philippa. Şi-aşa e destul de greu să fii djinn, darămite să mai trebuiască să mă descurc şi cu papucii ăia, în acelaşi timp. N-aveam decât să mă gândesc la un lucru şi se şi întâmpla instantaneu. Pur şi simplu nu puteam să suport responsabilitatea asta. Îmi pare rău, dar vom lua avionul spre casă, la fel ca oricine altcineva.

Nimrod o aprobă cu seriozitate.

— Am făcut ce trebuia? întrebă ea, pomenindu-se strâns îmbrăţişată de unchiul ei.

— E nevoie de multă înţelepciune ca să-ţi dai seama că ai prea multă putere, spuse Nimrod. De multă înţelepciune şi de un suflet mare. Aşa că, da, aş crede că ai făcut ce trebuia.

— Dar cum rămâne cu Paititi? întrebă John. Cum rămâne cu nivelul radiaţiilor de pe munte? Cum rămâne cu Portalul Blestemat? Dacă intră cineva prin el? N-o să fie în pericol?

— Ba da, tocmai de-aia Sicky şi Xuanaci s-au hotărât să stea de pază la uşă. Ca să împiedice ca cineva să intre din greşeală prin Portal. O să şi încuie uşa. Ar trebui să fie suficient până când găsim ceva şi mai sigur de-atât, zise Nimrod, arătându-le două încuietori masive din bronz

— Le-ai făcut folosindu-te de puterile de djinn? spuse John.

— Nu, răspunse Nimrod. De fapt, sunt ale lui Groanin. Le avea la valiză.

Groanin se strâmbă.

— Nu te poţi încrede în hamalii de la Aeroportul Heathrow, zise el.

— Sunt sigură că nu-i adevărat! se revoltă Philippa.

— Ba e. Am fost hamal la Heathrow.

Câteva zile după aceea, unchiul Nimrod, domnul Groanin, domnul Vodyannoy şi gemenii ajunseră înapoi în New York.

Domnul Vodyannoy se duse imediat în apartamentul său din clădirea Dakota, unde Nimrod aranjase ca Marion Morrison, o infirmieră pentru djinni, să vină şi să aibă grijă de el. (Şi, după vreo trei luni, era destul de înzdrăvenit. Destul de înzdrăvenit cât să găzduiască un nou turneu de Djinnverso în casa lui din New Haven.)

Ceilalţi se duseră direct la reşedinţa familiei Gaunt de pe Strada 77 de Est, unde gemenii îşi găsiră ambii părinţi aşteptându-i. Domnului Gaunt părea să-i fi priit experienţa cu răpitorii. Doamna Gaunt arăta pur şi simplu fabulos, adică, altfel spus, extrem de fermecătoare şi exact aşa cum şi-o aminteau

gemenii. Până şi domnul Groanin îi spuse cât de bine arăta.

Exista totuşi o diferenţă minoră. O dată în viaţă, părea că mărunţelul lor tată se afla la comandă. Doamna Gaunt era mult mai respectuoasă faţă de soţul ei, cu toate că numai ochiul ager al fratelui său descoperi acest lucru şi bănui ce semnificaţie avea.

După ce gemenii terminară să-şi îmbrăţişeze părinţii şi să le povestească toate aventurile prin care trecuseră, Nimrod se retrase, iar cei doi englezi se cazară la hotelul Carlyle, de după colţ, hotelul preferat al lui Nimrod din întreaga lume.

— Nu ştiu ce părere ai, Groanin, dar mie mi-e foame, zise Nimrod.

— Aş putea să înfulec şi un cal! mărturisi Groanin

— Nu vrei mai bine o friptură zemoasă, înăbuşită în ceapă? propuse Nimrod.

— O friptură sigur va merge la fix, acceptă Groanin. Atât timp cât o fac aşa cum trebuie. Să ştii să faci ce trebuie în bucătărie, ei bine, cum altfel să se măsoare gradul de civilizaţie?

Dar, după ce terminară de mâncat fripturile, care se dovediră excelente, Groanin îşi găsi un alt motiv pentru care să se plângă.

— Aş vrea să fi avut mai mult timp să-mi iau rămas-bun de la puştanii ăia, zise el. Deja mi-e dor de ei. Vă zic eu, deja mi-e dor de ei. De ce v-aţi grăbit atâta să plecăm de-acolo?

— Pentru că, zise Nimrod, am hotărât că facem ce trebuie dacă lăsăm familia Gaunt reunită în intimitatea ei. Vezi dumneata, dragul meu Groanin, doar de asta are nevoie oricare familie fericită — indiferent cât de ciudată ar fi. Să fie lăsată în intimitatea ei.

— Sună ca începutul unui roman, remarcă Groanin. Sau, poate, ca finalul unuia.

CUPRINS

Prolog. Doctorul Kowalski 5
Capitolul 1. Cei trei druizi 18
Capitolul 2. Tăbliţa vorbitoare 26
Capitolul 3. Manco Capac 44
Capitolul 4. Pachacuti 55
Capitolul 5. Aduceţi-mi capul lui Francisco Pizarro 72
Capitolul 6. Capul micşorat al lui Sicky şi alte câteva insuportabile poveşti de după cină 89
Capitolul 7. Atenţie, monştri! 105
Capitolul 8. Oamenii-pisică 117
Capitolul 9. O mică atingere de broscuţă prin noapte 130
Capitolul 10. Atât de asemănători cu zeii 142
Capitolul 11. Bazinul cu peşti piranha 157
Capitolul 12. Fluieră un pic 175
Capitolul 13. Întoarcerea cuceritorilor 186
Capitolul 14. El Tunchi 200
Capitolul 15. Înălţarea 211
Capitolul 16. Portalul Blestemat 225
Capitolul 17. Trecerea prin uşă 235
Capitolul 18. Vorbind în dodii 248
Capitolul 19. Ostaticul 259
Capitolul 20. În căutarea domnului Gaunt 272
Capitolul 21. Lacrimile Soarelui 284
Capitolul 22. Hannibal şi canibalii 296
Capitolul 23. Urgia Laylei 307
Capitolul 24. Prin portal 323
Capitolul 25. Discul scăpat 341
Capitolul 26. Papucii cu căpşuni 360
Capitolul 27. Dublă personalitate 379
Capitolul 28. Făcând ce trebuie 395

Aventura începe cu o dorință...

„Plină de acțiune, cea de-a cincea carte din seria *Copiii lămpii fermecate* îi aruncă pe gemenii John și Philippa Gaunt într-un șir de aventuri și de necazuri tipice pentru adolescenții a căror obârșie de djinni le oferă abilitatea de a îndeplini dorințe și de a săvârși lucruri supranaturale.
Cei care iubesc aventura presărată cu hohote de râs și pericole vor fi fericiți că acești djinni au ieșit încă o dată din lampă." – *Voya*

„O aventură alertă, în stilul lui Indiana Jones...
Kerr pune accentul pe distracție, iar seria lui de cărți merită urmărită." – *Publishers Weekly*

„[...] Kerr țese o ingenioasă intrigă în jurul temei lămpii fermecate... Distribuirea copiilor în roluri ce presupun magie adevărată și putere este o premisă care a rezistat probei timpului, iar această combinație este cu atât mai atrăgătoare, cu cât își are rădăcinile într-o tradiție surprinzător de diferită..." – *Booklist*

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-258-9